REGELE FURIEI

KING OF WRATH

AUTOAREA SERIEI BESTSELLER INTERNAȚIONAL *TWISTED*

ANA HUANG

Ea este soția pe care nu și-a dorit-o,
dar a devenit slăbiciunea lui.

www.edituraepica
ISBN: 978-606-9713-92-1
K

9 786069 713$

i

EpicLov

Ficțiune contemporană pentru

Nemilos. Meticulos. Arogant.

Danie Russo şi-a pus viaţa la punct până la ultimul detaliu,
profesional şi personal. Este un tip obsedat de control.
Nu avea de gând să se însoare niciodată, până când un şantaj
îl forţează să accepte o logodnă cu o tânără necunoscută:
Vivian Lau, moştenitoarea unui lanţ de bijuterii.
Nu contează cât de frumoasă şi de fermecătoare este ea.
Dante e hotărât să facă tot ce îi stă în putere
pentru a distruge dovezile şantajului şi a rupe logodna.
Dar situaţia se complică: acum, că o are aproape...,
lui Dante îi este imposibil să renunţe la ea.

Elegantă. Ambiţioasă. Manierată.

Yivian Lau este fiica perfectă şi biletul de intrare
al familiei sale în cercurile selecte ale înaltei societăţi.
Pentru familia ei, căsătoria cu un bărbat
care se bucură de un asemenea statut înseamnă
deschiderea unor uşi care altfel ar rămâne închise.
Autoritar şi evaziv, Dante este departe de a fi un partener de vis
pentru/Vivian. Totuşi, dintr-un puternic simţ al datoriei,
. ea este de acord cu viitoarea lor căsătorie.
La un moment dat, tânăra descoperă
că tânjeşte după atingerea lui Dante.
Dar acest fapt nu facea parte din aranjament.
Şi nici să se îndrăgostească de viitorul ei soţ.

ANA HUANG

REGELE FURIEI

— KING OF WRATH —

SERIA
KINGSOFSIN»
CARTEA 1

Traducere din limba engleză şi note de
MĂDĂLINA MANGALAGIU

EptcLove

Să lupţi pentru persoana pe care o iubeşti
chiar şi pentru tine.

Această carte cuprinde descrieri sexuale explicite,
înjurături, violenţă şi subiecte care pot fi
sensibile pentru unii cititori.

Empire State of Mind —Jay-Z feat. Alicia Keys
Luxurious – Gwen Stefani
Red—Taylor Swift
Teeth – 5 Seconds of Summer
Partition – Beyonce
Pretty Boy—Cavale
AZZAffwe—PLAZA
Cant Help Falling în Love—Elvis Presley
We Found Love – Rihanna
Counting Stars – One Republic
The Heart Wants What It Wants —- Selena Gomez
- *Stay* – Rihanna

CAPITOLUL 1

'MOJl

— Nu-mi vine să cred că a venit şi ei! Nu participă niciodată la evenimentele de genul acesta, decât dacă sunt găzduite de vreun prieten de-ai lui.

— Ai văzut că l-a detronat pe Arnö Reinhart în topul miliardarilor alcătuit de *Forbes?* Săracul Arnie aproape că a suferit o cădere nervoasă în restaurantul Jean-Georges când a aflat.

Şuşotelile au început cam pe la jumătatea evenimentului anual de strângere de fonduri al Frederick Wildlife Trust, pentru animalele pe cale de dispariţie.

Anul acesta, micuţul fluierat gri era presupusa vedetă a spectacolului, dar niciunul dintre cei două sute de invitaţi nu discuta despre soarta păsării în timp ce savura cannoli cu caviar şi beau şampanie Veuve Clicquot.

— Am auzit că vila familiei lui de pe malul Lacului Como e în curs de renovare şi că îi costă *un milion* de dolari. Casa aia e veche de secole, deci bănuiesc că era şi cazul...

Şuşotelile se auzeau din ce în ce mai tare şi erau urmate de ocheade şi suspine.

Nu m-am întors să văd cine îi agita atât de tare pe membrii obişnuiţi din înalta societare a Manhattanul ui. Nu-mi prea

păsa. Eram extrem de concentrată asupra unei anumite moştenitoare, a cărei familie deţinea un lanţ de magazine. Aceasta se îndrepta spre masa cu produse promoţionale, purtând pantofi cu toc ameţitor de înalt. A aruncat repede o privire în jur, apoi a luat una dintre pungile cu cadouri personalizate şi a vârât-o în geantă. Imediat ce s-a îndepărtat de masă, am rostit în microfonul căştilor:

— Shannon, cod roz la masa cu produse promoţionale! Află a cui era punga pe care a luat-o şi înlocuieşte-o cu alta.

Fiecare pungă din seara asta conţinea produse în valoare de peste opt mii de dolari, dar era mai uşor să acoperim noi costul decât să-i cerem socoteală moştenitoarei familiei Denman.

Asistenta mea a mârâit:

— *Iar* Tilly Denman? Nu are destui bani să-şi cumpere tot ce găseşte pe masa aia şi să-i mai *şi* rămână câteva milioane?

— Ba da, dar nu e vorba de bani, ci de adrenalină, am răspuns eu. Hai, fugi! îţi iau mâine o budincă de la brutăria Magnolia, ca să mă revanşez pentru sarcina obositoare de a înlocui punga. Şi, pentru numele lui Dumnezeu, află unde s-a dus Penelope! Ea ar trebui să păzească masa cu cadouri.

— Ha-ha! a exclamat Shannon, imitându-mi tonul sarcastic. Bine, mă ocup de pungile cu cadouri şi de Penelope, dar mă aştept să primesc o budincă *mare* mâine.

Am râs şi am scuturat din cap. Cât se ocupa ea de problema cadourilor, eu dădeam roată încăperii, cu ochii pe alte posibile dezastre.

Când începusem să profesez în acest domeniu, mă simţeam ciudat să organizez evenimente la care, în mod

normal, aş fi fost invitată. Dar, pe parcursul anilor, mă obişnuisem, iar salariul îmi permitea să fiu oarecum independentă de ai mei.

Salariul nu consta în bani din fondul meu fiduciar, nici din moştenire. Erau bani pe care îi câştigam cinstit, ca organizatoare
de evenimente de lux în Manhattan. îmi plăcea să organizez evenimente frumoase de la zero, iar oamenii bogaci se dădeau în vânt după lucrurile frumoase. Gu toţii aveam de câştigat din treaba asta; . .. . , . . v

Făceam iarăşi probe de sunet pentru discursul de deschidere care urma să aibă loc ceva mai târziu, când am văzut-o pe Shannon repezindu-se spre mine.

— Vlvian! Nu mi-ai zis că e şi el aici! a spus ea printre dinţi.

— Cine?

— Dante Russo.

Am alungat toate gândurile despre pungile de cadouri şi verificările de sunet. Mi-am îndreptat iute privirea spre Shannon. Ochii îi străluceau şi era roşie în obraji.

— Dante Russo? am întrebat şi mi-a stat inima. Dar n-a acceptat invitaţia!

— Da, păi, el nu ţine cont de vreo regulă, a răspuns ea entuziasmată. Nii-mi vine să cred că şi-a făcut apariţia! Oamenii o să vorbească despre asta *săptămâni întregi!*

Acum înţelegeam de ce toată lumea şuşotea mai devreme.

Dante Russo, enigmaticul director executiv al Russo Group, un conglomerat de firme de lux, rareori participa la evenimentele publice care hu erau găzduite de el însuşi, de unul dintre prietenii săi apropiaţi sau'de unul dintre asociaţii săi de afaceri. Frederick Wildlife Trust nu se încadra în niciuna dintre aceste categorii. : '

Era, de asemenea, printre cei mai bogaţi oameni şi, ca atare, unul dintre cei mai cunoscuţi şi urmăriţi bărbaţi din New ^ork. Shannon avea dreptate. Oamenii o să vorbească despre prezenţa lui aici săptămâni la rând, poate chiar luni bune.

— Foarte bine, am zis, încercând să-mi stăpânesc bătăile inimii. Poate că o să dea mai multă importanţă problemei păsării fluierat.

— Vivian, nimănui nu-i pasă.

Shannon şi-a dat ochii peste cap, apoi s-a oprit brusc, a aruncat o privire prin încăpere şi mi-a şoptit:

— *Nu dă nimeni doi bani* pe păsări. Mă întristează că sunt pe cale de dispariţie, dar hai să fim sinceri, oamenii au venit aici pentru bârfe.

Avea dreptate, din nou. Totuşi, indiferent de motivul pentru care se aflau aici, invitaţii strângeau bani pentru o cauză bună, iar evenimentele îmi ţineau afacerea pe piaţă.

— Subiectul important din seara asta, a continuat Shannon, e cât de bine arată Dante. N-am mai văzut niciodată un bărbat care să arate aşa de bine îmbrăcat în costum.

— Ai un iubit, Shan.

— Şi ce-i cu asta? Avem voie să ne minunăm de frumuseţea altor oameni.

— Da, păi, eu cred că te-ai *minunat* destul. Trebuie să ne facem treaba, nu să ne holbăm la invitaţi, am zis şi am împins-o încet spre masa cu deserturi. Mai aduci nişte tarte vieneze? Au rămas cam puţine.

— Ce mai ştii să strici cheful omului! a mormăit ea, dar s-a conformat.

Am încercat să mă concentrez iar asupra probei de

sunet, însă nu m-am putut abţine să nu îl caut cu privirea pe invita- tul-surpriză. Am aruncat o ocheadă spre DJ şi spre ecranul care arăta o pasăre fluierat tridimensională, iar privirea mi-a zăbovit asupra grupului de oameni de la intrare.

Erau atât de mulţi, încât nu puteam să-i văd decât pe cei din margine, dar aş fi pus pariu pe toţi banii mei că Dante era în centrul atenţiei. Suspiciunile mi-au fost confirmate când grupul s-a răsfirat puţin şi i-am văzut părul brunet şi umerii lati.

Un val de conştientizare mi-a străbătut spinarea.

Eu şi Dante ne învârteam în cercuri sociale relativ apropiate, dar nu facuserăm niciodată cunoştinţa. Având în vedere câte auzisem despre reputaţia lui, eram mulţumită că nu ne cunoscuserăm.

Totuşi, prezenţa lui era puternică şi i-am simţit magnetismul din cealaltă parte a sălii.

O vibraţie insistentă m-a scăpat de furnicăturile de pe piele şi mi-am întors privirea de Ia fanii lui Dante. Am simţit uri gol în stomac când mi-am scos telefonul din poşetă şi am văzut cine mă suna.

N-ar trebui să răspund când mă sună un apropiat în timpul unui eveniment de la muncă, dar pur şi simplu nu puteam să-l ignor pe Francis Lau. M-am asigurat că nicio urgenţă nu-mi solicita atenţia, apoi m-am strecurat în cea mai apropiată baie.

— Bună, tată!

Am rostit salutul formal cu uşurinţă, după douăzeci de ani de exerciţiu.

Obişnuiam să-i spun „tati”, dar după ce Lau Jewels devenise o companie de succes şi ne mutaserăm din apartamentul nostru îngrămădit, de două camere, în vila

din Beacon Hill, el insistase să-i zic „tată”. Aparent, suna mai „sofisticat” şi mai „aristocratic”.

— Unde eşti? m-a întrebat cu o voce profundă. De ce se aude un ecou?

— Sunt la muncă. M-am dus în baie ca să-ţi răspund, i-am zis, sprijinindu-mă de chiuvetă.

Apoi m-am văzut obligată să adaug:

— Organizez un eveniment caritabil pentru pasărea fluierat, care e pe cale de dispariţie.

Am zâmbit când l-am auzit oftând adânc. Tata nu prea avea răbdare să asculte discuţii despre cauzele obscure pe care oamenii
le foloseau drept pretext pentru a se distra. însă participa şi dona şi el, fiindcă aşa se cuvenea.

— în fiecare zi aud despre vreun animal pe cale de dispariţie, a mormăit el. Mama ta e în comitetul de strângere de fonduri pentru un peşte sau ceva de genul, de parcă noi nu mâncăm fructe de mare în fiecare săptămână.

Mama mea, fostă esteticiană, devenise o mondenă get-beger şi era membră a unui comitet de caritate.

— Din moment ce eşti la muncă, nu te ţin mult. Ne-ar plăcea să ni te alături vineri seară la cină. Vrem să-ţi dăm o veste importantă.

în ciuda formulării, nu era o simplă invitaţie, ci suna mai mult a obligaţie.

— Vinerea *asta?* am întrebat şi mi-a pierit zâmbetul.

Era marţi, iar eu locuiam în New York. Ai mei, în Boston. Era prea din scurt chiar şi pentru ei.

— Da, a adăugat tata, iară să mai adauge alte detalii. Cina este la şapte. Să nu întârzii!

După aceea a închis.

Am ţinut telefonul la ureche pentru încă o clipă. Mi-a alunecat din mâna umedă şi aproape că s-a izbit de podea, dar l-am prins şi l-am băgat înapoi în geantă.

Amuzant că o singură propoziţie putea să mă tulbure!

Vrem să-ţi dăm o veste importantă.

Oare se întâmplase ceva în firmă? Se îmbolnăvise cineva? Era cineva pe moarte? Voiau ai mei să vândă casa şi să se mute în New York, asa cum mă ameninţaseră cândva?

Mintea mea o lua razna de la atâtea întrebări şi posibilităţi.

Nu aveam un răspuns, dar un lucru îmi era clar: o convocare de urgenţă la conacul Lau nu era niciodată de bun augur.

CAPITOLUL 2

Salonul părinţilor mei semăna cu imaginea unei încăperi scoase din revista *Architectural Digest.* Canapelele confortabile erau aşezate în unghi drept faţă de mesele din lernri sculptat; seturile de ceşti din porţelan, pentru ceai, stăteau înghesuite pe lângă tot felul de flecuşteţe decorative. Chiar şi aerul era rece şi impersonal, ca un odorizant generic scumpi.

Unii oameni aveau case; ai mei aveau o piesă de rezistenţă.

— Pielea ta pare ternă, a zis mama întimp ce mă cerceta cu privirea. Ţi-ai mai făcut tratamentele lunare? .

Stătea în faţa mea, iar pielea îi strălucea ca o perla.

— Da, mamă, am răspuris eu.

Mă dureau obrajii de la zâmbetul politicos şi forţat. Ajunsesem în urmă cu zece minute în casa unde copilărisem şi deja îmi fusese criticat părul (prea ciufulit), unghiile (prea lungi), iar acum şi tenul. .

O seara ca oricare alta la reşedinţa Lau.

— Foarte bine! Ţine minte, trebuie să te îngrijeşti. Nu eşti căsătorită încă.

M-am abţinut să oftez. *Iar discuţia asta!*

în ciuda carierei mele înfloritoare în Manhattan, unde piaţa de planificare a evenimentelor era mai acerbă decât lichidările de stoc ale produselor de lux, părinţii mei erau obsedaţi de faptul că nu aveam un iubit şi că, prin urmare, nu aveam să mă căsătoresc curând.

îmi tolerau munca pentru că nu mai era ceva obişnuit ca o moştenitoare să stea degeaba, dar *îşi doreau enorm* un ginere care să le sporească popularitatea în cercurile bogaţilor.

Şi noi eram bogaţi, însă nu aveam să facem niciodată parte din grupul celor care îşi moşteniseră averile de la generaţiile anterioare. Nu în generaţia asta, cel puţin.

— Sunt încă tânără, am răspuns eu, răbdătoare. Am destul timp la dispoziţie să cunosc pe cineva.

Aveam doar douăzeci şi opt de ani, dar părinţii mei se comportau de parcă urma să devin paznicul unei cripte odată cu împlinirea vârstei de treizeci de ani.

— Ai aproape treizeci de ani. Nu întinereşti şi *trebuie* să începi să te gândeşti la căsătorie şi la copii. Cu cât aştepţi mai mult, cu atât găseşti mai greu pe cineva.

— Mâ gândesc şi la asta.

La anii de libertate pe care îi mai am înainte să fiu forţată să mă căsătoresc cu un bancher care are un numeral ordinal după numele său.

— Cât despre întinerit, de-aia există botoxul şi operaţiile estetice, am adăugat.

Dacă soră-mea ar fi fost aici, ar fi râs. Dar, fiindcă nu era prezentă, gluma mea a fost considerată mai nereuşită decât un sufleu crud.

Mama a făcut o grimasă. Lângă ea, tata şi-a unit

sprâncenele groase şi aproape cărunte.

în vârstă de şaizeci de ani, vioi şi în formă buna, Francis Lau era întruchiparea directorului executiv care pornise de jos. Datorită lui, Lau Jewels, un magazin mic, de familie, devenise o multinaţională aflată de peste trei decenii pe piaţă. O singură privire tăcută din partea lui era de ajuns ca să mă fac mică în faţa lui.

— De fiecare dată când aducem în discuţie căsătoria, tu glumeşti, a zis el, pe un ton dezaprobator. Căsătoria *nu* e o glumă, Vivian. E un lucru important în familia noastră. Ia-o drept exemplu pe sora ta. Datorită ei, avem conexiuni cu familia regală din Eldorra.

Mi-am muşcat limba atât de tare, încât am simţit gust de sânge.

Sora mea se căsătorise cu un conte eldorran, văr de gradul doi de-al reginei acelui regat. Deci „conexiunile” cu familia regală din micul regat european erau o exagerare, dar în ochii tatălui meu, un statut de aristocrat tot era important.

— Ştiu că nu e o glumă, am zis eu şi m-am întins după ceai, fiindcă trebuia să-mi ţin mâinile ocupate. Dar nu e nici ceva la care trebuie să mă gândesc *în momentul de faţă.* Ies la întâlniri. Vad ce opţiuni am. Sunt o mulţime de burlaci în New York. Trebuie doar să-l găsesc pe cel potrivit pentru mine.

Nu le-am mai menţionat detaliile neplăcute, cum ar fi că erau mulţi burlaci în New York, dar că cei heterosexuali, cu bun-simţ şi întregi la minte erau şi mai puţini.

Ultimul tip cu care ieşisem la o întâlnire încercase să

mă convingă să particip la o şedinţă de spiritism, în care să o contacteze pe mama lui moartă. Voia ca aceasta să „mă cunoască şi să mă aprobe”. Evident, nu ne mai văzuserăm de atunci.

Dar nu era nevoie ca ai mei să ştie acest aspect. Din punctul lor de vedere, eu ieşeam la întâlniri cu ţipi chipeşi, moştenitori de fonduri de investiţii.

— Ţi-am oferit destul timp să-ţi găseşti un partener în ultimii doi ani, a zis tata, care părea neimpresionat de discursul meu. N-ai mai avut niciun iubit serios de la ultima ta *reiaţie.* E clar că nu te prea interesează problema, aşa că am decis să mă ocup eu de ea.

Am încremenit cu ceaşca de ceai în mâna.

— Adică?

Credeam că vestea importantă este despre sora mea sau despre companie, Dar dacă...

Mi-a îngheţat sângele în vine. *Nu, n-are cum.*

— Adică ţi-am făcut rost de perechea perfectă.

Tata mi-a dat vestea fără niciun avertisment şi fără nicio emoţie.

— Am avut puţin de tras, dar am bătut palma, a adăugat. *Ţi-am facutrost de perecheaperfecta.*

Cuvintele lui mi-âu străpuns pieptul şi era cât pe-aci să-mi pierd cumpătul; Am trântit ceaşca de ceai pe farfurioară, iar mama s-a încruntat; Pentru prima dată, eram prea ocupată să înţeleg ce se întâmpla ca să îmi mai fac griji de ce credea ea.

Căsătoriile aranjate erau o practică obişnuită în lumea noastră, ă marilor afacerişti şi a jocurilor de putere, şi nu erau considerate parteneriate romantice, ci doar nişte alianţe. Ai mei îi aranjaseră căsătoria soră-mii pentru un titlu regal. Ştiam că îmi va veni şi mie rândul. Doar că nu mă aşteptam să se întâmple atât de... *atât de repede.*

Simţeam uri amestec de şoc, teamă şi groază. Mi se cerea să închei tui contract pe viaţă, pentru care tatăl meu avusese „puţin de tras”.

Fix ce vrea orice femeie să audă.

— Te-am lăsat de capul tău mult 'prea mult timp, iar înrudirea cu acest bărbat ne va aduce multe avantaje, a continuat tata. Sunt sigur ca o să fii şi tu de acord după ce îl vei cunoaşte, la cină.

Amestecul de senzaţii de mai devreme s-a transformat într-o otravă care mă măcina pe dinăuntru.

— Cină? Adică cina *de diseara?*

Vocea îmi suna distantă şi ciudată, de parcă eram într-un coşmar.

— De ce nu mi-ai zis mai devreme?

Să fiu luată prin surprindere cu o căsătorie aranjată era deja nasol. Să îmi cunosc viitorul logodnic fără să mă pregătesc dinainte era de o sută de ori mai rău. Nu era de mirare că mama mă critica mai mult decât de obicei. îl avea ca invitat pe viitorul ei ginere.

Brusc am simţit un gol în stomac, iar posibilitatea de a vomita pe preţiosul covor persan al maică-mii era pe cale să devină realitate. Totul se întâmpla prea repede: invitaţia la cină, vestea logodnei, întâlnirea iminentă – mi se învârtea capul.

— Nu şi-a confirmat prezenţa până azi, din cauza unor complicaţii legate de planificare, a zis taică-meu şi şi-â aranjat cămaşa. Cândva tot trebuia să-l cunoşti. Nu contează dacă o să se întâmple diseara, peste o săptămână sau peste o lună.:

De fapt, contează. Există o diferenţă între a fi pregătită să-l cunosc pe logodnicul meu şi a-l cunoaşte aşa, dintr-odată.

Replica îmi stătea pe limbă, dar nu aveam cum să-i arunc cuvintele astea în faţă. Nu aveai voie să comentezi în casa Iau. Trebuia să mă supun regulilor, chiar dacă

eram adultă. în caz contrar, aveam să îndur pe loc o pedeapsă şi un potop de cuvinte tăioase.

— Vrem să ne mişcăm cat mai repede posibil, a adăugat mama. 0 să ne ia ceva timp să planificăm o nuntă ca la cane, iar logodnicul tău e... ăăă... greu de mulţumit.

Ce amuzant că deja îl numea „logodnicul” meu, când eu nici măcar nu-l întâlnisem pe tip!

— *Mode de Vie* l-a numit anul trecut unul dintre cei mai eligibili burlaci cu vârsta sub patruzeci de ani. E bogat, frumos, puternic. Sincer, tatăl tău s-a întrecut pe sine, a zis ea şi l-a bătut uşor pe braţ pe tata, radiind de fericire.

Nu o mai văzusem atât de încântată de când reuşise să organizeze licitaţia de vinuri a Boston Society, anul trecut.

— Super..., am zis şi buzele mi-au tremurat în timp ce încercam să-mi păstrez zâmbetul.

Cel puţin partenerul meu avea, probabil, toţi dinţii în gură. Nu m-aş fi mirat dacă ai mei mi-ar fi găsit vreun miliardar ramolit, aflat pe patul de moarte.

Banii şi statutul erau importante, restul, mai puţin. Am inspirat adânc şi m-am abţinut să mă gândesc la *asta.*

Vino-ţi în fire, Viv!

Oricât de supărată eram pe ai mei că mă puseseră în această situaţie, puteam să-mi pierd minţile mai târziu, *după* ce se încheia seara. Nu era ca şi cum îmi permiteam să mă opun. Dacă m-aş împotrivi, ai mei m-

ar dezmoşteni.

în plus, viitorul meu soţ – mi s-a întors iar stomacul pe dos – avea să-şi facă apariţia din moment în moment, şi nu puteam să fac scandal.

Mi-am şters palma de coapsă. Eram năucită, dar mă ascundeam sub masca pe care o purtam mereu acasă. Eram detaşată, calmă, respectabilă.

— Deci, am înghiţit eu în sec şi m-am forţat să vorbesc pe un ton relaxat, domnul perfect are şi un nume sau e cunoscut doar după averea lui?

Nu-mi aduceam aminte de toţi bărbaţii din topul *Mode de Vie,* iar cei pe care îi *ştiam* nu-mi inspirau multă încredere. Daca el...

— Doar străinii mă ştiu după avere. Prietenii şi familia îmi ştiu numele.

Am încremenit când i-am auzit brusc vocea joasă în spatele meu. Era atât de aproape, că puteam să-i *simt* cuvintele pe propriul corp. Alunecau pe pielea mea precum mierea încălzita de soare – bogate şi senzuale, cu un uşor accent italian. Fiecare nerv din corp mă furnica de plăcere.

M-am încălzit deodată, din cap până în picioare.

— Ah, aici erai! a zis tata şi s-a ridicat, cu o privire ciudat de triumfătoare. Mulţumesc că ai venit, deşi ai fost anunţat din scurt!

— Cum aş putea rata ocazia de-a o cunoaşte pe fiica dumneavoastră adorabilă?

A rostit cuvântul „adorabilă” cu o urmă de batjocură, ceea ce a risipit instantaneu orice atracţie pe care o aveam faţa de vocea lui. Un val rece ca gheaţa mi-a

spulberat arşiţa din vene. *S-a zis cu domnul perfect!*

Când venea vorba despre oameni, învăţasem să-mi urmez intuiţia, iar intuiţia îmi spunea ca posesorul vocii era la fel de încântat de cină cum eram şi eu.

— Vivian, salută-l pe invitatul nostru!

Dacă maica-mea ar fi zâmbit şi mai larg, probabil şi-ar fi rupt faţa în două.

Mă aşteptam să îşi sprijine obrazul în mână şi să suspine visătoare, ca o şcolăriţă îndrăgostită. Dar mi-am scos bărbia în afară şi mi-am alungat imaginea oribilă din minte.

M-am ridicat.

M-am întors.

Şi am rămas fără aer.

Păr brunet, des. Ten măsliniu. Un nas puţin coroiat, care mai degrabă îi sporea farmecul profund masculin.

îmbrăcat în costum, viitorul meu soţ arăta răvăşitor. Nu avea acel gen de frumuseţe convenţională, dar prezenţa lui era atât de puternică şi de convingătoare, încât absorbea tot oxigenul din încăpere, ca o gaura neagră care înghiţea o stea nou-născută.

Existau bărbaţi care arătau bine, şi exista *el.* Spre deosebire de vocea lui, faţa lui îmi era extrem de cunoscută. Am rămas mută de uimire.

Imposibil! Nu avea cum să fie el logodnicul meu. Sigur era o glumă.

— Vivian? m-a mustrat mama.

Ah, da! Cină. Logodnic. întâlnirea.

Mi-am revenit din stupoare şi am zâmbit încordat.

— Vivian Lau. îmi pare bine de cunoştinţă! am spus şi i-am întins mâna.

A trecut o clipă până să mi-o strângă. Căldura lui mi-a cuprins palma şi mi-a dat fiori.

— Aşa se pare că te cheamă, dacă luăm în calcul de câte ori te-a strigat mama ta pe nume.

Vorbele lui tărăgănate îmi indicau că făcuse o glumă. Spre deosebire de privirea lui dură.

— Dan te Russo. Plăcerea e de partea mea!

Iarăşi mă ironiza. Subtil, dar tăios.

Dante Russo.

Directorul general al Russo Group, 0 legendă din topul de cinci sute de companii de succes al revistei *Fortune,* bărbatul care crease haosul de la gala Frederick Wildlife Trust, în urmă cu trei zile. Nu era doar un burlac eligibil; ei era *cel mai râvnit* burlac. Miliardarul greu de prins în plasă;-pe care toate femeile şi-l doreau şi pe care nimeni nu-l putea cuceri.

Avea treizeci şi şase de ani, muncea nonstop şi, până acum, nu dăduse vreun semn că ar vrea să renunţe la viaţa lui de burlac. Şi atunci, de ce, dintre toţi oamenii, Dante Russo însuşi ar fi de acord cu o căsătorie aranjată?

— M-aş prezenta spunând ce avere am, a început el, însă ar fi nepoliticos să te consider o străină; având în vedere scopul cinei din seara asta.

Zâmbetul lui nu era afectuos.

M-am îmbujorat când mi-arri aduş aminte că îmi auzise gluma făcută pe seama lui. Nu o spusesem din răutate, dar să discuţi despre banii altora era considerat vulgar, chiar dacă toată lumea bârfea.

— Foarte frumos din partea dumneavoastră, am răspuns eu cu răceală, mascându-mi ruşinea. Nu vă faceţi griji, domnule Russo! Daca aş fi vrut să ştiu ce avere aveţi; aş fi căutat pe Google. Sunt sigură că informaţiile astea sunt la fel de uşor de obţinut precum poveştile despre farmecul, dumneavoastră legendar.- .

Ochii i-au scânteiat, însă nu am reuşit să-l provoc să mai zică ceva,- . ' • '

în schimb, l-am fixat cu privirea pentru încă o clipă apăsătoare, după care el şi-a retras mâna dintr-a mea şi m-a măsurat din cap până în picioare, indiferent; Mâna îmi

era caldă, dar. răceala îmi cuprindea corpul, ca indiferenţa unui zeu aflat în faţa unui muritor.

Am încremenit din nou sub căutătura lui Dante, foarte conştientă de costumul meu cu fustă aprobat de Cecelia Lau, de cerceii mei cu perle şi de pantofii cu tocuri joase. Renunţasem chiar şi la rujul meu roşu preferat în favoarea culorii neutre care îi plăcea ei.

Aceasta era ţinuta mea standard pentru a-mi vizita părinţii şi, judecând după grimasa lui Dante, el nu era deloc impresionat de ea.

Un amestec de nelinişte şi iritare mi-a răscolit stomacul când acei ochi întunecaţi şi neiertători i-au găsit, din nou, pe ai mei.

Schimbaserăm doar câteva cuvinte, însă deja îmi erau clare două lucruri.

Unu, Dante avea să fie logodnicul meu.

Doi, s-ar putea să ne omorâm unul pe celălalt înainte să ajungem la altar.

CAPITOLUL 3

— Nunta va avea loc peste şase luni, a spus Francis. E destul timp pentru a planifica petrecerea, fără să ne lungim prea mult. Ar trebui să dăm sfară în ţară cât mai repede.

A zâmbit. Tonul şi expresia lui cordială nu îi dădeau de gol şiretenia. Imediat după sosirea mea, ne mutaserăm în living şi începuserăm să discutăm despre nuntă.

M-a cuprins un sentiment de repulsie. *Normal* că voia ca lumea să afle cât mai repede că fiică-sa se cupla cu un bărbat din familia Russo. Indivizii ca Francis ar face orice să urce în ierarhia socială, inclusiv să mă şantajeze, cu tupeu, în biroul *meu,* aşa cum se întâmplase în urmă cu două săptămâni, chiar după moartea bunicului meu.

Deveneam din ce în ce mai nervos. Dacă ar fi fost după mine, Francis nu ar fi părăsit New Yorkul cu toate oasele întregi. Din păcate, aveam mâinile legate. Până nu găseam o cale *de scăpare,* trebuia să mă comport frumos.

în general.

— Ba nu, n-ar trebui, am zis eu şi am luat în mână paharul de vin, închipui ndu-mi cum îl strâng pe Francis de gât.

Nimeni n-o să creadă că mă căsătoresc cu cineva aşa din scurt, decât dacă s-a întâmplat ceva.

De exemplu, daca fiica ta a rămas însărcinată, iar asta e o căsătorie forţată.

Insinuarea mea i-a făcut pe toţi să se foiască pe scaun. Mi-am păstrat chipul inexpresiv şi vocea plictisită.

îmi era greu să mă abţin. Dacă nu-mi plăcea de cineva, mă asiguram că persoana în cauză ştie asta, însă circumstanţele extraordinare cer măsuri extraordinare.

— Şi atunci ce sugerezi? a întrebat Francis, cu o grimasă.

— Un an este un termen mai rezonabil.

Ar fi mai bine ca nunta să nu aibă loc *niciodată,* dar, din păcate, asta nu era o opţiune. Un an ar fi ideal. Un termen suficient de scurt pentru Francis şi suficient de lung cât să găsesc o cale de a distruge dovezile cu care mă şantaja. Cel puţin aşa speram.

— Şi ar trebui să facem anunţul public tot mai târziu, am adăugat eu. O lună ne-ar fi de ajuns să născocim o poveste plauzibilă, dat fiind că eu şi fiica ta nici măcar n-am fost văzuţi vreodată împreună în public.

— Nu avem nevoie de o lună ca să născocim o poveste! s-a răstit el.

Deşi căsătoriile aranjate erau frecvente în înalta societate, părţile implicate faceau tot posibilul să ascundă adevăratul motiv din spatele nunţii. Recunoaşterea faptului că o familie s-a unit cu alta doar din motive de statut era considerară vulgară.

— Două săptămâni, a adăugat el. Vom anunţa în weeken- dul în care Vivian se va muta la tine.

Mi-am încordat maxilarul. Lângă mine, Vivian a încremenit. Era clar, vestea că va trebui să se mute cu mine înainte de nuntă a luat-o prin surprindere. Aceasta era una dintre condiţiile lui Francis ca să îşi ţină gura. Deja mi se facea sila. Uram când oamenii îmi invadau spaţiul personal.

— Sunt sigur că şi familia ta ar vrea ca lumea să afle mai repede, nu crezi? a continuat el, punând accentul pe cuvântul *familie.*

L-am privit fix în ochi, pânăs-a uitat în altă parte.

— Bine, atunci peste doua săptămâni.

Nu conta când aflau ceilalţi. Voiam doar ca planificarea nunţii să fie cât mai dificila pentru el. în schimb, data nunţii era importantă.

Un an.

Un an să distrug pozele şi să rup logodna. Avea să urmeze un scandal imens, dar acesta nu-mi strica reputaţia. în schimb, reputaţia familiei Lau avea să fie afectată.

Pentru prima dată în acea seară, am zâmbit.

Francis şi-a schimbat din nou poziţia pe scaun şi şi-a dres glasul:

— Excelent! Vom lucra împreună la redactarea...

— O să redactez eu anunţul. Mai departe!

I-am ignorat privirea urâtă şi am mai luat o gură de Merlot.

Conversaţia a devenit plictisitoare. Discutam despre invitaţi, despre flori şi despre un milion de alte lucruri pe care eu nu dădeam doi bani. Fierbeam de nervi în timp ce îi contraziceam pe Francis şi pe soţia lui. Vineri seara, în

loc să lucrez la afacerea Sanceri sau să mă relaxez la clubul Valhalla, trebuia să mă ocup de rahaturile lor.

Lângă mine, Vivian mânca în linişte, dusă pe gânduri. După câteva minute de tăcere încordată, mi s-a adresat:

— Cum a fost zborul tău?

— OK.

— Apreciez că ţi-ai făcut timp să zbori până aici, când am fi putut să ne întâlnim direct în New York. Ştiu că probabil eşti ocupat.

Am tăiat o bucăţică de carne de vită şi am dus-o la guri Vivian mă pironea cu privirea, iar eu mestecam încet.

— Am auzit şi că, dacă cineva are multe zerouri în contul bancar, nu prea e capabil să scoată multe cuvinte pe gură.

Vocea ei înşelător de plăcută ar fi putut tăia în carne vie.

— Tu confirmi zvonul, a adăugat ea.

— Credeam că o moştenitoare ca tine ştie că nu se cade să discute despre bani în prezenţa celor din înalta societate.

— Asta presupune ca tu să faci parte dintr-o asemenea societate.

Un mic zâmbet mi s-a întins pe buze.

în mod normal, mi-ar fi plăcut Vivian. Era frumoasă şi surprinzător de isteaţă, cu ochi căprui, ageri şi cu tipul de structură osoasă rafinată pe care nicio sumă de bani nu o putea cumpăra. Dar cu perlele alea şi în costumul Chanel, arăta fix ca maică-sa şi ca toate celelalte moştenitoare încrezute şi interesate numai de statutul lor social.

În plus, era fiica lui Francis. Nu era vina ei că el era taică-său, dar chiar nu-mi păsa. Propria frumuseţe nu putea să o scape de soarta asta.

— Nu e *politicos* să-i vorbeşti unui invitat aşa, am luat-o eu peste picior.

M-am întins după sare, iar mâneca mea i-a atins

braţul. A încremenit.

— Ce ar spune ai tăi?

Ii observasem deja reţinerile, la mai puţin de o oră de când facuserăm cunoştinţă. Perfecţionismul, frica de conflicte, nevoia disperară de validare din partea părinţilor ei.

Plictisitor, plictisitor, plictisitor.

— Se spune că *oaspeţii* ar trebui să respecte regulile de politeţe socială la fel de mult ca şi gazda, inclusiv să facă un efort pentru a purta o conversaţie politicoasa, a răspuns ea şi a mijit ochii.

— A, da? Regulile de politeţe socială spun şi că ar trebui să te îmbraci de parcă ai fi o nevastă casnică şi ultraconservatoare? am întrebat-o şi i-am privit perlele şi costumul.

Nu-mi pasa dacă oamenii precum Cecelia purtau astfel de ţinute, dar Vivian părea prost îmbrăcată în hainele alea ponosite, de parcă era un diamant într-un sac de pânza. Mă scotea din sărite, dintr-un motiv oarecare.

— Nu, dar acestea nu includ nici să strici o cină fiindcă eşti bădăran, a răspuns Vivian, pe un ton rece. Ar trebui să cumperi, pe lângă costumul de pe tine, şi nişte maniere. Din moment ce eşti directorul general al unei companii care vinde produse de lux, ar trebui să ştii că un accesoriu urât poate strica toată tinuta.

Iar m-a făcut să zâmbesc.

Deci nu e chiar atât de plictisitoare pe cât credeam.

Cu toate acestea, amuzamentul meu s-a stins când mama ei s-a băgat în conversaţia noastră:

— Dante, e adevărat că toţi membrii familiei Russo se căsătoresc la moşia familiei, pe malul Lacului Como? Am auzit că renovările vor fi gata vara viitoare, fix înainte de nunta.

M-am încordat. Apoi m-am întors să văd expresia înverşunată a Ceceliei.

— Da, toate nunţile din familia noastră au avut loc la vila Serafîna, încă din secolul al optsprezecelea.

Stră-stră-străbunicul meu construise vila şi o numise

după soţia sa. Familia mea provenea din Sicilia, dar mai târziu emigrase în Veneţia şi făcuse o avere din comerţul cu textile de lux. Când creşterea economică din Veneţia intrase în declin, ei îşi diversificaseră activităţile de comerţ suficient încât să-şi păstreze bogăţiile, pe care le folosiseră pentru a achiziţiona proprietăţi în toată Europa.

Acum, secole mai târziu, rudele mele erau împrăştiate prin toată lumea – New York, Roma, Elveţia, Paris –, dar vila Serafina încă era unul dintre cele mai dragi locuri familiei mele. Aş prefera să mă înec în Marea Mediterană decât să întinez locul cu o nuntă făcută de ochii lumii.

Iarăşi m-am enervat.

— Minunat! s-a bucurat Cecelia. Of, sunt atât de încântată că o să faci parte din familie! Tu şi Vivian sunteţi *perfecti* unul pentru celălalt! Ea ştie şase limbi, cântă la pian şi la vioară şi...

— Mă scuzaţi puţin! i-am tăiat eu vorba Ceceliei şi mi-am împins scaunul în spate.

Picioarele acestuia au scos un sunet aspru, satisfăcător.

— Trebuie să merg la baie.

S-a lăsat liniştea. Comportamentul meu era şocant de grosolan.

N-am mai aşteptat vreun răspuns. I-am lăsat în urma mea: pe Francis, extrem de nervos, pe Cecelia, confuză şi pe Vivian, ruşinată.

Furia mă pârjolea pe sub piele, dar cu fiecare pas pe care îl făceam ca să mă îndepărtez de ei, senzaţia începea să pălească.

în trecut, mă răzbunasem iute pe oamenii care mi

se opuneau. La naiba cu expresia „răzbunarea e arma prostului”! Mottoul meu a fost întotdeauna: „Loveşte rapid, tare şi la rădăcină!”.

Lumea se schimba prea repede şi trebuia să ţin pasul. Rezolvam situaţiile într-o manieră destul de severă, ca să mă asigur că nu voi mai avea probleme în viitor, apoi mergeam mai departe.

Dar, ca să rezolv problema cu familia Lau, trebuia să fiu răbdător. Răbdarea nu îmi era o virtute familiară. Mi se potrivea la fel de bine ca un costum care îmi era mic.

Ecoul paşilor mei se estompa pe măsura ce treceam de pe podelele de marmură pe mocheta. Vizitasem destule conace cu amenajări similare şi puteam să ghicesc unde se afla toaleta, dar am ocolit-o în favoarea uşii solide de mahon, de la capătul holului.

O răsucire a clanţei a scos la iveală un birou decorat în stilul unei biblioteci englezeşti: lambriuri din lemn, mobilier tapiţat cu piele, nuanţe de verde.

Sanctuarul lui Francis.

Cel puţin încăperea asta nu era decorată în nuanţe aurii, ca restul casei. începeau să mă doară odiii.

Am lăsat uşa deschisă şi m-am îndreptat încet spre birou. Dacă Francis avea ceva de comentat în legătură cu faptul că îmi băgăm nasul prin sanctuarul lui, nu avea decât să mă înfrunte.

Nu era chiar atât de prost încât să lase pozele în vreun sertar descuiat, mai ales că ştia că voi fi şi eu aici în seara ăsta. Şi chiar daca aş găsi pozele *aici,* sigur mai avea nişte copii peiindeva.

M-am aşezat pe scaunul lui, apoi am luat un trabuc cubanez dintr-o cutie care se afla într-un sertar şi l-am aprins, studiind încăperea. Mi-am alungat iritarea, ca să

gândesc limpede.

Eram tentat să deschid calculatorul, însă îl lăsasem pe Christian să se ocupe de hacking. Elcăuta deja cop iile digitale ale pozelor. M-am uitat apoi la o poză înrămată, cu Francis şi familia lui, în Hamptons. Aveau o casă în Bridgehampton şi aş paria pe noul meu tablou de Renoir ca ţinea acolo măcar o parte din dovezi.

Unde în altâ parte?

— Ce faci?

Fumul trabucului acoperea faţa lui Vivian, dar i-am auzit clar tonul dezaprobator. Ce rapizi au fost! Mă aşteptam sâ treacă măcar încă cinci minute înainte s-o oblige ai ei să vină după mine.

— Mă bucur de o pauză de ţigară, am zis şi am tras leneş fumul în piept.

De obicei nu mă atingeam de tutun, însă ocazional mă răsfăţăm cu un trabuc Cohiba. Francis măcar avea gusturi bune la capitolul ăsta.

— în biroul tatălui meu?

— Evident.

O senzaţie sumbră de satisfacţie mi-a cuprins pieptul când fumul a dispărut şi i-a dat la iveală încruntarea. în sfârşit se citea ceva pe faţa ei. începusem să cred că mă pricopsisem cu un robot.

A traversat încăperea, mi-a luat trabucul din mână şi i-a dat drumul în paharul cu apă de pe birou, fără să-şi dezlipească ochii dintr-ai mei.

— înţeleg că probabil eşti obişnuit să faci ce te taie capul, dar e extrem de urât să te sustragi de la o cină şi să fumezi în biroul gazdei, a spus ea, încordată. Te rog să te întorci în livingl Ţi se răceşte mâncarea.

— Asta e problema ta, nu a mea, am zis şi m-am lăsat pe spate. De ce nu mi te alături? îţi promit că o să te distrezi mai bine decât atunci când o auzi pe mama ta cum se plânge de aranjamentele florale.

— Mă îndoiesc, având în vedere interacţiunea noastră de până acum! a izbucnit ea.

Am privit-o amuzat cum a tras adânc aer în piept şi a expirat prelung.

— Nu înţeleg de ce ai venit, a spus Vivian, pe un ton mai calm. E clar ca nu-ţi convine înţelegerea. N-ai nevoie nici de bani, nici de legătura cu familia mea şi poţi să ai orice femeie îţi doreşti.

— Chiar aşa? Şi dacă te vreau pe tine?

— Nu mă vrei pe mine, mi-a întors-o ea, strângându-şi pumnii pe lângă corp.

— Te subestimezi.

M-am ridicat şi am dat un ocol biroului, până am ajuns aproape de ea. Am observat că vena de la gât îi zvâcnea. Cât de repede i-ar bate inima dacă mi-aş înfige degetele în părul ei şi i-aş da capul pe spate? Dacă aş săruta-o până i s-ar umfla buzele şi dacă aş atinge-o pe sub fustă până m-ar implora să i-o trag?

Un val de fierbinţeală mi s-a scurs în vintre.

Nu voiam să mă culc cu ea, dar. era atât de elegantă şi de cuminte, încât ar fi păcat sa nu o corup.

Tăcerea era asurzitoare. Mi-am ridicat mâna şi mi-am trecut degetul mare peste buza ei de jos. Vivian a început să respire greoi, dar nu s-a clintit.

Mă ţintuia cu privirea, sfidătoare, în timp ce îi exploram încet buzele. Erau pline, moi şi tulburător de tentante, în comparaţie cu restul înfăţişării ei rigide.

— Eşti o femeie frumoasă, am spus eu, tărăgănat. Poate că te-am văzut la vreun eveniment şi m-am îndrăgostit rău de tine, apoi i-am cerut mâna ta lui Francis.

— Mă îndoiesc că asta s-a întâmplat. Ce înţelegere ai cu tata?

Amintirea înţelegerii a risipit instantaneu senzualitatea momentului.

Degetul meu mare s-a oprit pe buza ei, apoi mi-am lăsar mâna în jos, înjurând în sinea mea. Pielea mă furnica în absenţa moliciunii ei.

îl uram pe Francis pentru că mă şantaja, dar o detestam pe Vivian pentru ca era marioneta lui. Deci ce dracului faceam de mă tot jucam cu ea în biroul tatălui ei?

— Ar trebui să-l întrebi pe dragul tău tată, am zis şi am afişat un zâmbet crud. Detaliile sunt mai puţin important*. Dar, ca să ştii şi tu, dacă aş fi avut de ales, nu m-aş fi însurat. Numai că afacerile sunt afaceri şi tu..., am zis, ridicând din umeri, tu eşti doar o parte din înţelegere.

Vivian nu ştia că tatăl ei mă manipula. Francis mă avertizase să nu suflu o vorbă; nu că aş fi avut de gând s-o fac, oricum. Cu cât ştiau mai puţini oameni despre şantaj, cu atât mai bine. Individul îmi descoperise câteva puncte slabe. Să fiu al dracului dacă aveau să afle şi alţii despre ele!

— Eşti un nemernic! a exclamat ea, nervoasă.

— Da, chiar sunt! Mai bine te obişnuieşti, *mia cara\|* pentru că o să fiu soţul tău. Acum, scuză-mă! am spus şi mi-am netezit sacoul cu grijă. Trebuie să mă întorc la cină. Aşa cum ai spus şi tu mai devreme, mi se răceşte mâncarea.

Am trecut pe lângă ea. Indignarea ei îmi facea plăcere.

într-o zi, i se va îndeplini dorinţa tăcută şi logodna va fi ruptă. Până atunci, voi aştepta momentul potrivit şi mă vot preface, pentru că ultimatumul lui Francis

fusese clar.

Sau mă căsătoresc cu Vivian, sau fratele meu moare.

[1] Draga mea (în ir., în orig.)

CAPITOLUL 4

Nici Francis, nici Cecelia nu au comentat lipsa mea îndelungata de la cina de vineri seară. Vivian nu a suflat nicio vorbă despre discuţia noastră din birou, iar eu m-am întors la New York nemulţumit şi tensionat.

Aş fi putut să ard din temelii casa familiei Lau, folosind o simplă brichetă.

Din păcate, dacă as fi făcut asta, m-aş fi trezit ia uşă cu poliţia. O acuzaţie de incendiere nu ar fi dat bine pentru afacerea mea. Nici nu mă coborâsem până la a comite o crimă – încă. Dar unii oameni îmi testau limitele în fiecare zi, iar unul dintre ei chiar îmi era rudă.

— Care e urgenţa? m-a întrebat Luca în timp ce se întindea şi căsca. Tocmai ce am coborât din avion. Lasă-mă şi pe mine să dorm puţin!

— Conform bârfelor, n-ai mai dormit de vreo lună.

în schimb, a tot fost pe la petreceri în jurul lumii. în Mykonos, apoi în Ibiza. Ultima dată a trecut prin Monaco, unde a pierdut cincizeci de mii de dolari ia poker.

— Exact! a căscat el din nou. De-aia am nevoie de somn.

Mi-am încordat maxilarul.

Luca era cu cinci ani mai mic decât mine şi, cu toate astea, se comporta de parcă avea douăzeci şi unu de ani, nu treizeci« unu. Dacă n-ar fi frate-miu, aş scăpa de el iară să stau pe gânduri, *mai ales* fiindcă m-am pomenit în toată harababura asu tocmai din cauza lui.

— Nu eşti curios să ştii de ce te-am rugat să ne întâlnind

Luca a ridicat din umeri, fără să observe haosul care se ascundea sub masca mea de calm.

— Pentru că ţi-a fost dor de frăţiorul tău?

— Nu chiar, am zis eu, apoi am scos un dosar din sertarul meu şi l-am aşezat pe birou. Deschide-1!

S-a uitat ciudat la mine, însă a făcut cum i-am zis. L-am fixat cu privirea în timp ce răsfoia pozele. La început a fost lent, dar apoi le-a răsfoit din ce în ce mai repede, panicându-se.

Când şi-a ridicat ochii spre mine, am simţit o satisfacţie sinistră. S-a albit la fată.

Măcar înţelegea cât de gravă era situaţia.

— Ştii cine e femeia din poze? l-am întrebat eu.

Luca a înghiţit anevoie.

— Maria Romano, am zis şi am bătut cu degetul în teancul de fotografii. Nepoata mafiotului Gabriele Romano. O văduva în vârstă de douăzeci şi şapte de ani, febleţea unchiului eL Numele ar trebui să-ţi sune cunoscut, având în vedere câ i-o trăgeai înainte de a pleca în Europa, după cum se poate observa din aceste fotografii.

— Cum ai...? a zis şi şi-a strâns pumnii pe lângă corp.

— Nu-i o întrebare bună, Luca. O întrebare mai pertinentă ar fi ce fel de coşciug vrei să ai la înmormântare, pentru că asta te aşteaptă dacă Romano o să afle *vreodată!*

Am răbufnit pe la jumătatea răspunsului meu, după săptămâni întregi de frustrare şi nervi. Luca s-a făcut mic pe scaunul lui, iar eu m-am ridicat în picioare. Tremuram din tot corpul fiindcă frate-meu dădea dovadă de atâta *idioţenie.*

— O prinţesă a mafiei? îţi baţi *dracului* joc de mine?

Am azvârlit dosarul de pe masă cu o mişcare furioasă, dărâmând şi un prespapier din sticlă. Acesta s-a spart cu un zgomot asurzitor, iar fotografiile au zburat pe jos.

Luca a tresărit.

— Ai făcut multe lucruri tâmpite la viaţa ta, dar ăsta a umplut paharul! Ai idee ce ţi-ar face Gabriele Romano dacă ar afla? Te-ar eviscera ca pe un peşte, în cel mai încet şi dureros mod posibil! Nicio avere nu te-ar putea salva! Ar fi în stare să-ţi agaţe cadavrul de vreun panou de pe autostradă drept avertisment – asta *daca* ar mai rămâne ceva din corpul tău!

Ultimul tip care a atins o femeie din familia Romano fără permisiunea lui a ajuns cu scula tăiată şi cu creierii zburaţi pe pereţi. Şi tipul doar o pupase pe verişoara lui Romano pe obraz. Umbla vorba că Romano nici măcar *n-o plăcea* pe vară-sa.

Dar dacă ar afla că Luca s-a culcat cu nepoata lui dragă? Frate-meu ar ajunge să se roage pentru îndurare şi pentru a fi omorât odată.

Luca părea extrem de palid, aproape bolnăvicios.

— Nu înţelegi...

— Ce *dracu* a fost în capul tău? De unde mama dracului

va ştiţi?

Familia Romano era renumită pentru intoleranţa lor. Gabriele îşi ţinea oamenii în frâu, iar aceştia rareori se aventurau în afara locurilor controlate de familie.

— Ne-am întâlnit într-un bar. N-am pălăvrăgit prea mult, dar ne înţelegeam bine, aşa că am făcut schimb de numere de

telefon, a rostit Luca iute cuvintele, de parcă îi era teamă că îl voi ataca dacă se oprea din vorbit. Nu mai e în centrul atenţiei acum, că e văduvă, dar jur că abia după ce ne-am tras-o am aflat cine este. Mi-a spus că tatăl ei lucrează în construcţii.

O venă îmi pulsa la tâmplă.

— Taică-său chiar *lucrează* în construcţii, i-am zis.

Asta pe lângă celelalte cluburi de noapte, restaurante şi multe alte companii de faţadă în spatele cărora îşi ascundea afacerile murdare.

Dacă ar fi fost vorba de altcineva în afară de Romano, aş fi subminat ameninţarea lui Francis, mituindu-l sau încheind o înţelegere reciproc avantajoasă. Dar, spre deosebire de unii afacerişti care erau înguşti la minte şi se încurcau cu lumea interlopă, eu nu mă încurcam cu mafia. Odată ce faceai aşa ceva, puteai să scapi doar dacă ajungeai într-un coşciug, iar eu aş prefera să-mi dau foc decât să trebuiască să le ofer lor explicaţii.

Francis voia avantajele pe care le dobândeai odată cu numele meu. Romano? El ar vrea şi ultimii mei dolari, şi ultima mea picătură de sânge, chiar şi *după* ce i-ar tăia gâtul lui frate-meu.

— Ştiu că pare nasol, dar nu înţelegi, a spus Luca, afişând o expresie chinuită. O iubesc.

— O iubeşti, am zis eu, pe un ton îngrozitor de calm.

— Da. E incredibilă. Frumoasă, deşteaptă...

— O iubeşti, dar ţi-ai tras-o cu tot ce mişcă în ultimele *două săptămâni.*

— Ba *nu,* a spus el şi s-a înroşit tot. Am facut-o ca să-mi menţin reputaţia, înţelegi? A trebuit să dispar pentru o vreme, fiindcă verişorul ei a fugit de acasă, iar unchiul ei a pedepsit toată familia, dar amândoi am avut grijă.

Niciodată nu mi-am dorit atât de mult să-mi omor un membru al familiei.

— Aparent, nu *suficientă grijâ*| m-am răstit eu, iar el a tresărit iar.

Am inspirat adânc şi am aşteptat să mă calmez, apoi m-am aşezat încet, ca nu cumva să-mi strâng de gât propriul frate.

— Vrei să ştii cum am făcut rost de pozele astea,
Luca?

A deschis gura, după care a închis-o la loc şi a scuturat din cap că nu.

— Francis Lau a venit în biroul meu acum două săptămâni şi mi le-a aruncat pe masă. întâmplător, venise în oraş şi te văzuse cu Maria. Va recunoscuse şi va urmărise. Odată ce a aflat ce voia, a venit la mine să facem un târg, am zis şi am afişat un zâmbet scurt. Vrei să ştii care sunt termenii înţelegerii?

Frate-meu a refuzat din nou cu un gest din cap.

— Eu mă căsătoresc cu fiică-sa, iar el o să ţină pozele pentru el. Dacă nu fac asta, o să-i trimită pozele lui Romano şi tu o să mori.

Beneficiam de pază privată excelentă. Oamenii mei erau bine instruiri, adevăraţi profesionişti. Erau, de asemenea, suficient de flexibili din punct de vedere moral pentru a le face faţa intruşilor, intr-un mod care să-i descurajeze pe viitorii băgă- cioşi să ma calce pe coada.

Totuşi, era o diferenţă între securitate şi un război cu
mafia.

Luca a făcut ochii mari.

— *La dracul* a izbucnit el şi şi-a frecat faţa. Dante,
eu...

— Taci! Uite ce *o sâ faci* tu în continuare, am zis şi l-

am pironit cu privirea. Din clipa asta, o să rupi orice legătură cu Maria. Nu-mi pasă dacă e sufletul tău pereche şi dacă n-o să mai găseşti vreodată iubirea vieţii cale. De acum încolo, ea nu mai există pentru tine. N-o s-o mai vezi, n-o să mai vorbeşti cu ea şi n-o s-o mai contactezi în niciun fel. Dacă îmi încâlci cuvântul, o să-ţi tai accesul la toate conturile bancare pe care le ai şi îi trec pe lista neagră pe toţi cei care te ajută cu bani.

Bunicul nostru ştiuse că Luca cheltuie banii ca nebunul şi, conform testamentului, m-a lăsat pe mine să am grijă de companie şi de averea familiei. Dacă eu îl treceam pe lista neagră pe fratc-meu, toţi ceilalţi din cercul nostru social urmau să facă acelaşi lucru. Nici măcar prietenii idioţi ai lui Luca nu erau atât de proşti, încât să rişte să-l ajute.

— îţi reduc banii de buzunar la jumătate, până îmi demonstrezi că eşti capabil să iei decizii mai bune.

— Ce?! a exclamat Luca. Dar nu poţi...

— Dacă mă mai întrerupi o dată, nu-ţi mai dau nimic! am răspuns, pe un ton rece.

A rămas mut, dar i se citea răzvrătirea pe chip.

— Cealaltă jumătate *o vei câştiga,* după ce te angajezi la unul dintre magazinele noastre, unde o să fii tratat ca oricare alt angajat. Nu o să ai parte de niciun avantaj pe baza statutului tău, nu o să bei şi nu o să ţi-o tragi cu nimeni de acolo, şi nici nu o să pled în pauza de masă şi nu o să te întorci când vrei tu, după două ore. Dacă te culci pe-o ureche, o să te las de tot fără bani, mă auzi?

După o pauză lungă, a făcut o grimasă şi a aprobat încet din cap.

— Foarte bine. Acum ieşi *dracului* din biroul meu!

Dacă ar trebui să-l privesc încă o clipă, aş face un lucru pe care apoi l-aş regreta.

Probabil că şi-a dat seama de pericolul în care se afla, pentru că s-a ridicat şi s-a îndreptat grăbit spre ieşire, fără să mai scoată un cuvânt.

— Luca? l-am strigat eu înainte să apuce să deschidă uşa. Dacă aflu că nu mi-ai respectat regulile şi că ai contactat-o pe Maria din nou, te omor cu mâinile mele!

L-am lovit puternic cu pumnul în stomac. Prima lovitură din seara asta.

Simţeam adrenalina. Kai a scos un geamăt de durere. în locul lui, oricine altcineva şi-ar pierde echilibrul şi răsuflarea. Dar, fiind vorba despre Kai, el doar s-a oprit câteva secunde, ca să îşi revină.

— Pari supărat, a spus el şi mi-a dat un croşeu de stânga.

Am reuşit să mă feresc la milisecundă.

— Ai avut o zi naşpa la muncă? m-a întrebat ironic, deşi tocmai îi dădusem una.

— Ceva de genul.

Broboane de sudoare îmi picurau pe frunte şi mi se scurgeau pe spate în timp ce îmi vărsăm frustrările în ring.

Venisem direct la clubul Valhalla după serviciu. Majoritatea membrilor preferau centrul spa, restaurantele sau clubul de lux pentru domni, facilităţi puse la dispoziţie de club. Sala de box era rar frecventată. Doar eu şi Kai mai veneam pe aici.

— Am auzit că înţelegerea cu Santeri merge bine, deci nu asta e problema.

Kai nu respira deloc greu, în ciuda primei runde, care fusese destul de agresivă.

— Poate că nu e vorba despre muncă. Poate... are de-a face cu logodna ta cu o anumită moştenitoare.

A scos un alt geamăt slab când l-am lovit în coaste, dar asta nu l-a împiedicat să râdă de încruntarea mea.

— Ar trebui să ştii că degeaba încerci să ţii secrete. Tot biroul vorbeşte despre logodnă.

— Personalul tău ar trebui să petreacă mai mult timp muncind, şi mai puţin bârfind. Poate că aşa ar merge treaba mai bine.

Anunţul logodnei mele nu era programat să apară în feă- moasa secţiune Style a site-ului *Mode de Vie* decât la juma tarea lunii septembrie, însă publicaţia de modă de lux şi lifestyle era piesa de rezistenţă a imperiului media care aparţinea familie Young. Aş fi fost surprins dacă Kai *nu* ar fi ştiut despre logodnă din timp.

— Nu credeam c-o să te văd vreodată căsătorit. Şi tocmi. cu Vivian Lau! a comentat el, ignorându-mi înţepătura. Ccm ai reuşit s-o ţii ascunsă atâta timp?

— Nu suntem căsătoriţi încă, am spus şi m-am ferit de încă un pumn. Şi n-am ţinut-o secret. Logodna noastră e e înţelegere de afaceri. N-am ieşit niciodată cu ea la întâlniri.

Cuvântul „logodnă” mi-a lăsat un gust amar în gură. Candide a mă lega de cineva pentru tot restul vieţii îmi surâdea r* fel de mult ca ideea de a sări în ocean, cu bolovani legaţi dr picioare.

Preferam să muncesc, în loc să stau cu oamenii. Multora nu le convenea că eu consideram contractele şi şedinţele mă:

> > >

importante decât ei. Să faci afaceri este o activitate profitabilă, practică şi, în mare parte, previzibilă. Relaţiile cu oamenii sz. sunt aşa.

— Acum are mai mult sens. Ar fi trebuit să ştiu că fuziurCe şi achiziţiile vor pune stăpânire chiar şi pe viaţa ta personali.

— Ce amuzant eşti!

>

La pierit râsul când l-am lovit în maxilar cu un

upercu. El a ripostat cu un pumn care m-a lăsat fără aer. Conversai, noastră a încetat, fiind înlocuită de mormăituri şi înjurături, ir timp ce ne bateam cu pumnii.

Kai era cel mai blând om pe care îl ştiam, dar era terib de competitiv. Practicam boxul împreună de anul trecut, t»

el devenise opţiunea mea pentru a mă descărca, fiindcă nu se abţinea niciodată să dea în mine.

Cine are nevoie de psihoterapie, când poţi .să-ţi pocneşti prietenul în fiecare săptămână? ■

Lovitură, aplecare, eschivă, lovitură. Iar şi iar, până când am terminat meciul Ia egalitate şi cu mai multe vânătai. în cele din urmă, m-am calmat. La întâlnirea cu Kai, în vestiar, după duş, îmi revenisem suficient pentru a nu-mi pierde minţile din cauza situaţiei cu frate-meu.

După discuţia noastră din dupa-amiaza aceea, fusesem *la un pas* de a-i tăia craca de sub picioare, în ciuda promisiunilor şi a condiţiilor mele. I-ar fi prins bine, dar nu aveam energia necesară pentru a mă confrunta cu criza lui de isterie chiar atunci.

— Te simţi mai bine? m-a întrebat Kai, care era deja îmbrăcat. Purta o cămaşă, sacou şi ochelari cu ramă subţire, neagră. Nici urmă de luptătorul letal din ring. Acum era întruchiparea bărbatului sofisticat.

— Puţin.

M-am îmbrăcat şi mi-am frecat maxilarul inflamat.

— Bă, dar ştii să dai cu pumnul!

— De-asta m-ai sunat. Nu ţi-ar plăcea dacă te-aş lua uşor.

— Nici ţie nu ţi-ar plăcea să pierzi, am pufnit eu. Am ieşit din sală şi am luat liftul până la primul etaj.

Clubul Valhalla era o organizaţie globală exclusivistă, pentru cei cu o anumită valoare netă. Avea filiale în întreaga lume. Cu toate acestea, sediul din New York era cel mai mare şi mai opulent, ocupând trei etaje într-un complex de clădiri din Manhattan.

— Am întâlnit-o pe Vivian de câteva ori, a spus Kai când s-a deschis uşa liftului. E frumoasă, deşteaptă, fermecătoare. Puteai să nimereşti mai rău, sa ştii!

Am simţit un zvâcnet de iritare în piept.

— în cazul ăsta, poate ar trebui să te însori tu cu

a.

Nu-mi păsa dacă fata asta era un fotomodel şi o sßnüc;-. I în timpul ei liber salva căţeluşi din clădirile în flăcări. Era d: _ o persoană pe care trebuia s-o tolerez, până distrugeam pozele.

Din păcate, Christian îmi confirmase câ Francis staze pozele şi digital, şi în variantă fizică.

Christian se putea ocupa cu uşurinţă de dovezile digkaz dar distrugerea celor fizice era mai complicată, căci nu ştux câte copii avea Francis. Nu puteam risca să fac o mişcare ph când nu eram sută la sută sigur că îi găsisem întregul suc^ poze.

— Dacă aş putea, aş face-o, a răspuns el şi sclipirea dinar i-a dispărut pe loc.

Ca moştenitor al averii Young, viitorul său era chiar *zz* bătut în cuie decât al meu.

— Nu-ţi spun decât să nu te comporţi ca un nemem-c; adăugat el.

A făcut un semn de salut din cap spre un alt membra clubului care trecea pe lângă noi şi a aşteptat ca acesta sâ i L îndepărteze, înainte să continue:

— Nu e vina ei că s-a pricopsit cu o brută ca tine.

De-ar şti el!

— îngrijorează-te mai puţin de viaţa mea personală p 3* mult de a ta!

Am ridicat o sprânceană când i-am văzut butonii de a manşete. Lei aurii, cu ochi de ametist – o pane din bbxv.. familiei Young.

— Leonora Young nu va aştepta la nesfârşit să hd ra i nepot.

— Din fericire pentru ea, are deja doi, graţie surorii mele. Şi nu încerca să schimbi subiectul!

Am traversat podeaua din marmură neagră, lucioasă, până la ieşire.

— Vorbeam serios despre Vivian. Comportă-te civilizat cu ea! a continuat el.

Am scrâşnit din dinţi.

Fie că-mi plăcea, fie că nu, Vivian era logodnica mea şi mă cam săturasem să-l tot aud pe el cum îi rostea numele.

— Nu-ţi face griji! am spus. O voi trata exact aşa cum merită.

CAPITOLUL 5

Vivian

— Cum adică n-ai mai vorbit cu logodnicul tău de când v-aţi logodit? m-a întrebat Isabella, încrucişându-şi braţele la piept şi fixându-mă cu o privire dojenitoare. Ce Fel de relaţie e asta?

— Una aranjată, am zis eu, în timp ce camera se învârtea cu mine.

Poate că n-ar fi trebuit să beau două cocktailuri Mai Tai unul după altul, dar *happy hour*-|*i*| meu săptămânal cu Isabella şi Sloane era singurul moment în care mă puteam relaxa.

Ele nu mă judecau. Nu eram nevoită să fiu perfectă şi
1 M»
„adecvata .

Şi ce dacă eram puţin beată? Barul se numea *Capra beata.* Era de aşteptat să se întâmple asta.

— E mai bine că n-am mai vorbit, am adăugat eu. Nu e cel mai plăcut partener de conversaţie.

Chiar şi acum, prima şi singura mea întâlnire cu Dante îmi stârnea indignarea.

Nu arătase niciun pic de remuşcare legat de faptul că

se ridicase de la masă în mijlocul cinei, pentru a fuma în biroul tatălui

meu, ca să nu mai spun că plecase fără să ne mulţumească ori să ne ureze o seară frumoasă.

Dan te era miliardar, dar avea manierele unui gnom prost-crescut.

— Atunci de ce te căsătoreşti cu el? a întrebat Sloane, ridicând dintr-o sprânceană perfect pensată. Spune-le alor tăi să-ţi găsească pe cineva mai bun.

— Asta e problema. *Nu exista* un partener mai bun în ochii lor. Ei cred că e perfect.

— Dan te Russo? Perfect? Echipa lui de securitate a băgat un individ în spital după ce acesta a încercat să intre prin efracţie în casa lui. Tipul a fost în comă luni întregi, cu coastele rupte şi cu rotulele crăpate. E ceva impresionant, dar n-as spune că el e perfect.

Numai Sloane putea sa creadă că este impresionant să bagi pe cineva în comă.

— Crede-mă, ştiu, dar nu pe mine trebuie să mă convingi, am bolborosit eu.

Nu că ar fi contat pentru ai mei cât de crud era el. Dante ar putea să împuşte pe cineva în timpul orei de vârf, în centrul Manhattanului, şi ai mei ar zice că persoana aia a meritat glonţul din plin.

— Nu înţeleg de ce ai accepta *sâ te logodeşti)* a zis Sloane, scuturând din cap. N-ai nevoie de banii alor tăi. Poţi să te căsătoreşti cu oricine vrei tu şi ei nu au ce să facă în privinţa asta.

— Nu e vorba despre bani.

Chiar daca ai mei m-ar dezmoşteni, tot aş rămâne cu destui bani, din job, din investiţii şi din fondul fiduciar Ia care am primit acces când am împlinit douăzeci şi unu de ani.

— E vorba despre..am făcut eu o pauză, căutând cuvân-tul potrivit. Familie.

Isabella şi Sloane s-au privit una pe cealaltă.

Nu era prima dată când vorbeam cu ele despre logodna mea *sau* despre relaţia mea cu ai mei, dar mă simţeam obligată sâ k iau apărarea.

— Căsătoriile aranjate sunt ceva normal în familia mea. Soră-mea s-a căsătorit din acelaşi motiv şi aşa voi face şi eu. Ştiam că asta mă aşteaptă de când eram adolescentă.

— Da, dar ce o să facă dacă îi refuzi? m-a întrebat Isabella. O să te dezmoştenească?

Am simţit un gol în stomac. M-am forţat să râd.

— Poate.

Absolut.

Ai mei o lăudaseră pe mătuşa mea fiindcă o dezmoştenise pe vară-mea, după ce aceasta refuzase o bursă la Princeton, pentru că voia să deschidă o tonetă cu mâncare. Să refuz să mă căsătoresc cu un Russo era de o mie de ori mai rău.

Dacă aş rupe logodna, ai mei n-ar mai vrea să aibă de-a face cu mine. Nu erau perfecţi, dar ideea de a fi dată laoparte şi de a rămâne singură îmi răscolea neplăcut cocktailurile în stomac

Isabella nu aveam cum să înţeleagă. Făceam parte din aceeaşi cultură, dar ea era chinezoaică din Filipine, nu din Hong Kong. Provenea dintr-o familie mare şi iubitoare, care era de acord cu mutarea ei în cealaltă parte a ţării pentru a fi barmaniţă şi pentru a-şi urma visul de a fi scriitoare.

Dacă le-aş spune alor mei că am asemenea dorinţe, ori m-ar închide în camera mea ca să mă exorcizeze, ori m-ar arunca pe străzi doar cu hainele de pe mine.

— Nu vreau să-i dezamăgesc, am spus eu. M-au crescut şi au sacrificat multe ca eu să am viaţa de acum. Căsătoria mea cu Dan te ne-ar ajuta *pe toţi.*

Relaţiile familiale nu ar trebui să fie tranzacţionale, dar nu puteam scăpa de sentimentul că le sunt îndatorată părinţilor mei pentru tot: oportunităţile mele, educaţia, libertatea de a trăi şi de a lucra unde voiam, fără să am grija banilor. Majoritatea oamenilor nu aveau acest lux, aşa că nu îl luam de-a gata.

Părinţii aveau grijă de copiii lor. Când copiii creşteau, aceştia aveau grijă, la rândul lor, de părinţi. în cazul nostru, copiii se căsătoreau cu persoane cu un statut bun şi sporeau averea şi influenta familiei.

Aşa funcţiona lumea noastră.

Isabella a oftat. Eram prietene de când ne cunoscuserăm la un curs de yoga, pe când aveam douăzeci şi doi de ani. Lecţiile de yoga nu duraseră prea mult; prietenia noastră, da. Ea ştia ca nu avea de ce să se certe cu mine în legătură cu familia mea.

— OK, dar asta nu schimbă faptul că n-ai mai vorbit cu el deloc, iar *săptămâna viitoare* te muţi cu el.

Mă jucam cu brăţara mea cu safire. N-aş fi vrut să renunţ la apartamentul din West Village, pentru a mă muta în pent- house-ul lui Dante, din Upper East Side, dâr care ar fi fost rostul să mă opun ideii? Mi-aş fi irosit timpul certându-mă cu tata.

în afară de adresa lui Dante, nu mai ştiam nimic despre mutare. Nu aveam nici chei, nici detalii despre clădire, nimic.

— Va trebui să vorbeşti cu el la un moment dat, a adăugat Isabella. Nu fi mototoală!

— *Nu sunt* mototoală, i-am răspuns şi m-am întors spre

Sloane. Sau sunt?

Ea şi-a ridicat privirea din telefon. Teoretic, niciuna dintre noi nu avea voie să îşi verifice notificările în timpul ieşirii noastre. Cea care încălca regula trebuia să plătească nota.

Practic, Sloane ne plătise băuturile în ultimele şase luni. Era dependentă de muncă.

— Deşi nu sunt de acord cu sfaturile Isabellei în cam şaptezeci şi opt la sută din cazuri, acum are dreptate. Trebuie d vorbeşti cu el înainte să vă mutaţi împreună, a zis ea şi a ridicai din umeri. Diseară va fi o expoziţie de arta acasă la el. Ar trebu- să te duci şi tu.

Dante deţinea o colecţie de artă impresionantă, despre care se zvonea că valora sute de milioane de dolari. Expozîpa » privată anuală, în care îşi prezenta ultimele achiziţii, era uns dintre cele mai râvnite evenimente din Manhattan.

Teoretic vorbind, eram logodiţi şi, daca nu m-aş simţi adr de uşurată, aş crede că e penibil să nu fiu invitată.

După ce mă voi muta, va trebui să petrec *fiecare noapte az* el, aşa că mă bucur de propria libertate cât mai pot. Ideea ck a împărţi o cameră, un *pateu* Dante Russo e... tulburătoare.

Mi-a apărut în minte imaginea cu el stând la biroului tatălui meu: ochii întunecaţi, postura arogantă, fumul de ţigări care se încolăcea în jurul chipului său atrăgător.

Am simţit brusc o fierbinţeală neaşteptată între picioare.

Degetul lui mare pe buza mea, sclipirea sumbră din ochâ săi când mă privea... Preţ de o clipă, am crezut că mă va săruta. Nu pentru a-şi arăta afecţiunea, ci pentru a mă întina. Pentru a mă domina şi a mă corupe.

Fierbinţeala mi-a ajuns în pântec, până când privirile pline de nerăbdare ale prietenelor mele m-au adus înapoi în prezent. Nu eram în biroul tatei. Eram într-un bar, iar ele aşteptau un răspuns.

Expoziţia. Corect. Realitatea mi-a stins pe loc arşiţa din corp.

— Nu pot să mă duc acolo neinvitată, am spus, sperând să nu observe niciuna că m-am aprins la faţă, şi nu din cauza alcoolului. E nepoliticos.

— Dar tu nu eşti o persoană oarecare. Eşti *logodnica* lui, chiar dacă n-ai încă inelul, a adăugat Isabella. în afară de asta, te muţi cu el în curând. Ia-o ca pe o vizită a noii tale case, în care nu te poţi muta decât daca *vorbeşti* cu el!

Am oftat, dorindu-mi să dau timpul cu o lună înapoi, ca să ma pot pregăti sufleteşte pentru ce avea să urmeze.

— Urăsc când ai dreptate.

— Ca majoritatea oamenilor, mi-a zis cu un zâmbet. Aş merge cu tine, pentru că îmi place să dau buzna lapetrece... să fac turul caselor, dar diseară lucrez.

Ziua, era o autoare de thrî Here, erotice. Noaptea, le vindea băuturi scumpe bărbaţilor în vârstă, într-un bar din East Viliágé. Ura barul ăla şi clienţii, iar managerul i se părea dubios. Era în căutarea altui loc de muncă, dar până nu găsea ceva mai bun, trebuia să rămână acolo.

— Sloane, tu poţi? am rugat-o eu, pe un ton plin de speranţă.

Dacă aveam să dau ochii cu Dante în seara asta, trebuia

să am întăriri.

— Nu pot. Asher Donovan şi-a buşit Ferrariül în Londra. E teafăr, a adăugat Sloane când eu şi Isabella am scos un ţipat.

Nu ne păsa niciuneia dintre noi de sport, însă faimosul jucător de fotbal era prea drăguţ ca să moară.

— Dar trebuie să liniştesc apele în presă. E a două maşină pe care o distruge în câteva luni.

Sloane conducea o firmă de relaţii públice şi avea o listă mică de clienţi, dar unii erau foarte influenţi. *întotdeauna* liniştea apele.

I-a făcut semn chelnerului să ne aducă nota de plată, a plătit-o şi m-a pus să-i promit că o voi suna dacă am nevoie de ceva. Apoi părul ei blond şi parfumul Jo Malone au dispărut pe uşă.

Isabella a plecat la scurt timp spre muncă, dar eu am zăbovit la masă, gândindu-mă ce să fac mai departe. Dacă aş £ deşteaptă, m-aş duce acasă şi aş termina de împachetat. Nu ar ieşi nimic bun dacă mi-aş face brusc apariţia la petrecerea 1— Dante. Pot să-l sun mâine, dacă vreau cu adevărat informau' de la el.

Bagaje, duş, somn, am decis.

Ăsta era planul meu şi aveam să mă ţin de el.

— îmi pare rău, doamnă, dar nu sunteţi pe lista inviraţiloc Nu contează dacă sunteţi mama, sora sau *logodnica* domnului' Russo, a spus tipa de la intrare, uitându-se chiorâş Ia degetul meu golaş. Nu vă pot lăsa sa intraţi fără o invitaţie.

— Dacă-l sunaţi pe Dante, o să vă confirme cine sunt, a.~ spus, zâmbind, deşi nu eram sigură că el o să facă

asta.

O să mă descurc eu când o să-l sune.

— Pur şi simplu, a omis să mă treacă pe listă.

Mă dusesem acasă, aşa cum plănuisem, dar îmi luase *cs—* douăzeci de minute să cedez în faţa sugestiei Isabellei şi a *1*_ Sloane.

Fetele aveau dreptate. Nu puteam să stau şi să aştept â mă sune el, mai ales că în curând urma să locuim sub acelaşi acoperiş. Trebuia să mă resemnez şi să îl văd, oricât de mult rri enerva sau mă deranja acest lucru.

Ca să îl pot vedea, trebuia, bineînţeles, să *intru* la petrecere.

Tipa s-a înroşit toată de furie şi a adăugat:

— Vă asigur că nu există omiteri. Suntem foarte atenţi...

— Vivian, aici erai! ne-a întrerupt cineva cu un accent britanic aristocratic.

M-am întors, uimită să-l văd pe asiaticul atrăgător zambindu-mi. Chipul cizelat şi ochii pătrunzători şi întunecaţi ar fi fost aproape *prea* perfecţi, daca nu şi-ar fi pus pe nas ochelarii cu rame negre, simple, care îl faceau să pară mai prietenos.

— Dan te mi-a trimis un mesaj adineaori. Te căuta, dar nu i-ai răspuns la telefon.

S-a apropiat de mine şi a scos din buzunar o invitaţie elegantă, de culoare crem. I-a dat-o tipei de la intrare.

— Sunt Kai Young şi am o invitata în plus. Pot so conduc eu pe domnişoara Lau, ca să nu-l deranjăm pe Dante în seara asta importantă.

Ea m-a privit lung, dar i-a oferit lui Kai un zâmbet forţat.

— Sigur, domnule Young! Distracţie plăcută!

S-a dat laoparte, Ia fel ca perechea de paznici în costum, din spatele ei.

Spre deosebire de cluburile de noapte sau de baruri, la astfel de evenimente exclusiviste rareori se cereau acte de identitate. Se presupunea că personalul a reţinut chipurile invitaţilor şi le poate asocia cu numele lor.

Am aşteptat până când am ieşit din raza lor vizuală, înainte de a mă întoarce spre Kai, cu un zâmbet recunoscător:

— Mulţumesc! Nu trebuia să faci asta.

Eu şi Kai nu eram prieteni apropiaţi, dar participam deseori la aceleaşi petreceri şi discutam ori de câte ori ne întâlneam. Comportamentul său grijuliu şi rezervat era ca o gură de aer proaspăt în jungla narcisistă a înaltei societăţi din Manhattan.

— Cu plăcere! a răspuns el pe un ton formal, care m-a făcut să zâmbesc.

Kai se născuse în Hong Kong, fusese crescut în Londra şi şcolit la Oxford şi Cambridge. Manierele lui reflectau clar

educaţia primită.

— Sunt sigur că doar a omis să te pună pe listă, a spus şi a luat două pahare de şampanie de pe tava unui chelner, apoi mi-a oferit unul. Că tot veni vorba, felicitări pentru logodnă! Sau ar trebui să spun, mai degrabă, condoleanţe?

— Rămâne de văzut, am râs eu.

Din ce auzisem, Kai şi Dante erau prieteni. Nu ştiam ce îi spusese Dante despre logodna noastră, dar eram precaută. Lumea credea că suntem un cuplu fericit, că ne iubim şi că suntem în al nouălea cer pentru că ne logodiserăm.

— Bine spus! Majoritatea oamenilor îl tratează pe Dante ca pe un zeu, a zis el şi i-au sclipit ochii. Are nevoie de cineva care să-i aducă aminte că e muritor, exact ca noi toţi.

— Ah, crede-mă când îţi spun: nu-l consider deloc un zeu.

El este, mai degrabă, diavolul trimis să mă calce pe nervi.

Kai a râs. Am mai flecărit timp de câteva minute, apoi s-a dus să stea de vorbă cu un prieten din facultate.

De ce nu puteam să fiu cu cineva ca el? Kai era politicos, fermecător şi destul de bogat cât să îndeplinească aşteptările părinţilor mei. În schimb, m-am ales cu un italian înspăimântător, care n-ar fi recunoscut bunele maniere nici dacă acestea l-ar fi plesnit peste faţă.

Am oftat şi mi-am aşezat paharul gol pe o tavă din apropiere, apoi m-am plimbat prin penthouse, admirând arhitectura şi decorul superb.

Dante evitase minimalismul modern, atât de popular

printre amicii lui burlaci, în favoarea mobilierului lucrat manual şi a nuanţelor-vibrante. Pardoselile strălucitoare erau acoperite cu covoare de mătase turceşti şi persane, iar draperiile de catifea luxuriantă încadrau ferestrele din tavan până la podea, cu vederi panoramice spre Central Park şi spre orizontul emblematic al oraşului.

Am trecut[9] pe lângă două saloane, patru toalete, o sală de proiecţii şi o sală de jocuri, înainte de a intra în galeria lungă, luminată, unde avea loc expoziţia propriu-zisă.

Nu-l zărisem încă pe Dante, dar, cel mai probabil, era...

Am încetinit când mi-a apărut în faţă un cap familiar, cu par negru, lucios.

Dante era în celălalt capăt al Holului, vorbind cu o roşcată frumoasă şi cu un bărbat de origine asiatică; Le zâmbea, iar pe chip avea o expresie caldă.

Deci chiar era capabil să simtă emoţii umane. *Bine de ştiut.*

Un foc mi s-a aprins în vene, fie de la alcool, fie pentru că i-am văzut zâmbetul adevărat. Cred totuşi că alcoolul era de vină.

Probabil ca Dante mi-a simţit prezenţa; caCi s-a oprit din vorbit şi s-a întors spre mine; Când ni s-au întâlnit privirile, toată căldura de pe chip i-a dispărut precum soarele după orizont.

Inima mi-a luat-o la goană.

Ne despărţea un hol lung, dar nemulţumirea lui era atât de puternică, încât se răspândea în aer şi îh corpul meu ca o otravă mortală. Dante s-a scuzat şi s-a îndepărtat de oaspeţii săi. A pornit spre mine, corpul său puternic şi musculos străbătând mulţimea cu siguranţa unui prădător concentrat asupra prăzii lui.

M-au trecut fiori pe şira spinării. M-am forţat să rămân

pe loc, cu toate că instinctul îmi striga *să fug.*

E în regulă. Nu o sâ te omoare în public. Probabil. Poate.

— Ce petrecere frumoasă! Din păcate, invitaţia mea s-a pierdut pe drum, dar am ajuns şi eu, am spus când s-a apropiat de mine.

Am luat un pahar de pe o tavă din apropiere şi i l-am întins.

— Vrei şampanie?

— Invitaţia ta nu s-a pierdut, *mia cara*

Alintul rostit pe un ton mieros m-ar fi înmuiat din cap până în picioare dacă nu aş fi văzut că spumega de nervi. Nu s-a atins de băutura oferită.

— Ce cauţi aici? m-a întrebat.

— Mă bucur de mâncare şi de artă, am zis, apoi am ridicat paharul la buze şi am luat o gură.

Nu era nimic mai dulce pe lume decât o picătură de alcool care să-mi dea curaj.

— Ai gusturi splendide, însă ai mai putea lucra ia maniere.

— E ironic că-mi ţii morală legat de maniere, când tu ai apărut neinvitată la un eveniment privat, mi-a răspuns el, iar un zâmbet crud i s-a întins pe buze.

— Suntem logodiţi, am spus eu, iară să mă mai ascund după deget, căci, cu cât abordam mai repede subiectul, cu atât puteam să plec mai repede. N-am mai schimbat o vorbă de la cină, chiar dacă ar trebui să mă mut cu tine *săptămâna viitoare.* Nu mă aştept să-mi faci declaraţii de dragoste sau să-mi trimiţi flori în fiecare zi – *deşi ar fi frumos –,* dar mă aştept la o atitudine politicoasă şi la comunicare. Din moment ce pari incapabil să iei iniţiativa, ţi-am luat-o înainte.

Mi-am terminat băutura şi am lăsat paharul jos.

— Ah, şi să nu crezi că am venit neinvitată! Mai degrabă, ţi-am acceptat invitaţia mai devreme. La urma urmei, ai fost de acord să mă mut aici, nu-i aşa? Am vrut doar să arunc o privire în noua mea casă, înainte de a locui în ea.

Pulsul mi s-a înteţit, dar mi-am păstrat tonul calm. Nu puteam stabili un precedent de a bate în retragere ori de câte ori Dante era supărat. Dacă ar simţi vreo slăbiciune, s-ar repezi la mine.

Zâmbea, însă nu era un zâmbet sincer.

— Dar ce discurs ai pregătit! Cu siguranţă n-ai avut atât de multe de spus şi la cină, acum două seri.

Tonul său rece a devenit mai blând. Mă măsura cu privirea şi simţeam că mă încălzesc toată.

— Aproape că nu te mai recunosc, a adăugat.

Apropoul lui îmi pulsa în vene, stârnindu-mi o senzaţie stranie între picioare.

Tweedul şi perlele mele erau bine ascunse în fundul dulapului acum, că mă întorsesem la New York. în schimb, purtam o rochie de seară neagră, clasică, tocuri şi rujul meu roşu preferat. Diamante îmi străluceau în jurul gâtului şi la urechi. Nu era mare lucru; atât reuşisem să pun pe mine în criză de timp.

Cu toate acestea, intensitatea privirii lui Dante ma facea să mă simt ca şi cum aş fi apărut la o reuniune a enoriaşilor, îmbrăcată într-un bikini cu şnur.

Stomacul mi s-a făcut ghem când privirea lui a coborât de la faţa mea spre piept, apoi asupra rochiei, care mi se mula-pe şolduri. S-a uitat la picioarele mele lungi şi goale, privirea lui fiind aproape obscenă în încetineală şi erotică în minuţiozitate, ca o mângâiere a unui iubit hotărât să pună cap la cap fiecare centimetru al corpului meu.

Mi s-a uscat gâtul. O scânteie s-a aprins în pântecul meu şi, brusc, mi-am dorit să mă.fi îmbrăcat cu un costum modest la evenimentul ăsta. Aşa, aş fi mers la sigur. Mintea nu mi-ar mai fi întunecată de vorbe aspre şi de atracţie electrică.

Despre ce vorbeam?

— Ocaziile diferite necesită abordări diferite, am bălmăjit eu, sperând că replica mea are sens.

Am ridicat dintr-o sprânceană şi m-am rugat în sinea mea ca Dante să nu audă cât de repede îmi batea inima. Ştiam că este imposibil din punct de vedere fizic, dar tot nu scăpăm de senzaţia stranie că putea să vadă direct prin mine, ca şi cum aş fi făcută dintr-o mie de bucăţi de sticlă spartă, transparentă.

— Cred că ţi-ar prinde bine şi ţie strategia asta, am adăugat, hotărâtă să continui conversaţia, ca să nu mă mai pierd în privirea lui. Oamenii s-ar putea să te placa mai mult.

— Aş face-o dacă mi-ar păsa de opiniile celorlalţi, a replicai el şi mi-a aruncat iar o privire batjocoritoare. Spre deosebire de unii dintre stimaţii mei oaspeţi, eu nu mă bazez pe ceea ce cred
oamenii despre mine. . .

Insinuarea lui a fost ca un pumn în stomac, iar pielea meu a devenit într-o clipită rece ca gheaţa. Nimeni nu putea să te schimbe dintr-un tip tolerabil într-un nesimţit mai repede decât Dănte Russo. Abia m-am abţinut de la a-i arunca cea mai apropiată băutură în faţă.

Avea ceva tupeu, dar partea cea mai rea era că nu se înşela. Insultele cu un sâmbure de adevăr dor întotdeauna cel mai tare_

— Foarte bine! Te asigur, ei nu au o părere prea bună

despre tine! m-am răstit eu.

Nu-lplesni! Nu face scandal!

Am inspirat adânc şi am încheiat conversaţia înainte să-mi încalc sfatul:

— Oricât de minunată mi se pare discuţia noastră, sunr nevoită să plec. Trebuie să ajung şi în alte locuri. Aştept UD e-mail de la tine, cu toate informaţiile legate de mutarea ma. până mâine la prânz. Nu mi-ar plăcea să apar în faţa clâdiru îc care locuieşti şi să-ţi dezvălui incompetenţa în faţa veci nil am spus eu şi mi-am atins pandantivul de la gât. Imagineaiă-d cât de jenant ar fi dacă oamenii ar afla că marele Dame Russti nu a fost în stare să se ocupe de ceva atât de simplu precur-' mutarea logodnicei sale în casa lui!

Privirea lui Dante ar fi putut topi ramele aurii agăţate pe pereţi.

— Poate că nu-ţi pasă de ce cred alţii despre tine, dar reputaţia înseamnă totul în afaceri. Dacă nu poţi face faţă vieţii de familie, cum ai putea să te descurci cu munca?

Am scos o carte de vizita din geanta mea plic şi am băgat-o în buzunarul sacoului său.

— Presupun că ai deja datele mele de contact. Dar, dacă nu, uite aici cartea mea de vizită’ Abia aştept să-ţi citesc e-mailul.

Am plecat înainte să apuce să răspundă.

îi simţeam privirea mânioasă în spatele meu. Am văzut o mică licărire în ochii săi înainte să mă îndepărtez. O urmă de respect.

Am continuat să merg, cu inima în gât şi iuţindu-mi paşii, până când am ajuns la cea mai apropiată baie de oaspeţi. Abia după ce am închis uşa în urma mea, m-am sprijinit de perete şi mi-am acoperit faţa cu mâinile.

Respiră!

Valul de adrenalină se stinsese deja, lăsându-mă epuizata şi neliniştită.

îl înfruntasem pe Dante şi câştigasem... pe moment. Dar nu eram atât de naivă încât să cred că acesta era sfârşitul. Chiar dacă discuţia de mai devreme mă ridicase în ochii lui, nu i-ar conveni să nu aibă ultimul cuvânt.

Cumva, intrasem intr-un război rece cu logodnicul meu şi în seara asta fusese prima bătălie.

CAPITOLUL 6

Duminica, la prânz, i-am trimis lui Vivian coate informat de care avea nevoie pentru mutare. Nu pentru *că* mi-era teaca ca o să facă scandal în faţa clădirii în care locuiesc, ci dintre admiraţie reticentă pentru curajul de care dăduse dovadă ¡a expoziţia mea.

Se pare că micuţa floare delicată avea un pic de cupeu, până la urmă.

În următorul weekend, Vivian a apărut iar acasă la mucede data asta cu o armată de oameni care s-o ajute să se muie Greta, menajera mea, şi Edward, majordomul meu, i-au ghidx pe oameni prin apartament, iar eu am condus-o pe Vivian spcz camera ei. Niciunul dintre noi n-a scos o vorbă, iar linişrea s aşternea şi mai mult, cu fiecare pas pe care îl faceam, până câzk. a pus stăpânire pe noi.

începeam să mă enervez.

Vivian fusese foarte prietenoasă cu Greta, cu Edward şi cx ceilalţi angajaţi ai mei, pe care îi salutase cu un zâmbet cald – cărora le dăruise nişte afurisite de prăjiturele de la Levain. Dar când dăduse ochii cu mine, se închisese în ea, de parcă *eu* erar

cel care se muta în casa *ei* şi îi dădeam peste cap viaţa bine pusă la punct.

De parca eu apărusem neinvitat la petrecerea ei, purtând o ţinută care ar putea îngenunchea un bărbat în toată firea. O săptămână mai târziu, încă îmi aminteam de rochia aia neagră, care îi flata formele, şi de ardoarea din ochii ei când mă înfruntase.

Acum, ardoarea dispăruse. Vivian era întruchiparea eleganţei, iar asta mă scotea din sărite.

Sau poate că eram furios fiindcă, deşi era îmbrăcată într-o bluză şi o fustă casual, ea îmi trezea o senzaţie de fierbinţeală nedorită. Corpul meu nu mai reacţionase niciodată aşa, şi nici măcar nu-mi plăcea de ea, fir-ar să fie!

Ne-am oprit în faţa unei uşi din lemn.

— Asta e camera ta.

îi alesesem cea mai îndepărtată încăpere de a mea, şi cumva tot o simţeam prea aproape.

— Greta îţi va despacheta lucrurile mai târziu.

Vocea mea suna neobişnuit de tare după liniştea apăsătoare de mai devreme.

— Deci vom sta în camere separate până ne căsătorim, a spus ea şi şi-a arcuit o sprânceana. Nu mi-am dat seama că eşti de modă veche.

— Nu mi-am dat seama că eşti atât de nerăbdătoare să împărtim acelaşi pat.

Un mic rânjet mi-a apărut pe chip când am văzut că s-a înroşit. Astăzi era prima dată când se pierdea cu firea.

— N-am zis că vreau să împart acelaşi pat cu tine, a răspuns ea, pe un ton rece. Am subliniat doar că ai o gândire învechită. Dormitul în camere separate e pentru cuplurile care se ceartă, nu pentru cei proaspăt logodiţi. Lumea va afla despre asta şi va începe să bârfească.

— Nu se va afla şi nu va bârfi nimeni.

îmi angajasem personalul în urmă cu mulţi ani şi erau foarte discreţi.

— Dacă suflă cineva o vorbă, mă ocup eu de problemă. Că tot veni vorba despre imaginea publică, ar trebui să stabilim nişte limite în relaţia asta.

— Ah, vrei să comunicăm. Cred că în sfârsit ai învătat să nu mai fii omul cavernelor.

I-am ignorat insulta ironică şi am continuat:

— În public, o să ne prefacem că suntem un cuplu afectuos. Mergem la evenimente împreună, zâmbim la poze şi ne prefacem că ne plăcem unul pe celălalt. O să ai acces la portofoliul de branduri din cadrul Russo Group. Dacă vrei ceva din oricare dintre colecţiile noastre, sun-o pe asistenta mea, Helena, şi se va ocupa ea. Pe noptiera ta, o să găseşti numărul ei de telefon, un cârd bancar Amex şi inelul de logodnă. Ai grijă să-l porţi!

Logodna noastră a fost anunţată azi-dimineaţă. Eu şi Vivian eram oficial împreună, ceea ce însemna că reputaţia mea era supusă unui risc.

Nu-mi pasă dacă oamenii nu mă plac, dar percepţia publică este importantă în domeniul meu. Un dezacord evident ar ridica prea multe semne de întrebare, iar ultimul lucru de care aveam nevoie erau jurnaliştii băgăcioşi.

— Un inel pe noptieră. Ce romantic! a comentat Vivian şi şi-a atins brăţara cu safir. Chiar ştii cum să faci o femeie să se simtă specială!

— Nu sunt aici ca să te fac să te simţi specială, i-am replicat şi mi-am aplecat capul spre ea. Sunt aici pentru că am încheiat o înţelegere cu taică-tău.

Când am rostit cuvintele răspicat, am inspirat fară să vreau parfumul ei dulce şi uşor acrişor, de mere. Vivian nu

s-a îndepărtat, dar în privire i se citeau surpriza şi o urmă de nesiguranţă atunci când miram , trecut uşor încheietura unui deget peste lănţişorul de aur de la gâtul ei.

Chiar şi de la distanţa asta mică, pielea ei era perfectă, catifelată. Genele lungi şi negre îi încadrau ochii caprui-închis, iar deasupra buzelor ei pline era o aluniţă mica, atât de mică, încât trebuia să fii foarte atent ca s-o observi.

I-ăm privit gura. Căldura mi-a ajuns până în yintre.

Purta acelaşi ruj ca la expoziţia de artă. îndrăzneţ, roşu şi seducător, precum chemarea unei sirene în mijlocul unei mări liniştite.

Voiam să-mi trec degetul mare peste buza ei de jos şi s-o mânjesc de ruj, pentru ca ea să arate minunat de răvăşită. Să scap de faţada ei calmă şi să văd urâţenia de dedesubt.

O fi Vivian frumuşică, dar tot face parte din familia Ian. Toţi sunt o apă şi-un pământ.

— Să nu te aştepţi la cine în oraş şi vorbe dulci acasă, *mia caro,* am spus eu, blând, tărăgănat. N-o să primeşti de niciunde.

În loc să-i ating gura, mi-am trecut mâna peste clavicula ei, peste umăr şi în jos pe braţul ei, până am ajuns la încheietură, unde i-am simţit pulsul înteţit.

— Scoate-ţi din cap orice idee romantică cum că noi doi ne-am îndrăgosti şi am trăi fericiţi până la adânci bătrâneţi! N-o să se întâmple, am continuat, apoi am apăsat tare pe încheietura ei şi am zâmbit când ea a tresărit sub atingerea mea bruscă. Asta e o înţelegere de afaceri. Nimic mai mult. Ne-am înţeles?

Vivian şi-a strâns buzele într-o linie subţire.

Simţeam tensiunea din aer. îmi sfarâia pe piele, încordân- du-mi muşchii şi alimentând focul ciudat şi înfometat din vintrele mele.

Când a rămas tăcută, mi-am pus mâna pe gâtul ei. L-am

strâns uşor, suficient cât să o aud cum respiră anevoie.

— Ne-am înţeles?! am întrebat eu, pe un con ameninţător.

— Da, a răspuns ea şi i-au sclipit ochii.

în tonul ei se ghicea dorinţa de răzbunare.

— Foarte bine, am zis şi i-am dat drumul, apoi i-am zâmbit batjocoritor. Bine ai venit acasă, scumpo!

Am plecat fără sa mai aştept un răspuns.

I-am simţit căldura pielii în palmă până mi-am încolăcit degetele în jurul brichetei şi am lăsat metalul rece să înlocuiască senzaţia atingerii ei.

— Nu începe şi tu! am spus când am trecut pe lângă Greta, care era încruntata.

Ştergea praful în living şi era destul de aproape cât să audă ultima parte a conversaţiei dintre mine şi Vivian.

Cei care o ajutau să se mute probabil că plecaseră deja.

— Ai fost prea aspru, m-a dojenit ea, confirmându-mi suspiciunea.

Greta avea peste şaptezeci de ani, dar un auz foarte fin.

— N-am fost aspru, ci sincer, am zis şi m-am uitat la ceas.

Aveam o întâlnire la prânz, adică peste două ore, cu un director general venit în vizita, aşa că trebuia să mă pregătesc,

— Ai fi preferat să-i dau speranţe? Să-i satisfac fanteziile copilăreşti despre un Făt-Frumos care vine şi o dă pe spate?

— De unde ştii că astea sunt fanteziile ei? a

întrebat Greta în timp ce ştergea praful de pe şemineu cu mai multă forţă decât era necesar. Pare o fată cu capul pe umeri.

— Ai cunoscut-o acum jumătate de oră.

Nu-mi venea să cred că mă certam cu menajera din cauza comportamentului meu faţă de logodnica mea. Sigur îşi formase această părere din cauza acelor porcării de prăjiturele, cu care o mituise Vivian. Greta avea o slăbiciune pentru dulciuri şi era înnebunită după fursecurile cu ciocolată.

— Am instincte bune când vine vorba de oameni. Altfel – a continuat ea să şteargă agresiv praful de pe şemineu –, aş fi crezut că eşti clona autoritară a bunicului tău.

Mi-a picat faţa.

— Nu uita pentru cine lucrezi! am avertizat-o eu, pe un ton rece.

— Afow *osare farmi una ramanzina quando sono stata io ha pulirti il culo da piccolo.*

Nu îndrăzni să-mi faci morală, eu sunt cea care te-a şters la fund când erai mic!

— Dacă vrei să mă dai afară, dă-mă! a continuat ea. Dar ştiu că ai o inimă, *ragazzo mio*| Foloseşte-o ca să-ţi tratezi viitoarea soţie cu respect.

— I-am dat un cârd bancar şi un inel cu diamant.

Orice femeie îsi doreşte lucrurile alea şi oricum erau
mai » > J
mult decât merita Vivian, daca îl luam în calcul pe taica-său.

Greta s-a holbat la mine un minut, după care a scuturat din cap, dezamăgită, şi a bombănit ceva în italiană. Nu am auzit ce a spus, dar mi-am imaginat că nu era de bine. M-am oprit lângă ea şi am pus o mâna pe pămătuf, forţând-o să se oprească.

— Eşti o membră valoroasă a familiei mele, dar nu-ţi voi permite prea multe. Dacă vrei o vacanţă ca sa îţi limpezeşti gândurile, anunţă-mă şi mă ocup!

Ameninţarea s-a transformat într-o propunere.

— N-am nevoie de nicio vacanţă, a zis ea şi a mijit ochii.

— Bine.

Greta lucra pentru familia mea de când eram copil. Ajutase la creşterea mea şi a lui Luca, deoarece părinţii mei nu se pricepeau deloc la asta, şi se ocupase de gospodăria bunicului meu până când o convinsesem să vină să lucreze pentru mine, acum patru ani. în loc să fie supărat,li unicul îmi făcuse cadou o sticlă de vin de zece mii de dolari, pentru că reuşisem să-l subminez.

Deşi aveam o slăbiciune pentru Greta şi o consideram bunica pe care nu o avusesem niciodată – ambele mele bunici biologice muriseră înainte să mă nasc eu –, nu toleram lipsa de respect. Dacă ar fi fost vorba despre oricine altcineva, aş fi pus-o pe lista neagră din secunda în care rostise cuvântul „aspru".

Edward, care stătea în uşă, cu o expresie neutră, mi-a atras atenţia, dregându-şi glasul.

— Domnule, cei care au ajutat cu mutarea au plecat în sfârşit, a spus el. Vreţi să-i fac domnişoarei Lau un tur complet al casei?

O condusesem pe Vivian direct în camera ei, fără să-i arar restul casei. La naiba, văzuse deja jumătate din ea la expoziţia de săptămâna trecută!

— Da, te rog!

Ar trebui să ştie fiecare încăpere a apartamentului. Nu voiam să intre, din întâmplare, în camera mea sau în biroul meu.

Edward a consimţit din cap şi a ieşit din încăpere.

Greta a trecut pe lângă mine şi a dispărut în alt colţişor al penthouse-ului, fără să scoată un cuvânt, dar dezaprobarea ei persista ca mirosul detergentului ei preferat cu aromă de lămâie.

Mi-am ciupit puntea nasului.

La mai puţin de o oră după mutarea ei, Vivian deja provoca haos în casă. Neînţelegerile cu personalul meu erau doar începutul. Tipa avea să mute obiecte. Să tulbure mediul pe care ¡1 creasem cu grijă. Eu aveam să mă întorc acasă fără să ştiu ce urma să văd sau la ce să mă aştept.

Pieptul mi-a fost cuprins de iritare.

Am ieşit din living şi am intrat în birou, unde am încercat să mă uit puţin pe materialele pentru şedinţă. Deşi închisesem uşa şi eram departe de camera lui Vivian, în partea cealaltă a casei, încă simţeam aroma vagă şi exasperantă a parfumului ei de mere.

CAPITOLUL 7

Eram o cetăţeană care respecta legea, dar daca cineva mă putea determina să comit o crimă, acela era viitorul meu soţ.

îi uram aroganţa, nesimţirea şi apelativul batjocoritor pe care mi-l alesese: *mia cârd.*

Uram,felul în care pulsul mi-o luase la goană când îi simţisem palma aspră pe gât.

Şi uram faptul că părea mereu impunător, ca şi cum orice spaţiu în care intra el trebuia să se plieze pe aşteptările lui.

Ne-am înţeles?! i-am auzit vocea exasperantă în minte.

Era limpede ca lumina zilei. Era limpede că Dante Russo era Diavolul îmbrăcat într-un costum elegant.

M-am forţat să respir şi să mă liniştesc. *Inspiră, unu, doi, trei. Expiră, unu, doi, trei.*

Când pulsul mi-a revenit la normal, am.deschis uşa noii mele camere şi am decis să nu mai plec în căutarea celui mai ascuţit cuţit din casă.

Aşa cum mi-a promis, pe noptieră erau o carte de vizită cu numărul de telefon al asistentei sale şi un cârd bancar Amex, lângă o cutiuţă roşie. Când am deschis-o, am găsit în ea un diamant de şase carate.

Mi-am trecut degetele peste bijuteria orbitoare. Şase carate, marca Asscher, cu mici diamante *baguette* pe fiecare margine.

Ar fi trebuit să fiu încântată. Inelul era uimitor şi, judecând după culoarea şi claritatea diamantului, valora cel puţin o sută de mii de dolari. Era tipul de inel pe care majoritatea femeilor şi l-ar dori. Dar când l-am scos din cutiuţă şi l-am pus pe deget, nu am simţit... nimic.

Nimic, în afară de platina rece şi de o greutate care părea mai mult ca o închisoare, decât ca o promisiune. Majoritatea inelelor de logodnă sunt simbolul dragostei şi al promisiunii. Al meu era echivalentul unei semnături pe un contract de fuziune.

Mi s-a pus un nod în gât.

Nu ar fi trebuit să mă aştept la ceva mai mult decât primisem deja de la Dante. Unii parteneri din căsătorii aranjate, cum ar fi cea a surorii mele, ajungeau să simtă dragoste adevărată, dar şansele să se întâmple asta şi în cazul meu erau foarte slabe.

M-am aşezat pe pat.

Era o prostie să mă simt tristă. Şi ce dacă Dante mă ceruse în căsătorie în cel mai impersonal mod? Aflasem încă de h. prima noastră întâlnire că nu ne vom înţelege. Cel puţin el fusese sincer cu privire la intenţiile şi limitele sale.

Totuşi, sperasem un pic că interacţiunile noastre anterioare fuseseră doar nişte eşecuri şi că ne vom apropia treptat unul de celălalt. Nu era cazul. Viitorul meu soţ era, pur şi simplu, un ticălos.

Am primit un mesaj pe telefon şi am încetat să-mi mai plâng de milă.

Am luat mobilul în mână, aşteptându-mă să citesc alte felicitări pentru logodnă sau vreun mesaj de la Isabella, în care să-mi amintească să o invit aici după ce despachetez, în schimb, mesajul era de la persoana la care mă aşteptam cd mai puţin.

Heath: O zi fericită a ciocolatei calde cu dovleac! :)

M-am holbat la mesaj, aşteptând să dispară, de parca l-aş fi invocat din greşeală.

Dar nu s-a întâmplat nimic.

Mi s-a întors stomacul pe dos.

Dintre toate zilele în care ar fi putut să-mi scrie, s-a găsit fix acum, când abia mă mutasem în casa lui Dante!

Universul avea un simt al umorului bolnav.

Voiam să-i spun un milion de lucruri, dar am ales ceva sigur şi neutru.

Ezî/Am *de-astea şi în California?*

Heath: Ciocolata calda cu dovleac? Neah!

Heath: Aici ai voie să bei doar smoothie-uri şi sucuri verzi, altfel te exilează ăştia.

Zâmbetul micuţ mi-a dispărut pe loc.

Nu trebuia să vorbim, dar nu mă lăsa inima să-i blochez numărul.

Heath: Le-am tot trimis e-mail-uri celor de la Bonnie Sue în fiecare zi, cerându-le să deschidă o cafenea şi în San Francisco, dar fără succes.

Am simţit un junghi când mi-am adus aminte de Bonnie Sue. Era o cafenea populară pe lângă Universitatea din Columbia, unde eu şi Heath facuserăm facultatea. Erau renu- miţi pentru ciocolata caldă cu dovleac şi, chiar dacă

mie nu-mi plăcea dovleacul şi lui nu-i plăcea ciocolata caldă, eram prezenţi acolo în fiecare an când adăugau băutura în meniu, la mijlocul lunii septembrie.

Ce conta echinocţiul de toamnă? Prima zi de toamnă adevărată era aceea în care cafeneaua Bonnie Sue adăuga iar băutura aia în meniu.

£w O s-o facă odată fi odată. Perseverenţa învinge întotdeauna.

Mă simţeam vinovată fiindcă stăteam de vorbă cu Heath. M-a întrebat despre locul meu de muncă şi despre oraş. Eu l-am întrebat despre câinele lui şi despre vremea din San Francisco.

Asta era cea mai lungă conversaţie a noastră din ultimii ane în mod normal, ne scriam doar de sărbători şi zile de naştere şi nu vorbeam niciodată la telefon.

Era mai uşor să pretindem că suntem doar nişte cunoştinţe, deşi nu era adevărat.

Heath Arnett.

Cel mai bun prieten al meu din facultate. Fostul meu iubit. Şi prima mea iubire.

Credeam cândva că o să ne căsătorim. Mă convinsesem că o sa trecem peste obiecţiile părinţilor mei şi că o să trăim fericiţi până la adânci bătrâneţi, însă despărţirea noastră de acum doi ani mi-a demonstrat că speranţele mele fuseseră doar atât – nişte speranţe. Fragile şi neînsemnate în faţa furiei părinţilor mei.

Mi-am alungat amintirile din *ziua aia* şi am încercat sa revin cu picioarele pe pământ.

Eu: Cum mai merge la firma?

După ce ne despărţiserăm, Heath se mutase în Califiamia şi aplicaţia lui de învăţat limbi străine avea un mare succes. Ultima oară când mă interesasem, aceasta era printre primele cincisprezece din ţară ca număr de descărcări.

Heath: Uimitori Vom lansa oferta publică la sfâtfitul acestui an.

Heath: Ne aşteptăm la o oferta publica iniţială mare. Poate...

Cele trei puncte care indicau că scria apăreau, dispăreau, apoi apăreau din nou.

Heath:... discutăm iar despre nai după

Vinovăţia mea s-a transformat în teamă.

Nu ştia despre logodnă. Nu postasem nimic despre acest lucru pe internet, nu mai aveam prieteni comuni, iar Heath nu urmărea paginile de ştiri mondene, ceea ce însemna că trebuia să-i spun chiar eu. Nu puteam să-l mint şi să-l las să creadă ca exista vreo şansă de împăcare.

Heath: Dacă vrei, bineînţeles.

Mai că mi-l imaginam cum îşi trece mâna prin păr, aşa cum facea mereu când era emoţionat.

Mi-am muşcat buza de jos.

Ştiam că muncise foarte mult la înfiinţarea cbmpariierlui, pentru a le dovedi părinţilor mei că se înşelau. Se înfuriasera când aflaseră că eu le ascunsesem relaţia ani întregi.şi fuseseră chiar mai nervoşi când descoperiseră că Heath nu provenea dintr-un mediu „adecvat”.

La acea vreme, îşi câştiga existenţa ca*inginer de software şi lucra în paralel la aplicaţia lui, dar nu era un Russo sau un Young. Tata mă ameninţase că mă dezmoşteneşte daca hu pun capăt relaţiei cu Heath şi, iii cele din urmă, am ales familia în locul dragostei.

Heath a crezut probabil că ai mei se vor răzgândi după ce va. deveni milionar. Nu m-a lăsat inima sâ-i spun că spera degeaba;

Familia mea avea o mulţime de bani, dar nu fusese aşa dintotdeauna. Indiferent de cât de mulţi bani am: donat în scopuri caritabile sau de câte zerouri aveam în conturile noastre bancare, anumiţi membri ai societăţii nu ne-ar fi acceptat niciodată... cu excepţia cazului în care ne

căsătoream cu oameni care proveneau din familii înstărite, cu averi moştenite din generaţie în generaţie.

Heath nu va face niciodată pane din categoria asta, aşa a părinţii mei nu vor fi niciodată de acord ca el să-mi fie partener

Spune-i adevărul!

Am inspirat adânc înainte de a mă forţa să-i frâng inima,

Eu: Sunt logodită.

Nu era cel mai plăcut mesaj, dar a fost scurt şi la obiect- M-am abţinut să mă întorc la obiceiul meu din copilărie, de a-mi roade unghiile cât aşteptam un răspuns.

Răspuns pe care nu l-am primit.

Eu: S-a întâmplat acum câteva săptămâni. Părinţii mei au pus totul la cale.

Eu: Am vrut să-ţi spun mai devreme.

Ar fi trebuit să mă opresc, dar nu m-am putut abţine sâ-i dau toate detaliile irelevante.

Eu: Nunta va avea loc intr-un an.

Linişte.

Au trecut cinci minute.

Am scos un mic geamăt şi am lăsat telefonul din mână.

Nu ar trebui să mă simt vinovată. Eu şi Heath ne-am despărţit cu mult timp în urmă. Sincer, eram surprinsă ca voia a doua şansă. Aş fi crezut că...

0 bătaie uşoară în uşă mi-a întrerupt şirul gândurilor.

Am tras iar adânc aer în piept şi mi-am schimbat

expresia într-una neutră şi politicoasă.

— Intră! am răspuns.

Uşa s-a deschis, dezvăluind un păr cărunt, aranjat şi un costum negru perfect călcat.

Edward, majordomul lui Dan te.

— Domnişoară Vivian, domnul Dante mi-a cerut să vă fac un tur complet al casei, a spus el, cu accentul său britanic evident. Acum este un moment potrivit sau vreţi să mă întorc la o oră pe placul dumneavoastră?

M-am uitat la telefon, apoi la camera rece, dar frumoasă, în care stăteam.

Fie că-mi convenea, fie că nu, aceasta era acum casa mea. Puteam să mă închid aici, să-mi plâng de milă şi să mă gândesc Ia trecut sau puteam să încerc să profit la maximum de situaţie.

M-am ridicat de pe pat şi i-am adresat un zâmbet mic majordomului.

— Acum este numai bine.

în acea seară, Dante şi cu mine am luat prima noastră masă împreună, în calitate de cuplu.

Mă rog, dacă puteam fi consideraţi un cuplu.

îi purtam inelul şi locuiam sub acelaşi acoperiş, dar distanţa dintre noi facea ca Marele Canion să pară o nimica toată, prin comparaţie.

Am încercat să mă apropii puţin de el.

— îmi place colecţia tâ de artă. Picturile sunt frumoase. -

Cu excepţia celei care arata ca o vomă de pisică. Tabloul, intitulat *Magda,* părea atât de deplasat în galeria lui, încât m-a luat prin surprindere.

— Ai vreun tablou preferat?

Nu era cel mai inspirat subiect, dar încercam să fac conversaţie.

Până acum, scosesem şase cuvinte de la Dante, dintre care patru fuseseră „dă-mi sarea, te rog”. Practic, mai avea puţin şi devenea un mim frumos îmbrăcat.

— Nu am vreun favorit, mi-a răspuns el şi şi-a tăiat o bucăţică de friptură.

Am strâns din dinţi, încercând să nu mă enervez.

După interacţiunea noastră mai puţin strălucită din timpul mutării mele, trecusem de şocul şi de furia legata de logodna noastră şi adoptasem o atitudine de resemnare. Mă pricopsisem cu Danre, fie că-mi plăcea, fie că nu. Trebuia să profir din plin de asta. Dacă nu...

Imagini cu zile reci, nopţi singuratice şi zâmbete false mi-au asaltat mintea. Am simţit un ghem de nelinişte în stomac. După ce am luat o înghiţitură de apă, am încercat, din nou, să vorbesc cu el:

— Care sunt aşteptările tale în intimitate?

— Poftim? a zis el şi s-a oprit din mestecat.

O reacţie vizibilă. *Progres.*

— Mai devreme ai spus că vom juca rolul unui cuplu iubitor în public şi m-ai avertizat, citez, să-mi scot „din cap orice idee romantică cum că noi doi ne-am îndrăgosti şi am trăi fericiţi până la adânci bătrâneţi”. Dar nu am discutat despre cum va arăta viaţa personală, în afară de camerele separate, am spus eu. Luăm cina împreună în fiecare seară? Discutăm despre problemele noastre de la serviciu? Mergem la cumpărături şi ne certăm pe ce vin să luăm?

— Nu, nu şi nu! a răspuns el, pe un ton sec. Eu nu merg la cumpărături.

Normal că nu.

— Ne vom trăi vieţile separat. Eu nu sunt prietenul, psihoterapeutul sau confidentul tău, Vivian. Acum luăm cina împreună pentru că este prima ta seară aici, iar eu se întâmpla să fiu acasă.

A luat tacâmurile în mână şi a început din nou să mănânce.

-— Apropo de asta, am o călătorie de afaceri În Europa în curând. Plec peste doua zile. Mă întorc peste o lună.

Ar fi putut, la fel de bine, să mă plesnească peste faţă. M-am holbat la el şi am aşteptat să-mi spună ca a glumit<însa, cum el n-a scos nicio vorbă, rri-a cuprins uri val de indignare:

— O lună? Ce fel de călătorie de afaceri e aia în.care eşti plecat *o lună?*

— Una care îmi aduce bani.

Indignarea mea s-a transformat în furie. Nici măcar’ *nu-şi dădea interesul* în privinţa mea. Poate ca această călătorie de afaceri era reală, dar, după ce eu mă mut aici, el pleacă pentru o lună? Sincronizarea era prea convenabilă ca să i-o trec cu vederea.

— Ai deja o grămadă de bani, am izbucnit eu, prea supărată ca să-mi mai fac griji de ce o să spună. Dar e clar ca *nu* vrei nici măcar să fii civilizat, aşa că ce cauţi aici?

Dante a ridicat dintr-o sprânceană.

— Asta e casa mea, Vivian.

— Adică *aici,* prins în logodnă ăsta, am spus eu şi arri arătat spre noi. Mi-ai evitat întrebarea primă dată, dar acum te întreb din nou. Ce obţii din căsătoria asta?

Lau Jewels era o companie mare, dar Russo Group o eclipsa de zece ori. Nu avea niciun sens. Tata îmi spusese că era vorba despre accesul pe piaţa din Asia, care era, desigur, punctul-forte al firmei Lau Jewels şi punctul slab al Russo Group, însă eră asta suficient de important pentru Dânte încât să-şi distrugă viaţa personală?

— Nu contează, a zis el şi s-a încordat.

— Având în vedere că este motivul pentru care suntem împreună, eu cred că e destul de important.

— Nu, nu e. De ce îţi pasă de motivul pentru care suntem împreună? m-a întrebat el, pe un ton rece, batjocoritor. O să te măriţi cu mine oricum. Eşti fiica ascultătoare care face tot ce spune tăticul ei. Aş putea fi plecat până la anul, când o *sâ* aibă loc nunta noastră, şi *tot* ne-am căsători. N-am dreptate?

Şocul mi s a înfipt ca o gheară în piept, tăindu-mi respiraţix

Nu înţelegeam cum se transformase conversaţia noasirâ într-o ceartă atât de repede, dar cumva, iară să încerce, Dan te mă lovise în punctul meu slab, în cea mai urâtă şi nedoriu latură a personalităţii mele. O latură pe care o detestam, în.U de care nu puteam scăpa.

— Acum înţeleg, am zis.

M-am luptat să-mi păstrez calmul, dar tot tremuram de nervi.

— O căsătorie aranjată este *singurul mod* prin care ai putea convinge pe cineva să-ţi fie alături. Eşti atât de... atât de... *oribil,* m-am căznit eu să găsesc cuvântul potrivit.

Nu era cea mai bună insultă, dar trebuia să mă mulţumesc cu atât. în ochi i se citea amuzamentul.

— Dacă sunt atât de oribil, atunci spune-le alor tăi că nunta s-a anulat, a spus el şi mi-a făcut semn spre telefon. Sună-i chiar acum! O să te ajut să te muţi înapoi în apartamentul tău şi o să fie ca şi cum n-ai fi păşit aici vreodată.

Era atât o provocare, cât şi o tactică de seducţie. Nu credea că o voi face, dar vocea lui era atât de profundă şi de sexy, încât aproape că m-a făcut să mă supun. Am strâns furculiţa mai bine între degete. Metalul mi s-a înfipt în piele, rece şi necruţător.

Nu m-am atins de telefon. Voiam să-i sun mai mult decât voiam să-i arunc vinul în faţă lui Dante, dar *nu puteam.*

Mânia tatălui meu. Criticile mamei. Eşecul, dacă nu mergeam până la capăt cu nunta...

Nu eram în stare să fac asta.

Atmosfera era tensionată, iar expresia de amuzament

HÎ dispărut de pe chip.

Ceva scânteia în ochii lui Dante. Dezamăgire? Dezaprobare? Nu-mi dădeam seama.

— Exact ce spuneam, a adăugat el, încet.

Cuvintele lui m-au rănit mai mult decât ar fi putut s-o facă un cuţit proaspăt ascuţit.

Am terminat cina în tăcere, dar friptura mea îşi pierduse gustul. Am băut şi mai mult vin şi am lăsat senzaţia de ameţeală sa-mi macine ruşinea.

CAPITOLUL 8

în ciuda a ceea ce credea Vivian, îmi planificasem călătoria în Europa înainte să se mute ea. Câteva dintre brandurile care aparţineau de Russo Group aveau sediul principal în Europa, iar o dată pe an, timp de o lună, mă duceam să ţin şedinţe cu şefii filialelor europene.

Anul acesta, călătoria a picat la ţanc.

Totuşi, m-am asigurat că ştiam tot timpul ce faceau Luca şi Vivian. îl angajasem pe Luca pe o poziţie de vânzări intr-unui dintre magazinele noastre. Lui îi plăceau oamenii, iar dacă ii puneam să stea într-un birou, undeva, ar fi fost un dezastru şi pentru el, şi pentru magazinul în cauză.

După spusele managerului de magazin, îi fusese mai greu la început – fratele meu nu fusese niciodată punctual –, dar până m-am întors eu la New York, părea să se fi acomodat, deşi o făcuse cu greu.

Vivian, pe de altă parte, se simţea ca peştele în apă. Greta şi Edward o lăudau întruna, iar când am ajuns acasă, am găsit un tablou nou în galerie, prosoape

inscripţionate cu „D&iV" în bl şi flori peste tot, naiba să le ia!

— Dante, relaxează-ţi expresia, m-a îndemnat Winona. Zâmbeşte-mi... aşa! E perfect!

Tipa a apăsat de mai multe ori pe butonul aparatului de fotografiat.

Eu şi Vtvian ne petreceam dimineaţa făcând poze de logodnă în Central Park. Era o şedinţa foto la fel de îngrozitoare precum mi-o imaginasem, plina de zâmbete false şi de îmbrăţişări şi mai false, în timp ce Winona ne spunea cum să ne aşezăm ca să arătăm cât de „îndrăgostiţi” eram unul de celălalt.

— Vivian, pune-ţi mâinile pe după gâtul lui şi apropie-te de el!

Am înţepenit când Vivian i-a urmat instrucţiunile şi a făcut un pas şovăielnic spre mine.

— Mai aproape! Aş putea trece cu un tractor printre voi, a glumit Winona.

— Fă cum îţi spune ca să terminăm odată! am rostit eu printre dinţi.

Cu cât mă îndepărtam mai repede de ea, cu atât mai bine.

— Eşti din ce în ce mai fermecător, a răspuns Vivian cu.o voce la fel de dulce precum siropul pentru clătite. Europa chiar ţi-a transformat personalitatea.-

— Mai aproape! ne-a încurajat fotografe.

Dacă şi-a dat seama de relaţia noastră ostila, sigur a decis să o ignore.

— încă un pas, a adăugat ea.

Sânii lui Vivian mi-au atins pieptul. Am înţepenit.

— Dante, aşază-ţi braţele în jurul lui Vivian!

Pentru numele lui Dumnezeu!

îmi doream să se termine odată tortura, aşa că mi-âm pus mâinile pe şoldurile lui Vivian. îi simţeam căldura corpului prin rochia de mătase, iar mirosul ei blestemat de mere mi s-a strecurat din nou în nări.

Niciunul dintre noi nu s-a clintit. Ne temeam că orice

gesi ne va apropia şi mai mult.

— Am primit un telefon interesant de la contabilul meu când eram în Paris, am spus, într-un efort de a mă distrage de la apropierea tulburătoare. 0 sută de mii de dolari cheltuiri cu cârdul Amex, într-o singură zi. Zece mii, doar pe flori. Vrei să-mi explici şi mie ce a fost în capul tău?

— Mi-ai dat un cârd şi l-am folosit, a răspuns Vivian, ridicând elegant din umeri. Ce pot să spun? îmi plac florile ri pantofii.

Traducere: Ai fost un nemernic înainte de a pleca, aşa că m-am răzbunat pe contul tău bancar.

Un act subtil, dar meschin de răzbunare. Bine lucrat, Vivia.< Oamenii care nu se apară mă scot din minţi.

— Evident, am spus eu, încercând să nu inspir prea adânc, pentru ca parfumul ei să nu mă învăluie cu totul. Şi prosoapele

— Cadou de la mama.

Bineînţeles.

>

— Anunţă-mă din timp data viitoare când ai de gând să pleci pentru o lună! a spus ea. Vreau să planific o petrecere, şi redecorez livingul, poate să fac o listă serioasă de cumpărături. E uimitor cât de multe poţi face când nu ai o limită de chdcuieL

Am mijit ochii.

Nu-mi păsa de cârdul bancar. Luca cheltuise odată ur milion de dolari pe o cadă ridicolă din aur masiv, de douâ-y şi patru de carate, pentru o petrecere în pijamale. 0 sută de m era apă de ploaie.

Mă enerva la culme că Vivian făcuse schimbări cât

timp 1 p* sisem. Prosoapele şi florile erau doar

începutul. Apăruseră no;

opere de artă pe pereţi, odorizante de camera discrete şi

o sală de masaj în locul camerei de împachetat cadouri.

Am plecat pentru o lună, iar când m-am întors, am găsit casa transformată într-o casă de vacanţă.

— Te-ai simţit bine cât am fost plecat, nu? am întrebat-o eu, pe un ton rece.

— A fost *minunat,* a răspuns ea şi şi-a trecut degetele prin părul meu, apoi m-a tras destul cat să doară, zâmbind. Casa a fost un loc tare plăcut Iară toate încruntările şi mormăielile tale.

— Şi eu care credeam că o să-ţi fie dor de mine. Mă simt jignit, am spus şi am scos un sunet dezaprobator.

— Mi-aş cere scuze, dar nu face parte din aranjamentul nostru să-ţi menajez sentimentele. Noi avem *doar* o înţelegere de afaceri. îţi aduci aminte?

Un zâmbet reţinut mi s-a întins pe buze. *Touché!*

— Uitaţi-vă la voi! Sunteţi atât de adorabili! a suspinat Winona. Dante, de ce nu-i dai un sărut? Ar fi fotografia perfectă pentru a încheia şedinţa foto. -

Zâmbetul mi-a dispărut. Vivian a încremenit în braţele mele.

— Nu e nevoie, a spus ea repede. Nouă nu... nu ne place să ne arătăm afecţiunea în public.

— Nu-i nimeni aici în afara de noi, a subliniat fotografa.

Trăsesem nişte sfori şi rezervasem o parte din parc pentru şedinţa foto. Uram mulţimile. Erau prea gălăgioase, prea imprevizibile, prea *prezente.*

— Da, dar..., a ezitat Vivian, arătând ca un iepure înainte să fie călcat de o maşină.

9

Expresia ei era deopotrivă îngrozită şi iritată. Nu *voiam* s-o sărut, dar nu mi-a plăcut reacţia ei, de parcă să mă sărute era echivalentul unei muşcături de şarpe veninos.

— Noi chiar nu ne simţim în largul nostru când ne sărutăm în faţa *cuiva,* a continuat ea.

A încercat să facă un pas înapoi, dar fiindcă mâinile mele erau în continuare pe şoldurile ei, nu a reuşit. Acum chiar d eram de-a dreptul supărat. Fusesem de acord să jucăm roi^ unui cuplu afectuos în public, dar ea nu era prea afectuoasă cj» mine acum.

— Dacă nu vreţi, e în regulă, dar nu există şedinţă foto de logodnă iară o poză cu un sărut.

Winona părea nedumerită de ezitarea noastră.

— Promit că nu o să mă simt scandalizată, a adăugat ea_

— OK, a consimţit Vivian, muşcându-şi buza de jos.

Isuse! Dacă ar mai fi tărăgănat mult[I], ar fi putut sa intre îs meniul de la restaurantul Sarabeth, cu sirop şi toate cele.

în loc să aştept ca ea să se hotărască în secolul următor, mi-am aplecat capul şi mi-am atins buzele de ale ei. Uşor, su£- cient cât să aud din nou sunetul aparatului foto.

Corpul lui Vivian a devenit rigid. Buzele ei s-au depărta? şi ea a inspirat scurt. Am simţit un gust dulce, cu o aromă d» condimente.

Sângele mi se înfierbânta în vene.

Trebuia să fie doar un sărut scurt, pentru o poză. Ar fi trebuit să mă retrag, dar gura ei era atât de caldă şi de moale, încă nu am putut rezista unui alt sărut. Şi apoi încă unuia.

înainte să-mi dau seama, mâna mea a urcat instinctiv

I în original, *waffltd,* care este o aluzie ia *wafflt,* adică gofră.

spre capul lui Vivian. Mi-am înfipt degetele în părul ei. Am şi iuti; o nevoie copleşitoare de-a o săruta şi mai apăsat, de a strâng în pumn părul ei mătăsos şi de a trage de el până când gura i

deschide complet pentru mine, lăsându-ma s-o explorez după bunul meu plac.

Sângele îmi pulsa acum şi mai iute. Acţiunile mele nuaveau sens, pentru ca fusesem plecat. Ochii care se văd rar îşi duc dorul şi alte porcării de-astea. .

Era singurul motiv plauzibil pentru care sărutul cu fiica lui Francis Lau nu mă determina să mă spăl cu înalbitor de rufe. Vivian şi-a înclinat bărbia puţin în sus, oferindu-mi un unghi mai bun pentru sărut. Eu...

— Avem poza perfecta! ne-a întrerupt brusc şi violent vocea Winonei, ca şi cum cineva ar fi tras cu pistolul lângă noi.

Intr-o secundă, ne sărutam. în următoarea, mâinile mele s-au retras de pe şoldul şi din părui lui Vivian, easi-a lăsat braţele pe lângă corp, iar inima mea batea de parcă tocmai participasem la un triatlon. ’ -

Ne-am holbat unul la "celălalt pentru o secundă, înainte de a ne feri iute privirile. Sărutul durase mai puţin de un minut, însă îi simţeam în continuare buzele pe gura mea. O senzaţie plăcută m-a învăluit ca o pătură"de caşmir.' Winona s-a ridicat din poziţia ei ghemuită.

— Voi doi s-ar putea să fiţi cel mai fotogenic cuplu cu care am lucrat vreodată, a spus ea, cu un rânjet. Abia aştept să vedeţi fotografiile!

— Mulţumim! i-a răspuns Vivian, îmbujorată. Sunt sigură că vor fi grozave.

— Am terminat? am întrebat şi mi-am scos sacoul, igno- rândii-i privirea mustrătoare.

Terminaserăm nenorocita de şedinţă foto. Ce mai voia de la mine? Şi de ce era atât de cald în mijlocul lui octombrie?

— Da, o să vă trimit prin e-mail un link, peste două săptămâni, a spus Winona, fără să fie deranjată de

răspunsul meu tăios. Felicitări pentru logodnă!

Vivian i-a mulţumii din nou, iar eu am trecut pe lângă ea. îndreptându-mă spre scările de la Bethesda Terrace. Trebuia să mă îndepărtez de logodnica mea cât mai repede.

Din păcate, Vivian m-a urmat şi am mers în tăcere spre una dintre ieşirile din parc, în timp ce mă blestemam în sinea mea pentru lipsa de judecată. Nu era vorba doar de sărut, ci şi de şedinţa foto. Ar fi trebuit să angajez pe cineva care să folosească Photoshopul pentru a ne pune în pozele astea, ca eu să nu fiu nevoit să am de-a face cu... *asta.*

Furnicăturile de sub pielea mea. încordarea muşchilor când mirosul ei îmi ajungea în nări. Amintirea gurii ei pe a mea.

Nu mă sâcâia faptul că a trebuit să ne sărutăm, ca Winona să nu intre la bănuieli. Ci că eu am sărutat-o îndelung pe Vivian.

În cele din urmă, ea a început să vorbească. Am ajuns Ia intersecţia dintre străzile 79th şi Fifth.

-— Sărutul de mai devreme...

— A fost pentru fotografie, i-am răspuns iară să o privesc.

— Ştiu, dar...

— Ţi-e foame? am întrebat-o şi am făcut semn spre căruciorul cu mâncare de la colţul străzii.

Mai degrabă m-aş scălda în acid decât să discut despre ce s-a întâmplat adineaori.

Vivian a oftat.

— Da, a recunoscut ea.

A ridicat din sprâncene când m-am oprit în faţa

căruciorului cu mâncare.

— Ce faci?

— Cumpăr micul-dej un.

Am scos o bancnotă de douăzeci de dolari din portofel.

— Două cafele şi covrigii casei! Păstrează restul. Mulţumesc, Omar!

Deşi voiam să scap de Vivian cât mai repede posibil, îmi era al naibii de foame. Ne treziserăm prea devreme ca să luăm micul-dejun şi nu puteam să-mi cumpăr mâncare iară să-i iau şi eî ceva.

Eram un nemernic, nu o bruta.

M-am întors şi am văzut-o holbându-se la mine ca şi cum mi-ar fi crescut coarne şi pene în mijlocul străzii Fifth Avenue.

— Cee?

— I te adresezi proprietarului pe numele mic.

— Evident, am răspuns şi mi-am strecurat portofelul înapoi în buzunar. Alerg pe aici dimineaţa, când am timp, şi am încercat toate tonetele cu mic-dejun din jurul parcului. Omar are cea mai bună mâncare dintre toţi.

— Şi eu care credeam ca mănânci doar caviar şi inimi de om.

—- Nu fi ridicola! Caviarul are un gust îngrozitor când îl amesteci cu inimile de om.

Râsul lui Vivian mi-a provocat o senzaţie ciudată în stomac. *Arsuri la stomac? Investirez eu mai târziu.*

Am luat mâncarea şi i-am înmânat un pahar de cafea şi un covrig.

— Eu plătesc pentru calitate. Scump nu înseamnă întotdeauna bun, mai ales când vine vorba de mâncare.

— De data asta, putem cădea de acord.

M-a urmat până la o bancă din apropiere şi şi-a netezit rochia sub coapse înainte să se aşeze.

— Atunci înseamnă ca a îngheţat iadul, a adăugat.

Un zâmbet mi-a apărut în coltul gurii, dar mi l-am şters de pe chip înainte ca ea să observe.

— înainte să se închidă, aveam un restaurant favorit, ua micuţ în Chinatown din Boston, a spus Vivian după o dipj £ ezitare, de parcă se gândea daca să-mi împărtăşească inform^ asta sau nu. Dacă n-ai şti unde e, sigur ai trece pe lângă Decorul era din anii nouăzeci, iar podeaua era lipicioasă, dzr aveau cele mai bune găluşte pe care le-am gustat vreodată

— De ce s-a închis? am întrebat-o, lăsând curiozitate g pună stăpânire pe mine.

— Proprietarul a murit, iar fiul lui n-a vrut să preia reua- urantul. L-a vândut cuiva care l-a transformat într-un senia de electronice. Eu şi familia mea mâneam acolo în fiecare rămână, dar cred că am fi renunţat oricum la tradiţie, diiit dacă ar fi rămas deschis. Acum, ai mei calcă doar în restaurant cu stele Michelin. Dacă m-ar vedea că mănânc de la o tosei. probabil că ar face un infarct.

Sorb încet o gură de cafea şi mă gândesc la vorbele ei.

Crezusem că Vivian este total controlată de ai ei, dar, judecând după tonul vocii sale, nu e totul roz în familia Lau.

— Eu şi fratele meu mergeam într-un restaurant din centr. când eram copii, am început eu. Se numea Moondust Cartier- era plin de turişti şi preţurile erau exagerate, dar restaurantul isi avea cele mai bune milkshake-uri din oraş. Costau doi dolari i paharele erau aproape cât capul nostru. Ne duceam în fieczt săptămână, după şcoală, asta până când a aflat bunicul noştri S-a enervat rău. A zis că cei din familia Russo nu frecventeai restaurante ieftine şi a angajat pe cineva să

ne aducă direct os după şcoală. N-am mai trecut pe acolo de atunci.

Nu mai povestisem nimănui despre acel restaurant, dar. ¿â moment ce ea mi-a împărtăşit povestea despre găluşte, HN» văzut obligat să-i zic şi eu ceva din trecutul meu.

Sărutul ăla chiax *îmi ficuse* mintea terci.

— Milkshake-uri la doi dolari? Aş fi fost coşmarul oricărui dentist, a glumit ea.

— Nici al meu nu mă place.

Restaurantul Moondust încă exista, dar eu nu mai eram un copil. Nici nu îmi mai, plăceau dulciurile, nici nu mai aveam timp să mă pierd în amintiri.

Am mâncat în linişte pentru încă un minut, apoi i-ăm zis:

— Lucrurile probabil ca s-au schimbat puţin după ce compania tatălui tău a început şă aibă succes.

Informaţiile despre familia Lau erau mereu binevenite, iar daca cineva îl cunoştea bine pe Francis, atunci persoana aia era fiica lui. -'

Sau, cel puţin, asta voiam şă cred. încă nu mă ridicasem de pe bancă, deşi îmi terminasem covrigul.

— E puţin spus, a zis Vivian, trecându-şi un deget peste marginea paharului de cafea. Când aveam paisprezece ani, eu şi mama am avut *6* discuţie. Nu despre sex, ci despre aşteptările cu privire la băieţii cu care ar trebui sa mă întâlnesc. Eram liberă, să fiu cu oricine doream, *atâta, timp* cat respectivul îndeplinea anumite criterii. Aia a fost ziua când am aflat că, dacă nu voi găsi pe cineva „potrivit” până la o anumită vârsta, ei îmi vor aranja căsătoria. '

Bănuiam eu. Familiile recent îmbogăţite, precum familia Lau, încercau de obicei să-şi îmbunătăţească statutul social prin căsătorie. Familiile oii bani moşteniţi de Ia generaţiile anterioare făceau şi ele acest lucru, dar erau mai subtile. – • J

—- Să înţeleg că ai tăi riu-i înghiţeau pe foştii tai?

Dacă l-ar fi îndrăgit pe vreunul dintre ei, eu şi Vivian nu âm mai fi logodiţi; - ‘ .

— Nu, a răspuns ea şi expresia i s-a întunecat. Dar tu? Ai vrut să te căsătoreşti cu vreo fosta?

— Nu m-a interesat să mă căsătoresc.

— Mda, nici nu mă miră.

— Adică ce vrei să spui?

— Vreau să spun că eşti un maniac al controlului. Probabil că urai – şi *încă* urăşti – ideea de a avea pe cineva lângă tine care să-ţi schimbe viaţa. Cu cât ai mai mulţi oameni în casă, cu atât ţi-e mai greu sa deţii controlul.

Probabil că mi se citea şocul pe faţă, fiindcă pe Vivian a bufnit-o râsul şi mi-a adresat un zâmbet pe jumătate batjocoritor, pe jumătate arogant.

— E destul de clar cum îţi menţii tu gospodăria. În afara de asta, în timpul meselor eşti disperat să nu se atingă tipurile de mâncare între ele. îţi aşezi carnea în partea stângă de sus a farfuriei, legumele, în partea dreaptă de sus, iar carbohidraţii şi pâinea, în partea de jos. Aşa ai făcut şi la cina cu ai mei şi în prima seară, la tine acasă, înainte să pleci în Europa.

A sorbit din cafea, reuşind să pară elegantă, chiar dacă bea dintr-un pahar de carton.

— Adică eşti obsedat de control, a rezumat ea.

M-a cuprins o admiraţie reticentă.

— Impresionant! am spus.

încă din copilărie am fost foarte atent la mâncarea din farfurie. Nu ştiam de ce sunt aşa; să văd textura alimentelor amestecate îmi face pielea de găină.

— Riscul meseriei, a spus Vivian. Planificarea evenimentelor necesită o mare atenţie la detalii, mai ales când lucrezi cu tipul de clienţi pe care îi am eu.

Bogaţi. Care cred că li se cuvine totul. Pretenţioşi.

Nu era nevoie să o spună cu voce tare ca să ştiu la ce se referea.

— De ce ai ales planificarea evenimentelor în loc de afacerea de familie? am întrebat-o eu, curios,

Vivian a ridicat din umeri.

— îmi plac bijuteriile, dar nu mă interesează corporaţia, mi-a răspuns ea. Să conduc Lau Jewels nu ar fi fost o activitatea creativă. Aş fi avut de-a face cu acţionari, cu rapoarte financiare şi cu o mie de alte lucruri de care nu-mi pasă. Urase cifrele şi nu sunt bună la matematică. Surorii mele, Agnes, îi plac chestiile astea. Ea este şefa departamentului de vânzări şi marketing al companiei, iar când rata o să iasă la pensie, ea o să preia funcţia de director general.

Nu va mai exista nicio companie după ce termin eu cu taităsfai.

Stomacul mi-a zvâcnit cu un mic fior de nelinişte, dar am ignorat senzaţia.

Tatăl ei merita din plin ce avea să i se întâmple. Vivian şi sora ei nu, dar falimentul şi victimele colaterale mergeau mână în mână. Ăsta era dezavantajul când faceai afaceri.

— Dar tu? Ai fi vrut să faci altceva? m-a întrebat ea.

— Nu.

Mă pregătisem toată viaţa să preiau Russo Group. Nici nu-mi trecuse prin cap să urmez o altă carieră.

— Tata a refuzat să preia compania, aşa că eu trebuia să duc mai departe tradiţia familiei Russo. N-am avut niciodată opţiunea să renunţ la firma asta.

— Tatăl tău a putut să renunţe, dar tu nu? Nu pare corect.

— Nu există corectitudine în lumea afacerilor. în plus, tata nu s-ar fi descurcat deloc pe postul de director general. El e genul de tip căruia îi pasă mai mult să se facă plăcut de ceilalţi, decât să-şi facă treaba. Ar fi condus compania spre pieire în doar câţiva ani, şi bunicul meu ştia asta. De-aia nu l-a obligat

Am rostit cuvintele astea fără să şovăi.

Nu eram sigur de ce îi povesteam lui Vivian despre

familia mea. Acum o oră, aş fi preferat mai degrabă să sar de pe Empirc State Building decât să mai petrec încă un minut cu ea, fiind amabil.

Poate ca sărutul îmi scurtcircuitase creierul sau poate câ-mi dădusem drumul la gură pentru ca acesta era primul moment de linişte de când murise bunicul.

Ultimele luni fuseseră o mare bătaie de cap.

înmormântarea, şantajul lui Francis, prostiile lui Luci, logodna, călătoria în Europa şi obligaţiile obişnuite de afaceri şi cele sociale, cu care trebuia să ţin pasul.

Era plăcut să am un moment de respiro.

— Că tot vorbeam de părinţi, alor mei le-ar plăcea sa te cunoască, i-am zis eu.

Să le-o prezint pe Vivian era o durere de cap pe care speram s-o evit, deşi ştiam că şansele de a-i refuza timp de un an, sau oricât ar fi fost nevoie pentru a rupe logodna, erau mici.

— Ne vom petrece Ziua Recunoştinţei cu ei.

Potrivit raportului lui Christian, familia Lau nu sărbătorea Ziua Recunoştinţei, aşa că Vivian nu ar trebui să fie prea supărată că nu o să-şi petreacă vacanţa cu familia ei.

Nu că mi-ar fi păsat, oricum.

— Bine, a spus ea.

A făcut o pauză, aşteptând, în mod evident, mai multe informaţii. Când am rămas tăcut, ea m-a întrebat:

— Părinţii tăi locuiesc în New York?

— Puţin mai departe, am zis eu şi mi-am aruncat paharul gol de cafea într-un coş de gunoi din apropiere. în Bali.

Deocamdată. Ai mei nu petrecuseră mai mult de trei

luni consecutive într-un singur loc de zeci de ani.

Vivian a rămas cu gura căscată.

:— Tu vrei să zburăm în Bali ca să nc vedem cu ai tăi de Ziua Recunoştinţei?

— O să stăm la ei o săptămână. Plecăm în duminica de dinainte şi ne întoarcem lunea următoare.

— Dante, a început ea, încercând să-şi păstreze calmul. Nu pot să plec în Bali o săptămână fără să anunţ lumea cu două luni înainte. Am un job, planuri...

— Este o sărbătoare în weekend, am spus eu, pierzân- du-mi răbdarea. Ce eveniment organizezi?. Parada de Ziua Recunoştinţei a lanţului de magazine Macys?

Vivian a mototolit cu putere punga covrigului.

—- Trebuie să mă întorc luni dimineaţă, fiindcă am o şedinţă cu un client. O să fiu obosită, o să-mi stric somnul din cauza schimbării de fus orar...

— Atunci o sa plecam sâmbătă.

Părinţii mei insistaseră să stăm o săptămână întreaga. Jobul Iui Vivian era scuza perfectă ca să nu petrecem atât de mult timp cu ei. '

— Vom lua avionul meu şi vom sta la vila alor mei. Nu e mare lucru. Mergem în Bali, pentru numele lui Dumnezeu! Toată lumea vrea în Bali! '

— Nu asta e ideea. Ar trebui să ne consultăm reciproc cu privire la lucrurile astea. Eşti logodnicul meu, nu şefitl meu! Nu poţi să-mi spui ce să fac şi eu să mă supun negreşit.

Doamne, ce discuţie plictisitoare! ’

— Având în vedere că eu sunt cel care a plătit pentru pantofii tăi şi pentru fiori, fix asta mă aştept să faci.

Ştiam că am zis o prostie din secunda în care cuvintele mi-au ieşit pe gură, dar era prea târziu să le retrag.

Vivian s-a ridicat brusc. O briză i-a fluturat rochia, care i-a fluturat în jurul coapselor, iar un tip care facea jogging pe lângă noi s-a holbat la ea până când i-am aruncat o privire urâtă.

— Slavă Domnului că ţi-ai arătat din nou adevărata faţă!

a spus ea, îmbujorată. Chiar începusem să cred că ai sufleu

A aruncat paharul şi punga covrigului la gunoi.

— Mulţumesc pentru micul-dejun! Hai să nu mai facem asta niciodată!

S-a îndepărtat de mine, cu umerii încordaţi.

în spatele tonetei sale, Omar a scuturat din cap, dezamăgit, şi s-a încruntat. L-am ignorat. Cui îi păsa dacă Fusesem nesimţit? Deja lăsasem garda jos mai mult decât ar fi trebuit-

Vivian era fiica inamicului şi ar trebui să ţin minte lucrul ăsta.

Am mai rămas o vreme pe bancă, încercând să regăsesc atmosfera magică de mai devreme, dar liniştea dispăruse.

Când m-am întors acasă, am găsit pe noptiera mea un cec de o sută de mii de dolari.

CAPITOLUL 9

Târgul de vechituri era plin de sunetele tocmelilor şi de claxoanele slabe ale taxiurilor de pe străzile învecinate. Mirosul de *churros* plutea în aer. Oriunde, mă uitam, vedeam o explozie de diferite culori, texturi şi ţesături.

Vizitam aceeaşi piaţa în fiecare sâmbătă, de ani întregi. Era o comoară de inspiraţie şi de articole Unicat, pe care nu le puteam găsi în magazinele de lux, unde erau produse atent selecţionate. Locul acesta reuşea mereu să mă scoată din monotonie.

Era, de asemenea, locul meu preferat de vizitat atunci când aveam nevoie să îmi limpezesc mintea.

Astăzi, totuşi, nu a funcţionat.

Oricât de mult mă străduiam, nu puteam să dau uitării sărutul lui Dante. Buzele lui. Căldura corpului său. Mirosul subtil şi scump al parfumului său şi mâinile lui sigure pe şoldurile mele.

Câteva zile mai târziu, încă aveam în minte imaginea vie a acelui moment, de parcă tocmai se întâmplase.

Era exasperant.

Aproape la fel de exasperant ca modul în care îi

mărturisisem lucruri despre mine la micul-dejun, doar ca el să se poarte

iar precum un nemernic, după o scurră, dar şocantă manifestare de omenie.

Fusese un moment în care îmi *plăcuse* Dante sau poare că singurătatea îşi spusese atunci cuvântul.

În ciuda lucrurilor pe care i le zisesem la şedinţa foto, era un sentiment neliniştitor să mă întorc acasă zilnic într-o locuinţă tăcută şi curată. Luna în care am stat despărţiri atenuase durerea pe care mi-o provocaseră cuvintele lui, spuse înainte să plece în Europa. Nu-mi dădusem seama cât de mult umplea prezenţa lui Dante spaţiul până când nu plecase.

— Am mai trecut pe la standul ăsta, a spus Isabella.

— Ce? am întrebat, jucându-mă cu franjurii unei eşarfe violete, cu imprimeu.

— Pe la standul asta am mai fost o dată, a repetat ea. De aici ţi-ai cumpărat şalul mai devreme.

Am clipit şi am văzut clar produsele din faţa mea. Avea dreptate. Aici ne opriserăm de cum ajunseserăm la târg.

— Scuze! am zis şi am lăsat eşarfa *jos, cu un oftat.* Nu sunt în apele mele azi.

Sunt prea ocupată să mă gândesc la logodnicul meu nesimţit.

— Serios? Nu mi-am dat seama.

Surâsul poznaş al Isabellei s-a stins când nu i-am întors zâmbetul.

— Ce s-a întâmplat? în mod normal *dai* iama în locul ăsta de parcă ne urmăresc câinii iadului.

Isabellei îi plăcea să meargă la târgurile de vechituri şi mi se alătura în plimbările mele de sâmbătă ori de câte ori putea. Am încercat să o conving şi pe Sloane să vină o dată, dar şansele ca ea

să pună piciorul aici erau mai mici decât tocul unui pantof Jimmy Choo.

— Am multe pe cap.

Voiam să-i povestesc Isabellei despre şedinţa foto, dar nu se întâmplase mare lucru. Eu şi Dante ne sărutaserăm timp de treizeci de secunde, pentru o poza. Orice altceva era din vina hormonilor şi a faptului cănu mai făcusem sex de mult timp.

în plus, nu minţeam. Având în vedere.munca mea, relaţia tensionată cu Danre, noile mele obligaţii sociale ca viitoare doamnă Russo şi organizarea nunţii, eram extenuată, însă trebuia să ţin pasul.

— Aproape că am terminat, am adăugat eu. Trebuie doar să mai găsesc o oglindă aurie pentru petrecerea de şaisprezece ani a nepoatei iui Bufly Darlîngton, şi putem pleca,

— E ireal că trăim într-o lume în care există oameni pe care îi cheamă Bufly Darlîngton, a comentat Isabella şi s-a înfiorat. Cred că ai ei n-o prea suportau, de i-au pus numele ăsta.

— Bufly Darlîngton a III-a, mâi exact. E nume de familie.

— E şi mai odios.

Am pufnit în râs şi am spus:

— Pai, dacă lăsăm numele laoparte, Bufly este b mare doamnă a societăţii newyorkeze *şi* şefă comitetului pentru Legacy Ball. Trebuie s-o impresionez, altfel îmi pot lua adio de la afacerea mea. . '

Legacy Ball era cel mai exclusivist eveniment internaţional. Se ţinea în fiecare an în locuri diferite, iar cel din mai avea să se ţină chiar aici, în New York. -

Să îl organizezi era considerat o mare onoare. Am sperat că voi avea o şansa să mă ocup-eu de el, dar fusese aleasă soţia unui magnat.

— Că tot vorbim de înalta societate, cum e noul tău job? am întrebat-o.

Isabella îşi dăduse demisia* de la bar-cu o săptămână în

urmă, după ce obţinuse o slujbă extrem de râvnită la clubul Valhalla, un club pentru cei mai bogad şi mai puternici bărbv. din lume. Tata încercase ani la rând să fie acceptat, dar filiah din Boston nu mai primea membri noi, iar familia noastră r i avea pile suficiente pentru ca el să fie totuşi admis.

— E *minunat,* a răspuns ea, brusc însufleţită. Salariu ma bun, beneficii mai bune // mai puţine ore lucrate. E mai mişto decât să fiu barmaniţă pe aceeaşi tură cu ciudatul de Colin, care îmi respira în ceafa tot timpul. Poate chiar o sâ ¿r* timp să-mi termin cartea..., a zis ea, apoi s-a oprit, uitându-sc peste umărul meu. Ăăă... Viv?

— Da? am răspuns şi am zărit o oglindă pe o măsuţă dt lângă noi.

Tematica petrecerii nepoatei lui Bufly Darlingron era JT&- moasa şi Bestia” şi, chiar dacă terminasem deja de aranjat loc-’, aveam nevoie de ceva unic, pentru a completa decorul.

— Uită-te în spatele tău! m-a îndemnat ea, pe un ton dudas

Isabella mi-a stârnit curiozitatea şi m-am întors să vad h ce

>

se holba. De obicei nu o impresionau multe lucruri.

Mai întâi, am văzut mulţi trecători cu *churros* în mână ¿ vânzători care îşi vindeau marfa. Apoi am observat persoana os? stătea în spatele nostru. Păr blond-nisipiu. Ochi albaştri. U-z corp cândva slăbuţ, care a devenit musculos de-a lungul ani-cs.

Pungile mele de cumpărături s-au prăbuşit la pământ. Erzsz atât de şocată, încât mi s-a tăiat respiraţia.

Heath.

— îmi pare rău că te-am luat prin surprindere. Eram
m ar cere şi mi-am amintit că îţi plăcea să vii aici în
fiecare sâtr.bd. a spus el, râzând în barbă. Se pare că-nu
te-ai schimbat ddoc

l-am zâmbit şi eu precaut, apoi i-am răspuns:

— Obiceiurile vechi mor greu.

După ce-mi revenisem din şoc şi Isabella plecase să „doarmă şi să mai scrie”, eu şi Heath merseserăm să bem o cafea în cafeneaua micuţă de la colţul străzii.

Nu mai erau alţi clienţi aici, doar noi, bând cappuccino de parca nu trecuseră doi ani de când nu ne mai văzuserăm.

Era ireal.

— Ai venit în concediu? l-am întrebat eu. .

Heath îmi trimisese ieri o poză cu ciocolata caldă cu aromă de dovleac servită la Bonnie Sue, deci ştiam că venise în oraş. Era primul mesaj pe care mi-l trimisese de când îi dezvăluisem că sunt logodită.

Nu menţionase nimic de logodnă şi nici eu nu-mi făcusem planuri să-l văd.

— Cu munca. Am o şedinţă cu nişte investitori, luni, şi am zis să vin mai devreme, să mă bucur de oraş. A trecut ceva timp de când n-am mai fost pe aici, a zis el şi şi-a frecat ceafa. Te-aş fi sunat, dar...

— Nu trebuie să-mi dai explicaţii.

Ziua de azi a fost o anomalie. în mod normai, noi nu ne anunţam când soseam unul în oraşul celuilalt şi nicî nu ieşeam la cafea. Nu mai eram într-o relaţie.

— Da, şi-a dres el glasul. Arăţi bine, Viv. Chiar foarte

bine.

— Şi tu, am zis cu o expresie senină.

Heath, cel cu care fusesem într-o relaţie, era băiatul tipic din New England. în schimb, bărbatul care stătea acum în faţa mea parca era desprins dintr-un film cu surferi californieni. Mai bronzat, mai sănătos, mai musculos.

Mă întrebasem adesea ce s-ar întâmpla dacă l-aş întâlni din nou pe Heath. Mă aşteptam să simt tristeţe, regret şi, poate,

dor. Fuseserăm prieteni şi iubiţi ani întregi; sentimentele nu dispar brusc când oamenii se despart.

Cu toate acestea, sentimentele mele faţă de el s-au diminuat cu timpul. Tot ce simţeam acum era briza rece pe pielea mea ş: o nelinişte ciudată în piept.

— Cum merge pregătirea pentru OPI'? l-am întrebai eu, din lipsă de imaginaţie.

Noi vorbeam înainte despre orice. Acum eram mai ezicanp decât străinii forţaţi să împartă masa la un restaurant prea aglomerat.

— Merge bine. E stresant, dar facem progrese,

OPI-urile companiilor, sau ofertele publice iniţiale, necesitau o pregătire îndelungată, aşa că Heath dormea probabil doar câteva ore pe noapte.

— Cum e cu, ăăă... planificarea evenimentelor? m-a întrebat el.

— E bine. Am angajat pe cineva să se ocupe de social media acum câteva luni, aşa că avem o echipă de patru persoane.

— Foarte bine.

Trebuia să încetăm să mai folosim cuvântul *bine.*

S-a lăsat o linişte incomodă.

Ne-am holbat stânjeniţi unul la celălalt încă un minut, apoi privirea i-a căzut pe inelul meu de logodnă şi s-a tulburat. Am rezistat tentaţiei de a-mi trage mâna în poală.

— N-ai glumit în legătură cu logodna.

Am simţit o strânsoare în piept când l-am auzit pomenind despre noua mea relaţie.

— N-aş glumi despre aşa ceva, am zis eu, cu blândeţe.

[1] Oferta iniţială de acţiuni a unei companii care urmează să fie cotară La btrâ

— Ştiu. Credeam doar ca..., a zis el, apoi şi-a dat capul pe spate şi a expirat prelung; Gând e nunţa?

— Anul viitor. La începutul lui august.

Am început să mă joc emoţionată cu inelul meu. Acesta era rece şi dur la atingere.

— La reşedinţa Russo, de pe malul Lacului Como?

Probabil căutase detalii pe net după ce îi dădusem vestea.

— Da. . /

— Eşti cu Dante Russo. Cred că ai tăi sunt în extaz, a spus el şi mi-a întâlnit privirea, zâmbind batjocoritor. Ce avere are? Parcă un miliard de dolari?

Doua.

— Ceva de genul.

— Cum v-aţi cunoscut?

— La un eveniment, am răspuns eu, vag.

Nu voiam să-l mint pe Heath, dar nici nu voiam să-i zic că e o căsătorie aranjată. Aprobarea părinţilor mei era un subiect delicat pentru amândoi.

Din nefericire, mă cunoştea suficient de bine încât să sesizeze ce transmiteam prin tăcere; A mijit ochii. Neliniştea din pieptul meu creştea pe măsură ce el îşi dădea încet seama de adevăr. S-a schimonosit, îngrozit

— Stai aşa! Te căsătoreşti cu el pentru că vrei tu sau pentru că aşa vor *ai tăi?*

M-am clătinat pe scaun, dorindu-mi brusc să nu fi vizitat târgul de vechituri azi. Nu i-am răspuns, dar şi tăcerea mea era un răspuns.

— La naiba, Viv! a exclamat el, frustrat. Ştiam că nu ai alege de bunăvoie pe cineva ca Dante. L-am căutat pe net după ce mi-ai dat mesajul ăla. Toace zvonurile despre el şi despre atitudinea lui... Nu merită pentru nimic în lume. La ce naiba s-âu gândit ai tăi? Pe lângă faptul că e miliardar, a adăugat el, pe o*

ton nefiresc lui, în care se ghicea ranchiuna.

— Nu e *chiar* atât de rău, am spus, luându-i, în mod c.- dat, apărarea lui Dante, chiar dacă el se purta ca un newurzk aproape tot timpul.

Dar... sărutul. Micul-dejun. Povestea cu frecventarea urantului Moondust. Erau lucruri mărunte în relaţia nous. dar îmi dădeau speranţă.

Dante Russo avea o latură umană. Numai că nu o prea des.

— Asta vrea el să crezi. Chiar dacă nu e atât de râu pe ci spun zvonurile, vrei să te măriţi cu cineva care e deja câsâtor cu munca lui?

Mi-a trecut prin minte călătoria de o lună a lui Dante ' Europa. Nemulţumită, mi-am atins, din nou, inelul. Mâ k*- ţeam ca o pasăre prinsă într-o colivie, incapabilă sâ-mi SCE'T' împrejurările ori să fac altceva decât să cânt şi să arăt bine.

Heath s-a aplecat în faţă, cu o expresie serioasă.

— Nu eşti *obligată* să te măriţi cu el, Viv.

— Heath...

— Vorbesc serios.

Tonul lui înverşunat m-a luat prin surprindere.

— întotdeauna ai făcut ce ţi-au spus ai tăi să faci, dar nu e vorba despre o slujbă sau despre alegerea facultăţii. E vcrH despre tot restul vieţii tale. Nu mai eşti adolescentă, iţi CLT_I traiul singură. Poţi să-i refuzi.

Mai purtaserăm conversaţia asta şi se terminase la td „ fiecare dată.

— Nu e vorba de a mă împotrivi. Ei sunt *familii* aci

Heath! Nu le pot întoarce spatele.

— Ar fi trebuit să ştiu că o să zici asta, a spus el şi a râs sec, apoi s-a lăsat pe spate, cu privirea aţinută asupra mea. N-am mai avut nicio relaţie de când ne-am despărţit, să ştii. Nicio relaţie serioasă. Cea mai lungă relaţie a mea, după tine, a durat o lună.

Am simţit cum durerea mi-a strâns iar pieptul ca intr-o menghină.

— Nici eu, am spus încet. Dar acum sunt logodită, iar conversaţia asta e nepotrivită.

Nu-l plăceam pe Dante, dar nu l-aş fi înşelat niciodată şi nu aş fi încălcat promisiunea pe care i-o făcusem când îi acceptasem inelul.

Heath mi-a descris o imagine tentantă a unei lumi în care eram liberă să fac ce vreau, însă nu era decât atât: o simplă imagine. O fantezie, nu realitatea. în lumea reală; eu aveam îndatoriri şi obligaţii de îndeplinit. Indiferent cat de nepoliticos sau autoritar era Dante, logodna trebuia să rămână în picioare, într-un fel sau altul.

Nu exista altă opţiune.

— Ar trebui sa pleci, am spus. Sunt sigura că ai multe de făcut înainte de şedinţa de luni.

Heath s-a holbat la mine pentru o secundă, după care a scuturat din cap, dezamăgit.

— Aşa e, a zis el, apoi şi-a împins scaunul înapoi şi s-a ridicat în picioare.

Expresia de amărăciune i-a revenit pe chip, dar mi-a vorbit pe un ton blând:

— Mi-a făcut plăcere să te văd, Viv. Dacă te răzgândeşti vreodată, ştii unde mă găseşti.

L-am privit cum se îndepărta. Aveam inima grea şi

gândurile mi se învălmăşeau. Mi se părea halucinant cate se întâmplaseră în ultima săptămână.

întoarcerea lui Dante din Europa.

Sărutul nostru şi prima noastră conversaţie reală.

Apariţia din senin a iui Heath şi rugămintea lui să-mi rup logodna.

Eu şi Dante nu discutaserăm despre trecutul nostru amoros, dar ce ar spune dacă ar afla ce s-a întâmplat astăzi? Indiferent de sentimentele lui faţă de mine, nu mi s-a părut genul de bărbat care ar reacţiona bine dacă aici oameni s-ar amesteca în relaţiile lui.

Echipa lui de securitate a băgat pe cineva în spital pentru ca respectivul încercase să intre prin efracţie în casa lui. Tipul a fa în comă luni întregi, cu coastele rupte ţi cu rotulele crăpate.

Vocea lui Sloane mi-a răsunat în minte, urmata de imaginea unor ochi negri şi a unor mâini bătătorite.

Un fior mi-a străbătut şira spinării.

Brusc, m-am bucurat că Dante nu era interesat de venirile şi plecările mele.

Dacă ar fi fost... aveam un sentiment puternic că Heath nu ar mai avea succes cu OPI-ul firmei sale.

CAPITOLUL 10

— încă unul care se duce pe apa sâmbetei. Vi s-a pus ceva iu apa, de vă însuraţi toţi brusc, a spus Christian. Ce-ţi mai *fiice* mireasa? Toate bune, sper.

— Hai, termină, Harper, sau te dau chiar eu afară! am mârâit.

Petrecerea de logodnă mă scotea din sărite, iar acum mă mâi călca şi el pe coadă.

Eram încă răvăşit după sărutul cu Vivian de săptămâna trecută, iar acum trebuia să fac conversaţie cu o grămadă de oameni de care nu-mi păsa în mod deosebit.

— Deci situaţia nu e chiar roz, mi-a zâmbit el, răutăcios.

în cei paisprezece ani de când îl cunoşteam pe Christian Harper, nu trecuse niciunul fără să vreau să-l omor. Era aproape impresionant cum reuşea mereu să mă scoată din pepeni.

în loc să-l strâng de gât, aşa cum aş fi vrut, mi-am netezit cravata.

— în comparaţie cu tine, care tânjeşti? am zis. Mă simt ca-n paradis.

— Eu nu tânjesc.

— Nu. Pur şi simplu reduci chiria rururor celor care *vot tâ* locuiască în clădirea ta, fără niciun motiv întemeiat.

Christian nu era singurul care ştia totul despre cei din juru. lui.

Geniu al computerelor, proprietarul unei clădiri luxoase în D.C. şi directorul executiv al Harper Security, o firmă securitate privată, Christian era numai ochi şi urechi. Ştia de şantajul lui Francis. La naiba, pe el îl pusesem să găsească dovezile şi să le distrugă! Era, de asemenea, un nemernic care se distra de minune când punea oamenii la încercare. Unii ripostau, dar majoritatea, nu.

Din păcate pentru el, eu eram printre singurii care nu se abţineau să-l înfrunte.

>

— N-am venit aici ca să discut cu tine deciziile mde le afaceri, a spus el, pe un ton rece.

Dacă aduceai vorba de o anumită chiriaşă din clădirea sz. Christian se enerva instantaneu.

— Sunt aici pentru a sărbători acest nou capitol *intm- sant* din viaţa ta, a continuat el. Închin paharul pentru ¿ne ri Vivian! Să aveţi o viaţă lungă şi fericită împreună!

— Ia mai du-te naibii!

Nenorocitul a început să râdă, dar faptul că a menţionat-o pe Vivian m-a făcut să furişez o privire în direcţia ei. Discuta cu un cuplu în vârstă, amândoi îmbrăcaţi elegant. Fusese o gazdă desăvârşită toată ziua, intrând în vorbă cu oaspeţii şi ferme' cându-i. Nu mai puteam să fac doi paşi fără să aud pe dcen

care îmi spunea cât de drăguţă este Vivian.

Situaţia mă exaspera.

Ochii mei au zăbovit asupra părului care îi cădea peste un umăr şi asupra fustei de mătase care îi ajungea până la genunchi Părinţii ei erau aici, dar ea nu purta tweed, slava Domnului! în schimb, avea o rochie albă care i se mula perfect pe forme şi care îmi făcea pulsul s-o ia la goană.

Mâneci scurte, decolteu modest, croială elegantă.

Rochia nu era deloc îndrăzneaţă, dar Vivian era strălucitoare în ea. Pielea ei părea mai fină decât mătasea şi poalele rochiei fluturau uşor, făcându-mi sângele să clocotească.

Vivian a râs de ceva spus de cuplu.- întreaga.expresie- i s-a luminat şi mi-am dat seama că nu îi mai văzusem până atunci zâmbetul sincer. Fără nicio urmă de sarcasm, fără o faţadă dichisită. Ochii îi străluceau şi avea obrajii îmbujoraţi şi o graţie care o transforma dintr-o femeie frumoasă într-una uimitoare.

Conştientizarea splendorii ei mi-a stârnit o căldură nepoftită în piept.

— Să mă întorc după ce termini de salivat? m-a întrebat Christian în timp ce agita gheaţa din paharul lui. Nu vreau să-ti stric momentul.

— Nu salivez, am zis şi mi-am îndepărtat privirea de ea.

Prezenţa ei îmi facea pielea să se înfierbânte. Am încercat să-mi revin, dar în zadar.

— Gata cu prostiile! Spune-mi ce noutăţi ai despre proiect!

— Treaba merge ca la carte. Am făcut progrese şi în cealaltă problemă, dar nu la fel de repede pe cât ne-ăm fi dorit.

Cu alte cuvinte, afacerea lui Francis era distrusă treptat, însă tot nu găsisem dovezile.

Ladracu!

— Rezolvă până la nuntă! Să mă ţii la curent!

— Ca întotdeauna.

Expresia de amuzament a lui Christian a revenit când s-a uitat peste umărul meu.

— Vezi că vine!

l-am simţit prezenţa înainte s-o văd. Sunetul tocurilor c.. parfumul, foşnetul moale al ţesăturii pe piele. Mi-am tenm^z băutura dintr-o înghiţitură când Vivian a ajuns lângă mine.

— îmi cer scuze că vă întrerup, a zis ea şi m-a luat de br^ apoi i-a zâmbit lui Christian, jucând perfect rolul logodnica spăsite.

Pielea a început să mă furnice sub atingerea ci şi aproape că m-am retras înainte să-mi dau seama că eram amândoi ia public.

La petrecerea de logodnă. Unde eram un cuplu iubitor. Urdt ne prefăceam.

— Trebuie să-l fur puţin pe Dante. *Mode de Vie* vrea o poa cu noi doi pentru articolul lor despre nuntă.

— Sigur! a răspuns Christian tărăgănat. Distracţie plăcci într-o zi, o să-l fac să plătească cu vârf şi îndesat pentru d mă tachina în legătură cu Vivian.

Am urmat-o până la locul amenajat pentru fotografii, unde Francis aştepta împreună cu Cecelia, cu Agnes, sora lui Vhur. şi cu soţul ei. Fratele meu stătea într-o parte, cu ochii lipiţi telefon, în timp ce fotograful îşi pregătea aparatul.

Fierbeam de nervi.

îl evitasem pe Francis toată ziua. Nu merita

atenţia mea ir public, pentru că asta doar i-ar fi îmbunătăţit statutul social s nu aveam nevoie să fiu şi mai tentat să strâng pe cineva de gâi

Aparent, nu mai aveam mult până acolo.

— Nu mi-ai spus că e o fotografie de familie.

Am rostit printre dinţi cuvântul „familie”.

— Nu credeam că e chiar atât de important, a râsper Vivian şi m-a privit cu coada ochiului. L-am rugat pe iot^p- ful de la *Mode de Vie* să aştepte până ne strângem toţi, dar

cerut în mod expres o poză de la petrecere. Cu toate astea, au fost de acord să mai facă una cu părinţii tăi, când vor fi în ţară.

Mai să izbucnesc în râs la insinuarea ca eram supărat din cauza absenţei părinţilor mei. Nu-mi aminteam ultima dată când Giovanni şi Janis Russo apăruseră ia vreunul dintre evenimentele importante ale copiilor lor.

— Voi supravieţui fara o fotografie cu familia noastră mare şi fericită, am spus, pe un ton sec.

M-am aşezat în faţa aparatului, păstrând distanţa faţă de Francis, Când fotograful ne-a dat undă verde, mi-am înfăşurat braţul în jurul taliei lui Vivian şi m-am forţat să zâmbesc.

Doamne, uram şedinţele foto!

Din fericire, acum nu mai trebuia să ne sărutăm şi am terminat totul în mâi puţin de cinci minute. Prietenele lui Vivian au luat-o apoi deoparte, iar Luca ş^a întors spre mine.

— Hei, ăaă... Voiam doar să-ţi zic... felicitări? Pentru logodnă?

Privirea mea aspră ar fi putut mistui toata încăperea.

— Ei haide, încerc sa fiu drăguţ, bine? a zis el şi şi-a ridicat braţele în aer. îmi...

Şi-a lăsat mâinile în jos şi a aruncat o privire împrejur, înainte să se întoarcă iar spre mine, plin de remuşcări; -

— îmi pare rău că ai fost prins la mijloc, a adăugat.

Vocea lui abia se auzea din-cauza pălăvrăgelii celorlalţi oaspeţi, dar m-a străpuns în piept.

— Ei, asta e! am zis.

Eram obişnuit sa-i rezolv problemele. La naiba! Având în vedere ce decizii luase în trecut, ar fi trebuit să fiu fericit că nu se *alăturase* mafiei.

Situaţia era de rahat, însă putea fi şi mai rea.

— Ştiu, dar... la dracu'l a exclamat el şi şi-a frecat faţa cu mâna. Ştiu ca nu aveai de gând să te căsătoreşti. E o problemă mare, Dante, şi ştiu că încerci să găseşti...

— Luca! Nu acum! l-am avertizat eu.

Christian era discret. Fratele meu, nu. Nu voiam să ne audă cineva chiar la nenorocita asta de petrecere de logodnă.

— Da, păi, voiam să te felicit – adică să-ţi cer scuze. Şi să-ţi mulţumesc! a adăugat el, ruşinat. Ştiu că nu spun asta des, dar eşti un frate minunat. Mereu ai fost.

Am simţit brusc că mi se strânge inima şi am aprobat din cap.

— Du-te şi bucură-te de petrecere! Ne vedem săptămâna viitoare, 1a cină.

Voiam să văd cum mai mergeau lucrurile cu Lohman & Sons şi să mă asigur ca stătea departe de Maria. Deşi îi părea rău pentru ce făcuse, nu aveam suficientă încredere în el încât să nu-l verific o perioadă mai îndelungată.

După ce a plecat Luca, m-am îndreptat spre bar şi am fost oprit de Francis, care vorbise cu Kai până acum.

— Foarte mulţi invitaţi prezenţi, a spus el, iar Kai mi-a aruncat o privire indescifrabilă înainte de a se îndepărta. Se pare că toţi membrii clubului Valhaila de pe Coasta de Est sunt aicL

A făcut o pauză, apoi a continuat:

— Eşti un membru destul de bine văzut în club, nu-i aşa?

L-am privit cu răceală. în locul încordării din conversaţia mea cu Luca, acum simţeam dezgust.

Străbunicul meu fusese unul dintre cei doisprezece membri fondatori ai clubului. Dacă aş nominaliza *pe cineva, respectivul* sigur ar fi acceptat în grup, cu condiţia să îndeplinească criteriile de eligibilitate de bază.

— Nu mai mult decât ceilalţi membri, am zis eu.

— Mda, mi-a zâmbit el, ca un rechin care simte miros de sânge. Am auzit că va fi un loc disponibil în Boston, din cauza falimentului Iui Peltzer.

Ce amuzant că părea atât de bucuros, când, în curând, avea să păţească şi el la fel ca Peltzer! Să dea dracu, abia de mai aveam răbdare, dar până atunci...

— Am auzit şi eu, am zis şi mi-am înclinat capul. Data trecuta ţl-a fost refuzată cererea, nu? Poate c-o să ai mai mult noroc data viitoare.

Francis s-a întunecat la faţă, apoi a afişat un zâmbet relaxat.

— Sunt sigur ca voi avea noroc acum, cu sprijinul tău. Suntem practic o familie, iar membrii familiei se ajută reciproc. Nu-î aşa? a spus şi s-a uitat sugestiv spre Luca.

Vedeam roşu în faţa ochilor. Membrii clubului Valhalla primeau oportunitatea de a nominaliza pe cineva numai de cinci ori în viaţă. Eu mă folosisem deja de acest drept de două ori – o dată pentru Christian şi o data pentru Dominic. Mai degrabă mi-aş tăia penisul decât să irosesc a treia nominalizare pe Francis.

— N-am multe informaţii despre filiala din Boston.

Era doar pe jumătate o minciună. Aveam legături acolo, dar fiecare filială acţiona independent, în conformitate cu mediul cultural, cu politica şi cu tradiţiile locale.

— Comitetul de membri al clubului Valhalla este foarte riguros când vine vorba despre procesul său de selecţie. Dacă cineva merită să fie admis, va fi admis.

Obrajii lui Francis s-au înroşit la auzul insinuării mele subtile.

— Deşi îmi doresc să-mi ajut familia – am continuat eu şi zâmbetul meu s-a transformat într-unul ameninţător – membrii acesteia ar trebui să ştie că nu e bine să-şi tot încerce norocul. Niciodată nu se termină cu bine pentru părţile implicate.

Francis avea tupeul să mă şantajeze, dar nu cupeul de a pretinde că mă controlează. îmi testa limitele pentru a vedea cât de departe putea merge. Habar n-avea că întrecuse deja măsura în momentul în care intrase în biroul meu şi îmi lăsase acolo fotografiile alea.

Până să-mi dea el o replica, Vivian s-a întors, cu obrajii vizibil mai stacojii decât înainte. Oare câte pahare băuse cu prietenele ei?

— Ce am pierdut? a întrebat ea.

— Eu şi tatăl tău tocmai discutam nişte detalii despre nunta, am spus eu, Iară să-mi dezlipesc privirea de Francis. Nu-i aşa?

— Aşa e, a răspuns el, dar în ochi i *se citea dispreţul.*

Vivian ne privea pe amândoi. *Probabil* că a sesizat ostilitatea dintre noi, pentru ca şi-a condus rapid tatăl spre jurnalista de la *Mode de Vie,* apoi m-a tras deoparte:

— Nu ştiu despre ce vorbeaţi, dar n-ar trebui să-l provoci pe tara. E ca şi cum ai provoca un tigru rănit.

— Nu mi-e frică de taică-rău, /«¿z *carii,* am spus eu, un pic mai vesel. Dacă nu-i convine ceea ce-i spun, poate chiar el să-mi transmită asta.

— Nu-mi mai spune aşal *Mia caro,* a clarificat ea. E jignitor.

— Cum adică? am spus, arcuindu-mi o sprânceană.

— Nu eşti sincer când o rosteşti.

— Oamenii zic tot timpul lucruri pe care nu le simt, am răspuns şi am făcut semn din cap spre oaspetele cu părul cărunt, care stătea lângă bar. De exemplu, conversaţia ca captivanta de mai devreme cu Ihomas Dreyer. Să nu-mi spui că te interesează scutirea

impozitelorl

— Cum ai auzit...? Las-o baltă.[1] Nu contează. Uite, ştiu că vezi căsătoria noastră ca pe o afacere. Nici tu nu eşti în fruntea listei mele de persoane cu care aş vrea să mă căsătoresc, dar asta. nu schimbă faptul că trebuie să trăim unui cu celălalt. Ar trebui măcar *să încercăm* să profităm la maximum de situaţie.

Ce dracul

Un val de iritare mi-a străbătut şira spinării.

.— Cine, mai exact, *e* pe lista aia a ta?

— Serios?! a exclamat ea, exasperată. Doar atât ai auzit din tot ce ţi-ăm spus?

— Cât de lungă e lista?

Nu conta că eram forţat să mă căsătoresc; logodnica mea nu ar fi trebuit să aibă o asemenea lista.

Şi cu asta basta.

— Nu contează;

— Ba contează, fir-ar să fie!

— Eu nu...

Vivían s-a oprit din vorbit când un oaspete beat a trecut pe lângă noi şi a înghiontit-o din greşeală. Ea s-a împiedicat, iar eu am prins-o instinctiv, înainte sa se prăbuşească peste o masă din apropiere.

Amândoi am încremenit^ cu ochii fixaţi asupra trupurilor noastre, care erau lipite unul de altul.

Zgomotul din jur s-a stins într-un vuiet surd, copleşit de bătăile puternice ale inimii mele şi de zumzetul brusc din aer.

Chiar şi pe tocuri, Vivian era mult mai scundă decât mine. Puteam să văd cum. genele ei se lasă în jos, în.timp ce privirea ei se concentra pe locul în care degetele mele îi strângeau încheietura. Aceasta era atât de delicată, încât aş fi putut s-o mp cu uşurinţă.

Pulsul i-a crescut, ispitindu-ma să-mi prelungesc strânsoarea, însă mi-am revenit şi am dat drumul mâinii ei ca unui cărbune încins.

Vraja s-a spulberat când nu i-am mai simţit atingerea şi am devenit brusc conştient de sunetele din jur. Vivian s-a retras şi şi-a frecat încheietura mâinii, îmbujorată toată.

— Mai devreme încercam să spun că ar trebui să ne înţelegem, a zis ea, dintr-o sudare. Să ajungem să ne cunoaştem. Poate să ieşim la o întâlnire sau două.

Tensiunea nu mai era la fel de copleşitoare acum.

— Mă inviţi în oraş, *mia carat*

Un zâmbet mi s-a întins pe buze când i-am întâlnit privirea furioasă.

— Ti-am zis să nu-mi mai spui aşa!

— Da, mi-ai zis.

Aveam de gând să o alint *mia cara* ori de câte ori se ivea ocazia.

Vivian a închis ochii şi părea că se roagă pentru mai multă răbdare. Apoi i-a deschis şi a spus:

— Bine, să facem un compromis! Poţi să-mi spui *mia cara* din când în când, dacă eşti de acord cu armistiţiul.

— Nu ştiam că noi doi suntem în război, am răspuns şi mi-am frecat degetul mare pe buza de jos, gândindu-mă la oferta ei.

Iniţial, plănuisem să o ignor pe Vivian până Ia încheierea logodnei. Ochii care nu se văd se uită. Dar micile ei momente de sfidare m-au intrigat, precum şi informaţiile despre familia ci, pe care le împărtăşise cu mine fără să-şi dea seama.

Poare că să o ţin la distanţă nu era chiar cea mai

bună idee. *Ţine-fi prietenii aproape şi duşmanii şi mai aproape!*

Am luat decizia finală într-o fracţiune de secundă.

— S-a făcut! am spus şi am întins mâna.

Vivian m-a privit surprinsă, apoi precaută şi mi-a strâns mâna.

A suspinat când mi-am înteţit strânsoarea şi am tras-o mai aproape de mine.

— Trebuie să păstrăm aparenţele, am murmurat eu.

Mi-am înclinat capul spre dreapta, unde cel puţin doisprezece invitaţi ne priveau pe furiş.

Primisem o mulţime de e-mailuri după anunţul logodnei. Oamenii nu credeau că sunt logodit până nu vedeau cu ochii lor şi puteam să pun pariu că zeci de fotografii cu mine şi cu Vivian vor ajunge pe internet mai târziu în seara asta, daca nu fuseseră postate deja.

Mi-am plimbat mâna pe spatele lui Vivian şi mi-am încolăcit degetele pe ceafa ei, apoi i-am zis la ureche:

— Accept armistiţiul, *mia cara*\

A încremenit, respirând sacadat.

Am zâmbit.

O sa fie distractiv.

CAPITOLUL 11

Vivian

Nu puteam să dorm.

Mă prăbuşisem în pat în urmă cu trei ore. Corpul meu era epuizat, dar mintea mea era complet trează, ca şi cum aş fi băut zece cafele. încercasem să număr oi, să am fantezii cu Ashet Donovan şi să ascult muzică relaxantă, dar niciuna dintre astea nu mă ajutase.

De fiecare dată când închideam ochii, imaginile de la petrecerea de logodnă mi se derulau în minte.

Mâna lui Dante în jurul încheieturii mele.

Degetele lui pe spinarea mea.

Vocea sa joasă la ureche: *Accept armistiţiul,* mia cara/

Am gemut şi m-am întors pe o parte, sperând că schimbarea poziţiei va alunga amintirea persistentă a atingerii lui Dante şi a vocii lui joase, catifelate.

Dar nu a fost cazul.

Sincer, eram surprinsă că fusese de acord cu armistiţiul.

Nu schimbaserăm decât câteva cuvinte de când îl lăsasem singur pe bancă, după şedinţa noastră

foto de logodnă. Să'l ignor încontinuu era mai obositor decât mă aşteptasem.

Penthouse-ul era imens, dar noi tot dădeam nas în nas de mai multe ori pe zi: el ieşea din camera lui în timp ce eu intram în camera mea, eu luam o gură de aer proaspăt, iar el răspundea la telefon pe balcon. Şi ne strecuram în acelaşi timp în sala de proiecţie, ca să vedem un film, târziu în noapte.

Unul dintre noi pleca întotdeauna când îl vedea pe celălalt, dar eu nu puteam să merg prin casă fără ca inima mea să-şi înteţească bătăile, anticipând că o să dau de el. Armistiţiul era cea mai bună opţiune pentru sănătatea mea mintală şi pentru tensiunea mea arterială.

în afară de asta, singura conversaţie spontană pe care am purtat-o noi doi până acum a fost... plăcută. Neaşteptată, dar plăcută. Dante avea o inimă undeva, sub acea înfăţişare morocănoasă. Poate că era o inimă întunecată şi zbârcită, dar era acolo.

Se făcuse deja miezul nopţii. Stomacul meu a scos un chiorăit urât. Toată ziua nu mă hrănisem decât cu câteva aperitive şi cu şampanie. în sfârşit, se revolta. Am oftat. Teoretic, era prea târziu ca să mai mănânc, dar... *Ce naiba!* Oricum nu puteam să dorm.

După o clipă de ezitare, mi-am dat pătura laoparte şi am ieşit tiptil din camera mea.

Nu mai luasem o gustare la miezul nopţii de ani întregi, dar brusc mi s-a făcut poftă de gustarea mea preferată.

Am aprins lumina în bucătărie, apoi am deschis frigiderul şi m-arn uitat în el până când am găsit un borcan de murături feliate şi un bol cu budincă de ciocolată, pe raftul de jos.

Aha! ’

Le-am pus pe blatul de bucătărie, după care am început să caut ultimul ingredient. *Paste, condimente, fursecuri, chipsuri din alge...* Am deschis şi am închis şirul nesfârşit de dulapuri, în căutarea unui anumit tub de carton.

Dulapurile erau atât de înalte, încât trebuia să stau pe vârfuri ca să văd până în spate, iar braţele şi coapsele începeau sa mă doară. De ce avea Dante atât de mult spaţiu de depozitare? Cine are nevoie de un dulap întreg cu *uleiuri de gătit?* Dacă nu aveam...

— Ce faci?

Am tresărit şi mi-am înăbuşit un ţipăt la auzul vocii neaşteptate. Şoldul meu s-a izbit de blat atunci când m-am răsucit, provocând o durere la fel de puternică precum bătăile inimii mele.

Dante stătea în prag, uitându-se confuz de la mine la dulapul deschis.

Pentru prima dată, nu purta costum şi cravată. În schimb, un tricou alb i se mula pe umeri şi îi scotea în evidenţă muşchii sculptaţi şi bronzul intens. Pantalonii de trening negri îi atârnau suficient de mult pentru a-mi stârni gânduri murdare, dar le-am înăbuşit.

— M-ai speriat, am răspuns eu, cu o voce mai firavă decât mă aşteptam. Cum de eşti treaz?

Era o întrebare stupidă. Evident, era treaz din acelaşi motiv pentru care eram şi eu, dar nu puteam gândi limpede, din cauza adrenalinéi.

— Nu reuşeam să adorm.

Vocea lui aspră mi-a stârnit o senzaţie ciudată între picioare.

— Cred că nu sunt singurul.

M-a privit în ochi preţ de o secundă, apoi m-a măsurat din cap până-n picioare.

Am avut o senzaţie de déja-vu, dar, spre deosebire de prima noastră întâlnire, am observat o fisură în indiferenta lui Dame.

Era minusculă, o flacără slabă, însă a fost de ajuns ca să-mi provoace un roi de fluturi în stomac.

Privirea Iui s-a oprit pe talia mea. Flacăra s-a înteţit, întunecându-i ochii, care din căprui au devenit negri-obsidian.

M-am uitat în jos, iar inima mi-a zvâcnit când am văzut ce i-a atras atentia.

Mi-era cald noaptea, aşa că, de obicei, purtam un maiou de mătase şi boxeri. Ţinuta era perfectă în intimitatea dormitorului meu, dar complet nepotrivită când aveam companie.

Pantalonii scurţi se opreau la un centimetru deasupra mijlocului coapsei, iar maioul mi se ridicase cât căutasem mâncarea, lăsându-mi la vedere pielea.

Când m-am uitat din nou la el, Dante îmi studia chipul.

Am rămas nemişcată şi mi-am ţinut respiraţia. El s-a apropiat de mine, ca un prădător puternic care îşi vânează prada.

Fiecare pas uşor era o altă flacără aprinsă în spaţiul dintre noi. Căldura corpului său m-a învăluit când el s-a oprit la câţiva centimetri distanţă de mine. Stătea atât de aproape, încât puteam sa număr firele din barba care îi mijea pe maxilar.

— Ce cauţi?

Tonul lui dezinvolt era în dezacord cu tensiunea care plutea în aer, dar am spus, pur şi simplu, primul lucru care mi-a venit în minte.

— Pringles. Sortimentul clasic.

Nu exista răspuns mai bun decât adevărul.

Mi-am tras discret maioul în jos, iar Dante a întins mâna spre dulapul de deasupra capului meu. Am simţit mica adiere provocată de mişcarea lui.

Mi s-a făcut pielea de găină şi ceva fierbinte mi s-a încolăcit în stomac. El a luat cutia de chipsuri nedesfacută şi mi-a dat-o fără să scoată vreun cuvânt.

— Mulţumesc! am zis şi am strâns în mână cutia, neştiind ce să fac mai departe.

Pe de-o parte, voiam să fug în camera mea şi să fiu în siguranţă. Pe de altă parte, voiam să rămân şi să văd cât de mulr puteam să mă joc cu focul fără să mă ard.

— Pringles, murături şi budincă, a spus el, iar eu am luat pe loc decizia de a rămâne. Ce combinaţie interesantă!

Uşurarea mi-a slăbit nodul din piept. Respiram mai uşor acum, că aveam pe ce să mă concentrez, în afară de reacţia involuntară a corpului meu.

—- Au un gust bun împreună. Nu vorbi până nu încerci!

Când mi-am revenit din paralizie, l-am ocolit în drumul meu spre insula de bucătărie. Dante mă privea insistent.

Am deschis cutia de Pringles. *Nu te întoarce!*

— îmi cer scuze! Nu o să-ţi spun eu ce gustare să iei, a spus el, cu o urmă de umor sec în voce.

Am auzit frigiderul deschizându-se în spatele meu, urmat de clinchetul tacâmurilor de argint şi de uşa dulapului, pe care a închis-o. Un minut mai târziu, Dante s-a aşezat pe scaunul de lângă mine.

Am rămas cu gura căscată când a început să-şi pregătească gustarea.

— Faci mişto de mine pentru alegerile mele alimentare, dar tu torni *sos de soia* peste îngheţată?

După un asemenea şoc, cum să mai simţi tensiunea din aer?

Şi ce dacă muşchii lui se flexau cu fiecare mişcare şi tricoul i se mula frumos pe piept?

El comitea o crimă împotriva umanităţii chiar sub ochii

mei.

— Picur, nu torn. Şi nu vorbi până nu încerci! a replicat Dante ironic, repetându-mi cuvintele de mai devreme.

Pun pariu ca are un gust mai bun decât abominaţia pe care ai pregătit-o tu.

A ridicat din sprâncene când a văzut că iau chipsul în mână, după ce îl înmuiasem în budincă şi deasupra pusesem o felie de castravete murat. Am mijit ochii în faţa provocării lui.

— Mă îndoiesc, am zis eu, apoi i-am ridicat mâna şi i-am pus în palma deschisă gustarea mea pregătită cu dragoste.

S-a holbat la ea ca la o bucată de gumă mestecată lipită de pantof.

— Hai să făcem schimb şi să vedem cine greşeşte şi cine are dreptate!

Am tras bolul lui spre mine şi am făcut o mică grimasă.

îmi plăcea îngheţata şi îmi plăcea şi sosul de soia..., dar *separate.* Unele lucruri nu sunt menite să fie amestecate, însă eram dispusă să mă forţez să înghit chestia aia pregătită de el, pentru a-i demonstra acest lucru.

— întotdeauna am dreptate, a spus Dante.

S-a uitat intrigat la mine, apoi la gustarea mea.

— Bine. O să gust momeala. Numărăm până la trei!

Aproape că l-am întrebat dacă figura lui de stil a fost intenţionată, dar apoi mi-am amintit că avea un simţ al umorului mai subdezvoltat decât vocabularul unui copil mic.

— Unu, am zis eu.

— Doi, a zis el şi a făcut o grimasă.

— Trei!

Eu am băgat o porţie de îngheţată în gură, iar el a muşcat din chipsul meu.

Liniştea s-a aşternut în bucătărie. Se auzea doar zgomotul mestecatului nostru şi zumzetul frigiderului. Ma pregătisem să mă simt dezgustată, dar combinaţia de vanilie şi sos de soia era...

N-are cum! Poate că papilele mele gustative erau dereglate.

Am mai luat o lingură, doar ca să mă asigur. Gura lui Dante s-a arcuit într-un zâmbet bănuitor.

— Deja mai vrei o gură?

— Nu fi aşa de îngâmfat! Nu e chiar *atât de bună,* am minţit eu.

— în cazul ăsta, îmi iau îngheţata înapoi.

— Nu! am exclamat şi am tras bolul mai aproape de piept. Am mâncat deja din el. Nu e... igienic să împărţi mâncarea cu altcineva. la-ţi propriul bol!

Rânjetul lui Dante s-a lăţit.

Am scos un oftat, apoi am zis:

— Bine. Are gust bun. Eşti mulţumit? Nu sunt singura care s-a înşelat. Ai mâncat jumătate din chipsuri în doar câteva minute.

— Asta e o exagerare, a zis şi a mai înmuiat un chips m budincă. Dar nu e chiar atât de groaznic pe cât credeam.

— Vezi? Niciodată n-o să-ti recomand ceva nasol când

>

vine vorba de mâncare, am spus eu şi mi-am înfipt lingura în îngheţata de vanilie.

începeam să mă relaxez în această atmosferă nefamiliară, dar plăcută. Poate că armistiţiul fusese o idee bună, până b urmă.

— Şi totuşi, cum ţi-a venit ideea să faci combinaţia asra? l-am întrebat.

Nu mi-l puteam imagina pe Dante degustând diferite combinaţii de mâncăruri în timpul său liber, ca să găsească varianta cea mai delicioasă, aşa cum făcusem eu. Din ce am văzut, abia avea timp să mănânce.

El a făcut o pauză lungă, apoi a răspuns:

— Eu şi Luca stăteam mult în bucătărie când eram copii. Aveam o sală de jocuri, o piscină, cele mai noi jucării, cam tot ce şi-ar putea dori cineva sub vârsta de doisprezece ani. Dar, uneori, ne doream să mai petrecem timpul şi cu altcineva, iar bucătarul era una dintre puţinele persoane din casă care ne tratau ca pe nişte oameni normali. Ne lăsa să ne jucăm în bucătărie când nu gătea, a spus el şi a ridicat din umeri. Eram copii. Am experimentat cu mâncarea.

M-a uns la inimă când mi l-am imaginat pe micuţul Dante alergând prin bucătărie cu fratele său.

— Pare că sunteţi apropiaţi.

îl cunoscusem pe Luca la petrecerea de logodnă. Fusese destul de politicos, deşi aveam impresia că nu era încântat de căsătoria mea cu fratele lui. A vorbit cu mine doar câteva minute înainte de a se scuza brusc.

— Nu mai suntem atât de apropiaţi cum eram înainte, a spus Dante, cu o grimasă.

Am făcut o pauză când i-am auzit tonul ciudat. Dintr-un motiv necunoscut, fratele lui era un subiect delicat.

— Lucrează în compania ta? l-am întrebat eu când el nu a mai adăugat nimic.

Nu voiam să-l forţez prea tare şi să se închidă în el tocmai acum, după ce începuserăm să facem progrese, dar nu mi-am putut stăpâni curiozitatea. Nu ştiam prea multe despre el, în afară de ceea ce ştiau toti ceilalţi.

Provenea dintr-o familie foarte bogată, care făcuse avere în industria textilă, iar bunicul lui înfiinţase Russo Group şi extinsese imperiul familiei. Dante absolvise Harvard Business School în fruntea clasei sale şi, de la preluarea funcţiei de director general, crescuse valoarea de piaţă a companiei sale de cinci ori. Scăpa de concurenţă cu o eficacitate şocantă, fie prin eliminarea acesteia, fie prin achiziţionarea respectivelor

firme, iar faptul că echipa lui de securitate era atât de nemiloasa S făcuse de temut.

S-ar putea să fi citit puţin despre Dante cât timp el fusese în Europa.

— Acum, da.

Tonul lui sugera că schimbarea nu fusese alegerea lui Luca_

— A făcut un stagiu în companie când era student. A fost un dezastru, aşa că bunicul i-a permis să „îşi urmeze pasiunile[7]', în loc să preia un rol în cadrul firmei. Mă avea deja pe mine ca moştenitor, nu avea nevoie de Luca. Dar a fost o greşeala să-i oferim fratelui meu prea multă libertate. Luca a sărit de la o slujbă la alta timp de un deceniu. Era DJ într-o zi, actor în următoarea. Şi-a investit jumătate din fondul fiduciar într-un club de noapte, care s-a închis la opt luni de la deschidere. El are nevoie de stabilitate, nu de mai mult timp liber şi de bani de cheltuit.

Era cel mai lung răspuns pe care îl primisem de Ia Dante de când ne cunoscuserăm.

— Deci i-ai dat o slujbă. Ce face acum?

— E vânzător.

I-am aruncat o privire sceptică, iar el mi-a zâmbit.

— Nu are parte de tratament special pentru că e frate-metL Când am început să lucrez în Russo Group, am muncit ca magazioner. A fost una dintre cele mai bune lecţii pe care mi le-a dat bunicul. Pentru a conduce o companie, trebuie să *cunoşti* compania. Fiecare aspect, fiecare poziţie, fiecare detaliu. Liderii care nu sunt la curent cu totul dau greş.

Cumva, Dante reuşea să mă surprindă de fiecare dată când vorbeam. Mă aşteptasem să îşi conducă firma fără să-i pese de

angajaţii lui şi să abuzeze de nepotism, aşa cum făceau mulţi alţi directori, dar înţelegeam de ce se comporta aşa.

Nu puteam să spun asta fåra să-l ofensez, aşa că am revenit la subiectul de dinainte.

— Am impresia că Luca nu mă place, am recunoscut eu. De fiecare dată când am încercat să vorbesc cu el la petrecere, şi-a găsit o scuză şi a plecat.

Dante a fåcut o pauza. Tensiunea a risipit atmosfera destinsă pentru o secundă, apoi el şi-a relaxat umerii şi încordarea dintre noi a dispărut.

— N-o lua personal! Devine morocănos când vine vorba de sindrofii. Că tot vorbeam de petrecere, a schimbat el iute subiectul, nu mi-ai spus niciodată cine e pe lista soţului tău de vis.

Of, pentru numele lui Dumnezeu!

Menţionasem lista în glumă. Nu înţelegeam de ce era atât de obsedat de ea. Dar, din moment ce era, puteam măcar să mă distrez.

— Iţi voi spune dacă promiţi să nu ai un complex de inferioritate după aceea, am spus eu, pe un ton dulce.

Am început să-i turui numele celebrităţilor mele preferate:

— Nate Reynolds, Asher Donovan, Rafael Peşsoa...

Dante părea neimpresionat.

— Nu mi-am dat seama că eşti înnebunită după fotbal.

Asher Donovan şi Rafael Pessoa jucau amândoi pentru Holchester United, în Marea Britanie.

— Sunt o fană a jucătorilor de fotbal, l-am corectat. Nu-i acelaşi lucru.

>

în total, urmărisem trei meciuri de fotbal în viaţa mea. îi pomenisem pe Asher şi pe Rafael doar pentru că îi văzusem

ieri într-o campanie publicitară şi îmi adusesem pe loc aminte de ei.

— Reynolds e căsătorit, iar Donovan şi Pessoa locuiesc în Europa, a spus Dante, mieros. Mă tem că n-ai noroc, *mia cârd*

— Adevărat, am răspuns şi am suspinat prelung. În cazul ăsta, cred că mă pot mulţumi cu tine.

A mijit ochii, iar eu am început să chicotesc.

— O faci intenţionat, a zis el.

— Doar puţin.

în cele din urmă, am pufnit în hohote de râs când l-am văzut încruntat. îmi dădeam seama că orgoliul lui fusese rănit. Nu credeam că era interesat de listă pentru că mă plăcea. Probabil că ura ideea de a nu fi numărul unu pe lista *cuiva.*

După aceea nu am mai vorbit prea mult, dar tăcerea dintre noi era mai puţin tensionată decât fusese în primele zile ale logodnei. L-am privit cu coada ochiului când a întins un strat de budincă pe ultimul chips, cu fruntea încreţită de concentrare. Era ciudat de adorabil.

îmi venea să izbucnesc iar în râs, imaginându-mi cum ar reacţiona dacă ar afla că cineva îl descrie drept *adorabil.*

Mi-am reţinut zâmbetul în timp ce învârteam lingura în îngheţata care se topea.

Brusc, m-am bucurat că nu am putut adormi mai devreme.

CAPITOLUL 12

— Poate ca o să v-o trageţi, în sfârşit, diseară.

Vocea Isabellei a răsunat din telefonul meu, pe care îl proptisem de perete ca să o pot vedea în timp ce mă pregăteam.

— Nu există armistiţiu iară un orgasm care să încheie afacerea.

— *Isa!*

— Ce? E adevărat! Meriţi să te distrezi şi tu puţin după ce ai muncit pe brânci în ultimele săptămâni.

S-a oprit din tastat, iar acum părea distrasă.

— Apropo de distracţie, cum crezi că ar trebui să-mi omor personajul? Prin otrăvire, strangulare sau prin clasica tăiere cu un satâr?

— Otrăvire.

Era singura metodă care nu-mi întorcea stomacul pe dos.

— Satâr să fie! Mulţumesc, Viv! Eşti cea mai tare! a zis ea, iar eu am oftat.

Isabella stătea în camera ei, cu şarpele Monty, animalul ei de companie, în jurul umerilor, şi tasta cu înverşunare la laptop. în spatele ei, un munte de haine îi acoperea patul şi ascundea

pe jumătate portretul în ulei al lui Monty, pe care eu şi Sloane i-l comandaserăm ca o glumă pentru ziua ei de naştere, ane. trecut.

Majoritatea scriitorilor preferau liniştea şi singurătatea, dar Isabella lucra cel mai bine când în jurul ei era dezordine. După cum zicea ea, copilăria petrecută împreună cu patru fraţi mai mari o forţase să se dezvolte în haos.

— Oricum, a spus ea după câteva minute în care şi-a ciopârţit bietele personaje, să revenim la subiectul nostru! Trebuie să vezi cum e sexul cu el înainte de a te căsători. Nu vrei sâ te pricopseşti cu cineva care e rău la pat. Nu că aş crede că Dante are această problemă, a adăugat ea. Pun pariu că şi-o trage ca....

— Opreşte-te! am strigat şi am ridicat o mână. *Nu* discutăm la telefon abilităţile sexuale ale logodnicului meu. Şi nici în orice alt context.

— Nu *e* nimic de discutat. N-aţi făcut sex încă.

Isabella a zâmbit, iar Monty a sâsâit, ca şi cum ar fi fost de acord cu ea.

— Va trebui s-o faceţi până la urmă. Dacă nu înainte de nuntă, atunci în noaptea nunţii şi în luna de miere..., cu excepţia cazului în care amândoi aveţi de gând să fiţi celibatari pentru tot restul vieţii voastre, a spus ea, încreţindu-şi nasul.

Mi-am pus cerceii în tăcere, dar simţeam un gol în stomac

Avea dreptate. Fusesem atât de concentrată pe planificarea nunţii, încât nu mă prea gândisem la ceea ce se va întâmpla *după.* Patul matrimonial. Luna de miere. Căldura corpului gol al lui Dante pe pielea mea şi gura

lui...

Gâtul mi s-a uscat şi am alungat imaginea erotică din capul meu, înainte să prindă rădăcini.

— Mai vedem, am spus pe un ton care se voia convingător, încă ne cunoaştem.

Armistiţiul meu cu Dante rezistase surprinzător de bine de la întâlnirea noastră nocturnă de săptămâna trecută, dar, în duda conversaţiei ocazionale pe care o purtam când eram amândoi acasă – un lucru rar, având în vedere programul nostru încărcat –, viitorul meu soţ rămânea o enigmă.

— în seara asta aveţi ocazia să vă mai cunoaşteţi un pic.

Isabella s-a lăsat pe spate şi şi-a întins braţele deasupra capului, în ochi i-a apărut o sclipire vicleană.

— în club sunt o mulţime de colţuri şi cotloane potrivite.

— Nu-mi spune că ai profitat deja de ele! Au trecut doar... trei săptămâni, am răspuns, calculând în minte de cât timp lucra ea la Valhalla.

— Bineînţeles că nu, a spus Isabella şi şi-a lăsat braţele în jos. N-ai voie sa te împrieteneşti cu membrii. Eu sunt genul care încalcă regulile, dar asta e cea mai bună slujbă pe care am avut-o în ultimii ani. N-am de gând să fiu doar o altă ţipă de pe lista lor, oricât de sexy ar fi bărbaţii ăştia.

A rămas puţin îngândurată, apoi a continuat:

— Cu sau fără sex, abia aştept să vezi locul. E absolut nebunesc. Podeaua holului de la intrare este încrustată cu aur masiv, de douăzeci şi patru de carate, şi au un eliport pe acoperiş, cu un serviciu de închiriere de elicoptere, care te pot duce oriunde în statele învecinate, numai ca să iei prânzul.

Ea a continuat să descrie în detaliu facilităţile din clubul Valhalla.

Am zâmbit când am văzut-o aşa entuziasmată, chiar dacă stomacul mi se strângea de emoţie. Diseară urma să aibă loc debutul meu în societate, în calitate de logodnică a lui Dante Russo.

Petrecerea noastră de logodnă nu se punea la socoteală; aceea fusese o petrecere privată, la care participaseră doar

prietenii şi familia. Gala anuală de toamnă de la clubul Valhalla, pe de altă parte, era cu totul altceva.

Participasem la zeci de evenimente ale înaltei societăţi, dar nu fusesem niciodată invitată la Valhalla, deoarece nimeni dci familia mea nu era membru al clubului.

Eram mai tensionată decât mă aşteptasem. Cel puţin, Isabella avea să fie şi ea prezentă. Lucra în a doua jumătate a galei, ceea ce însemna că sigur voi vedea o faţa prietenoasă. Am mai vorbit puţin cu ea la telefon, până când a plecat la *servid* IM

După ce am închis, am inspirat adânc. Mi-am verificat *de* două ori ţinuta în oglindă, am aplicat un al doilea strat de ruj roşu, ca să capăt şi mai multă încredere în mine, apoi am ieşit din cameră.

Sunetele slabe ale emisiunii italiene preferate a Gretei re auzeau din bucătărie. Ii plăcea să se uite la televizor când gătea şi îmi spusese că Dante îi instalase micul televizor din bucătărie, când începuse să lucreze pentru el. 0 ameninţase că va scăpa de el dacă avea să dea greş cu vreuna dintre mesele ei, dar nimeni nu l-a luat în serios.

Era nemilos cu cei din afară, însă îşi trata angajaţii ca pe membrii familiei lui, deşi îi ţinea la distanţă şi avea aşteptări extrem de mari de la ei.

Când l-am văzut, am simţit fluturaşi în stomac, Dante aştepta pe hol, cu capul aplecat asupra telefonului. Se îmbrăcase corespunzător temei galei, anii ’20: costum elegant din trei piese, din tweed negru, pălărie asortată, plus încruntarea caracteristică.

— Dacă te mai încrunţi mult, o să rămâi aşa, am

încercat eu să glumesc, dar vorbele mi-au ieşit nesigure pe gură.

— Foarte amuz.a spus el şi şi-a ridicat privirea.

Aerul a devenit deodată greu, la fel de brusc şi devastator ca în urma unui fulger.

Am făcut câţiva paşi şovăitori, apoi m-am oprit.

Felul în care se uita la.mine ma copleşea. Mi s-a făcut pielea de găină şi am rămas fără aer.

Dante nu şi-a dezlipit ochii dintr-ai mei, dar privirea lui atentă a atins fiecare centimetru al corpului meu, până când acesta a prins viaţă, ca un film alb-negru devenit color.

— Arăţi...

A făcut o pauză, iar o emoţie indescifrabilă i-a străbătut chipul.

— ... drăguţ.

Felul în care a rostit cuvântul „drăguţ” mi-a stârnit un fior pe şira spinării.

îmi vedeam ţinuta în oglindă: o rochie de dantelă, cu mărgele de culoarea fildeşului, care îmi dezgolea spatele şi umerii şi se revărsa graţios până la coapse. Modele complicate, ţesute în zone strategice, nu permiteau ca rochia să fie complet transparentă. Ar fi fost aproape scandaloasă dacă nu ar fi avut o croială elegantă.

Ţinuta lăsa la vedere multă piele şi mă facea să par aproape dezbrăcată de la distanţă, însă când te duceai la Valhalla nu te îmbrăcai ca să te pierzi în peisaj. Ci ca să ieşi în evidenţă.

— Mulţumesc!

Am înghiţit în sec şi am încercat din nou să vorbesc:

— Şi tu la fel. Ţi se potriveşte acest stil.

— Mulţumesc! a spus el cu un zâmbet.

Mi-a întins braţul. După o scurtă ezitare, am întins şi eu mâna spre el.

Liniştea ne-a învăluit când am luat liftul, apoi ne-am strecurat pe bancheta din spate a Rolls-Royce-ului, care ne aştepta. Mi-am netezit poalele rochiei, neştiind ce altceva să fac.

— Cum e la muncă? am întrebat când tăcerea a devenit mai apăsătoare. Abia te-am văzut toată săptămâna.

— Ti-a fost dor de mine? mi-a întors-o el, amuzat.

— La fel de mult cât îi lipseşte marinarului scorbutul.

Am rămas surprinsă când a izbucnit în hohote. Nu a chicotit, nu s-a hlizit, ci a râs din toată inima. Hohotele lui au răsunat în maşină şi mi s-au strecurat pe sub piele, stâmindu- mi plăcere.

— Chiar găseşti cele mai măgulitoare comparaţii.

Tonul lui sec contrasta cu sclipirea din privire. Un gol mi s-a căscat în stomac, de parcă tocmai mă urcasem într-un caruseL

Să-l văd pe Dante râzând şi relaxat era absolut catastrofei pentru ovarele mele.

— Este un talent pe care l-am perfecţionat în copilărie.

Am încercat să trec cu vederea reacţia nedorită şi, sincer, enervantă a corpului meu la un simplu râset.

— Când luam parte la evenimente sociale plictisitoare, eu şi soră-mea jucam un joc: comparam fiecare oaspete cu un animal. Alice Fong era un iepure, pentru că mânca doar salate şi îşi încreţea constant nasul. Bryce Collins era un măgar, pentru că, ei bine, era un nesimţit încăpăţânat. Şi aşa mai departe. Pare o prostie, dar aşa trecea timpul mai uşor, am adăugat eu şi m-am înroşit la faţă.

— Nu mă îndoiesc de asta.

Dante s-a lăsat pe spate. Era întruchiparea dezinvolturii.

— Pe mine cu ce m-ai asemăna? m-a întrebat el.

Cu un dragon.

Impresionant prin puterea sa, terifiant prin furie şi magnific chiar şi în tihnă.

— Dacă m-ai fi întrebat înainte de armistiţiu, aş fi spus că eşti ca un mistreţ prost-crescut. Dar, dacă tot suntem amabili unul cu altul, o să zic că eşti un viezure melivor.

— Cel mai neînfricat animal din lume. Accept comparaţia.

Am clipit, surprinsă ca a reacţionat atât de bine. Multora nu le-ar conveni să fie comparaţi cu un viezure.

— Ca să-ţi răspund la întrebarea anterioară, la munca a fost... exasperant

Butonii de Ia manşeta lui străluceau în lumina unui stâlp de iluminat. Argintii, eleganţi, gravaţi cu litera Vf

— Acordul de afaceri la care lucrez e nasol, dar marţi plec în California şi sper că îl voi încheia atunci.

— înţelegerea cu Santeri?

Citisem despre asta în presă.

— Da, a confirmat el şi a ridicat dintr-o sprânceană.

— O să reuşeşti. N-ai pierdut nicio achiziţie până acum.

Zâmbetul lui m-a topit instantaneu.

— Apreciez încrederea ta în mine, *mia cara*

O senzaţie de căldură s-a răspândit în corpul meu ca un foc nestăpânit.

Vocea lui Dante şi alintul *mia cara* ar trebui să fie ilegale. Ar fi dat gata orice femeie.

— Cum a fost la ziua de naştere a lui Tippy Darlington? m-a întrebat el. A fost mulţumită Bufly?

Iarăşi m-a luat prin surprindere. îi pomenisem de petrecere în treacăt, cu câteva săptămâni în urmă. Nu-mi venea să cred că şi-a amintit.

— A fost bine. Bufly a fost încântată.

— Bine.

Am încercat să-mi ascund zâmbetul şi mi-am întors privirea spre geam. Ciudat! întrebarea despre familia Darlington m-a înveselit.

Traficul de vineri seară în Manhattan era un coşmar, dar în cele din urmă am ieşit din ambuteiaj şi am oprit în faţa unor porţi uriaşe din fier negru, flancate de gheretele paznicilor.

Dante i-a arătat invitaţia şi cârdul de membru, cu *cip, umj*

paznic cu chip sever. Acesta a tastat ceva pe computerul sau p, peste treizeci de secunde, porţile s-au deschis cu un zumzet lin_

— Scanări auto şi biometrice, a spus Dante drept râspur.: la privirea mea întrebătoare. Fiecare vehicul şi persoană care vot să aibă acces la proprietate sunt înregistrate în sistemul imem al clubului, inclusiv personalul şi contractorii. Dacă cineva încearcă să intre fără autorizaţia corespunzătoare, va fi respins cu un avertisment sever. Dacă încearcă şi a doua oară.»,, w oprit şi a ridicat elegant din umeri. Nu va mai exista o a treia oară.

Am ales să nu-l întreb la ce se referea. Uneori, să nu şâj anumite lucruri este o binecuvântare.

Am condus pe un drum sinuos, luminat de sute de felinare strălucitoare, plasate în copaci. Mă simţeam de parca eram L ţară, şi nu în Manhattan.

Cum era posibil un astfel de loc în mijlocul oraşului? Cine îl construise trebuie să fi investit o avere în cumpărarea tuturor terenurilor şi autorizaţiilor necesare pentru a crea o adevărată oază privată, pe una dintre cele mai râvnite proprietăţi imobiliare din tară.

Crescusem înconjurată de bogăţie, dar locul acesta era la un cu totul alt nivel.

— Să n-ai emoţii! mi-a zis Dante cu o voce răguşită. E doar o petrecere.

— N-am emoţii.

— Ţi s-au albit încheieturile degetelor.

M-am uitat în jos, la propriul genunchi, pe care îl strângeam cu putere. Degetele mele erau, într-adevăr, albe. Le-am relaxai, doar că apoi am început să bâţâi din genunchi de nerăbdare.

Dante şi-a pus palma peste a mea şi mi-a apăsat-o uşor pe coapsă, forţându-mă sa mă liniştesc. Am conştientizat intimitatea gestului şi mi-am concentrat privirea asupra mâinii lui, care o acoperea pe a mea. Strânsoarea lui era fermă, dar surprinzător de blândă şi, după un scurt moment de perplexitate, am furişat o privire spre el.

Dante se uita drept înainte. Părea plictisit, aproape distras, dar forţa liniştitoare a atingerii lui m-a calmat. Bătăile inimii mi-au încetinit treptat, pe măsură ce copacii dispăreau şi clubul Valhalla devenea vizibil.

Am tresărit uşor.

Uau!

Nu ar fi trebuit să mă aştept la altceva. Valhalla era o capodoperă arhitecturală absolută. Clădirea principală era elegantă, în stil neoclasic, şi avea trei etaje. Luminile blânde ale reflectoarelor scoteau în evidenţă faţada albă, uriaşă, iar un covor roşu, opulent acoperea scările care duceau până la intrare.

Un şir de maşini de lux circulau pe alee, sub privirile vigilente ale paznicilor inexpresivi. A noastră s-a oprit în spatele unui Mercedes blindat.

Eu şi Dante am coborât din maşină şi ne-am îndreptat spre intrare, unde un flux constant de invitaţi, îmbrăcaţi în costume croite pe măsură şi rochii rafinate, urcau scările.

În ciuda covorului roşu şi a entuziasmului din aer, nu erau paparazzi în jur. Oamenii nu participau la un eveniment marca Valhalla pentru atenţia publicului, ci pentru a atrage atenţia celorlalţi membri.

Dante şi-a aşezat o mână pe mijlocul meu şi m-a condus în holul de la intrare, unde am văzut imediat ce îmi menţionase Isabella: un „V” de aur magnific, gravat pe podea, cele trei vârfuri ale sale atingând cercul care-l împrejmuia. Litera strălucea cu putere pe o suprafaţa din marmură neagră.

Gala avea loc în sala de bal a clubului, dar nu puteam să facem doi paşi fără ca cineva să ne oprească pentru a-l saluta pe Dante.

— De cât timp eşti membru? l-am întrebat după ce am scăpat de încă o conversaţie despre piaţa bursieră. Pari să cunoşti pe toată lumea. Sau toată lumea pare să te cunoască pe tine.

— De la douăzeci şi unu de ani. Este vârsta minimă pentru a deveni membru, mi-a spus el, zâmbind ironic. Asta nu l-a împiedicat pe bunicul să încerce includerea mea în club când aveam optsprezece ani, dar unele lucruri nici măcar Enzo Russo nu le-a putut face.

Era a doua oară când îl menţiona pe bunicul său, prima dată fiind după şedinţa noastră foto de logodnă.

Enzo Russo, legendarul om de afaceri şi fondator al Russo Group, murise în vară, din cauza unui atac de cord. Vestea morţii sale apăruse pe prima pagină a ziarelor mai bine de o lună. Dante preluase funcţia de director general cu ani în urmă, dar bunicul său rămăsese preşedintele companiei şi al consiliului de administraţie. Acum, Dante deţinea toate cele trei funcţii.

— Ţi-e dor de el? l-am întrebat încet.

— *Dor* nu e cuvântul potrivit.

Am trecut prin foaier şi printr-un hol lung, spre ceea ce am presupus că era sala de bal. Dante a continuat, cu vocea lipsită de emoţie:

— El m-a crescut şi m-a învăţat tot ce ştiu despre afaceri şi despre lume. L-am respectat, dar n-am fost niciodată apropiau. Nu aşa cum ar trebui să fie bunicii şi nepoţii.

— Dar părinţii tăi?

Nu ştiam prea multe despre Giovanni şi Janis Russo, în afara de faptul că Giovanni refuzase să preia conducerea companiei.

— Fac ce fac ei dintotdeauna; O să vezi şi tu.

Corect, Urma să ne petrecem Ziua Recunoştinţei cu ei, în Bali.

Am trecut printr-un alt control de securitate aproape de sala de bal, apoi uşile s-au deschis şi am fost transportată instantaneu într-o lume a decadenţei strălucitoare a anilor ’20.

Un bar în stil Art Deco se întindea pe toată lungimea peretelui estic. Lacul negru al tejghelei şi accentele aurii erau la fel de strălucitoare precum sticlele de alcool din spatele acesteia. Pentru cei care nu voiau să aştepte la bar, chelnerii îmbrăcaţi impecabil se plimbau printre invitaţi, ducând tăvi cu gin şi apă tonică şi împingând cărucioare pline de martini şi de şampanie.

Muzica antrenantă a formaţiei de jazz acoperea clinchetul uşor al paharelor şi râsetele, iar separeurile situate în diferite puncte din sală erau ca nişte oaze, cu tapiţerie din catifea şi scaune din pluş. Intr-un colţ, dealerii aveau şase mese de poker; în altul, un film mut rula la un proiector de moda veche.

Sala de bal se înălţa pe trei etaje, spre un dom din sticlă, unde era pictata o imagine uluitoare a cerului nopţii. Constelaţiile erau atât de veridice, încât mi s-a părut că zăresc Orion şi Cassîopeia, direct din Manhattan.

— Se ridica Ia înălţimea aşteptărilor tale? m-a întrebat Dante, care încă îşi ţinea mâna pe spatele meu.

Am confirmat cu un gest din cap, prea distrasă de opulenţa din jur şi de posesivîtatea atingerii lui pentru a mă gândi la un răspuns isteţ.

Eu şi Dante ne-am petrecut prima ora discutând cu alţi

membri ai clubului. Spre deosebire de petrecerea noastră de logodnă, acum eram perfect sincronizaţi: unul din noi intervenea când celălalt nu răspundea şi ne scuzam amândoi când conversaţia era pe terminate.

Spre sfârşitul orei, Dominic Davenport, pe care mi-l aminteam de la petrecerea noastră, l-a tras deoparte pe Dante pentru a discuta despre afaceri. Am profitat de ocazie ca să mă duc până la toaletă împreună cu soţia lui Dominic, Alessandra.

— îmi place rochia ta, a spus ea în timp ce ne retuşam machiajul. E realizată de Lilah Amiri?

— Da, am răspuns, impresionată.

Lilah era un designer talentat, dar încă aflat la început de drum; nu mulţi oameni îi recunoşteau creaţiile.

— Am văzut-o la Săptămâna Modei din New York şi m-am gândit că ar fi perfectă pentru seara asta.

— Ai avut dreptate. Dante nu-şi poate lua ochii de la tine, a spus Alessandra şi a zâmbit, o urmă de tristeţe traversându-i chipul. Eşti foarte norocoasă că ai un partener atât de atent.

Cu un păr şaten-deschis, bogat şi ochi albaştri-cenuşii, Alessandra era extraordinar de frumoasă, dar părea şi extrem de nefericită. Din punctul ei de vedere, discuţia noastră despre rochie fusese cea mai interesantă din seara asta.

— Nu e totul numai lapte şi miere. Eu şi Dante ne mai şi contrazicem, crede-mă!

— Contrazicerile sunt mai bune decât nimic, a murmurat ea.

Am ieşit amândouă din baie, însă ea s-a oprit la intrarea în sala de bal şi mi-a spus:

— îmi pare rău, dar am o durere de cap îngrozitoare. Poţi să-i transmiţi lui Dominic că am plecat acasă?

— Sigur, dar n-ai prefera să-i spui chiar tu? Sunt sigură câ ar vrea să ştie că nu te simţi bine.

— Nu. Odată ce începe să discute despre afaceri, e imposibil să-l scoţi din transă, a răspuns ea şi şi-a aşternut pe faţă un mic zâmbet amar. îl voi lăsa să-şi facă treaba. Mi-a făcut plăcere sa te cunosc, Vivian!

— Şi mie. Sper să-ţi revii repede!

Am aşteptat până când s-a făcut nevăzută după colţ, apoi m-am apropiat de Dominic şi de Dante. Dominic şi-a îndreptat privirea spre mine.

— Alessandra m-a rugat să-ţi spun că o doare capul şi că a plecat acasă, i-am explicat eu.

O emoţie de nedescris i-a străfulgerat în ochi, apoi a dispărut sub albastrul de nepătruns.

— Mulţumesc că m-ai anunţat!

Am făcut o pauză, aşteptând o reacţie mai puternică. Dar nu a mai zis nimic.

Bărbaţii! Sunt când ignoranţi, când insensibili.

Dante şi Dominic nu terminaseră de vorbit, aşa că m-am scuzat din nou şi m-am îndreptat spre bar. Să discut despre fluctuaţiile indexului S&P 500 nu era chiar un mod plăcut de a ma distra intr-o vineri seară.

Un zâmbet mi-a apărut pe faţă când am zărit un păr negru-vio- let familiar în spatele tejghelei.

— Ce trebuie să facă o fată pentru a primi o băutură pe aici? am glumit eu, aşezându-mă pe cel mai apropiat scaun de ea.

Isabella şî-a ridicat privirea de la băutura pe care o pregătea.

— în sfârşit, VIP-ul se învredniceşte să ma viziteze.

A ornat paharul cu o felie de lămâie şi l-a împins spre

mine.

— Gin tonic, exact aşa cum îţi place.

— Sincronizare perfectă, am zis eu şi am luat o înghiţitură. Ţi-am mai spus cât de uimitoare eşti?

— Da, dar nu mă deranjează s-o aud din nou, a răspăr: ea, cu ochi sclipitori. Te-am văzut venind. Cred că oamenii r j sunt interesaţi să comande băuturi când le sunt servite direct.

Barul era gol, cu excepţia unui cuplu care starea în capătul îndepărtat. Cărucioarele cu băuturi alcoolice erau la mare căutare.

— Primesc tot salariul, indiferent câte băuturi servesc, **aşa** că nu mă deranjează, a spus ea şi şi-a bătut buzunarul. Am un cadou pentru tine. Spune-mi dacă-l vrei, şi e al tău.

Am oftat, ştiind deja încotro se îndrepta conversaria. Odarâ ce se agăţa de o idee, Isabella era necruţătoare.

— Scuteşte-mă! Nu fac sex cu el.

— De ce? El e sexy, tu eşti sexy şi partida o să fie tot sexy; a insistat ea. Haide, Viv! Lasă-mă să trăiesc prin tine! Duc o viaţă atât de plictisitoare!

în ciuda personalităţii dezinvolte şi a înclinaţiei de a scrie despre sex şi crimă, Isabella nu mai ieşise la o întâlnire de mai bine de un an. N-am învinovăţit-o după cele întâmplate. Daca aş fi în locul ei, şi eu aş renunţa la bărbaţi o perioadă.

— Poţi trăi şi prin cărţi. O să te mulţumeşti cu ele, pentru că n-o să fac sex cu Dante în seara asta.

Nu conta cât de bine arăta el sau cum reacţiona corpul meu la această idee.

Isabella s-a îmbufnat.

— Bine, dar, dacă te răzgândeşti, am prezervative cu aromă de căpşuni, mărimea Magnum, striate...

O tuse uşoară i-a tăiat vorba.

Zâmbetul Isabellei s-a risipit imediat, iar când m-am întors, l-am văzut pe Kai, care ne privea confuz.

— Va cer scuze că vă întrerup, dar aş dori să mai comand o băutură, a zis el şi şi-a aşezat paharul gol pe tejghea. Mă tem

că nu pot să mai port o conversaţie despre ultimul scandal din societate iară să am mai mult alcool la bord, a zis el, pe un ton ironic.

— Desigur!.a spus Isabella, ieşind din stupoare cu o viteză admirabilă. Ce să vă ofer?

— Gin tonic. Cu aromă de căpşuni.

Aproape că m-am înecat cu băutura, iar Isabella a devenit alarmant de stacojie la faţă. S-a holbat la Kai, încercând să-şi dea seama dacă îşi batea joc de ea.

El o privea politicos.

— Gin tonic cu aromă de căpşuni. Imediat!

Jenată, a început să prepare băutura.

— Ar trebui să-mi fac griji că-mi va scuipa în băutură? m-a întrebat Kai şi s-a aşezat pe scaunul de lângă mine.

Arăta de parcă abia ieşise de pe platoul de filmare al unei noi ecranizări a *Marelui Gatsby.* Vazându-i pe el şi pe Dante, eram convinsă că o ţinută în stilul anilor ’20 sporeşte de zece ori atractivitatea unui bărbat.

— Nu e chiar atât de răzbunătoare... de obicei. Dar, dacă o să fie, o să-ţi dai seama.

Am ezitat, apoi l-am întrebat:

— Cât ai auzit din conversaţia noastră?

— Nu ştiu despre ce vorbeşti, a spus el, cu blândeţe.

M-a cuprins uşurarea. Nu credeam că era genul bârfitor, dar voiam totuşi să mă asigur.

— Kai Young, meriţi tot ce-i mai bun pe lume.

— O să ţin minte asta în zilele în care mă simt deprimat, a spus el, cu un râset.

A luat băutura de la Isabella, care i-a zâmbit încordată şi a plecat în celălalt capăt al barului. Privirea amuzată a lui Kai a zăbovit asupra ei pentru o fracţiune de secundă, apoi el şi-a

îndreptat atenţia asupra mea.

— Cum e viaţa cu Dante? Te-a înnebunit deja cu insistenţa lui de a-şi aşeza lumânările la o distanţă de cincisprezece centimetri una de cealaltă?

— Nu mă provoca!

Obsesia lui Dante fată de control includea mai multe Iu-
>
cruri decât preferinţele lui alimentare. Aceasta se insinua în fiecare colţişor al casei. Uneori, obsesia asta a lui era ciudat de fermecătoare. Alteori, îmi venea să-i înfig un cuţit în coapsa.

— Zilele trecute, menajera noastră, Greta, a mutat lumânările din sufragerie...

Eu şi Kai am stat de vorbă o vreme, conversaţia noastră trecând de la Dante la gală şi la planurile noastre de vacanţă, până când a primit un e-mail urgent şi s-a scuzat.

în timp ce el tasta pe telefon, am aruncat o privire în jurul încăperii. Respiram anevoie din cauza alcoolului şi a zumzetului mulţimii de invitaţi. Privirea mea s-a oprit asupra unei perechi de ochi negri, reci, care mi-au tăiat respiraţia.

Dante mă urmărea cu o expresie indescifrabilă pe chip, dar ceva mocnea în privirea lui neînduratoare. Părea să-l ignore complet pe Dominic.

Secundele s-au prelungit într-un lung freamăt de tensiune. Scântei minuscule mi s-au aprins pe toată pielea, iar inima mi-a luat-o la galop. Dante şi-a încordat maxilarul când şi-a îndreptat privirea spre Kai preţ de o secundă, înainte de a se uita iar la mine.

— îmi cer scuze!

Vocea calmă a lui Kai a spulberat tensiunea şi a alungat scânteile.

— Continui să primesc veşti şi când sunt la un eveniment la Valhalla, a adăugat el şi şi-a aşezat telefonul pe tejghea, lângă pahar.

Dominic a spus ceva care i-a atras atenţia lui Dante, iar eu abia am reuşit să-mi iau ochii de la el.

Am schiţat un zâmbet, chiar daca inima îmi batea ca nebuna, de parcă aş fi alergat la un maraton.

— Totul este bine, sper, am adăugat eu.

— Depinde pe cine întrebi...

Mi-am propus să nu mă mai uit la Dante cât îl ascultam pe Kai discutând despre veştile primite. Daca logodnicul meu voia să îmi vorbească, ştia unde să mă găsească.

Dar, oricât de mult mă străduiam, nu reuşeam nici să scap de senzaţia că mă privea, nici să ţin în frâu fluturii din stomac.

CAPITOLUL 13

— *Pieţele* bursiere *asiatice* au crescut, bursa de valori Dow Jones a crescut, dar şansele *de risc...*

Nu-l mai ascultam *pe Dominic.*

Era un geniu *al pieţelor* bursiere şi care îşi transformase compania într-una demnă *de Wall Street, în mai* puţin de două decenii. îl respectam şi ascultam tot ce avea de spus despre acţiuni, bani şi finanţe.

Dar nu în seara asta.

Mi-am încordat maxilarul când un alt râset s-a auzit de la bar.

Vivian vorbea cu *Kai de şapte minute. Şi nu* doar că vorbeau. Ea îi zâmbea şi râdea *de parcă el era un comediant* premiat, însă eu ştiam că amicul meu nu era chiar atât de amuzant.

Iritarea mi-a străpuns *pieptul când ea s-a aplecat* mai aproape de el, să-i arate lui Kai ceva *pe telefon. El a* spus câteva vorbe, iar ea a râs din nou.

Nu răsese niciodată atât de mult cu mine, iar eu eram logodnicul ei, fir-ar să fie!

— Hai sa ne auzim la prânz! l-am întrerupt eu pe Dominic, înainte să-mi dea mai multe detalii despre impactul ultimului anunţ făcut de Federal Reserve. Trebuie să vorbesc cu Vivian.

A căzut imediat de acord:

— O să-i cer asistentei mele să aranjeze o altă întâlnire.

Străbătusem deja jumătate din încăpere când el şi-a încheiat propoziţia.

— îmi pare rău că a durat atât de mult, am spus şi mi-am sprijinit mâna pe spatele gol al lui Vivian, fixându-l pe Kai cu o privire dură. îţi mulţumesc ca i-ai ţinut companie logodnicei mele cât am vorbit cu Dom, dar mă tem că acum trebuie s-o fur, am adăugat şi am pus accentul pe cuvântul „logodnicei”. N-am avut încă ocazia să-i ofer un tur adecvat al clubului.

— Desigur, a răspuns Kai, ridicându-se cu un zâmbet, întruchiparea politeţii britanice. Vivian, a fost o plăcere, ca întotdeauna. Dante, sunt sigur că o să ne mai vedem pe aici.

Ca întotdeauna? Cum adică?

— Data viitoare când vrei să-ţi marchezi „teritoriul”, ai putea, la fel de bine, sa urinezi în cerc în jurul meu. Ar fi mai subtil, a spus Vivian.

— Nu-mi „marcam teritoriul”.

Ideea era absurdă. Nu eram un nenorocit de câine.

— Te-am salvat de Kai. Fii atentă în preajma lui! Nu e atât de gentleman pe cât pare.

— Tu vorbeşti? Ne-ai întrerupt fără nicio jenă!?

— Subtilitatea este supraestimată.

— în cazul tău? Evident! a spus ea şi s-a ridicat.

Rochia ei strălucea. Vivian părea înveşmântată în stele, întregul corp mi s-a încordat.

Rochia aia nenorocită! Imaginea ci în foaier, cu

buzele roşii, cu pielea fină şi cu dantela de culoarea pielii, mi-a rămas pentru totdeauna întipărită în memorie. O uram pentru asta.

— Cred că te-ai oferit să-mi faci un tur al clubului, a spus ea, arcuindu-şi o sprânceană. De-aia l-ai izgonit pe Kai, nu?

Am schiţat un zâmbet mic şi i-am întins braţul, iar ea şi-a încolăcit mâna pe după acesta.

— Despre ce vorbeaţi tu şi Kai?

Am ignorat oaspeţii care încercau să-mi atragă atenţia când ieşeam pe uşă. Flecărisem destul cu invitaţii în seara asta.

— Despre Andromeda. Constelaţia, a precizat Vivian.

A gesticulat spre imaginea realistă pictată pe domul de sticlă, unde străluceau diferite constelatii, inclusiv Andromeda. Imaginea era inexactă din punct de vedere ştiinţific, deoarece multe dintre constelaţiile reprezentate nu ar putea să apară una lângă alta, dar, la Valhalla, fantezia era mai importantă decât realitatea.

— Kai este fan al mitologiei greceşti, iar discuţia noastră despre mitul Andromedei s-a transformat intr-una despre astronomie.

— Kai se preface că-i place mitologia greacă pentru a agăţa femei, am spus pe un ton dur.

Am condus-o afară din sala de bal, spre scara principală.

— Nu te lăsa păcălită! am adăugat.

Nu ştiam dacă era adevărat, dar *ar fi putut* fi. Nu mi-aş fi făcut datoria dacă nu aş fi avertizat-o pe Vivian, nu-i aşa?

— E bine de ştiut, a zis ea, stăpânindu-şi râsul. încerca să mă agate povestindu-mi despre o femeie care a fost înlănţuită de o stâncă, drept sacrificiu. Ce incitând

Ecoul sarcasmului ei a fost urmat de tăcere, în timp ce urcam scările spre etajul unu.

I-am arătat salonul decorat în stil parizian, sala de biliard şi salonul de înfrumuseţare, dar atenţia mea era împărţită între tur şi femeia de lângă mine.

Păşisem pe holurile clubului de nenumărate ori, dar vizita făcută împreună cu Vivian parcă era cu totul altceva. Observam ceva nou la ea în fiecare zi – aluniţa mică de deasupra buzei superioare, modul în care se juca cu pandantivul de-a lungul lănţişorului de la gât atunci când nu se simţea confortabil şi zâmbetul pieziş, oferit când ceva i se părea cu adevărat nostim.

Era exasperant. Nu *voiam* să observ detaliile astea, dar, (ară să vreau, îmi rămâneau întipărite în minte.

— Ultima noastră oprire din această noapte.

Ne-am apropiat de nişte uşi uriaşe din lemn. S-au deschis fără zgomot, iar Vivian a tresărit surprinsă. Fiecare filială a clubului Valhalla avea un element unic care îl deosebea de restul. Cea din Cape Town era cunoscută pentru acvariul care o înconjura, cea din Tokyo, pentru priveliştea de trei sute şaizeci de grade din vârful uneia dintre cele mai înalte clădiri din oraş, iar filiala din New York avea eliportul şi sistemul secret de tuneluri subterane.

Dar biblioteca era inima şi sufletul aproape fiecărei filiale. Era locul în care se încheiau afaceri, se împărtăşeau secrete şi se făceau sau se rupeau alianţe.

în seara asta, pentru prima dată, biblioteca era pustie.

— Uau!

Şoapta lui Vivian a plutit prin aerul liniştit când am intrat în încăpere.

Mii de cărţi erau înşirate de-a lungul a trei pereţi, până la tavan, cu coperţi legate în piele. Nu lipseau scările rulante şi balustradele din lemn. Cinci vitralii mari vegheau deasupra diferitelor zone de şedere şi a birourilor iluminate cu lămpi retro din alamă. Tavanul era sculptat cu blazoanele familiilor fondatoare ale

clubului, inclusiv cu dragonii gemeni distinctivi ai familiei Russo.

— Locul ăsta e incredibil, a zis Vivian şi şi-a trecut degetele peste un glob pământesc.

Un mic zâmbet mi s-a întins pe buze.

Vivian a crescut într-o lume a bogăţiei şi a galelor luxoase asemănătoare celei din această seară. în locul ei, majoritatea bogătaşilor ar fi preferat să mănânce sticlă decât să-şi exprime admiraţia faţă de ceva banal, precum o bibliotecă frumoasă. Dar ei nu-î era niciodată teamă să arate cât de mult îi plăcea ceva, indiferent că era vorba despre una dintre mâncărurile gătite acasă, de Greta, sau despre un glob pământesc din secolul al nouăsprezecelea.

Era unul dintre lucrurile care îmi plăceau cel mai mult la ea, chiar dacă nu ar fi trebuit să îmi placă *nimic* la ea. Tot fiica duşmanului rămânea.

Dar, în acel moment, nu-mi prea păsa.

— La primul etaj este o întreagă secţiune de astronomie.

M-am rezemat de perete şi mi-am băgat o mână în buzunar, privind-o cum examina o pictură în ulei, care înfăţişă Veneţia.

— întâmplător, este chiar lângă secţiunea de mitologie.

— Da, a murmurat ea, distrasă. Kai mi-a menţionat şi asta. Brusc, m-a cuprins o senzaţie inexplicabilă de iritare.

— Chiar aşa? Despre ce altceva aţi mai vorbit?

— Nu începe iar! a răspuns ea şi şi-a luat mâna de pe statueta de bronz a Atenei, întorcându-se spre mine, exasperată. Am vorbit despre subiecte obişnuite. Muncă, vreme, ştiri. De ce eşti atât de obsedat de conversaţia noastră?

— Nu sunt *obsedat,* i-am spus. Sunt, pur şi simplu,

curios ce a spus de a fost atât de amuzant. Eu ştiam că munca, vremea, ştirile nu sunt subiecte deosebit de haioase.

Vivian m-a examinat pentru o clipă, apoi ochii i-au sclipit de amuzament.

— Dante Russo, eşti... gelos?

— Ăsta e cel mai ridicol lucru pe care l-am auzit vreodată, a mârâit el.

— Poate, a zis şi şi-a înclinat capul, iar părul negru, mătăsos i s-a revărsat în valuri pe umeri. Nu te-aş învinui daca ai fi. Nu e nimic între mine şi Kai, dar el e destul de fermecător. Şi accentul *ala*! Accentul britanic mă captivează. Eu cred că e de la...

Vivian a ezitat când m-am desprins de perete şi m-am îndreptat spre ea cu paşi lenţi şi încrezători.

— ... obsesia mea faţă de...

S-a tras în spate. Ochii îi sclipeau de nerăbdare.

— *Mândrie şi prejudecată,* de când eram mai tânără, şi-a terminat ea propoziţia, cu respiraţia tăiată.

S-a lovit cu spatele de un raft. M-am oprit foarte aproape de ea. Mărgelele rochiei îmi atingeau costumul.

— Mă provoci, *mia carat* am întrebat-o, pe un ton vag ameninţător.

Uram să aud numele lui Kai din gura ei.

Uram că o facca să râdă atât de uşor.

Şi uram cât de mult îmi păsa de oricare dintre aceste lucruri.

— Doar faceam o observaţie, a zis ea, înghiţind în sec.

Tensiunea dintre noi facea ca tăcerea din bibliotecă să devină mai apăsătoare. Scântei îmi cutreierau spinarea şi îmi înfierbântau sângele.

I-am dat o şuviţă de păr pe după ureche, cu o mişcare aproape tandră, apoi mâna mea a coborât pe gâtd ei şi i-a cuprins ceafa.

— Ai uitat ceva, i-am zis şi mi-am apăsat degetele pe pielea ei, forţând-o să se uite la mine. Eşti logodnica *mea.* Nu a lui Kai. Nu a altcuiva. La naiba! Nu-mi pasă cât de *fermecători* sunt alţii sau ce accent au. Tu eşti a mea şi nimeni – mi-am aplecat capul, buzele mele atingându-le *pe* ale ei cu fiecare cuvânt – nu se atinge de ce e al meu.

Vivian respira din ce în ce mai greu, dar când a vorbit din nou, în voce i se ghicea enervarea:

— *Nu* sunt a ta. Logodna noastră este, aşa cum mi-ai spus de multe ori, doar o afacere. Sau tu eşti cel care a uitat?

— N-am uitat nimic.

Mi-am plimbat încheieturile degetelor pe coapsa ei goală, centimetru cu centimetru, până când am dat de tivul rochiei.

S-a încordat din cap până în picioare. Căldura corpului ei, o tentatie înnebunitoare, mi s-a scufundat în oase, dându-mi ghes să mă apropii şi mai mult şi să reduc cu totul distanţa infimă dintre noi. Să-mi lipesc gura de a ei şi s-o mânjesc atât de tare de ruj, încât nimeni să nu se îndoiască nici măcar pentru o secundă cui îi aparţine.

— Dacă vrei să mă opresc, doar spune-mi!

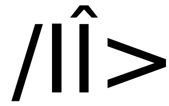
Mi-am împins piciorul între genunchii ei, desfacându-i.

Vivian a deschis gura, apoi a închis-o când degetul meu mare a trasat un cerc mic pe pielea ei moale. Roşcata din obraji i s-a răspândit pe gât şi pe piept.

— Spune-o!

I-am mângâiat leneş interiorul coapsei. Penisul meu s-a întărit, cerând atenţie, dar l-am ignorat.

— Nu pori, nu-i aşa? am întrebat-o pe un ton batjocoritor.

Şi-a muşcat buza de jos. în privire i se citea şi pofta, şi dispreţul.

— Eşti un nesimţit!

Degetele mele i-au atins uşor mătasea uda dintre picioare.

M-a apucat de umeri, înfigându-şi unghiile în spatele meu când i-am dat lenjeria intimă laoparte şi mi-am frecat degetul de clitorisul ei umflat.

Corpul ei a zvâcnit. Ea a tremurat uşor, apoi şi-a prins mai rare buza de jos cu dinţii.

— Sunt un nesimţit, şi totuşi uite ce udă eşti!

Mi-am ţinut degetul în acelaşi loc şi am băgat unul în ea.

— Ce spune asta despre tine?

Am băgat şi un al doilea deget şi am pătruns-o şi mai mult. Am mângâiat-o şi mi-am încovoiat degetele, până când i-am atins cel mai sensibil punct.

S-a cutremurat toată. Picături de sudoare i-au apărut pe frunte, dar se încăpăţâna să rămână tăcută.

— Răspunde-mi! i-am ordonat eu cu o voce dură, dar Vivian a scuturat din cap.

— Dacă tu nu vrei s-o spui, o s-o spun eu.

Mi-am retras încet ambele degete, apoi le-am vârât din nou în ea.

— Asta arată că eşti a mea. *Puoi negarlo quanto vuoi, ma e laverita.*[II]

— Nici măcar nu mă simpatizezi.

— *Simpatia* nu are nicio legătură cu ce se întâmplă acum.

Mi-am apăsat palma pe clitorisul ei, iar ea a scos un geamăt gâfâit. S-a arcuit spre mâna mea, forţându-mă să pătrund mai adânc.

— Gata! am murmurat eu. Dă-ţi drumul, scumpo!

II Poţi nega cât vrei, dar ăsta e adevărul (în ir., în orig.)

Lasă-mă să simt cum îţi dai drumul pe mâna mea!

— Să ţi-o trag!

— Că bine zici, am râs eu.

Vivian s-a împotrivit, dar încăpăţânarea ei a slăbit treptat şi ea s-a agăţat mai tare de umerii mei, frecându-se de mâna mea în timp ce eu înteţeam ritmul. Gemetele ei firave se amestecau cu sunetele degetelor mele alunecoase, care au devenit, în scurt timp, fleaşcă.

Nu mi-am atins penisul, deşi mă durea de ţeapăn ce era. Eram prea încântat s-o urmăresc pe Vivian cum se excita: obrajii roşii, buzele întredeschise, ochii înceţoşaţi.

Era cea mai frumoasă privelişte pe care o văzusem vreodată.

Am continuat în acelaşi ritm, intrând şi ieşind, mai repede şi mai adânc, până când ea şi-a dat drumul cu un strigăt ascuţit. Nu m-am retras. Mi-am apăsat din nou degetul mare pe clitorisul ei, lăsând-o să simtă orgasmul, până când s-a oprit din tremurat. Abia atunci mi-am retras mâna, iar ea s-a sprijinit de rafturi, respirând greoi.

— Crede-mă pe cuvânt, *mia caral* am zis, apoi i-am apucat bărbia.

I-am tras buza în jos cu degetul mare, ca să-şi simtă propriul gust.

— Aceasta *este* o afacere. Iar eu îmi iau în serios investiţiile.

CAPITOLUL 14

ta

L-am visat pe Dante trei nopţi la rând.

Nu-mi aminteam ce se întâmpla în vise, dar mă trezeam în fiecare dimineaţă cu atingerea fantomatică a mâinilor lui între coapsele mele şi cu un gol în stomac.

Duşurile reci mă ajutau doar temporar, iar absenţa lui Dante, cât timp era plecat în California, era atât o binecuvântare, cât şî un blestem. O binecuvântare pentru că nu trebuia să-l văd în timp ce mă bântuiau visele erotice cu el. Un blestem pentru că, dacă nu interacţionam cu altcineva pentru a-mi distrage atenţia, nu mă puteam gândi decât la ce se întâmplase în biblioteca clubului Valhalla.

Cum mă apucase de gât. Cum mă umpluseră degetele lui şi cum mă frecam de mâna lui ca să ating orgasmul. Dorinţa din ochii lui când mă privea cum îmi dădeam drumul, o dorinţă atât de fierbinte şi de puternică, încât aproape că mă adusese a doua oară la extaz.

Un fior care nu avea nimic de-a face cu vremea rece mi-a cuprins corpul.

Se înnorase şi plouase mărunt şi, deşi îmi plăcea ploaia doar atunci când eram în patul meu confortabil şi cald, astăzi savuram răcoarea. îmi limpezise gândurile; atât cât se putea, cel puţin.

M-am uitat la ceasul de mână, trecând pe lângă bălţile care se adunau pe trotuar, cu o umbrelă. Terminasem prânzul în timp-record, pentru că voiam să trec pe la Lohman & Sons înainte de următoarea mea şedinţă, la ora două.

Era cea mai mare filială de bijuterii aparţinând de Russo Group. Până acum, purtasem doar bijuteriile familiei mele, cu excepţia inelului meu de logodnă. Din moment ce mă căsătoream cu un Russo, era firesc să adaug în colecţia mea mai multe produse de-ale lor. Ploaia şi terapia prin cumpărături erau două lucruri care-mi luau gândul de la Dante.

Târâitul telefonului m-a adus cu picioarele pe pământ.

Un apel necunoscut pe telefonul meu de serviciu. Neobişnuit, dar nu anormal.

— Vivian la telefon, am salutat eu pe un ton profesionist şi m-am oprit în faţa intrării magazinului Lohman & Sons.

O femeie mai în vârstă şi elegantă a trecut pe lângă mine, cu un pudel alb, îngrijit. Purtau amândoi jachete Chanel matla-

sate, asortate.

Aşa ceva vezi numai în Upper East Side.

— Vivian, dragă, ce mai faci? m-a întrebat Bufiy cu o voce

guturală. Sunt Bufiy Darlington.

Inima mi-a tresărit. Nu mai vorbisem cu Bufiy de la ziua

de naştere a nepoatei ei, de acum două săptămâni. Plăţile fiise-

seră făcute, contractele, încheiate. Darlington
mulţumită de eveniment, ce m-ar fi sunat Bufiy
deci de după-amiază de

Amândouă eram prezente pe scena socială din Manhattan, dar ne învârteam în cercuri foarte diferite. Nu ne sunam una pe cealaltă doar ca să stăm de vorbă.

— Sunt bine, mulţumesc! Tu ce mai foci?

— Minunat! Am auzit că ai fost la gala clubului Valhalla în weekend. Am fost destul de supărată că am ratat-o, dar bietul Balenciaga avea probleme cu stomacul şi a trebuit să-l ducem de urgenţă la veterinar.

Balenciaga era unul dintre preţioşii căţei Maltese ai lui Buffy, împreună cu Prada, Givenchy, Chanel şi Dior, Fiecare câine purta doar hainele designerului care corespundea numelui său. în urmă cu doi ani, în *Mode de Vie* apăruse un întreg articol despre ei.

— îmi pare rău să aud asta, am spus eu, politicoasă. Sper că Balenciaga se simte mai bine acum!

— Mulţumesc’. Se simte mult mai bine.

Am auzit zgomotul farfuriilor de porţelan în fundal, apoi Bufly a continuat:

— Deşi aş putea să discut despre dragii mei copilaşi toată ziua, trebuie să recunosc ca te-am sunat dintr-un anumit motiv.

îmi dădusem deja seama de asta. Oamenii ca Bufly nu te contactau din senin decât dacă-i puteai ajuta în vreun fel.

— După cum probabil ştii, anul acesta sunt preşedinta comitetului pentru Legacy Ball. Mă ocup de întreaga organizare, inclusiv de alegerea gazdei şi de îndrumarea ei în procesul de planificare.

Când am auzit de bal, inima mi-a luat-o la goană.

— Arabella Creighton trebuia să fie . gazda, a adăugat ea. Dar, din păcate, a trebuit să demisioneze din cauza unor circumstanţe neprevăzute.

Circumstanţe neprevăzute era un eufemism. Soţul Arabellei fusese acuzat de delapidare şi de fraudă corporativă în week- end. Fotografii cu agenţii FBI în momentul în care îl scoteau din casa lui din Park Avenue, îmbrăcat în pijama, apăruseră peste tot, chiar de sâmbătă.

Trei zile.

Buffy şi comitetul de organizare se mişcaseră repede. Ultimul lucru pe care şi-l doreau era ca vreun scandal să păteze reputaţia balului cât timp se ocupau de acesta.

— După cum îţi poţi imagina, ne-am agitat îngrozitor, având în vedere că balul va fi peste şase luni. Procesul de planificare a evenimentului presupune o pregătire *amplă* şi trebuie s-o luăm de la zero din nou, deoarece munca Arabellei... nu mai e de niciun folos.

Cu alte cuvinte, aveau de gând să pretindă că Arabella nu fusese niciodată implicată în eveniment, pentru că ar fi fost prost văzuţi.

— Eu şi celelalte doamne am discutat despre cine ar putea fi noua gazdă, iar eu te-am recomandat, fiindcă ai făcut o treabă minunată cu petrecerea lui Tippy.

— Mulţumesc!

Pulsul meu a luat-o razna. Nu voiam să-mi fac speranţe, dar să găzduiesc Legacy Ball ar fi ceva nemaipomenit pentru mine. Aş fi bine văzută în societate.

— Câţiva membri au fost reticenţi la început, deoarece balul a fost mereu găzduit de cei care provin din... anumite familii.

Adică familii care au făcut avere în urmă cu două sau ntai multe generaţii. Zâmbetul mi-a pierit brusc.

— Cu toate acestea, *eşti* logodită cu Danre Russo. Avem un mare respect pentru familia Russo, atât pentru membrii

prezenpi cât şi pentru cei viitori şi, după multe dezbateri, am dori să-ţi propunem oficial să fii noua gazdă a Legacy Ball.

Simţeam un fior de nelinişte în stomac, dar îmi ţineam emoţiile în frâu. Să găzduiesc balul era o oportunitate grozavă, indiferent de motivele pentru care fusesem aleasă.

— Aş fi onorată şi încântată să accept. Va mulţumesc că v-aţi gândit la mine!

— Minunat! îţi.voi trimite detaliile mai târziu. Abia aştept să lucrez din nou cu tine, Vivian! Ah, şi te rog să-l saluţi pe Dante din partea mea! a zis Bufly şi a închis.

Mi-am strâns umbrela şi am intrat în Lohman & Sons, fre- mătând de nerăbdare.

Decor, cateiing» divertisment... posibilităţile erau nenu-mărate, având în vedere cat de generos era bugetul balului. Piănuisem să intru în şedinţa de la ora două de acasă, dar ar trebui să mă întorc la birou...

— Vivian?

Am fost luată prin surprindere de doi ochi căprui familiari, care mă priveau din spatele tejghelei.

— Luca? Ce faci tu...

Am rămas tăcută când mi-am adus aminte de discuţia cu Dante:

— Ce face acum?

— E vânzător.

Desigur. Avea sens ca Luca să se angajeze la unul dintre magazinele care aparţineau de Russo Group, dar tot am fost şocată să-I văd lucrând chiar în magazinul în care am intrat.

— Muncesc din greu, mi-a răspuns el pe un ton sec, apoi mi-a adresat un zâmbet politicos. Cu ce te pot ajuta?

Mă simţeam ciudat să fiu ajutată de viitorul meu cumnat, dar nu voiam să-l stânjenesc, tratându-l diferit.

— Aş vrea două bijuterii noi, am spus. Una mai deosebită şi una versatilă, pe care s-o pot purta în fiecare

zi.

în următoarele patruzeci şi cinci de minute, Luca mi-a prezentat noile oferte din magazin. Era, de fapt, un vânzător excelent. Cunoştea bine produsele şi le prezenta convingător, fără să fie insistent.

— Aceasta este una dintre cele mai noi bijuterii ale noastre.

A scos din vitrină o brăţară strălucitoare, cu rubine şi diamante.

— Este compusă din patruzeci de rubine rotunde şi în formă de pară, care cântăresc aproximativ 4,5 carate, şi din treizeci de diamante *marquis,* rotunde şi în formă de pară, cântărind aproximativ 4 carate. Face parte din colecţia noastră exclusivistă, există doar zece exemplare. Regina Bridget din Eldorra o are pe cea cu safire.

Mi s-a tăiat răsuflarea. Crescusem în *preajma* bijuteriilor toată viaţa mea şi recunoşteam o bijuterie remarcabilă atunci când o vedeam. Rubinele erau de un roşu pur, vibrant, fără nuanţe de portocaliu sau de violet, iar brăţara în ansamblu fusese realizată cu măiestrie.

— O cumpăr.

Zâmbetul lui Luca a devenit un pic mai cald.

— Excelent!

Costul brăţării şi al cerceilor discreţi, cu smaralde, pe care îi alesesem ca piesă de zi cu zi, se ridica la 200.500 de dolari.

I-am înmânat cârdul meu negru.

— Vino la noi la cină, în curând! am spus eu, cât Luca se ocupa de plată. Mie şi lui Dante ne-ar face *plăcere să te vedem.*

A făcut o pauză lungă, urmată de un răspuns vag:

— Ne vedem de Ziua Recunoştinţei.

Cuvintele lui mă nemulţumeau. Nu-l mai văzusem pe

Luca şi nici nu mai vorbisem cu el de la petrecerea de logodnă. Nu puteam scăpa de senzaţia că îi eram antipatică, iar răspunsul sau rece mî-a confirmat temerile.

— Te-am supărat în vreun fel?

Şedinţa mea fusese stabilită peste o jumătate de oră, aşa că nu aveam timp s-o iau pe ocolite.

— Am impresia că nu mă prea placi.

Luca mi-a dat bonul. L-am semnat, aştepcându-i răspunsul.

Locul său de muncă nu era cel mai potrivit spaţiu pentru a purta această conversaţie, dar restul clienţilor plecaseră, iar ceilalţi angajaţi nu erau de faţă. Era cea mai bună ocazie de a obţine un răspuns direct. Aş pune pariu pe bijuteriile mele noi că el ar face tot posibilul să mă evite, dacă nu am fi forţaţi să vorbim faţă în faţă.

— Nu-mi eşti antipatică, a spus el, în cele din urmă. Dar sunt protector faţă de fratele meu. întotdeauna am fost doar noi doi, chiar şi atunci când trăia bunicul, a spus el cu o voce mai scăzută. îl cunosc pe Dante. N-a vrut niciodată să se căsătorească. Apoi, într-o zi, din senin, anunţă că e logodit. Nu-i stă în fire.

Părea doar un simplu pretext pentru ceea ce voia să spună cu adevărat. Avea totuşi sens. Am fost surprinsă de uşurinţa cu care a răspuns; mă aşteptam să evite subiectul.

— Şi da, sunt conştient de înţelegerea din spatele acestui aranjament, a spus el. Dar familia ta are de câştigat mai mult din afacerea asta decât noi, nu-i aşa?

O căldură mi s-a răspândit pe ceafa, de ruşine. Toată lumea ştia că Dante se căsătoreşte cu cineva care „nu e din aceeaşi clasă socială”, dar nimeni nu îndrăznea să mi-o spună în faţă.

Cu excepţia fratelui său.

— îţi înţeleg îngrijorarea, am spus, calmă.

Daca Luca încerca să mă enerveze, nu avea să reuşească.

— Nu sunt aici pentru a-ţi distruge relaţia cu Dante, am adăugat eu. El va fi întotdeauna, în primul şi în primul rând, fratele tău. Dar în curând eu voi fi cumnata ta, aşa că sper să putem stabili măcar o relaţie civilizată, de dragul nostru şi al lui Dante. Ne vom vedea des la evenimente de familie, *inclusiv* de Ziua Recunoştinţei, şi nu mi-ar plăcea ca duşmănia dintre noi să strice o cină delicioasă.

Luca s-a holbat la mine, evident surprins. După o pauza lungă, expresia lui s-a îmblânzit şi el mi-a adresat un zâmbet mic, dar sincer.

— Dante a avut noroc, a mormăit el. Situaţia ar fi punic fi şi mai rea.

M-am încruntat la auzul răspunsului ciudat. înainte să-i pot cere explicaţii, un sunet puternic dinspre intrarea în magazin mi-a atras atenţia.

Mi-a îngheţat sângele în vine.

Trei bărbaţi mascaţi stăteau în prag, doi dintre ei având în mâna puşti, iar celălalt, un ciocan şi o geantă.

Un agent de paza zăcea inconştient pe podea, lângă ei; celalalt avea arma lipită de faţă şi ţinea mâinile ridicate.

— Toată lumea, culcaţi-vă dracului la pământ! a strigat unul dintre mascaţi, fluturând arma, în timp ce complicele său a spart geamul celei mai apropiate vitrine. La pământ!

Luca şi ceilalţi doi angajaţi s-au conformat, cu feţele palide.

— Vivian! a şuierat Luca. *Culcâ-te la pământ!*

Am vrut s-o fac. Instinctul îmi striga să mă târăsc într-un colţ şi sa mă ghemuiesc până când trecea pericolul, dar muşchii mei refuzau să asculte comenzile date de creier.

Locuiam în New York de ani întregi, însă nu fusesem niciodată tâlhărită sau agresată. Uneori, mă uitam la ştiri şi mă întrebam cum aş reacţiona dacă aş fi într-o astfel de situaţie.

Acum ştiam. *Nu prea bine.*

Mai devreme, semnam bonuri şi vorbeam cu Luca. Apoi, vederea tâlharilor care au intrat în magazin m-a făcut să *încremenesc.* Nu eram în stare decât să privesc scena, amorţită, când cel care dădea ordine m-a observat că încă eram în picioare.

Ochii îi ardeau de furie.

A pornit spre mine, iar eu m-am cutremurat, dar picioarele mi-au rămas lipite de podea. Oricât de mult m-aş fi luptat cu paralizia mea, nu mă puteam clinti.

Totul părea ireal. Magazinul, hoţii, *eu.*

Era ca şi cum aş fi ieşit din corpul meu şi aş fi urmărit scena din afară. Omul mascat se îndrepta spre mine.

Mai aproape.

Mai aproape.

Mai aproape.

Pulsul meu a atins un nivel asurzitor şi a acoperit totul, cu excepţia zgomotului puternic şi ameninţător al cizmelor tâlharului. Trebuia să mă gândesc la un plan de scăpare, dar timpul curgea invers, cu fiecare pas pe care-l facea acel individ spre mine.

Prima mea excursie cu cortul, cu familia. Când am urcat pe scenă, la absolvirea facultăţii. întâlnirea cu Dante. Evenimentele vieţii mele, mari şi mici, care m-au transformat în femeia de azi.

Cate momente mai aveam să trăiesc, dacă mai apucam? Tensiunea îmi apăsa plămânii.

Lasă-te jos! Dar nu eram în stare.

Buf. Buf Buf

Era aici. Ultimul buf! mi-a declanşat reacţia de „luptă sau fugă”. Corpul mi-a zvâcnit, ca o încercare de a trage aer în piept în faţa morţii, dar era prea târziu.

Metalul rece al unui pistol mi s-a lipit sub bărbie.

— Nu m-ai auzit de prima dată?

Respiraţia fierbinte şi umedă a bărbatului mi-a atins faţa. Stomacul mi s-a întors pe dos.

— Am spus să *te pui naibii pe podea,* târfo!

Ochii lui întunecaţi străluceau de răutate.

Numai gura era de unii infractori. Voiau doar să fure marfa şi să plece fără să omoare pe nimeni. în schimb, bărbatul din faţa mea nu ar fi ezitat să ucidă cu sânge-rece. Arata de parcă ar fi fost nerăbdător să o facă.

Inima ameninţa să-mi sară din piept.

Cu mai puţin de o oră în urmă, îmi faceam griji în legătură cu Dante şi eram în culmea fericirii că voi găzdui Legacy BalL

Acum...

Exista posibilitatea să nu mai prind nici măcar dimineaţa următoare, darămite balul sau nunta mea.

CAPITOLUL 15

Dante

— Ai face bine să-mi spui ceva important, am zis eu, apoi mi-am pus telefonul pe difuzor şi m-am dezbrăcat de sacou. Sunt în prima mea nenorocită de pauză, de când am aterizat.

Călătoria mea în San Francisco fusese plină de şedinţe şi de zâmbete în faţa aparatelor de fotografiat. Avusesem de-a face cu oameni care se credeau buricul pământului. Abia dacă dormi- sem în ultimele patruzeci şi opt de ore, dar peste două ore urma să bat, în sfârşit, palma cu Franco Santeri.

Până atunci, voiam să fac duş, să mănânc şi, dacă eram norocos, să dorm puţin.

— Am veşti importante. A avut loc o tentativă de jaf la magazinul central Lohman & Sons din New York.

Giulio, şeful departamentului meu de securitate din America de Nord, a trecut direct la subiect. Era unul dintre oamenii lui Christian, dar lucra pentru mine de atât de mult timp, încât îmi răspundea direct mie, şi nu lui Christian.

— I-am prins pe făptaşi înainte să fugă. Sunt în mâinile noastre.

— A fost cineva rănit?

— Unul dintre agenţii de securitate şi-a pierdut cunoştinţa şi are o contuzie. în afară de asta, nu, domnule!

— Bine. Ocupaţi-vă de asta ca de obicei! Curăţări mizeria!

De doi ani, nu mai fusese nici o tentativă de jaf într-o proprietate a Russo Group, dar proşti se iveau în fiecare zi. Respectam legea când era vorba despre finanţe şi despre afaceri în sala de consiliu. Dar când venea vorba despre oameni care încercau să fure de la mine, nu aveam nicio reţinere în a-i da drept exemplu.

Oase sfărâmate şi sânge. Acestea erau grăitoare pentru oricine.

— Desigur, a răspuns Giulio. Dar... Ăăă... Asta nu e tot.

M-am uitat la ceas. îmi pierdeam răbdarea după o şedinţă de rahat de trei ore, despre nişte estimări care ar fi putut fi rezolvare printr-un simplu e-mail.

— Treci la subiect, Giulio!

A făcut o scurtă pauză, apoi a zis:

— Logodnica dumneavoastră era în magazin în momentul jafului.

Mâna mea s-a oprit pe catarama ceasului.

— Vivían era în magazin?

— Da, domnule! Era la cumpărături şi s-a întâmplat să se afle în locul nepotrivit, la momentul nepotrivit.

Pulsul îmi bubuia în timpane şi o senzaţie de greaţă mi-a cuprins stomacul.

— Cum se simte?

— E zguduită. Unul dintre tâlhari a ameninţat-o cu arma pentru că nu s-a culcat la pământ, dar oamenii noştri au rezolvat situaţia înainte ca ea să fie rănită.

Giulio şi-a dres glasul, apoi a continuat:

__Fratele dumneavoastră era şi el acolo. A fost în tură astăzi, el ne-a cerut întăriri.

Toţi angajaţii noştri din locaţiile cu risc ridicat, cum ar fi magazinele de bijuterii, purtau ceasuri personalizate, cu butoane de panica ascunse. Fusese ideea lui Christian. Infractorii se aşteptau la butoane de panică instalate sub un birou sau lângă casa de marcat; nu se aşteptau la butoane pe un ceas, care era discret şi la îndemână.

Dar acum nu-mi stătea mintea la eficienţa protocolului nostru de securitate.

Un hoţ a ameninţat-o cu arma.

Mi s-a întunecat vederea. Când mi-am revenit, o fracţiune de secundă mai târziu, vedeam roşu în faţa ochilor.

— Unde sunt acum? l-am întrebat cu o voce încordată, dar stăpânită, în totală contradicţie cu imaginile sângeroase de răzbunare care mi se derulau în minte.

— Domnişoara Vivian este la penthouse, iar domnul Luca este la el acasă, în Greenwich Villa.

Mi-am încordat maxilarul. Frate-meu era imperturbabil în situaţii de viaţă şi de moarte. După ce a fost jefuit odată, în L.A., a tras un pui de somn şi, în noaptea aia, a petrecut cu jumătate din tineretul de la Hollywood.

Vivian, pe de altă parte...

Senzaţia de greaţă mi s-a răspândit în tot corpul, chinu- indumă în timp ce căuta o cale de eliberare.

— Va voi trimite raportul pe e-mail în următoarea oră, a spus Giulio. Va mai pot ajuta cu ceva?

— Lasă-mi-l mie pe tipul care a ameninţat-o pe Vivian. încă o pauză.

— Desigur!

Am închis. Oboseala şi foamea de mai devreme se transformaseră într-un ghem de nelinişte. Chiar îmi doream să existe un ring de box la hotel. Dacă nu mă eliberam de furia sufocantă, făceam implozie.

O imagine cu chipul lui Vivian mi-a apărut în minte.

Piele palidă. Ochii întunecaţi şi măriţi de frică. Sângele roşu-aprins care îi păta hainele. Dacă întăririle nu ar fi ajuns la timp...

Stomacul mi s-a strâns dureros.

Era în siguranţă. Giulio nu m-ar *fi* minţit în privinţa asta. Dar până nu o vedeam cu ochii mei...

M-am plimbat prin cameră şi mi-am trecut o mână peste faţă. în ultimul an, nu mă ocupasem decât de afacerea Santeri. Nu trebuia s-o dau în bară. în plus, oricum plecam acasă mâine-dimineaţă. O jumătate de zi nu ar fi schimbat cu nimic lucrurile.

Vivian era acasă. Era *bine.*

Am continuat să mă foiesc prin cameră. Se scursese un sfert de oră din cele două ore libere.

Fir-ar să fie!

Am scos un şir de înjurături, mi-am luat sacoul, apoi mi-am sunat asistenta:

— Avem o urgenţă în New York. Sună-i pe cei din echipa Santeri şi spune-le să ne întâlnim în sala de conferinţe a hotelului în treizeci de minute. Asigură-i că restul şederii lor este plătit de Russo Group şi trimite-i lui Franco ceasul Lohman & Sons în ediţie limitată, drept scuză! Cel care se lansează abia anul viitor.

Directorului general al firmei Santeri Wînes îi plăceau ceasurile şi colecţiona modele de patruzeci de mii de dolari aşa cum copiii colecţionează cartonaşe cu jucători de baseball.

" x
K i \
A

Helena a înţeles tot ce i-am spus.

— Se rezolva!

Orgoliul lui Franco era mai mare decât crama sa din Napa Valley. L-a scos din sărite convocarea de ultim moment, aşa cum era de aşteptat, dar scuzele primite l-au liniştit suficient pentru a semna contractul de achiziţie iară prea multe comentarii.

Santeri Wines, una dintre cele mai valoroase mărci de vinuri de pe piaţă, era acum oficial o filială a Russo Group. în loc să sărbătoresc, mi-am luat rămas-bun şi am mers direct din sala de conferinţe până la maşina care ma aştepta afară.

— încotro, domnule? a întrebat şoferul.

— La aeroport.

Aeroportul San Francisco. Plecasem fără bagaje, dar Helena avea să se ocupe de asta pentru mine.

— Trebuie să mă întorc imediat în New York.

Vivian

Nu mă puteam opri din tremurat. Am ieşit din baie, cu pielea rece ca gheaţa, în ciuda halatului de pe mine, a podelei încălzite şi a băii fierbinţi în care zăcusem în ultima oră. Era seara târziu, la câteva ore după tentativa de jaf de la Lohman & Sons, dar mie încă mi se părea că mă aflu în magazin, cu o armă sub bărbie şi cu întruchiparea răului holbându-se la mine.

întregul incident durase mai puţin de zece minute, înainte ca întăririle sa sosească şi să rezolve situaţia.

Nimeni nu fusese rănit, dar nu puteam să nu mă gândesc la scenarii terifiante.

Dacă întăririle ar fi sosit prea târziu?
Dacă tâlharul ar fi tras mai întâi şi apoi ar fi pus întrebări?

Dacă aş fi murit? Ce aş fi lăsat eu în urmă, în afară de nişte haine drăguţe şi o reputaţie de fiică ascultătoare?

Aş fi murit fără să vizitez deşertul Atacama ca să privesc stelele şi fără să mă îndrăgostesc de mai multe ori. Lucruri pe care am crezut mereu că voi avea timp să le fac, pentru că aveam doar douăzeci şi ceva de ani, la naiba! Se presupune că eşti invincibil la vârsta asta.

Zgomotul uşii de la intrare m-a adus cu picioarele pe pământ! Inima mi-a tresărit de îngrijorare.

Cine a intrat? Dante se întorcea mâine, iar personalul era deja acasă. Chiar dacă ar fi fost pe afară, oricum nu ar fi trântit nimeni uşa aşa. Neliniştea mea s-a accentuat când zgomotul paşilor a devenit mai puternic şi uşa de Ia dormitorul meu s-a deschis larg.

Am luat o vază de pe comodă, gata să o arunc în intrus, dar apoi am observat părul negru şi chipul dur, necruţător.

— Dante?

Bătăile inimii mele s-au potolit treptat. Am pus vaza jos.

— Credeam că te întorci abia mâine. Ce faci...?

N-am apucat să-mi închei propoziţia. El a străbătut camera din doi paşi lungi şi m-a apucat de braţe.

— Eşti rănită? m-a întrebat.

M-a cercetat din cap până-n picioare, cu o expresie încordată.

Ce...? *Jaful.* Bineînţeles că ştia. El era directorul general. Probabil că îi povestise cineva.

— Sunt bine. Puţin zguduită, dar bine, i-am răspuns şi m-am forţat să zâmbesc. Trebuia să fii în California până mâine. De ce te-ai întors acasă mai devreme?

— A avut loc o tentativă de jaf la unul dintre magazinele mele principale, Vivian, a zis el şi i-a zvâcnit maxilarul. Bineînţeles ca m-am întors imediat.

— Dar afacerea cu Santerî...

— Contractul a fost semnat.

Braţele mele erau în continuare în stransoarea lui de fier.

— Ah!

Nu ştiam ce altceva să mai spun.

Ziua fusese un şir de evenimente bulversante, iar apariţia brusca a lui Dante era şi mai bulversantă. Abia atunci i-am observat cămaşa şifonată şi părul răvăşit, ca şi cum şi-ar fi trecut degetele prin el.

Dintr-un motiv inexplicabil, să-l văd aşa mi-a adus lacrimi în ochi. Era prea uman, prea *normal* pentru o asemenea zi.

Dante şi-a întetit stransoarea.

— Fii sinceră, Vivian! a spus el, cuvintele fiind deopotrivă liniştitoare şi poruncitoare. Eşti bine?

Nu m-a întrebat dacă *sunt rănită,* ci dacă *sunt bine.* Două întrebări diferite.

în ciuda apăsării mele interioare, am dat aprobator din cap.

Ochii lui erau ca o furtună întunecată, iar pe chip i se întipăriseră furia şi panica. La auzul răspunsului meu, celor două emoţii li s-a adăugat o urmă de scepticism.

— Te-a ameninţat cu arma, a spus cu o voce mai scăzută, care promitea răzbunare.

Pulsul îmi bubuia în timpane şi o forţă invizibilă mă trăgea în adâncurile unui ocean agitat. Zâmbetul mi-a pierit.

— Da. Nu..., am început eu, apoi am tras aer în piept.

Nu plânge!

— N-a fost cel mai frumos moment de săptămâna asta, trebuie să recunosc.

Corpul lui Dante fremăta de tensiune. Aceasta îi înăsprea chipul şi i se încolăcea *pe* sub piele, ca o viperă care aşteaptă sa lovească.

— A mai făcut şi altceva?

Am scuturat din cap că nu. Parcă rămâneam fără aer şi nu reuşeam să scot niciun cuvânt, dar m-am forţat să-i răspund:

— Paza a ajuns înainte ca cineva să fie rănit. Sunt bine. Serios!

Ultimul cuvânt a sunat mai tare decât restul. Lui Dante i-a zvâcnit din nou maxilarul.

— Tremuri.

Tremuram? Aparent, da.

Genunchii mi s-au înmuiat şi pe braţe mi s-a făcut pielea de găină. Dacă nu m-ar fi ţinut Dante, învăluindu-mă în căldura lui, m-aş fi prăbuşit pe podea. Am observat aceste lucruri cu detaşare, ca şi cum m-aş fi privit într-un film de care nu eram prea interesată.

— E din cauza frigului, am spus.

Nu ştiam cine dăduse drumul la aerul condiţionat în noiembrie, dar în camera mea era foarte frig. Dante m-a mângâiat cu degetul mare. în ochii lui se citea îngrijorarea.

— Căldura este pornită, *mia cara,* a spus el încet.

Mi s-a pus un nod în gât.

— Ei bine, atunci, cred că s-a stricat centrala, am continuat eu, reuşind anevoie să-mi păstrez cumpătul cu acest răspuns inutil. Ar trebui s-o repari. Sunt sigură că ai putea chema pe cineva aici cât mai repede. Eşti...

Ceva umed mi-a alunecat pe obraji.

— ... eşti Dante Russo. Poţi...

Nu mai puteam să respir.

Aer. Am nevoie de aer.

— Tu poţi face orice.

Vocea mi s-a frânt.

N-a fost nevoie decât de un moment de slăbiciune. Am cedat, plângând în hohote, copleşită de emoţiile şi de evenimentele traumatizante din cursul zilei. Bucuria adusă de vestea despre Legacy Ball a fost urmată de teroarea jafului.

Zgomotul bocancilor grei pe podeaua de marmură din încăperea aceea rece şi pustie.

Metalul armei, lipit de pielea mea, şi sentimentul de netăgăduit că, dacă aş fi murit astăzi, aş fi pierit iară să fi trăit vreodată. Nu cu adevărat.

Braţele lui Dante m-au cuprins. Nu a spus nimic, dar îmbrăţişarea lui era puternică şi liniştitoare şi a reuşit să-mi alunge orice urmă de stinghereală.

Apele învolburate s-au unit deasupra mea, înecând lumina. M-au legănat cu putere înainte şi înapoi, până când corpul meu s-a zguduit de planşete. Mă durea stomacul, mă dureau ochii şi gâtul îmi era atât de uscat, încât mă durea şi să respir.

Şi totuşi, Dante mă ţinea în braţe.

Mi-am lipit faţa de pieptul lui. Plângeam şi gâfâiam, încercând să respir, în timp ce el îmi mângâia spatele cu o mână. A murmurat ceva în italiană, dar nu am înţeles ce anume.

Nu ştiam decât că, în starea mea îngrozitoare, după jaf, vocea şi îmbrăţişarea lui erau singurele lucruri care mă încălzeau.

CAPITOLUL 16

Dante

— Mi-ai stropit cămaşa cu sânge, Brax, i-am zis şi mi-am suflecat mânecile, ascunzând pata în cauza. Asta e a treia abatere.

Mi-a aruncat o privire urâtă. Chipul plin de sânge şi de vânătăi avea o expresie de răzvrătire. Brax era legat de un scaun, cu braţele şi picioarele strânse cu frânghie. Rămăsese singurul dintre complicii săi care mai era conştient.

Ceilalţi doi zăceau pe scaune, cu capetele atârnând inerte. Sângele lor picura lent şi constant pe podea. Aveau membrele îndoite în unghiuri nefireşti.

— Vorbeşti prea mult, a comentat Brax, scuipând sânge roşu-închis.

Brax Miller. Fost puşcăriaş, cu un cazier lung de un kilometru, cu un tupeu fantastic şi un creier cât o nucă.

Am zâmbit, apoi l-am lovit din nou.

Capul i-a zvâcnit spre spate şi un geamăt a răsunat în aer.

Aveam încheieturile degetelor învineţite şi mă usturau. Camera supranumită în glumă „celula de detenţie”, din sediul meu privat de securitate, mirosea a sânge,

transpiraţie şi a fiica.

Trecuseră două zile de la tentativa de jaf de la Lohman & Sons, mai mult decât ţinuserăm vreodată pe cineva ostatic. Contactele mele din poliţie închideau ochii la activităţile mele, pentru că ic ofeream timp, le menajam personalul şi ştiam când să trag linie. Nu omorâsem niciodată pe nimeni.

încă.

Dar eram al dracului de tentat acum.

— Prima oră a fost pentru că ai încercat să-mi jefuieşti magazinul. A doua... – am zis întinzând o mână, iar Gulio mi-a pus ceva rece şi greu în palmă, cu faţa impasibilă – este pentru că mi-ai ameninţat soţia.

Am luat arma.

De obicei, îmi lăsam echipa să se ocupe de aceste neplăceri. Jafuri, vandalism, *lipsa, de respect.* Erau inacceptabile, dar impersonale. Doar nişte infracţiuni care trebuiau pedepsite şi exemple care trebuiau date în cel mai brutal şi, prin urmare, cel mai eficient mod posibil. Nu era nevoie să mă ocup eu, personal, de ele.

Dar în situaţia de acum? După ce îi făcuse Brax lui Vivian?

Asta era al naibii de personal.

Un nou val de furie m-a străbătut când mi l-am imaginat pe rahatul ăsta din faţa mea îndreptând o armă spre ea. încă nu era soţia mea, dar era, clar, „a mea”.

Nitneni nu ameninţă ce-i al meu.

— Deci e soţia ta, a tuşit Brax, cu orgoliul lovit, dar intact, înţeleg de ce eşti supărat. E frumoasă, deşi ar fi fost mult mai frumoasă dacă ar fi avut nişte sânge pe pielea aia drăguţă a ei.

Zâmbetul lui batjocoritor era stacojiu de la atâta sânge. Un individ prea prost ca să-şi dea seama de greşeala lui.

Cum spuneam, un creier cât o nucă.

Mi-am pus boxul, m-am apropiat de el şi i-am tras idiotului

capul pe spate.

— Nu eu sunt cel care vorbeşte prea mult.

O secundă mai târziu, un urlet de agonie a răsunat în aer.

Dar asta nu a reuşit să-mi calmeze furia. M-am oprit abia când urletele au încetat cu totul.

Mi-am lăsat oamenii să cureţe mizeria din „celula de detenţie”.

Aproape că-l omorâsem pe Brax, dar nemernicul încă trăia. Mâine, el şi complicii săi urmau să se predea. Era o alternativă mult mai atrăgătoare decât să rămână pe mâna echipei mele.

Apartamentul mirosea a supă şi a pui prăjit când m-am întors acasă. Greta avusese grijă de Vivian de la jaf încoace, iar asta, din punctul ei de vedere, însemna să gătească suficientă mâncare cât să hrănească tot Manhattanul în timpul pauzei de prânz.

Abia dacă am simţit apa fierbinte cât mă spălam de sânge şi de transpiraţie.

Vivian a insistat că era în regulă, dar puţini oameni îşi reveneau atât de repede în urma unei ameninţări. După spusele Gretei, Vivian trăgea acum un pui de somn. Ea nu dormea niciodată atât de târziu după-amiaza.

Am închis robinetul. Gândurile mele erau la fel de tulburi ca oglinda aburită.

îmi făcusem partea. *îi pedepsisem pe* făptaşi, mă ocupasem personal de Brax şi mă interesasem de Luca în drum spre casă, îşi revenise la fel de repede cum mă şi aşteptam; omul trecea prin viaţă

ca gâscă prin apă. Dar nu el fusese ameninţat cu arma.

L/z *dracul*

Iritat, am scos un mârâit, m-am şters, m-am schimbat în haine curate şi m-am îndreptat spre bucătărie, unde am convins-o pe Greta să-mi dea şi mie un castron din preţioasa ei supă.

__ îţi strici pofta pentru cină, m-a avertizat ea.

— Nu e pentru mine.

S-a încruntat puţin, după care şi-a dat seama ce îi cheream, iar dezaprobarea ei s-a transformat într-un zâmbet de-a dreptul încântat.

— Ah! în acest caz, ia câtă supă ai nevoie! Poftim!

A împins spre mine o farfurie cu pâine şi unt.

— Du-i şi astea!

— Acum nu mai stric pofta pentru cină? am mormăit, dar am luat pâinea aia nenorocită.

Am ajuns în faţa uşii lui Vivian şi am căzut pe gânduri. Oare să o trezesc din somn? Greta mi-a spus că ea lucrase de acasă astăzi şi ca nu luase prânzul, dar poate că avea nevoie de odihnă. *Sau* poate că se trezise deja şi îşi număra diamantele sau orice naiba faceau moştenitoarele de magazine de bijuterii în timpul lor liber.

Să bat la uşă sau să plec şi să mă întorc mai târziu?

Nu am apucat să mă hotărăsc, pentru că a luat ea decizia în locul meu.

Uşa s-a deschis şi au apărut nişte ochi întunecaţi şi somnoroşi, care s-au mărit de panică la vederea mea.

Ea a ţipat, iar eu am tresărit şi aproape am scăpat supa.

— La naiba!

Mi-am regăsit echilibrul la timp, dar câteva picături de lichid fierbinte au sărit pe marginea bolului şi pe braţul meu.

— *Dante!* Doamne! a exclamat ea, cu palma la piept, respirând sacadat. M-ai speriat.

— Tocmai voiam să bat la usă, am mintit eu.

Atenţia ei s-a îndreptat spre mâncarea din mâinile mele. Arăta adorabil aşa, somnoroasă, cu părul ciufulit şi cu o urmă de pernă pe obraz. Chiar şi fără machiaj, pielea ei era impecabilă, iar mirosul de mere mi-a tulburat mintea.

— Mi-ai adus mâncare?

Expresia ei s-a înmuiat, iar mintea mea a devenit şi mai înceţoşata.

— Nu. Da, am răspuns, nehotărât dacă să-i mărturisesc că încercam să aflu cum se simte.

Aş putea să-i spun că a fost ideea Gretei. Să-i aduc supă dc pui din proprie iniţiativă părea un gest periculos de intim, pe care l-ar face un logodnic adevărat.

Vivian m-a privit circumspectă.

Isuse, Russo, revino-ţi!

în urmă cu o oră, băteam un infractor de un metru optzcd şi şapte. Acum, eram incoerent din cauza unei nenorocite de supe.

— Greta a spus că n-ai mâncat la prânz. M-am gândit că s-ar putea să-ţi fie foame.

Am încercat să dau *cel mai* vag răspuns posibil.

— Mulţumesc! Eşti foarte grijuliu! a spus Vivian, cu aceeaşi expresie blândă care mă răvăşea.

Când a luat castronul şi farfuria, degetele ei le-au atins pe ale mele. Un mic curent electric mi-a cutreierat pielea. M-am încordat tot, din dorinţa de a-mi stăpâni o reacţie fizică, de pildă, o tresărire bruscă, sau o atingere a mâinii ei.

Vivian a făcut o pauză, ca şi cum ar fi simpt şi ea fiorul meu, înainte de a continua în grabă:

— Ai venit la fix, pentru că mă duceam să iau o gustare. Şedinţa mea despre Legacy Ball s-a prelungit şi am uitat să mănânc la prânz.

îmi spusese mai devreme că va fi gazda balului din acest an. Era ceva important şi nu aveam cum să nu fiu mândru de ea.

— înseamnă că merge brici.

— La fel de bine ca orice eveniment care are un manual de trei sure dc pagini, a glumit ea.

S-a lăsat tăcerea.

Ar fi trebui să plec după ce i-am dat mâncarea şi mi-a confirmat că se simte bine, dar o presiune ciudată în piept mă împiedica să o iau din loc.

— Dacă vrei companie, aveam de gând să iau şi eu o gustare. Nu mi-e destul de foame cât să iau cina acum.

Am dat vina pe ceaţa blestemată din mintea mea pentru vorbele mele.

Vivian a fost plăcut surprinsă.

— Sigur! Ne vedem în livingul din aripa de est, în cinci minute?

Am aprobat din cap.

Din fericire, Greta nu era în bucătărie când m-am întors. Am mai luat un castron de supă şi m-am alăturat lui Vivian în living.

Supa de pui era destul de gustoasă şi de consistentă ca să fie o masă completă. Am mâncat pentru o vreme în tăcere, până când Vivian a vorbit din nou:

— Cum se simte Luca? După... ştii tu.

— E bine. A trecut el prin chestii mai rele.

Deşi ar trebui să-l verific iar, pentru orice eventualitate.

— Odată a fost jefuit de o maimuţă în Bali. Aproape c-a murit încercând să-şi recupereze telefonul.

Vivian a izbucnit în râs.

— Poftim?

— E adevărat.

Gura mea s-a arcuit într-un surâs, atât la amintirea indignării fratelui meu, cât şi la vederea zâmbetului ei.

— Evident, a scăpat cu bine, dar unele dintre maimuţele alea de la temple sunt nemiloase.

— O să am în vedere acest lucru în timpul călătoriei noastre.

Plecam în Bali peste trei săptămâni pentru a-i vedea pe părinţii mei, de Ziua Recunoştinţei. Deja mi-era groaza de

— Dar cu?

Am renunţat la orice prefăcătorie şi am fixat-o cu privirea.

— Cum te simţi?

Amuzamentul lui Vivian a dispărut după ce mi-a auzit întrebarea. Atmosfera s-a schimbat, lipsită de veselia de mai devreme.

— Sunt bine, a spus ea, liniştită. Nu reuşesc să dorm, de-aia trag un pui de somn după-amiaza, dar sunt mai degrabă şocată. N-am fost rănită. O să trec peste.

Poate că avea dreptate. Era mult mai calmă acum decât în prima seară, însă tot eram puţin îngrijorat.

— Dacă vrei să vorbeşti cu cineva, compania are câţiva specialişti la îndemână, i-am spus eu, cu o voce răguşit!

Psihoterapeuţii noştri erau unii dintre cei mai buni din oraş.

— Să-mi spui dacă ai nevoie!

— Mulţumesc! a zis ea şi mi-a zâmbit, mai blând de data asta. Pentru seara trecută şi pentru acum, a adăugat, dând din cap spre holurile *pe* jumătate goale dintre noi.

— Cu plăcere! am spus *crispat.*

Habar nu aveam cum să reacţionez la ce naiba se întâmpla aici. Nu ştiam de ce creierul mi-era înceţoşat şi de ce mi-o lua inima la galop când mă uitam *la ea.*

Nu simţeam furie, ca faţă de Brax.

Nu simţeam ură, ca faţă de *Francis.*

Nu simţeam dorinţă, aversiune sau oricare *dintre* celelalte emoţii care îmi dictaseră interacţiunile anterioare cu Vivian.

Nu ştiam ce era, dar mă nelinişte *al naibii de tare.*

călătorie, dar am încercat să ignor acest aspect

CAPITOLUL 17

Dante

Vivian a apelat la unul dintre psihoterapeuţii noştri după incidentul de la Lohman & Sons. Nu discuta niciodată despre şedinţele ei, dar când am ajuns în Bali, dormea deja mai bine şi, în mare parte, revenise la remarcile ei sarcastice şi pline de duh.

Mi-am spus că uşurarea mea nu avea nimic de-a face cu ea *personal* şi că, pur şi simplu, mă bucuram că se afla în starea de spirit potrivită pentru a-mi cunoaşte părinţii.

— Eşti sigur că ai tăi locuiesc aici? m-a întrebat Vivian, hol- bându-se la vila din faţa noastră.

Sculpturi făcute manual erau răspândite pe peluză, într-o explozie de culori, iar o grămadă de clopoţei de vânt răsunau lângă uşa din faţă. Flori uriaşe acopereau faţada cu pete de culoare galbene şi verzi.

Arăta ca un amestec între o vilă de lux şi o creşă.

— Da.

Se vedea că locul ăsta fusese decorat de Janis Russo. Uşa din fată s-a deschis, dezvăluind un păr castaniu, creţ şi un caftan lung până la podea.

— Pregăteşte-te! i-am spus.

— *Scumpule!* m-a strigat mama. Ah, ce bine-mi parc să te văd! Băieţelul meu!

S-a repezit spre noi şi m-a îmbrăţişat.

— Ai mai slăbit? Mănânci destul? Dormi suficient? Faci suficient sex?

Vivían şi-a ascuns râsul cu o tuse delicată. Am făcut o grimasă când mama s-a retras şi m-a examinat cu un ochi critic.

— Bună, mamă!

— încetează! Ţi-am zis să-mi spui Janis. Eşti mereu atât de formal. Pentru asta eu dau vina *pe Enzo,* i-a explicat ea lui Vivian. Bunicul lui era obsedat de reguli. Ştii că odată a dat pe cineva afară de la o cină pentru că a folosit furculiţa greşită.'' A declanşat un întreg incident internaţional fiindcă invitatul era fiul unui ambasador ONU. Deşi, ca să fim corecţi, te-ai aştepta ca fiul unui ambasador ONU să ştie care furculiţă se foloseşte pentru salate şi care se foloseşte pentru antreuri. Nu-i aşa?

Vivian a clipit, uimită de vârtejul de energie din faţa ei.

— Acum lasă-mă să mă uit la tine!

Mama mi-a dat drumul şi şi-a pus mâinile pe umerii lui Vivian.

— O, ce *frumoasă eşti! Nu-i* aşa că e frumoasă, Dance? Spune-mi, dragă, ce *foloseşti* pentru ten? E strălucitor. Ulei de argan? Mucină de melc? La *Mer...*

Vivian mi-a întâlnit privirea. *Ajută-mă!*m-a implorat ea din ochi.

Mi-am aşternut pe buze un zâmbet reticent.

Chiar dacă era exagerat de entuziasmată, mama avea dreptate. Vivian *era* frumoasă. în ciuda unui zbor de douăsprezece ore, strălucea, iar asta nu avea nimic de-a face cu *aspectul ei* fizic.

O senzaţie ciudată mi-a cuprins pieptul.

— Da, am spus. Este.

Ochii lui Vivian s-au mărit puţin, iar mama radia şi mai tare.

Ne-am privit direct în ochi preţ de încă o clipă, până când vocea tatălui meu a răsunat pe peluză:

— Dante!

Tata a intrat pe uşa din faţă. Era suplu şi bronzat, îmbrăcat într-o cămaşă de în şi pantaloni scurţi.

— Mă bucur să te văd, fiule!

Mi-a pus o mână pe spate înainte de-a o îmbrăţişa pe Vivian.

— Şi tu, nora mea! Nu-mi vine să cred! Spune-mi, Dante te-a dus vreodată să faceţi scufundări?

— Ăăă... nu.

-— *Nu?* a ţipat el. De ce naiba nu? I-am spus să te ducă la scufundări de când v-aţi logodit! Ştii, l-am conceput pe Luca imediat după...

Am intervenit înainte ca părinţii mei să ne facă de râs pe toţi trei.

— Las-o în pace, tată! Oricât de fascinantă – de fapt, *înfiorătoare* – ar fi povestea conceperii lui Luca, am vrea să ne spălăm puţin. A fost un zbor lung.

— Desigur! a zis mama, agitându-se în jurul nostru ca o pasăre colibri încărcată de bijuterii. Intrări, intrări! V-am pregătit camera. Luca nu soseşte până diseară, aşa că aveţi etajul doar pentru voi deocamdată.

— Deci asta e familia ta, a spus Vivian când i-am urmat pe ai mei în vilă. Nu sunt... cum mă aşteptam.

— Nu te lăsa păcălită de aspectul hipiot! am avertizat-o

eu. Tata este tot un Russo, iar mama a fost consultant în

management. Roagă-i să renunţe la cârdurile de credit şi să se descurce *cu adevărat,* şi o să vezi atunci cât de relaxaţi sunt.

Vila aerisită, cu un etaj, era decorată cu lemn natural, iar împletituri crem şi tablouri în culori vii, ale artiştilor locali, împodobeau pereţii. Curtea din spate avea o piscină privata şi un studio de yoga în aer liber. Erau două camere la parter, unde stăteau părinţii mei, şi două la etaj.

— Aceasta este camera voastră, a zis mama şi a deschis uşa larg. Am aranjat-o pentru voi.

Vivian a rămas cu gura căscată. Pe mine mă lua durerea de cap.

— *Mamă!*

— Ce? a răspuns ea, cu nevinovăţie. Nu se întâmplă în fiecare zi ca fiul meu şi viitoarea mea nora să vină în vizita de Ziua Recunoştinţei! M-am gândit că v-ar plăcea o atmosferă mai romantică pentru şederea voastră.

Migrena mi S-a răspândit spre ceafa şi în spatele ochilor cu o viteză alarmantă.

Ceea ce mama mea considera *romantic* era un coşmar în adevăratul sens al cuvântului.

Petale de trandafiri roşii acopereau podeaua. O găleată cu şampanie la gheaţă stătea *pe* noptieră, lângă două pahare de cristal, iar la baza patului cu baldachin se aflau o cutie de ciocolată, prezervative şi prosoape împăturite în formă de lebădă. Un *portret* cu mine şi cu Vivian atârna pe peretele din

faţa patului, sub un banner strălucitor *pe* care scria: *Felicitări pentru logodnă!*

Arăta ca un nenorocit de apartament pentru luna de miere, doar ca era oribil, pentru că îl aranjase mama.

— Cum naiba ai făcut portretul? am cerut eu să ştiu.

— Am folosit o fotografie de la petrecerea ta de logodnă ca inspiraţie.

Ochii îi străluceau de mândrie.

— Cum ţi se pare? Nu e cea mai *buna* lucrare a mea. În ultima vreme n-am fost prea creativă.

Aveam să ucid pe cineva până la sfârşitul călătoriei.

Era inevitabil.

Fie ca e vorba de mama, tata sau fratele meu, urma să se întâmple.

— E minunat! a spus Vivian, cu un zâmbet binevoitor. Aţi surprins perfect momentul.

Mi-am ciupit podul nasului. Mama s-a înroşit la faţă.

— O, eşti prea drăguţă! *Ştiam* eu că o să te plac, a zis mama şi a mângâiat-o pe Vivian pe braţ. Oricum, vă las să vă faceţi comozi. Dacă aveţi nevoie de mai multe prezervative, să-mi spuneţi!

Ne-a făcut cu ochiul înainte de a ieşi pe uşă. Tata a urmat- o, prea ocupat cu telefonul pentru a mai fi atent la ce se întâmpla.

Intre noi s-a aşternut tăcerea, densă şi grea. Zâmbetul lui Vivian a dispărut după ce mama a plecat. Ne-am holbat la portret, apoi unul la altul, apoi la pat.

Brusc, mi-am dat seama că asta ar fi prima dată când împătrim o cameră. *Un pat.*

Şase zile şi cinci nopţi de dormit lângă ea. Să o văd în hainele alea ridicol de mici, care se vor a fi pijamale, şi să aud cum curge apa cât ea face baie.

Şase zile şi cinci nopţi de tortură.

Mi-am trecut mâna peste faţă.

O să fie o săptămână lungă.

Vivian

Părinţii Iui Dante erau opusul fiului lor: nonconformişti, efervescenţi, sociabili, cu zâmbetul pe buze şi cu un simţ al umorului oarecum nepotrivit.

După ce eu şi Dante ne-am despachetat bagajele, au insistat să ne ducă să luăm prânzul la restaurantul lor preferat, unde ne-au asaltat cu mai multe întrebări.

— Vreau să ştiu totul. Cum v-aţi cunoscut, cum ce-a cerut în căsătorie?

Janis şi-a sprijinit bărbia în mâini. în ciuda îmbracăminţii şi atitudinii ei boeme, avea aerul unei persoane mondene din Noua Anglie: pometţi înalţi, piele perfectă şi un păr bogat şi strălucitor, a cărui întreţinere necesita mult timp şi bani.

— Nu ce zgârci la detalii!

— îl cunosc pe tatăl ei, a spus Dante, înainte să apuc să răspund. Ne-am întâlnit la o cină, la casa părinţilor ei, din Boston şi ne-am înţeles din prima. Am ieşit la câteva întâlniri, iar eu am cerut-o în căsătorie câteva luni mai târziu.

Teoretic, era adevărat.

— Ah!

Janis s-a încruntat, părând dezamăgită de rezumatul lipsit de romantism al lui Dante, *apoi s-a luminat* iar la faţă.

— Şi cererea în căsătorie?

Am fost tentată să-i dezvălui mamei lui că Dance mi-a lăsat inelul pe noptieră, doar ca să văd cum va reacţiona, dar nu ma lăsa inima să-i spulber speranţele.

E timpul să-mi pun în valoare calităţile actoriceşti. Nu degeaba o jucasem pe Eliza Doolittle în *Pigmalion,* în liceu.

S-a întâmplat în Central Park, am început eu. Era o dimineaţă superbă ţi am crezut că mergem, pur şi simplu, la o plimbare...

Janis şi Gianni ascultau vrăjiţi, în timp ce eu le spuneam o poveste plină de dramatism, în care erau implicate flori, lacrimi şi lebede.

Dante părea mai puţin încântat. încruntarea lui se adâncea cu fiecare cuvânt pe care îl rosteam, iar când am ajuns la partea în care el se lupta cu lebăda care încercase să fugă cu inelul meu de logodnă nou-nouţ, mi-a aruncat o privire atât de întunecată, încât ar fi putut stinge soarele.

— Lupte cu lebede, zici? a întrebat Gianni, râzând. Dante, *non manchi mai di sorprendermi.*

— *Anche io non finisco mai di sorprendermi,* a mormăit Dante. Am schitat un zâmbet.

— O cerere în căsătorie unică! înţeleg de ce v-aţi chinuit să recuperaţi inelul. E uimitor! a exclamat Janis.

Ea mi-a ridicat mâna şi a examinat diamantul obscen de mare. Era atât de greu, încât de fiecare dată când ridicam mâna, parcă faceam un exerciţiu în sala de fitness.

— Dante a avut întotdeauna un ochi bun, deşi m-aş fi aşteptat...

Dante s-a încordat. Janis şi-a dres glasul şi mi-a lăsat mâna să coboare.

— Cum spuneam, e un inel frumos, a adăugat ea.

Mi-a stârnit curiozitatea schimbul de priviri dintre ea şi Gianni. Ce a vrut, de fapt, să spună?

— Ne pare rău că n-am putut să ajungem la petrecerea de logodnă, a adăugat Gianni, risipind tensiunea apărută brusc. Ne-ar fi plăcut să fim acolo, dar în acelaşi weekend a avut loc un festival unde şi-a făcut apariţia un artist local care nu a mai participat la un eveniment public de *zece ani.*

— E atât de talentat! a spus Janis. Pur şi simplu *nu puteam* rata ocazia de a-l vedea.

Am făcut o pauza, aşteptând gluma. Dar n-au mai zis-o.

M-a cuprins groaza. Acesta era motivul pentru care rataaera petrecerea de logodnă a fiului lor? S-au întâlnit cu un artist pc care nici măcar nu-l cunoşteau?

Lângă mine, Dante îşi sorbea băutura, cu o expresie neutri Nu părea nici surprins, nici deranjat de adevăr.

O durere neaşteptată mi-a străpuns pieptul.

Oare de câte ori îşi puseseră ai lui pe primul loc dorin |de egoiste, în detrimentul lui, *de el* nu părea deloc supărat câ rataseră logodna? Ştiam că nu erau apropiap, având în vedere câ Gianni şi Janis îl lăsaseră cu bunicul lui, şi totuşi, ar fi putut măcar să inventeze *o* scuză rezonabilă pentru absenţa lor.

Am dus un crevete sărat la gură, dar fructele de mare, altădată delicioase, aveau brusc gust de carton. După prânz, Gianni şi Janis ne-au încurajat să „facem o plimbare plăcută” pe plaja din spatele restaurantului, cât ei îşi terminau „meditaţia de după prânz”, orice mai însemna şi asta.

— Părinţii căi par de treabă, am zis eu, în timp ce ne plimbam pe malul mării.

— Ca oameni, poare. Ca părinţi? Nu prea.

I-am aruncat o ocheadă, surprinsă de sinceritatea lui.

Cămaşa şi pantalonii de în îi dădeau un aer mai casual decât de obicei, dar trăsăturile lui erau la *fel de* izbitoare: corpul său puternic şi maxilarul dur. Părea invincibil, *doar* ca *nimeni* nu este invincibil. Cu topi suntem vulnerabili la aceleaşi suferinţe şi nesiguranţe.

Unii oameni pur şi simplu reuşesc să mascheze totul mai bine.

O altă durere mi-a străbătut *pieptul când* mi-am amintit cât de neafectaţi fuseseră ai lui că *lipsiseră de la* petrecerea de logodnă.

— Bunicul tău v-a crescut pe *dne şi pe Luca, nu?*

Ştiam asta, dar nu-mi venea în minte o modalitate mai bună de a deschide subiectul. Dante a răspuns cu o încuviinţare din cap.

— Ai mei au plecat în jurul lumii la scurt timp după naşterea lui Luca. Nu puteau lua doi copii în călătoriile lor, având în vedere cât de mult se deplasau, de aceea ne-au lăsat în grija bunicului. Au spus că aşa era cel mai bine.

— Va vizitau des?

— Cel mult o dată pe an. Trimiteau cărţi poştale de Crăciun şi de zilele noastre de naştere, a zis el pe un ton sec, detaşat. Luca le ţinea pe ale lui într-o cutie specială. Eu le-am aruncat pe ale mele.

— îmi pare rău, am spus, cu un nod în gât. Cred că ţi-a fost foarte dor de ei.

Dante fusese un copil pe atunci, abia suficient de mare pentru a înţelege de ce părinţii lui erau lângă el într-o zi,

dar nu şi în următoarea. Ai mei nu fuseseră părinţi perfecţi, dar nu mă lăsau niciodată acasă la o rudă ca să facă înconjurul lumii.

— Să nu-ţi fie! Ai mei au avut dreptate. Aşa a fost cel mai bine.

Ne-am oprit la marginea plajei.

— Nu te lăsa păcălită de ospitalitatea lor, Vivian! îmi acordă o atenţie exagerată ori de câte ori mă văd pentru că *nu* mă văd prea des, iar atenţia asta îi face să simtă că îşi fac datoria de părinţi. Ne scot în oraş să mâncăm, ne cumpără lucruri frumoase şi ne întreabă despre viaţa noastră, dar, dacă le ceri să rămână în preajmă în momentele grele, dispar.

— Dar fratele tău? Ce relaţie are cu ei?

— Luca a fost un accident. Eu am fost dorit pentru că aveau nevoie de un moştenitor. Bunicul meu le ceruse unul. Dar când a apărut fratele meu... să aibă grijă de doi copii era prea mult pentru părinţii mei, aşa că au renunţat.

— Şi v-a crescut bunicul vostru.

A fost mcantat, a răspuns el, pe acelaşi ton sec. Tata l-a dezamăgit când a venit vorba despre afaceri, dar pe mine nu putea modela de la o vârstă fragedă, astfel încât să devin succesorul perfect.

Şi reuşise să-l modeleze.

Dante era unul dintre cei mai de succes directori executivi din topul cinci sute al publicaţiei *Fortune.* Triplase profiturile companiei de când preluase conducerea, dar cu ce preţ?

— Lasă-mă să ghicesc! Te-a dus la şedinţe şi te-a lăsat sâ te *joci* în sala de consiliu? Ţi-a explicat cu ajutorul desenelor animate cum funcţionează piaţa bursieră? am

glumit eu, cu intenţia de a-l face să se relaxeze.

Vivian cea empatică voia să treacă la un subiect mai uşor, Vivian cea *egoistă* voia să sape mai adânc. Asta era cea mai bună perspectivă pe care o aveam despre trecutul lui Dante şi mă temeam că un cuvânt greşit îl va face să se retragă din nou.

O urmă de umor i-a *sclipit în ochi.*

— *Să* zicem. Bunicul îşi conducea casa la fel cum îşi conducea afacerea. El avea primul, ultimul şi singurul cuvânt cu privire la orice subiect. Totul funcţiona după un set strice de reguli, de la orele de joacă până la hobbyurile pe care eu şi Luca aveam voie să le practicăm. La şapte ani am făcut primul tur al fabricii, iar la zece am început să învăţ despre contracte şi negocieri.

Cu alte cuvinte, îşi pierduse copilăria din cauza ambiţiilor bunicului său.

O durere profundă mi-a *cotropit pieptul.*

— *Să* nu-ţi pară rău pentru mine! a spus Dante, evaluân- du-mi corect expresia. Russo Group nu s-ar *fi dezvoltat atât de* mult dacă nu m-ar fi învăţat ei tot ce ştiu.

__Viaţa înseamnă mai mult decât bani şi afaceri, am spus încet.

— Nu şi în lumea noastră.

O briză blândă i se juca prin păr, ciufulindu-1.

— Oamenii se pot alătura cât mai multor fundaţii de caritate, pot dona cât de mulţi bani vor, dar la sfârşitul zilei, numai mersul afacerii contează. Uită-te laTim şi la Arabella Creighton! Altădată erau superstaruri în societatea din Manhattan. Acum Tim se confruntă cu un proces şi nimeni nu vrea să aibă de-a fiice cu Arabella. Toţi presupuşii ei prieteni au abandonat-o.

Dame a zâmbit pieziş, apoi a continuat:

— Daca tu crezi că vreunul dintre oamenii care mă pupă acum în fund ar mai rămâne lângă mine dacă mâine compania s-ar închide, te înşeli amarnic. Singurele limbi pe care le înţeleg ei sunt banii, puterea şi forţa. Cei care le au vor face orice pentru a le păstra. Cei care nu le au vor face orice ca să le obţină.

— E un mod îngrozitor de a-ţi trăi viaţa, am spus, deşi fusesem martoră la scenariile astea de destule ori, încât ştiam că are dreptate.

— Unele lucruri o fac mai frumoasă.

Pulsul meu a încetinit pentru o clipă, apoi a luat-o din nou la goană.

Eu şi Dame stăteam pe o porţiune izolată de plajă, suficient de aproape pentru a vedea restaurantul, dar suficient de departe ca sunetele şi mulţimea să nu ne deranjeze.

Ceva i-a fisurat expresia împietrită, dezvăluind o urmă de oboseală care mi-a rupt sufletul în două. Dante, directorul executiv, doar se încrunta cu severitate şi dădea porunci pe un ton răstit. Acest Dante era mai vulnerabil. Mai uman. îl mai zărisem până atunci, dar acum era prima oară când stăteam în prezenţa lui atât de mult timp.

Mă simţeam ca şi cum m-aş fi scufundat intr-o baie caldă, după o zi lungă în ploaie.

— Nu asa plănuisem să petrecem prima noastre zi în BJi, a spus el. Pe cuvânt ca lecţiile despre istoria familiei mele nu sunt un obicei aici!

— Nu e nimic în neregulă cu o lecţie de istorie. *Dar...,* am zis pe un ton mai jucăuş, vreau să aflu mai multe despre scufundările menţionate de tatăl tău. N-am mai fost niciodată În Bali. Ce altceva mai poţi face pe aici?

— Să nu aduci vorba de scufundări în faţa lui, câ o să te bată la cap! a zis, relaxându-şi umerii.

Fuseserăm plecaţi de aproape o oră, probabil că ai lui se întrebau ce faceam.

— Să fiu sincer, insula este una dintre cele mai bune destinării de scufundări din lume. Are, de asemenea, câteva temple frumoase şi o expoziţie artistica grozavă în Ubud...

L-am ascultat pe jumătate, în timp ce trecea în revistă cele mai importante activităţi din Bali. Eram prea distrasă de vocea lui pentru a acorda atenţie cuvintelor. Avea o voce profundă şi blândă, cu un uşor accent italian, care îmi stârnea senzaţii de nedescris în interior.

îl tachinasem că îmi plăcea accentul britanic al lui Kai, dar în realitate nu mă puteam sătura de accentul lui Dante.

Nu doar de vocea lui eram fascinată, ci şi de inteligenţa, loialitatea, vulnerabilitatea şi umorul care se ascundeau în profunzime, dincolo de mina lui morocănoasă.

Undeva, pe parcurs, Dante Russo se transformase dintr-o caricatură de director executiv bogat şi arogant intr-un om adevărat. Unul care *îmi plăcea,* în mare parte.

Era îngrozitor.

Indiferent de tot ce se întâmplase Ia Valhalla sau de cât de multe lucruri îmi povestise Dante despre el, nu puteam să-mi

fac iluzii că relaţia noastră era ceva mai mult decât ceea ce era în realitate: o cale sigură de a mă alege cu o inimă frântă. Aveam deja destule lucruri frânte în viaţa mea.

Dante s-a apropiat de mine pentru a lăsa un alt cuplu să treacă pe lângă noi. Degetele ni s-au atins, iar inima mea trădătoare a tresărit.

Este doar o afacere, mi-am amintit.

Daca o repetam mai des, poate începeam şi eu să o cred.

CAPIT0LUL18

Vivian

în următoarele trei zile, Dante şi părinţii lui m-au condus într-un tur al insulei Bali. Am făcut scufundări în insula Nusa Penida, am mers pe Jos până la cascadele din Munduk şi am vizitat templele din Gianyar. Familia Russo avea un şofer personal şi o barcă privată, aşa ca am străbătut insula cu uşurinţă.

Până în seara Zilei Recunoştinţei, mă bronzasem şi uitasem complet de sarcinile care mă aşteptau în New York. Chiar şi Dante se încrunta mai puţin acum.

M-am bucurat ca îi acceptasem propunerea de a merge la unul dintre psihoterapeuţii companiei sale. Deşi probabil aş fi putut să trec în timp peste şocul provocat de jaf şi Iară terapie, discuţia cu doctorul Cho m-a ajutat să înţeleg situaţia aşa cum nu aş fi reuşit sigură.

Şedinţele noastre aveau să continue după Ziua Recunoştinţei, dar deocamdată erau suficiente pentru a mă asigura ca vacanţa nu va fi stricată de nopţi nedormite şi de amintiri despre pistolul lipit de

bărbia mea.

Luca, lasă telefonul! l-a certat *Janis. E nepoliticos să* trimiţi mesaje în timp ce scai la masă.

— îmi cer scuze! a zis el, dar a continuat să tasteze pe telefon, iar farfuria de mâncare a rămas neatinsă.

Luca sosise luni seară şi îşi petrecea majoritatea timpului trimiţând mesaje, dormind şi lenevind lângă piscină. Era ca şi cum ai fi fost în vacanţă cu un adolescent, doar că el avea treizeci şi ceva de ani.

Janis şi-a ţuguiat buzele, Gianni a clătinat din cap, iar eu mi-am mâncat în linişte cartofii în timp ce atmosfera devenea din ce în ce mai tensionată.

— Lasă telefonul! a zis Dante, fără să-şi ridice privirea din farfurie, dar toată lumea, inclusiv ai lui, au tresărit când i-au auzit tonul rece.

După un moment, Luca s-a îndreptat de spate, şi-a lăsat telefonul deoparte şi a luat cuţitul şi furculiţa în mână. Deodată, tensiunea s-a risipit şi conversaţia a continuat.

— Daca te vei plictisi vreodată de lumea corporaţiilor, ar trebui să devii bonă, i-am şoptit lui Dante în timp ce Gianni povestea despre călătoria lui în Indonezia, de acum cinci ani. Cred că te-ai descurca de minune.

— Sunt deja bonă, a şoptit el. De treizeci şi unu de ani, şi fără să fi fost niciodată promovat. Sunt pregătit să demisionez.

A făcut o grimasă când a zărit un strop de umplutură pe păstăile din farfuria lui. Şi-a dat legumele laoparte.

— Poate că ar trebui să demisionezi. Cred că băiatul tău s-a maturizat, am spus eu amuzată.

— Chiar crezi asta? m-a întrebat Dante, aruncându-mi o privire sceptică.

— Păi...

M-am uitat la Luca. Tipul înfuleca de zor şi trăgea cu ochiul la propriul telefon.

Pană la un punct. Dar tu eşti fratele, nu tatăl lui.

Nu e treaba ta să ai grijă de el.

Preluarea de către Dante a responsabilităţii faţă de fratele iui era o consecinţă firească a abandonului părinţilor lor, dar era **o** povară greu de dus pentru o singură persoană. *Mai ales* când cel dădăcit era un bărbat în toată firea, căruia ii convenea să-şi lase fratele să facă toată munca grea.

— întotdeauna a fost treaba mea. Dacă n-o fac eu, n-o va. face nimeni altcineva, mi-a răspuns el.

— Atunci să n-o facă nimeni! Poţi sprijini pe cineva iară să faci totul pentru el. Trebuie să înveţe din propriile greşeli.

— Pari foarte pasionată de acest subiect, a continuat el, amuzat.

— Nu vreau să ajungi să suferi *de* burnout, dar dacă alegi să te ocupi de prea multe, un timp prea îndelungat, n-o să mai ştii de tine, am răspuns şi rru-am domolit vocea. Nu e sănătos, nici fizic, *nici* psihic.

Dante avea treizeci şi şase de ani, o slujbă foarte stresantă şi o familie foarte stresantă. Timpul lui liber era aproape inexistent. Dacă avea de gând să continue aşa...

Mi s-a strâns inima de *frică. Gândul* că i se putea întâmpla ceva mă deranja mai mult decât ar fi trebuit, şi nu doar pentru că era logodnicul meu.

Sclipirea din ochi i-a revenit, mai vie şi mai strălucitoare ca înainte. Privirea lui s-a îmblânzit.

— Poftă bună, *mia carai* Nu lăsa problemele prosteşti ale familiei mele să-ţi strice masa!

Inima a început să-mi bată mai tare.

— Nu-ţi face *griji! Mă poc bucura de mâncarea* buna în orice condiţii.

Era o minciună, dar Dan re mi-a *zâmbit.*

M-am mişcat pe scaun, iar picioarele noastre s-au atins sub masă. A fost o atingere uşoară, însă corpul meu a reacţionat ca şi cum el şi-ar fi strecurat mâna pe sub fusta mea şi mi-ar fi mângâiat coapsa.

Nu mai auzeam conversaţia de la masă. Imaginea atingerii lui mi s-a prelins în sânge cu o viteză ameţitoare. Un fir invizibil lega, cu siguranţă, fanteziile mele de mintea lui, pentru că ochii lui s-au întunecat, de parcă ar fi ştiut exact ce îmi imaginam.

Pulsul mi-a luat-o la sănătoasa.

— Deci.

Vocea lui Luca a rupt deodată firul dintre noi.

Ne-am răsucit brusc capetele spre el. Bătăile inimii mi s-au înteţit din cu totul alt motiv când i-am observat ochii sclipind bănuitor.

Masa era prea mare şi vocile noastre, prea joase ca Luca să ne fi auzit că vorbeam despre el, dar era clar că punea ceva la cale.

— Cum merge planificarea nunţii? ne-a întrebat el.

— Bine, a răspuns Dante înaintea mea.

Blândeţea dispăruse şi fusese înlocuită de tonul său obişnuit.

— Mă bucur să aud asta.

Fratele mai mic din familia Russo a luat o îmbucătură de friptură de curcan, a mestecat şi a înghiţit, după care a adăugat:

— Tu şi Vivian păreţi să vă înţelegeţi *de minune.*

Dante şi-a încordat maxilarul.

— *Bineînţeles* că se înţeleg de minune, a spus Janis. Sunt îndrăgostiţi! Luca, fii serios! Ce prostii mai zici şi tu!

Mă jucam cu mâncarea în farfurie. Devenisem brusc neliniştită.

-— Ai dreptate. îmi pare rău, a zis Luca, un pic prea inocent. Doar că nu credeam că voi apuca vreodată ziua în care Dante se va îndrăgosti.

— Destul! a exclamat Dante pe un ton tăios. Viaţa amoroasă nu e subiect de dezbatere!

Rânjetul lui Luca s-a lăţit, dar a ţinut cont de avertismentul fratelui său şi a rămas tăcut.

După cină, Dante, Luca şi Gianni au făcut curat în salon ţi au dus gunoiul, în vreme ce eu şi Janis spălam vasele.

— îmi place cum se comportă Dante când e în preajma ta, a spus ea. E mai puţin...

— Încordat?

în mod normal, nu aş fi fost niciodată atât de directa cu mama lui – dintre toţi oamenii –, dar vinul şi lâncezitul la soare m-au făcut să-mi dau drumul la gură.

— Da, a râs Janis. îi plac lucrurile făcute într-un anumit fel şi nu se teme să-ţi spună daca nu corespund cu standardele lui. Când era mic, am încercat să-i dăm broccoli cu puţin piure de cartofi pe el. A aruncat farfuria pe jos. O farfurie Wedgwood, în valoare de trei sute de dolari. îţi vine să crezi? a spus ea, scuturând din cap.

Nu am întrebat-o de ce îi dăduse unui copil mic mâncare *pe* farfurii scumpe. în schimb, am abordat un subiect mai delicat, care mă frământa de când vorbisem cu Dante, pe plajă.

— A fost greu să-ţi iei rămas-bun de la *el şi de* la Luca?

Janis a încremenit pentru o fracţiune de secundă, apoi a continuat:

— Vad că ţi-a vorbit despre noi.

Curajul meu a dispărut în faţa unei posibile înfruntări.

— Nu foarte mult.

La urma urmei, *Janis* era mama *lui Dante.* Nu voiam sâ o supăr.

— E în regulă, dragă! *Ştiu că* nu e *cel mai mare fan* al meu. Sinceră să fiu, nu sunt o mamă grozavă, *şi nici Gianni* nu este
Un tată grozav, a spus ea, pe un ton degajat. De aceea i-am lăsat pe băieţi în grija bunicului lor. El le-a oferit stabilitatea şi disciplina pe care noi nu le-am putut-o oferi.

A făcut o pauza, apoi a continuat cu o voce mai blândă:

— Am încercat. Eu şi Gianni am renunţat la călătorii şi ne-am stabilit în Italia după ce am aflat că sunt însărcinată cu Dan te. Am rămas acolo timp de şase ani, până după ce s-a născut Luca.

A băgat o farfurie murdară sub şuvoiul de apă, cu privirea pierdută.

— Sună urât, dar cei şase ani m-au ajutat să-mi dau seama că nu sunt făcută pentru viaţa de familie. Uram să stau într-un singur loc şi nu puteam să fac nimic bine când era vorba de băieţi. Gianni simţea aceleaşi lucruri, aşa că am făcut o înţelegere cu bunicul lui Dante. El a devenit tutorele lor legal şi i-a mutat la New York. Eu şi Gianni ne-am vândut ferma şi... iată-ne!

A început să se mişte prin bucătărie. N-am mai scos nicio vorbă.

Nu era treaba mea să judec cum îşi cresc alţii copiii, însă nu mă puteam gândi decât la cum se simţise Dante când părinţii lui renunţaseră la el, pentru că era prea greu să-l aibă în grijă. Dar poate că a fost mai bine aşa. Dacă forţezi pe cineva să facă ceva ce nu vrea, rezultatele lasă mereu de dorit.

— Probabil crezi că suntem teribil de egoişti, a spus ea. Poate că suntem. Mi-am dorit de multe ori să fiu genul de mamă de care au ei nevoie, dar nu sunt genul acela. Să

pretind altceva i-ar fi rănit pe băieţi, în loc să-i ajute.

— Poate, dar acum sunt amândoi adulţi. Cred că le-ar plăcea sa-şi vadă părinţii mai des, chiar dacă doar la evenimentele importante, cum ar fi zilele de naştere.

Şi petrecerile de logodnă.

Poate că lui Luca. Lui Dante..., a spus ea fi a scos un sunet dezaprobator. A trebuit să ne rugăm de el să vină în Balt Dacă nu erai tu, ne-ar fi servit o scuză oarecare, cum ar fi câ este prea ocupat cu munca.

Nu eram surprinsă. Dante îmi dăduse impresia câ este În stare să poarte pică zeci de ani.

— Mă bucur că re are pe tine acum, a continuat ea, zâmbind un pic mai melancolic decât înainte. îi prinde bine o parteneră. Are prea multă grijă de oameni, şi prea pufin de el.

în urmă cu trei luni, aş fi râs dacă cineva l-ar fi descris pe Dante drept grijuliu. Era morocănos, irascibil fi hotărât să procedeze aşa cum îl tăia capul. Dar acum...

Mi-am adus aminte de conversaţia noastră de *pe* plajă, de gustările savurate împreună, noaptea, în bucătărie fi de miile de momente mici care lăsau să *se* întrevadă omul de sub armură.

— Voi fi sinceră cu tine: la început am fost sceptică cu privire la logodna voastră, a zis Janis.

Mi-a întins farfuria proaspăt curăţată, iar eu am fters-o fi am pus-o în suportul de uscat.

— Cunoscându-l pe Dante, nu m-af mira să se însoare cu cineva strict pentru afaceri, a adăugat ea.

Simţeam că mă apasă ceva pe inimă.

— Familiile noastre lucrează în domenii *similare,* am murmurat eu. Deci există loc fi pentru afaceri.

— Da, dar am văzut cum se uită *la tine. Nu e* vorba despre afaceri.

Se înşela, însă asta nu mi-a *împiedicat pulsul să se iuţească.*

— Cum se uită la mine?

De parcă nu mai vrea *să-şi ia vreodată privirea de la* tine, mi-a răspuns ea cu un zâmbet.

CAPITOLUL 19

¿boldi

— Un apel de Ziua Recunoştinţei de la Dante Russo! a zis Christian la telefon. Sunt onorat.

— Tu eşti cel care mi-a trimis un e-mail în timpul unei sărbători legale, Harper.

M-am retras în camera mea după ce am făcut curat. Ai mei şi Luca erau la parter, dar nu aveam chef să joc UNO până târziu sau ce naiba faceau ei.

Părinţii mei ar continua să se comporte nepotrivit, iar fratele meu m-ar bate la cap în legătură cu Vivian.

Nu, mulţumesc!

— Ah, da!

Vocea lui Christian a devenit mai serioasă, semn că urma să vorbească despre afaceri.

— Am mai găsit un set de fotografii într-o casetă de valori, înregistrată sub un alt nume. Numărul total a ajuns acum la cinci.

Francis era un ticălos paranoic.

— Crezi că mai sunt şi altele?

Mi-am îndreptat privirea spre baie. Sunetul apei se auzea de sub uşa închisă, ca zgomotul de fundal al unei scene erotice.

Vivian era acolo. Udă. *Dezbrăcată.*

Un val de fierbinţeală şi o senzaţie de enervare m-au străbătut în egală măsură. M-am întors cu spatele la uşă şi am aşteptat răspunsul lui Christian.

— Ar putea *fi* mai multe, a zis el. Respectăm înţelegerea ta cu el până când vom şti exact câte copii are Francis.

Practic, mă jucam cu viaţa fratelui meu. Puteam să ignor şantajul iui Francis, dar... Mi-am frecat maxilarul. Era prea riscant.

— Echipa mea va continua să caute până când ne vei spune să ne oprim.

Christian a făcut o pauză, apoi a continuat:

— Recunosc că sunt surprins că nu ne-ai mai întrebat din octombrie cum ne descurcăm. Am crezut că problema era urgentă pentru tine.

— Am fost ocupat.

— Hmm, a zis el, bănuitor. Sau poate te apropii de viitoarea ta soţie? Am auzit că aţi dispărut pentru o vreme la gala Valhalla din New York.

Am scrâşnit din dinţi. De ce era toată lumea atât de obsedată de sentimentele mele faţă de ea?

— Ce facem noi în privat nu e treaba ta.

— Având în vedere că *îl* supraveghez *pe* taică-său la cererea *ta,* e parţial treaba mea, a replicat *el, iar pe* fundal s-au auzit clinchetul cuburilor de gheaţă din pahar. Ai *grijă,* Dante! Ori Vivian, ori capul lui taică-său pe cavă —-la figurat, desigur. Nu le poţi avea pe amândouă.

Şuvoiul duşului s-a oprit. După o secundă de linişte, a scârţâit uşa băii.

Sunt conştient de asta. Continuă să cauţi!

Am încheiat apelul exact când Vivian a ieşit din baie, înrr-un nor de aburi şi de parfum dulceag.

Fiecare muşchi din corp mi s-a încordat.

Obiectiv vorbind, ţinuta ei, alcătuită din pantaloni scurţi şl o bluză, ambele din mătase, nu era indecentă. Era aceeaşi pijama pe care o purtase în bucătărie, în seara când luaserăm o gustare împreună, doar că asta era neagră, nu roz.

însă după părerea *mea,* acea pijama ar trebui să fie interzisă. Nu era bine pentru ea să-şi dezgolească pielea. Ca să nu mai zic că ne aflam în Bali; sigur avea să-i fie frig.

— Cu cine vorbeai? m-a întrebat în timp ce îşi desfăcea pârul din coc.

Şi-a trecut degetele prin şuviţele negre, iar acestea i s-au prefirat în cascadă pe spate, implorându-mă să le apuc în pumn şi să văd daca erau la fel de moi pe cât păreau.

Mi-a zvâcnit maxilarul.

— Cu un partener de afaceri.

Stătusem treaz până târziu în ultimele trei nopţi, ca să nu fiu nevoit să împart camera cu Vivian cât timp eram amândoi treji. întotdeauna dormea când mă întorceam, iar eu plecam înainte să se trezească.

Nu aveam de ales în seara asta. Se părea că nici Vivian nu avea chef să joace cărţi cu familia mea, aşa că eram blocaţi în aceeaşi cameră. Cât eram treji. Pe jumătate îmbrăcaţi. *împreună.*

Să mă ia dracu!

— Afaceri de Ziua Recunoştinţei?

Vivian s-a uns cu loţiune de corp pe braţe, fără să bage în seamă tortura mea. Ar fi trebuit să rămân în salon, fir-ar să fie!

— Banii n-au timp de odihnă.

M-am întors cu spatele la ea şi mi-am tras tricoul peste cap. Aerul condiţionat mergea la maximum, dar

eu ardeam.

Am aruncat tricoul peste spătarul unui scaun din apropiere p am prîvit-o din nou. Se holba la mine.

— Ce faci? m-a întrebat.

— Mă pregătesc de culcare, am zis eu şi am ridicat din sprânceană când i-am citit groaza de pe chip. Mă încălzesc în somn, *mia, cara*| N-ai vrea să mă prăjesc peste noapte, nu-i aşa?

— Nu fi teatral! a mormăit ea, punându-şi lopunea înapoi pe comodă. Eşti un om matur. O noapte de dormit cu hainele pe tine n-o să te omoare.

Vivian a zăbovit cu privirea asupra trunchiului meu gol, după care s-a uitat repede în altă parte, îmbujorata. Un zâmbet bănuitor s-a înfiripat pe buzele mele, dar acesta a dispărut iute când am stins luminile şi ne-am urcat în pat. Ne-am întins cât mai departe unul de celălalt.

Degeaba.

Patul matrimonial era destul de mare, putea găzdui chiar şi o mica orgie, însă mi se părea că Vivian stătea prea aproape. La naiba, as putea dormi în cadă cu uşa închisă, şi ea *tot ar* fi prea aproape!

Parfumul ei mi-a pătruns în plămâni, înceţoşându-mi gândirea, iar prezenţa ei mă ardea ca o flamă. Respiraţiile noastre se suprapuneau într-un ritm greu, hipnotic.

Era unsprezece şi jumătate. Puteam să mă trezesc fără probleme la cinci dimineaţa. *Şase ore şi jumătate.* Eram capabil sa funcţionez cu atât de puţin somn.

Mă uitam la tavan, cu maxilarul încordat, în timp ce Vivian se foia de pe o parte pe alta. Fiecare înclinare a saltelei îmi amintea că era *lângă mine.* Pe jumătate dezbrăcata, suficient de aproape încât să o ating şi mirosind ca o *livadă de* meri, după o furtună dimineaţa.

Nici măcar nu-mi *plăceau* merele.

__Încetează', am spus. Niciunul dintre noi n-o să doarmă dacă o să te foieşti aşa toată noaptea.

— Nu mă pot abţine. Creierul meu este..., a zis şi a tras adânc aer în piept. Nu pot să dorm.

— încearcă!

Cu cât adormea mai repede, cu atât mai repede mă puteam relaxa eu.

Relativ.

— Ce sfat grozav! a replicat ea. Nu pot să cred că nu m-am gândit la asta. Ar trebui să începi să scrii o rubrică de sfaturi în ziarul local.

— Te-ai născut cu o gură mare sau ai tăi ţi-au cumpărat-o după primul lor milion?

— Dacă ai mei ar fi făcut cum ar fi vrut ei, eu n-as fi spus nimic în afară de *da, desigur,* şi *înţeleg.*

M-a cuprins un sentiment de regret.

— Majoritatea părinţilor vor copii ascultători, i-am zis.

în afară de ai mei, care nu au vrut copii deloc.

— Hmm!

Mi-am dat seama că Vivian ştia mai multe despre dinamica familiei mele decât ştiam eu despre a ei, ceea ce era ironic, având în vedere că ea era cea comunicativă în relaţia noastră. Eu îi pomeneam rareori pe părinţii mei, din cauză că toată lumea bârfea, dar şi pentru că relaţia mea cu ei nu era treaba nimănui. însă Vivian reuşea să-mi smulgă mărturisiri şi secrete de mult îngropate.

— Părinţii tăi sunt supăraţi că nu sărbătorim Ziua Recunoştinţei cu ei? am întrebat-o.

— Nu. în familia mea n-o sărbătorim.

Desigur. Ştiam asta.

Şi mai multă tăcere.

Luna işi revărsa lumina argintie prin perdele şi pe aşter-nu turile noastre, Aerul condiţionai bâzâia în colţ, iar sunetul lui slab acompania tunetul care răsuna în depărtare.

Senzaţia unei furtuni iminente se furişa pe lângă ferestre şi umplea aeruL Era genul de noapte care invita oamenii la dezvăluiri moleşite şi la somn adânc.

în cazul meu, avea efectul opus, Pielea mea fremăta de energie ca un cablu străbătut de electricitate, ascuţindu-mi toate simţurile şi punându-mă *pe* jar.

— Cât de mult s-a schimbat familia ta după ce afacerea lui taică-tău a luat avânt?

Abordaserăm subiectul după şedinţa noastră foto de logodnă, dar, în afară de aşteptările legate de căsătoria aranjată, ea nu intrase în detalii.

Din moment ce niciunul dintre noi nu putea să doarmă, puteam să încerc să obţin nişte informaţii de la Vivian. în plus, conversaţia îmi ferea mintea de alte gânduri, mai necurate,

— Enorm, a spus ea. Eu şi Agnes învăţam într-o şcoală de stat şi luam prânzul acolo. Apoi, cât ai zice peşte, ne-am transferat la o şcoală privată de lux, unde erau bucătari şi veneau elevi în limuzine conduse de şoferi *personali.* Totul s-a schimbat – hainele noastre, casa noastră, prietenii noştri. *Familia* noastră. La început, mi-a *plăcut. Cărui copil* nu i-ar plăcea la nebunie să se îmbrace în ţinute *noi şi să* aibă *jucării* noi? Dar...

A tras cu nesaţ aer în piept.

— Cu cât înaintez în vârstă, cu atât îmi dau seama cât de mult ne schimbă banii. Nu doar material, ci şi spiritual, ca să zic aşa. Noi ne îmbogăţiserăm recent, dar ai mei erau disperaţi sâ demonstreze că suntem la *fel de buni precum* elita din Boston, precum cei care moşteneau averi din generape în generaţie. Există o diferenţă, *să ştii.*

Ştiam. Ierarhiile existau chiar şi – *de fapt, mai ales* – în lumea celor bogaţi şi puternici.

— Dorinţa de validare i-a acaparat complet, în special pe tata, a spus Vîvian. N-aş putea spune exact când s-a întâmplat, dar m-am trezit într-o dimineaţă, iar bărbatul amuzant şi grijuliu care mă purta pe umeri când eram mică şi mă ajuta sa construiesc castele de nisip pe plajă dispăruse. în locul lui era cineva care ar fi făcut orice pentru a ajunge în vârful ierarhiei sociale.

De-arfti ea câte lucruri este Francis dispus să facă!

— Nu mă plâng, a continuat ea. Ştiu cât de norocoasă sunt că m-au crescut având banii pe care i-au avut. Dar uneori...

A scos un alt oftat, mai melancolic.

— ... mă întreb dacă am fi fost mai fericiţi dacă Lau Jewels ar fi rămas un mic magazin, situat pe o stradă lăturalnică din Boston.

Isuse! O durere necunoscută mi s-a cuibărit în piept. Ea era sânge din sângele lui Francis. Cum puteau să fie atât de diferiţi?

— Scuze că vorbesc vrute şi nevrute', a spus ea, stânjenită. Nu voiam să-ţi fac capul calendar cu poveşti despre familia mea.

— Nu trebuie să-ţi ceri scuze.

Cuvintele ei erau triste, dar vocea ei era atât de dulce, încât aş fi putut să o ascult la nesfârşit.

— E mai bine decât să număr oi ca să adorm, am adăugat. Râsul ei a plutit în noapte ca o melodie lină.

— Vrei să spui că te adorm?

Picioarele noastre s-au atins, iar muşchii mi s-au încordat. Nu băgasem de seamă cât de mult ne apropiaserâm unul de altul.

împotriva logicii mele, mi-am întors capul, iar ea a făcut acelaşi lucru. Privirile noastre s-au întâlnit şi am început să respirăm amândoi sacadat.

— Crede-mă, am spus încet. Dintre toate efectele pe care le ai asupra mea, adormitul nu este unul dintre ele.

Lumina lunii îi mângâia chipul, accentuându-i pometţii şi buzele cărnoase şi senzuale. Ochii îi străluceau ca doua pietre preţioase care lucesc în noapte.

I-am citit surpriza în privire, împreună cu o licărire de dorinţă, care mi-au stârnit o fierbinţeală în vintre.

Nu o mai atinsesem de la apropierea noastră din biblioteca Valhalla. Acum, nu-mi doream decât să-i văd din nou ochii întunecându-se de plăcere. Să simt moliciunea corpului ei lipit de al meu şi să-i aud vaietele firave, când îşi dă drumul.

Pulsul îmi bubuia în timpane.

Briza rece devenea mai fierbinte, aerul, mai dens. Tensiunea care fusese între noi la cină şi-a făcut iar simţită prezenţa.

— Ar trebui să ne culcăm, a spus Vivian, cu vocea uşor tremurătoare. E târziu.

— De acord!

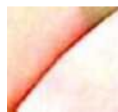
Preţ de o clipă, niciunul dintre noi nu s-a mişcat.

Apoi, un alt tunet s-a auzit în depărtare, iar tensiunea a explodat cu forţa unui chibrit aprins intr-un butoi cu benzină.

Gura mea s-a lipit de a *ei,* iar Vivian şi-a înfăşurat braţele în jurul gâtului meu, trăgându-mă peste ea. I-am simp't geamătul slab pe buzele mele când m-am *rostogolit deasupra ei şi i-am* prins şoldurile între coapsele mele.

Dorinţa pură a pus stăpânire *pe mine. Mă gândeam doar* la ea.

Nu la Francis. Nu la Luca. Nu la fanta;. Doar la ca.

Mi-am trecut limba peste buzele ei, cerându-i să le întredeschidă. Când a deschis gura, gustul ameţitor şi îmbătător mi-a copleşit limba.

l-am cuprins ceafa şi i-am înclinat capul, ca să o pot săruta mai adânc.

Şi-a răsfirat mâinile în părul meu, iar eu mi-am strecurat palma pe sub bluza ei, peste abdomen. Ne sărutam ca şi cum ne înecam, iar celălalt era singura sursă de oxigen. Sălbatic. Frenetic. Disperaţi.

Şi tot nu era de ajuns. Aveam nevoie de mai mult. Mai mult dinw.

— Dante!

Geamătul ei, când i-am luat sânul în palmă, aproape că m-a scos din minţi.

— Continuă să-mi strigi numele, scumpo!

I-am sărutat gâtul şi pieptul, nerăbdător să-mi croiesc drum cu gura pe corpul ei. Am supt un sfârc întărit, acoperit de bluză şi l-am prins pe celălalt între degetul mare şi arătător. Mi-am auzit iarăşi numele.

Mândria mi-a cuprinsul pieptul.

— Ce fată cuminte[1].

Mi-am coborât gura pe abdomenul ei, până la coapse, miş- cându-mă încet, în ciuda nevoii care mă acapara.

I-am simţit excitarea înainte să-i trag pantalonii scurţi şi lenjeria în jos, dar să-i văd păsărică atât de umedă, de pregătită şi de perfectă a fost ca o doză de heroină pură.

— Te rog! a gemut ea, strângându-mă de păr când i-am ciupit pielea moale de pe interiorul coapsei.

Penisul îmi pulsa dureros, dar nu l-am atins. Eram prea concentrat pe tentaţia din faţa mea.

— Ce mă rogi?

A scos doar un scâncet drept răspuns.

— Mă rogi să gust păsărică ta drăguţă? am tachinat-o eu, cu voce blândă, deşi cuvintele mele era perverse. Să te ling, până mă implori să te las să-ţi dai drumul? Ai o gură atât de mare, *mia cara*\| Foloseşte-o!

— Da!

Cuvântul era atât o rugăminte, cât şi o porunca.

— Am nevoie să-ţi simt gura pe mine. Dante, *te rog!*

De data asta, felul cum mi-a gemut numele m-a făcut *să-mi pierd minţile.*

I-am depărtat şi mai mult picioarele şi m-am repezit ca un bărbat înfometat. M-am concentrat asupra clitorisului ei umflat. L-am lins şi l-am supt, până când strigătele ei de plăcere s-au apropiat de limita celor de durere.

Vivian se zvârcolea, implorându-mă să mă opresc într-un minut şi să continui în următorul. îmi umezise toată faţa şi nu mă mai săturam de ea.

Eram dependent de gustul şi de geamătul ei. Şi-a arcuit spatele când şi-a dat drumul cu un tremur puternic. Am aşteptat să se liniştească, apoi i-am atins din nou clitorisul sensibil şi l-am lins încet, pe îndelete.

— Hai un sapore divina, am murmurat.

— Opreşte-te! m-a implorat ea. Nu pot... *Doamne!*

Protestul ei s-a transformat într-un alt geamăt când am băgat două degete în ea. Mi-am ţinut gura lipită de clitorisul ei şi am pătruns şi mai adânc, după care mi-am scos degetele şi le-am împins iar înăuntru.

înăuntru şi în afară, din ce în ce mai repede. Gura mea i-a explorat în continuare clitorisul, până când strigătele ei ascuţite au inundat din nou camera. Penisul îmi zvâcnea în *acelaşi ritm cu cel* al bătăilor inimii. M-am ridicat în genunchi.

Vivian se uita la mine, cu obrajii arzând. Respira anevoie

după orgasm. O peliculă de sudoare îi acoperea pielea, iar chipul ei era atât de plin de încredere şi de satisfacţie, încât am simţit un gol în stomac.

Nimeni nu mă mai privise vreodată aşa.

Deodată, realitatea mi-a străpuns ceaţa dorinţei, ca un duş rece, Mi-am dat brusc seama cine eram şi ce făcusem. Noi nu eram un cuplu normal, logodit. Ea era fiica inamicului, iar eu fusesem *forţat* să mă logodesc cu ea, chiar dacă ea nu ştia acest aspect.

Nu trebuia să o plac, cu atât mai puţin să o doresc.

Vivian şi-a înfăşurat braţele în jurul gâtului meu şi şi-a apăsat şoldurile de ale mele, cu un mesaj clar: *Trage-mi-o!*

Chiar voiam asta. Corpul meu striga după ea, scula mea o dorea. Ar fi atât de uşor să mă afund în moliciunea ei şi să mă las purtat de ea pentru o noapte.

Dar, dacă aş face-o, nu ar mai exista cale de întoarcere. Nici pentru ea şi nici pentru mine.

M-am sprijinit în pumni pe saltea, indecis.

Ori Vivian, ori capul tatălui ei pe tavă – la figurat, desigur. Nu le poţi avea pe amândouă.

Dintre toate vocile pe care voiam să le aud în pat, vocea lui Christian era pe ultimul loc, dar ticălosul avea dreptate.

Vivian nu avea o relaţie perfectă cu ai ei, însă tot îi iubea, într-o zi, cât de curând, va afla adevărul despre logodna noastră şi despre minciunile tatălui ei şi va fi devastată.

Să facem sex ar complica şi mai mult lucrurile.

— Dante? m-a întrebat cu glas şovăielnic, când a văzut că ezit. *La naiba!*

I-am desprins braţele din jurul gâtului meu şi mi-am îndreptat spatele, încercând să ignor durerea şi confuzia de pe faţa ei.

Odihneşte-te! i-am spus pe un ton dur. A fost o zi lunga.

N-am aşteptat un răspuns din partea ei. M-am ridicat din pat, m-am dus în baie şi am încuiat uşa. în duş, am dat drumul la apa rece, lăsând şuvoiul ca de gheaţa să-mi bage minţile în cap.

Eram atât de dezgustat de mine, încât simţeam o apăsare în piept.

Ce *naiba* faceam?

O sărutasem pe Vivian. Lăsasem garda jos. Aproape că făcusem *sex* cu ea, în vila părinţilor mei, pentru numele lui Dumnezeu!

Avusesem de gând să stau departe de ea până când mă ocupam de tatăl ei şi puneam capăt logodnei noastre prosteşti. Acum faceam un duş rece la miezul nopţii, ca să nu-mi stric planurile mai mult decât le stricasem deja.

Toată viaţa îmi şlefuisem capacitatea de a deţine controlul, Enzo Russo mă învăţase importanţa acestuia încă de când eram copil. Chiar şi atunci când, ocazional, îmi pierdeam cumpătul, nu uitam niciodată de scopul meu principal.

Dar nu mai întâlnisem pe nimeni ca Vivian.

Dintre toţi oamenii din viaţa mea, ea era singura care mă putea face să-mi pierd controlul.

CAPITOLUL 20

Pumnul lui Kai mi-a dat capul pe spate cu forţă şi dinţii mi-au clănţănit. Gustul de sânge mi-a umplut gura, iar când am văzut din nou clar în faţa ochilor, i-am observat încruntarea.

— Ar fi fost uşor să-mi eviţi pumnul. Unde ţi-e capul?

— A fost o singură lovitură. Nu fi încrezut!

— Trei, a mormăit el după ce upercutul meu l-a lovit sub bărbie. Şi asta nu-mi răspunde la întrebare.

Următoarele cuvinte care mi-au ieşit pe gură au fost din cauza impactului loviturii primite.

— Am sărutat-o pe Vivian de Ziua Recunoştinţei.

De bunăvoie. Din proprie iniţiativă.

Facuserăm mai mult decât atât, dar în niciun caz nu aveam de gând să discut cu Kai despre viaţa noastră sexuală. Sărutul de la şedinţa foto fusese forţat. Ce se petrecuse în Bali fusese... La naiba! Nu ştiam ce naiba se întâmplase în Bali. Vivian dormea sau se prefăcea că doarme când ieşisem din duş. Evitaserăm să discutăm despre asta săptămâna următoare. Probabil credea că o respinsesem, iar eu eram prea tulburat ca să-i spun cum stătea treaba, de fapt.

Kai mi-a aruncat o privire ciudată.

— Ţi-ai sărutat logodnica, Şi ce-i cu asta?

La dracu! Sărutul mă răscolise atât de rău, încât uitasem d el nu ştia că disprepjiam familia Lau. Pentru el, logodna noastră era o afacere, dar majoritatea căsătoriilor aranjate oricum implicau sexul înainte de nuntă. Dacă nu sex, atunci cel puţin ceva la fel de simplu precum un sărut.

— A fost diferit de data asta.

N-ar fi trebuit s-o fac. S-o sărut, să-i împărtăşesc informaţii despre familia mea, cam tot ce făcusem deja. Cumva, Vivian Lau îmi intrase pe sub piele şi nu ştiam cum s-o scot de acolo fără să pierd o parte din mine.

Ochii lui Kai au sclipit complice.

— Amesteci afacerile cu plăcerea. Era şi timpul’

— Tu vorbeşti?

Lui Kai i se părea distractiv să traducă texte academice în latină, doar ca să aibă cu ce să se laude şi fiindcă se plictisea ca naiba.

— Ce pot să spun? Prefer compania cuvintelor în locul oamenilor. Cu excepţia ta, desigur.

— Desigur.'

Vorbea numai prostii.

— Fruntea sus, Russo! Să-ţi placă de logodnica ta nu este cel mai rău lucru din lume, a râs el.

Poate că nu, în lumea lui. Dar în a mea, da.

Eforturile mele de-a o evita pe Vîvian s-au dus pe apa

sâmbetei când m-am întors acasă şi am dat nas în nas cu ea, pe hol.

— O, Doamne! Ce s-a întâmplat?!

Expresia ei Îngrozită mi-a confirmat ceea ce ştiam deja: arătam oribil. Şi, daca mai aveam vreo îndoială, oglinda agăţată vizavi de uşa de la intrare a spulberat-o cu totul.

Falca vânătă. Un ochi vânăt. O tăietură pe frunte.

Slavă Domnului ca nu aveam o şedinţă de consiliu în următoarele doua săptămâni!

— Kai, am răspuns eu.

Mi-am scos haina şi am agăţat-o în cuierul din alamă. Tonul meu era indiferent, dar am simţit o căldură tulburătoare în piept când am văzut-o îngrijorată.

— Kai te-a lovit? m-a întrebat ea, încruntată. Nu pare genul. El e de obicei atât de calm şi de... politicos.

Brusc, căldura din piept a fost înlocuită de iritare.

— Ţi-am spus: nu-i atât de politicos cum pare! i-am replicat, pe un ton răstit. Dar, ca să te lămuresc, eu şi Kai ne relaxăm uneori practicând box. S-a întâmplat să îmi dea mai multe lovituri azi, pentru că eram... cu mintea aiurea.

Gândindu-mă la tine.

— Tu boxezi ca să te distrezi, a spus Vivian şi a pus o vază cu flori pe măsuţa de marmură. Are sens.

— Ce vrea să însemne asta?

— înseamnă că te enervezi repede.

A îndreptat tulpinile florilor, fåra să ţină cont de mina mea Încruntată.

— Sunt sigură că boxul ajută, dar te-ai gândit vreodată la cursuri de gestionare a furiei? m-a luat ea peste picior.

— N-am nevoie de cursuri de gestionare a furiei, am mârâit eu.

în primul rând, ea a fost motivul pentru care Kai a putut să mă lovească în ring. Şi acum tot ca mă insulta?!

— Pot să mă stăpâne,.., am început eu, apoi m-am oprit când am auzit-o râzând. Mă tachinezi.

— E atât de uşor!

Când m-a privit din nou, lui Vivian i-a dispărut zâmbetul. Mi-a studiat chipul, oprindu-se asupra tăieturii urâte de deasupra ochiului.

— Ar trebui să-ţi pui gheaţă pe vânătăi şi să cureţi tăietura, altfel se va infecta, a zis ea.

— O să fiu bine.

Astea nu erau nici primele răni pe care le primisem în ring şi nici cele mai grave.

— Gheaţă şi dezinfectant, a spus ea, pe un ton ferm. Acum!

— Sau ce?

N-ar fi trebuit să intru în jocul ei, dar era atât de adorabilă când încerca să-mi dea ordine, încât n-am putut rezista.

— Sau o să aşez sfeşnicele din această casă la distanţe inegale una de alta şi o să mă asigur că ai alimentele amestecate în farfurie la fiecare masă, a răspuns ea, mijind ochii. Greta o să mă ajute. Mă place

mai mult decât te place pe tine.

M-am răzgândit. Nu era adorabilă. Era al dracului de rea.

— Ne întâlnim în baia de oaspeţi. Aduc eu gheaţa, a adăugat ea.

Nu-mi plăcea ca oamenii să-mi spună ce să fac, dar pe ea o admiram puţin când îmi dădea ordine. M-am îndreptat spre baie.

M-am sprijinit de chiuvetă şi m-am uitat la ceasul de mână. Aveam o grămadă de documente de verificat şi Dumnezeu mi-era martor că trebuia să stau departe de Vivian până când înţelegeam ce simţeam faţă de ea. Şi totuşi, iată-mă aşteptând o nenorocită de pungă cu gheaţă. Rănile nici măcar nu mă dureau. Prea tare.

Uţa s-a deschis, iar Vivian a intrat ducând două pungi mici de gheaţa.

— Ţi-am spus că sunt bine, am mormăit eu, dar o scânteie de plăcere s-a aprins în pieptul meu imediat ce ea şi-a trecut uşor degetele peste maxilarul meu.

— Dante, eşti vânăt.

— Foarte vânăt, am spus eu şi i-am oferit un zâmbet când i-am văzut privirea tăioasă. E important să fii precisă, *mia cara*\

— Vrei o rană asemănătoare şi pe cealaltă parte a maxilarului? a întrebat ea, apăsând una dintre pungi pe faţa mea. Dacă da, te ajut eu.

— Nu este un gest tocmai „sportiv” din partea ta să mă ameninţi în timp ce mă bandajezi. Unii ar putea spune chiar câ eşti ipocrită.

— Nu-mi plac sporturile. în plus, mă pricep de minune să fac mai multe lucruri deodată.

— Cu toate astea, Ashcr Donovan şi Rafael Teixeira, două vedete sportive, sunt pe lista bărbaţilor care ar

putea fi soţul tiu de vis.

înainte eram un fan al ambilor. Acum nu mai eram.

— în primul rând, *trebuie* să uiţi de lista aia. în al doilea rând, ţine asta deasupra ochiului – Vivian mi-a dat a doua pungă de gheaţă, apoi a umezit un prosop – şi nu evita subiectul, adică faptul că refuzi să ceri ajutor!

— Mă descurc eu cu câteva răni. Am trecut prin altele mai rele la viaţa mea.

Totuşi, nu m-am împotrivit când a început să-mi cureţe rana.

— Oare vreau să ştiu ce înţelegi prin *fi mai rele?*

— Mi-am spart nasul prima dată când aveam paisprezece ani. Un dobitoc îl harţuia pe Luca, aşa că i-am dat un pumn.

Apoi mi-a dat şi el unul. Bătaia a devenit destul de urâtă şi a trebuit să merg la urgenţe.

Vivian s-a strâmbat, înfiorată.

— Câţi ani avea celălalt băiat?

— Şaisprezece ani.

Fletcher Alcott fusese o adevărată figură.

— Un copil de *şaisprezece ani* se lua de un copil de nouă ani?

— Laşii se iau întotdeauna de cei care nu pot riposta.

— Din păcate, e adevărat.

A scos un plasture din dulapul cu medicamente, apoi a continuat:

— Ai spus că a fost prima dată când ţi-ai spart nasul. A doua oară ce s-a întâmplat?

Mi-am aşternut un zâmbet pe faţă.

— M-am îmbătat în facultate şi am căzut pe trotuar.

Râsul lui Vivian m-a atins ca o briză rece într-o zi fierbinte de vară.

— Nu mi te pot imagina beat, ca un student tipic,

— Am făcut tot posibilul să şterg orice dovadă incriminatoare, dar amintirile încă există.

— Sunt sigură că aşa ai făcut.

A pus plasturele pe tăietură şi s-a îndepărtat de mine, cu o expresie satisfăcută.

— Gata! Mult mai bine.

— Ai uitat ceva, am spus şi am bătut uşor cu un deget pe maxilarul meu.

Nu ştiam de ce Jucam Jocul ăsta, dacă oricum nu voiam să fiu aici, dar nu-mi aminteam când fusese ultima oară când cineva avusese grijă de mine. Mă simţeam... bine. Deranjant de bine.

— Ce vrei? m-a întrebat ea şi s-a încruntat.

— Pupicul meu.

— Acum tu mă tachinezi pe mine, a zis ea, îmbujorată.

— Nu te-aş tachina niciodată când e vorba despre o chestiune atât de serioasă, am spus solemn. Un pupic pe fiecare dintre rănile mele. Atâta tot. I-ai refuza unui muribund ultima sa dorinţă?

Ochii îi sclipeau, în ciuda urmei de exasperare din ei.

— Nu mai fi teatral! Tu eşti cel care a spus că eşti, citez, .bine". Dar, din moment ce insişti să te comporţi ca un copil...

S-a apropiat din nou de mine. Pulsul mi-a luat-o razna când şi-a trecut buzele peste fruntea, apoi peste maxilarul meu,

— E mai bine acum?

— Mult mai bine.

— Eşti incorigibil.

— Mi s-au zis altele şi mai rele.

— Te cred.

Şi-a întors capul puţin, iar privirile ni s-au întâlnit. Baia mirosea a detergent cu aromă de lămâie şi a unguent,

două dintre cele mai puţin sexy mirosuri cunoscute de omenire. Asta nu m-a împiedicat să mă excit, iar amintirea gustului ei mi-a inundat mintea.

— în legătură cu ce s-a întâmplat în Bali..., a început ea.

Respiraţia ei caldă şi ezitantă mi-a atins pielea. Mi s-a întărit penisul.

— Da?

— Ai făcut bine că te-ai oprit. Ce s-a întâmplat atunci a fost o greşeală.

Am simţit cum dezamăgirea mi se furişează în piept.

— Ştiu că o să ne căsătorim, aşa că va trebui să... în cele din urmă, a continuat ea, trecând sub tăcere detaliile. Dar e

prea devreme. Am băut prea mult vin de Ziua Recunoştinţei şi tn-am lăsat dusa de val. A fost o...

A ezitat când mi-am pus mâinile pe şoldurile ei.

— O greşeală. Nu-i aşa?

Pielea ei îmi ardea palmele, deşi era acoperită de caşmir. Un zâmbet dur mi-a apărut pe chip.

— Corect, am zis.

Am zăbovit încă o clipă, cu mâinile pe şoldurile ei, apoi am dat-o laoparte şi m-am îndreptat spre uşă.

N-ar fi trebuit să o duc la orgasm când eram în Bali, iar ceea ce se întâmplase înainte fusese tot o greşeală. Amândoi aveam dreptate»

Dar nu însemna că trebuia să-mi şi convină acest lucru»

CAPITOLUL 21

După Ziua Recunoştinţei, anul s-a scurs cât ai clipi. Aş vrea să spun că sărbătorile petrecute în calitate de femeie logodită au fost speciale sau memorabile, însă aş minţi; au fost de-a dreptul stresante.

Săptămânile dintre Black Friday şi Ajunul Anului Nou au fost pline de muncă, de obligaţii sociale şi de întrebări interminabile despre viitoarea mea nuntă. De Crăciun, eu şi Dante am rămas peste noapte acasă la părinţii mei şi a fost la fel de ciudat cum mâ temeam că o să fie.

— Dacă mami se mai agită mult, oamenii vor crede că ea este cea care se căsătoreşte cu el, a şoptit soră-mea, Agnes, în timp ce mama îi servea lui Dante încă o băutură.

Eu şi soră-mea îi spuneam „mami” doar între patru ochi, niciodată în faţă.

— Imaginează-ţi-l pe tata negociind *acest* aranjament! am şopdt eu şi am izbucnit amândouă în râs.

După cina din Ajun, ne-am mutat în salon – mama şi Dante lângă şemineu; eu şi soră-mea pe canapea, iar tata şi Gunnar, soţul lui Agnes, pe cealaltă canapea, lângă bar.

Nu apucam s-o văd prea des pe Agnes, fiindcă locuia în Eldorra> dar ori de câte ori ne întâlneam, ne comportam ca nişte adolescente.

— Fetelor, vreţi să ne spuneţi ce e aşa de haios? ne-a întrebat tata» ridicându-şi privirea spre noi şi abandonând conversaţia cu Gunnar.

înalt, blond şi cu ochi albaştri, Gunnar era total diferit de sora mea, din punct de vedere al înfăţişării, dar aveau acelaşi simţ al umorului şi aceeaşi atitudine relaxată. A urmărit, cu o mină amuzată, cum eu şi soră-mea ne luam o expresie serioasă,

— Nu e nimic haios, am spus la unison.

Tata a scuturat din cap, exasperat.

— Vivian, pune-ţi sacoul pe tine! a spus el. E foarte frig. O să te îmbolnăveşti.

— Nu e chiar *aţa* de frig, am protestat. Şemineul e pornit.

Totuşi, m-am îmbrăcat,

Ai mei îmi spuneau mereu să port mai multe straturi de haine şi să mănânc suficientă supă. Era unul dintre puţinele obiceiuri rămase din perioada de dinainte de-a ne îmbogăţi.

Gând m-am uitat la Dante, am observat că ne privea printre gene. Am ridicat dintr-o sprânceană, iar el a clătinat uşor din cap.

Habar nu aveam ce însemna gestul lui, dar curiozitatea mea faţă de acea reacţie s-a evaporat în haosul dimineţii de Crăciun (când Gunnar a anunţat că i-a cumpărat lui Agnes un alt ponei pentru conacul lor de la ţara), al pregătirilor pentru Legacy Ball şi al planificării nunţii, haos care a dominat săptămânile *de după* Anul Nou.

Până să-mi dau seama, era mijlocul lunii

ianuarie, iar agitaţia mea atinsese un nivei-record. Mai erau patru luni până la bal. Şi şapte luni până la nunta.

Doamne, ajută-mă!

— Ai nevoie de o vizită la spa, a spus Isabella. Nimic nu reface corpul mai bine decât un weekend intr-un loc izolat, cu masaje şi yoga.

— Tu urăşti yoga şi odată ai plecat mai devreme de la o şedinţa pentru că era prea „plictisitor şi banal".

— Pentru *mine.* Nu pentru tine.

Isabella starea întinsă pe burtă pe canapeaua mea, cu picioarele ridicate în aer, şi mâzgălea în carneţelul ei. Din când în când, adică la fiecare două minute, bea din doza de suc sau ronţăia o bucăţică de ciocolată neagră. Era ora prânzului, dar mî-a spus că nu îi era prea foame, iar eu nu avusesem ocazia să comand ceva de mâncare.

— Ar trebui să-l iei pe Dante cu tine. Ar fi o escapadă de cuplu.

Mi-am ridicat privirea din schiţa cu aşezarea meselor la bal.

— N-ar trebui să scrii următorul mare thriller, în loc să-mi dai sfaturi nedorite despre viaţa mea amoroasă?

Uneori, Isabella lucra în biroul meu, fiindcă liniştea din apartamentul ci era „prea zgomotoasă", ceea ce nu mă deranja, atât timp cât mă lăsa să lucrez.

— Mă inspir din viaţa reală. Aş putea scrie despre o căsnicie aranjată, care a mers teribil de prost. Soţia îşi ucide soţul după ce ea are o aventură perversă cu portarul ei sexy... sau poate că nu, a adăugat ea în grabă când am pironit-o cu privirea. Dar trebuie să recunoşti: sexul şi crima merg mână în mână.

— Doar tu ai impresia asta.

Am mutat bileţelele cu numele lui Dominic şi al Alessandrei Davenport la masa unde era aşezat şi Kai. *Mult mai bine.* Conform aşezării anterioare, Dominic stătea lângă cel mai mare rival al sau.

4

— Ar trebui să-mi fac griji cu privire la foştii tăi?

— Doar pentru cei care m-au enervat,

— Adică toţi.

— Chiar toţi?

Isabella a făcut pe inocenta.

— Ups!

Un surâs mi s-a întins pe buze. Istoricul ei de întâlniri romantice cuprindea numai bărbaţi duşi cu pluta. Printre ei se numărau piloţi de curse, fotografi, fotomodele şi, dintr-o greşeală de judecată cu adevărat spectaculoasă, un poet aspirant, cu un tatuaj care îl zugrăvea pe Shakespeare şi cu o înclinaţie de a rosti versuri din „Romeo şi Julieta” în timpul sexului.

Ultimele douăsprezece luni fuseseră cea mai lungă pauză pe care o luase de la bărbaţi, de când o ştiam. Iar Isabella merita o pauză.

Era epuizant să ai de-a face cu bărbaţii.

De exemplu: relaţia mea cu Dante. încercarea de a-mi da seama în ce stadiu se află relaţia noastră era ca şi cum aş fi încercat să-mi găsesc echilibrul pe o plută, în mijlocul oceanului.

Eu şi Isabella am rămas tăcute, dar gândurile îmi tot fugeau spre un anumit italian brunet. Ne sărutaserăm, iar Dante îmi dăruise nu unul, ci *două* orgasme uluitoare, după care se oprise imediat.

Nimic nu întrecea umilinţa de a-i cere să facem sex, ca apoi el să mă lase baltă. Cel puţin reuşisem (speram eu) să interpretez ce se petrecuse în acea noapte drept o greşeala.

O bătaie în uşă mi-a întrerupt tumultul interior.

— Intră!

Shannon a intrat ţinând în mână un buchet enorm şi extravagant de trandafiri roşii, pus într-o vază de cristal. Parfumul s-a răspândit instantaneu în cameră, cu o dulceaţă îmbătătoare.

Isabella s-a ridicat. Ochii îi străluceau ca ai unui reporter care dăduse peste un secret picant.

— Sunt pentru dumneavoastră, mi-a spus Shannon, cu un zâmbet complice. Unde vreţi să le pun?

Inima mi-a tresărit.

— Pe birou. Mulţumesc!

— Dumnezeule!

Isabella s-a repezit la biroul meu imediat ce s-a închis uşa.

— Trandafirii ăştia cred că au costat sute de dolari. Cu ce ocazie l-al primit?

— Habar n-am, am recunoscut eu.

în pieptul meu se dădea o luptă între surprindere şi plăcere.

Dante nu-mi mai trimisese niciodată flori. De când ne întorseserăm din Bali, relaţia noastră se transformase într-o coabitare politicoasă. Uneori mai luam împreună câte o gustare, seara, dar încă nu eram un cuplu „normal”.

Nu-mi puteam imagina de ce mi-ar fi trimis trandafiri acum. Nu era nici o sărbătoare, nici vreo aniversare, nici ziua de naştere a cuiva.

— Flori iară niciun motiv. Cele mai nimerite.

Isabella şi-a trecut degetele peste o petală catifelată.

— Cine ar fi crezut ca Dante Russo e atât de romantic?

în sufletul meu, sentimentul de plăcere a fost biruitor.

Printre florile extravagante am găsit un bilet mic, cu numele meu. L-am întors ca să citesc scrisul, iar inima mi-a 4 star în loc.

—- Nu sunt de la Dante.

— Atunci, de la cine? *Ahl*

Isabella a făcut ochii mari când i-am arătat biletul.

Vivian,

îţi urez cu întârziere un An Nou fericit! M-am gândit la tine la miezul nopţii, dar nu am avut curajul să îţi trimit florile până acum. Sper că eşti bine.

Cu dragoste, Heath.

P.S. Sunt aici dacă te răzgândeşti vreodată.

Sentimente de dezamăgire, nelinişte şi confuzie creşteau în mine. Cu excepţia unui mesaj de Crăciun, nu mai vorbisem cu Heath de când ne întâlniserăm la târgul de vechituri. Nu avea sens ca el să-mi trimită flori, mai degrabă l-aş fi văzut pe Dante făcând asta.

— *Cu dragoste, Heath,* a comentat Isabella, strâmbând din nas. Mai întâi apare în New York şi, *întâmplător,* dă peste tine, iar acum asta. Tipul trebuie să te uite. V-aţi despărţit în urmă cu mulţi ani, iar tu...

— Cine e Heath?

La auzul vocii joase şi catifelate, mi-am ridicat privirea spre uşă.

Costum negru. Umeri lăţi. Expresie la fel de întunecată ca şi vocea. Pulsul mi-a luar-o razna.

Dante stătea în prag, cu o pungă de hârtie maro în mână. Ochii îi străluceau ca obsidianul, aţintiţi asupra trandafirilor, încremenise, iar neclintirea lui părea ameninţătoare, precum calmul de dinaintea furtunii.

— Ăăă...

Am aruncat o privire panicată spre Isabella, care a sărit de pe birou şi şi-a luat geanta de pe podea.

— Ei bine, m-am distrat, dar acum trebuie să plec, a ciripit ea cu o voce prea veselă. Monty devine irascibil dacă

nu-l hrănesc la timp.

Trădătoarea! i-am spus din privire.

Îmi pare râu, a mimat ea din buze. *Noroc!*

N-o s-o mai las niciodată să lucreze în biroul meu.

A trecut pe lângă Dante şi l-a bătut pe braţ. Cu stomacul întors pe dos, l-am urmărit cum s-a îndreptat spre mine şi a aşezat punga de hârtie lângă buchet.

A luat biletul şi l-a citit în gând, încordându-şi tot mai tare maxilarul cu fiecare secundă care trecea.

— E un cadou de Anul Nou, am spus când tăcerea a devenit prea apăsătoare. Ca paharele de şampanie pe care ni le-a cumpărat mama.

Tic-tac! Tic-tac! Tic-tac!

Nu-l înşelasem pe Dante şi nu-l căutasem intenţionat pe Heath. Nu aveam de ce să mă simt vinovată. Totuşi, eram agitata, aidoma unor clopoţei în bătaia furtunii.

— Astea nu sunt pahare de şampanie, *mia cara*\

Dante a aruncat biletul de parcă era un hoit.

— Şi nici nu sunt de la mama ta, ceea ce mă aduce înapoi la întrebarea mea. Cine e Heath?

Am inspirat profund, să prind curaj.

— Fostul meu iubit.

Ochii lui Dante au scânteiat.

— Fostul tău iubit.

— Da.

Nu voiam să-l mint, iar Dante oricum ar fi putut să afle cât ai bate din palme cine e Heath.

— De ce îţi trimite fostul tău iubit trandafiri şi bileţele de dragoste?

Vocea i-a rămas la fel de catifelată, dar simţeam apropierea pericolului.

— Nu e un bileţel de dragoste.

— Ei, pe naiba! Pare să fie unul.

Dacă Dante ar fi scrâşnit mai tare din dinţi, aceştia i s-

ar fi sfărâmat.

— Ce vrea să spună cu *„dacă te răzgândeşti vreodată”*.*

— I-am spus despre logodna noastră acum câteva luni.

De vreme ce îi spuneam adevărul, puteam să-i mărturisesc ce se întâmplase.

— Şi-a făcut apariţia în New York şi a dat de înţeles că ar fi dispus să mai dea o şansă relaţiei noastre. Eu am refuzat. El a plecat. Asta e tot.

Ochii Iui Dante erau aproape negri de furie.

— Evident că nu aşa s-a terminat, având în vedere *minunatul* buchet pe care ţi l-a trimis.

— Sunt doar nişte flori.

Am înţeles de ce era supărat, dar facea din ţânţar armăsar.

— E un gest inofensiv.

— Un nenorocit îţi trimite flori şi tu vrei să-mi spui că e un gest inofensiv?

Dante a luat iar biletul în mână.

— *M-am gândit la tine la miezul nopţii, dar nu am avut curajul să îţi trimit florile până acum. Sper că eşti bine. Cu dragoste, Heath,* a citit el sarcastic. Nu e greu să-ţi dai seama ce facea în timp ce se gândea la rine la miezul nopţii.

Frustrarea m-a făcut să uit de vinovăţie.

— Nu pot să controlez ce fac sau ce spun alţi oameni. I-am zis că nu vreau să ne împăcăm şi i-o voi repeta dacă insistă. Ce vrei să fac? Să cer un ordin de restricţie împotriva lui?

— E o idee excelentă!

— E o idee *ridicolă!*

— încă îl mai iubeşti?

Nu mă aşteptam să mă întrebe asta. Vam privit cu gura căscată, reuşind să rostesc un singur cuvânt:

— Poftim?

— încâ îl mai *iubeşti?* m-a întrebat el, pe un ton înverşunat.

— Ne-am despărţit cu ani în urmă.

— Asta nu-mi răspunde la întrebare.

M-am fâstâcit sub privirea grea a lui Dante.

îl mai iubeam pe Heath? Ţineam la el şi îmi lipsea relaţia liniştită pe care o avuseserăm. Despărţirea mă devastase. Dar nu mai eram aceeaşi persoană ca arunci când fuseserăm împreună, iar timpul îmi transformase durerea într-un ecou îndepărtat a ceea ce fusese odată.

Când mâ gândeam la Heath, mă gândeam la confortul de a fi iubită. Nu neapărat *la eL* Insă, dacă *nu aş fi nevoită* să mă mărit cu Dante şi aş putea să mă întorc la Heath, iară să-mi înstrăinez părinţii, aş face-o?

Şovăiala îmi facea inima să bată cu putere.

— Nu contează, am spus, în cele din urmă. Sunt logodită cu rine şi nu mă voi împăca cu Heath.

Răspunsul meu nu a făcut decât să aţâţe focul din ochii Iui Dame.

— Nu vreau ca logodnica mea să tânjească după alt bărbat nici înainte de nuntă, nici în timpul nunţii, nici după nuntă.

— De ce contează? am izbucnit eu. Oricum o să obţii acces pe o piaţă nouă şi ţi se va respecta partea de înţelegere. Nu te mai preface că asta e o logodnă normală! Nu este. Poate că ne-am sărutat şi... am devenit mai intimi, dar *nu* suntem îndrăgostiţi. Mi-ai spus asta de nenumărate ori. Sunt a ta. Dar n-ai dreptul să dictezi cum să mă simt sau ia cine să mă gândesc. Asta *nu* face parte din înţelegere!

S-a lăsat o tăcere grea în urma discursului meu. Mi s-a pus un nod în gât.

Eu şi Dante ne-am holbat unul la celălalt, iar aerul părea să sfârâie din cauza tensiunii dintre noi. O mişcare greşită, şi el m-ar arde de vie. Mă aşteptam la o explozie, la ţipete sau la un fel de ameninţare voalată.

În schimb, după câteva secunde care mi s-au părut a fi ore, el s-a răsucit pe călcâie şi a plecat iară să mai scoată vreun cuvânt. Uşa s-a închis în urma lui, iar eu m-am sprijinit de birou, brusc epuizată. Mi-am apăsat palmele pe ochi.

De fiecare dată când începeam să ne înţelegem mai bine, făceam doi paşi înapoi. îmi dădea impresia că simte ceva pentru mine. Apoi, cât ai clipi, mă izgonea ca pe un copil nedorit.

Chiar şi un om al cavernelor ar *fi* putut să comunice mai bine decât el.

Ce căutase aici, oricum? Locul de muncă al lui Dante se afla la câteva străzi distanţă de al meu, dar nu mă vizitase niciodată la serviciu.

Ochii mi s-au oprit asupra pungii de hârtie pe care o lăsase în urmă. Diipă o clipă de ezitare, am deschis-o şi am simţit că îmi pică cerul în cap.

Pe fundul pungii, între tacâmuri învelite în şerveţele şi mai multe sosuri, se aflau două cutii de mâncare, de la restaurantul meu preferat de sushi.

CAPITOLUL 22

WlQfV

— Ai grijă, *micetta,* altfel o să-ri tai degetele! m-a avertizat Greca, scoţând un sunet dezaprobator. Nimeni nu vrea să mănânce came de om.

— îmi cer scuze! am murmurat eu.

Am încercat să-mi stăpânesc gândurile rătăcitoare, pentru a mă concentra asupra lucrului pe care îl aveam de făcut.

Dacă m-ar vedea mama acum, tocând usturoi, îmbrăcată într-un pulover vechi de caşmir şi în blugi, ar face un infarct. Familia Lau nu „muncea” în bucătărie, nici nu purta haine din sezonul trecut, dar mie îmi plăcea confortul pe care mi-l oferea gătitul.

Le invitasem pe Isabella şi pe Sloane la cină şi hotărâsem că o seară de gătit între fete ar fi mai distractivă decât o cină formală.

Avusesem dreptate. Bucătăria mirosea ca bucătăria unui restaurant rustic toscan. Sosul de roşii fierbea pe aragaz, holurile cu ierburi şi condimente erau aliniate pe blat, iar aroma acrişoară de lămâi proaspete desăvârşea amestecul de arome apetisante.

La celălalt capăt al bucătăriei, Isabelh tăia păstăile, iar Sloane ne pregătea cocktailuri Martini. Greta, care refuza sa ne lase nesupravegheate, se plimba prin încăpere, verificând ce faceam şi certându-ne când nu

pregăteam mâncarea cum trebuie.

Atmosfera era plăcută şi normală, exact ca înrr-o casă adevărată. Atunci, de ce mă simţeam nelalocul meu?

Poate pentru că tu şi Dante încă sunteţi certaţi, mă tachina vocea din capul meu.

Participaserăm la evenimentele sociale obligatorii, sărbătoriserăm Ziua îndrăgostirilor la restaurantul Per Se şi asistaserăm la un spectacol de Anul Nou chinezesc la Lincoln Cenrer, dar acasă relaţia noastră fusese rece şi distantă de când mă vizitase Dante la muncă.

Nu ar trebui să fiu surprinsă. Dante bătea în retragere de fiecare dată când lucrurile nu mergeau cum voia el, iar eu eram prea enervată de reacţia lui exagerată ca să-l bag în seamă.

Aşa că iată-ne, din nou, intr-un impas.

Am tocat usturoiul cu mai multă forţă decât era necesar.

• >

— Poftim! a zis Sloane când a apărut lângă mine, punând un Martini cu mere pe blat. Bea-l după ce termini cu cuţitele! Arăţi de parcă ai avea nevoie de o băutură.

Am schiţat un mic zâmbet.

— Mulţumesc!

Sloane îşi răsucise părul blond-deschis în cocul pe care şi-l facea adesea, dar îşi scosese jacheta şi îşi lăsase telefonul deoparte. Dacă ar putea, ar dansa desculţă pe un bar din Ibiza.

— Unde este viitorul tău soţ galant? m-a întrebat Isabella. E tot bosumflat din cauza florilor?

Era hotărâtă să dovedească faptul că cu şi Dante ne vom transforma într-un adevărat cuplu până la nuntă şi îi rostea numele ori de câte ori avea ocazia. Bănuiam că

pusese un pariu

cu Sloane pentru a vedea cine dintre ele avea dreptate. Părerea lui Sloane despre romantism era la fel de favorabilă precum părerea ei despre şobolanii de la metroul din New York şi despre oamenii care poartă sandale cu şosete.

— Nu e bosumflat, am spus, conştientă de prezenţa Gretei. E ocupat.

Fusese ocupat timp de trei săptămâni. Dacă Dante se pricepea la ceva, acel lucru era evitarea conversaţiilor dificile.

— E bosumflat, au spus Isabella, Greta şi Sloane la unison.

— Crede-mă! L-am crescut pe Dante de când era în scutece, a adăugat Greta, în timp ce verifica sosul. N-o să întâlneşti niciodată un om mai încăpăţânat decât el.

Mie-mi spui?

— Dar..., a continuat ea şi a amestecat în oală cu o lingură de lemn, are şi o inimă mare, chiar dacă n-o arată. El nu... se pricepe la cuvinte. Bunicul său, Dumnezeu să-l odihnească, a fost un bun om de afaceri, dar nu şi un bun comunicator. Le-a transmis aceste trăsături băieţilor.

Mi s-a pus un nod în gât. Exact din acest motiv nu renunţasem încă la Dante. Nu prea puteam să comunic cu el, iar atitudinea lui când caldă, când rece mă facea să-mi smulg părul din cap. Dar, dincolo de toate astea, merita să am răbdare cu el.

— îl vorbeşti de bine pentru că ţi-a instalat un televizor în bucătărie? am întrebat-o eu, în glumă.

— Când cineva îţi oferă mită, e nepoliticos să n-o accepţi, a replicat ea, iar ochii i-au sclipit.

Râsetele au răsunat prin bucătărie, dar s-au curmat brusc când Dante şi Kai au apărut în prag.

Mi-am îndreptat spatele, iar pulsul mi s-a înteţit. Isabella s-a oprit din tăiat păstăile, iar Sloane a sorbit din băutură, privirea ei rece pironindu-i pe nou-veniţi de parcă ei erau cei care dădeau

buzna în casa *ei.*

— Dante, nu ştiam că ajungi acasă la timp pentru cină, a spus Greta şi şi-a şters mâinile pe un prosop de bucătărie. Mâncarea e aproape gara. O să mai adaug două farfurii pe masa.

— Nu e nevoie. Am trecut doar să luăm nişte documente. O să luăm masa la Valhalla în seara asta.

Atenţia lui Dante nu s-a abătut de la Greta.

— Şi plec mâine la Washington, cu afaceri. Voi fi plecat pentru o săptămâna, a adăugat el.

— înţeleg, a răspuns Greta şi mi-a aruncat o privire.

M-am concentrat din nou asupra usturoiului.

în mod clar, anunţul lui Dante îmi era adresat, dar, dacă el nu era suficient de matur să-mi vorbească direct, ca un adult, nu aveam să-i dau satisfacţia de a-l băga în seamă.

Lângă el, Kai ne-a scrutat iute pe mine şi pe Sloane, apoi privirea lui s-a oprit asupra Isabellei, care stătea pe cel mai apropiat scaun de intrare. Fusta ei de piele, cerceii şi cizmele cu tocuri-cui alcătuiau o ţinută total opusă costumului, ochelarilor şi batistei lui de mătase, din buzunarul de la piept.

Ea şi-a arcuit o sprânceană, apoi a luat o roşie cherry şi a băgat-o în gură. Nu şî-a dezlipit privirea de el, iar această mişcare, altfel inocentă, părea aproape erotică.

Kai i-a urmărit spectacolul cu expresia blândă a cuiva care aşteaptă la coadă la poştă. Lângă el, Dante a rămas în uşă, tăcut şi nemişcat.

Sosurile fierbeau şi şuierau pe aragaz de jumătate de oră, iar eu continuam să tai usturoi într-un ritm constant, pc Tocător. Tensiunea era aproape la fel de densă precum sosul de roşii pregătit de Greta. Aceasta şi-a dres glasul, apoi a spus:

— Ei bine, să aveţi o călătorie plăcură în Washington! Să aduceţi câteva suvenire. Sunt sigura că cei din casă vor aprecia, a adăugat ea şi mi-a aruncat o căutătură.

Subtil gestul, Greta!

— O sa ţin minte, a zis Dante, pe un ton sever. Poftă bună! A plecat fără să-mi arunce vreo privire.

— La revedere, doamnelor! a spus Kai, înainte să-l urmeze pe Dante.

Ieşirea lor a risipit tensiunea care ne ţinea ostatice.

Am lăsat cuţitul din mână, iar Greta a mormăit ceva în timp ce scotea carnea din cuptor.

— Nli-e sete, a spus Isabella şi a coborât de pe scaun, apoi s-a îndreptat spre frigider, îmbujorată.

M-am holbat la tocător, încercând să-mi vin în fire.

Ar fi trebuit să mă obişnuiesc până acum cu plecările lui Dante, dar vestea viitoarei sale călătorii de afaceri mă întrista mai mult decât ar fi trebuit. Chiar dacă nu vorbeam, prezenţa lui în apartament îmi oferea confort şi linişte.

întotdeauna era un pic mai frig când nu era şi el acasă.

CAPITOLUL 23

Dante & Vivian

Dante

Nu aveam nicio treabă în Washington. Puteam să-mi conduc online afacerile pe care le aveam acolo, dar pauza de la

atmosfera tensionată de acasă era binevenită. De asemenea, am profitat de ocazie ca să-l văd pe Christian, căruia îi încredinţasem un nou proiect, pe lângă problema cu Francis.

Stătea întins pe canapeaua din faţa mea, cu ochii reci. Ne aflam în biblioteca penthouse-ului său din centrul oraşului şi petrecuserăm ultima oră discutând despre Valhalla, despre afaceri şi securitate. Dar, judecând după expresia iui, încă era supărat pentru ce se întâmplase mai devreme, pe hol.

Doar îi sărutasem mâna vecinei lui. O vecină faţă de care părea să aibă un interes deosebit. Nu se întâmplă în fiecare zi să-l văd pe Christian Harper frământându-se din cauza unei femei şi să fiu al naibii dacă aveam să trec cu vederea asta fată să îmi bat un pic joc de el!

O să-i treacă supărarea. Nici măcar nu erau împreună.

Heath Arnett. CEO al unui start-up de stocare a datelor în cloud, care se va deschide la sfârşitul acestui an, a spus el şi

a ridicat o sprânceană. De când îţi pasă ţie de stocarea datelor în doud?

Să.-i aud numele tipului m-a făcut să uit întâmplarea haioasă de mai devreme, de pe hol.

M-am gândit la tine la miezul nopţii. Cu dragoste, Heath. Ceva întunecat şi nedorit îmi dădea târcoale în piept.

— Nu face pe prostul!

Am dat pe gât restul băuturii şi mi-am aşezat paharul de cristal pe măsuţa din apropiere.

— Ai descoperit detalii importante?

îl rugasem pe Christian să caute informaţii despre trecutul lui Heath. Nu-i luase mult timp să-i afle numele complet, precum şi totul despre munca, familia şi hobbyurile sale.

Avusese parte de o educaţie americană standard şi provenea dintr-o familie din clasa de mijloc. Studiase la Columbia, unde o cunoscuse pe Vivian. După o carieră de succes ca dezvoltator de software, fondase un start-up care, în prezent, mergea ca pe roate. Dar asta era partea frumoasă, ştiută de toată lumea. Eu voiam să văd partea întunecată.

Christian a zâmbit. Mereu se entuziasma când era pe cale să dea în vileag pe cineva.

— E posibil sa se fi implicat în activităţi dubioase, care au dus la creşterea companiei sale. Nu criminale, dar discutabile. Suficient încât să afecteze grav performanţa OPI-ului lor.

— Bun. Ocupă-te înainte să-l lanseze pe piaţa!

Am luat o înghiţitură de apă, dar aceasta nu a reuşit să-mi stingă clocotul din sânge.

— Desigur, a consimţit el şi s-a uitat la mine, ochii lui de culoarea chihlimbarului sclipind amuzaţi. Nu mi-ai răspuns la întrebarea de mai devreme. De ce îţi pasă atât de mult de acest Heath? Nu cumva fiindcă e fostul iubit al lui Vivian? Barbarul de care a fost îndrăgostită nebuneşte până când oărinţii ei au obligat-o să se despartă de el, pentru că nu provenea dintr-un mediu ca al *tău?*

Christian şi-a învârtit băutura în pahar, apoi a adăugat:

— Am auzit ca i-a trimis trandafiri după Anul Nou. De-ăia frumoşi.

Sângele îmi fierbea şi mai tare în vene.

— Ştie că Vivian e logodnica mea, şi totuşi i-a trimis trandafiri! E o lipsă de respect!

Nu-i povestisem lui Christian despre ce se întâmplase la clubul Valhalla, în Bali şi nici despre schimbările din relaţia mea cu Vivian. Să-i ofer aceste informaţii ar fi fost ca şi cum i-aş da dinamită unui copil care vrea să detoneze tot în jurul său. Din păcate, ticălosul cunoştea precis slăbiciunile altora.

Nu că Vivian ar fi fost slăbiciunea mea.

— Hmm.

Un zâmbet bănuitor a apărut pe buzele lui.

— Ăsta ar fi unul dintre motivele pentru care te enervezi. Un alt motiv, în care tind să cred mai mult, este că începi să ai sentimente pentru frumoasa ta viitoare soţie.

— Lasă whiskyul, Harperi îţi întuneca judecata, am spus, pe un ton rece. Pe Vivian o tolerez mai mult decât o toleram la început, dar nu s-a schimbat nimic între noi. N-am de gând să mă însor cu ea şi să mă înrudesc cu familia Lau.

Dintr-un oarecare motiv, ideea mă încânta mai puţin decât acum şase luni. Cuvintele mele erau pline de amărăciune, ca şî cum ar fi fost pângărite de mina uni, deşi vorbisem serios. Eram atras de Vivian. Acceptasem acest lucru. Chiar îmi plăcea, dar nu suficient cât să trec cu vederea şantajul lui caică-sau.

Oricum, nu conta. Odată ce voi demola imperiul tatălui ei, nu va mai vrea să aibă de-a face cu mine. Era prea loială propriei familii. Acesta era preţul afacerii.

Simţeam furnicături pe ceafa.

Mi-am suflecat mânecile, dorindu-mi să nu. mai fie atât de cald aici. Probabil că dăduse Christian căldura la maximum.

— Dacă spui tu. Nu-ţi face griji, aproape l-am prins. în curând o să scapi de toată familia Lau şi o să poţi avea din nou casa numai pentru tine.

0 durere ciudată mi-a cuprins pieptul.

— Abia aştept, am răspuns sec.

Mi-am mai turnat un pahar de whisky, dar, înainte să iau o înghiţitură, mi-a sunat telefonul.

Edward

Nu mă suna decât în caz de urgenţă. Oare păţise Vivian ceva? M-am scuzat repede şi am ieşit pe hol.

— Ce s-a întâmplat? am întrebat imediat ce m-am îndepărtat de Christian, ca să nu mă audă. Vivian este bine?

— Domnişoara Vivian este în regulă, m-a asigurat Edward. Totuşi, s-a întâmplat..., şi-a dres el glasul. Ceva de care cred că trebuie sa aflaţi şi dumneavoastră. Are un musafir.

Am aşteptat cu nerăbdare să termine ce avea de zis. Vivian primea vizitatori tot timpul. Nu eram anunţat în legătură cu nidunul dintre ei, decât dacă...

— Din câte am înţeles, este un fost iubit. Cred ca numele lui este Heath.

A durat o clipă până să-mi dau seama de consecinţele vizitei lui. Odată ce am băgat la cap, furia mi s-a strecurat pe sub piele ca o otravă lentă.

Ce *naiba* căuta Heath în casa mea? Trebuia să fie în California, la dracu’l

Aveam de gând să-l omor pe Christian. Probabil ca ştia că Heath era în New York şi nu mi-a spus nimic.

— în mod normal, nu v-aş deranja cu o astfel de situaţie, însă el a insistat destul de mult s-o vadă pe domnişoara Vivian. Ea a fost de acord să-l lase să intre, dar...

Şi-a dres iarăşi delicat glasul.

— Având în vedere sosirea lui *neaşteptată,* am vrut sâ vâ anunţ.

Pulsul îmi răsuna cu putere în timpane, distorsionând vocea lui Edward. Eu eram în Washington. Vivian era în New York cu fostul ei iubit. Am luat o decizie în două secunde.

— Stai cu ochii pe ei *şi* nu-l lăsa să plece până nu ajung acasă* i-am ordonat eu. Mă întorc în seara asta.

Zborul dura de obicei optzeci de minute. Avionul meu putea ajunge în cincizeci.

— Da, domnule!

Am închis şi am reintrat în bibliotecă. Pe de-o pane, voiam să-l strâng de gât pe Christian pentru că îmi ascundea intenţionat informaţii; pe de altă parte, aveam o problemă mai importantă de rezolvat.

— Trebuie să mă întorc la New York, am zis eu şi mi-am luat sacoul de pe speteaza canapelei. A intervenit o... problemă personală, de care trebuie să mă ocup.

Christian şi-a ridicat privirea din telefon, apoi l-a băgat în buzunar.

— îmi pare rău să aud asta, a spus el, pe un ton blând. Hai să te conduc!

în drum spre foaier, m-a încercat o senzaţie necunoscută.

Frică.

De ce dracu mi-era frică? Heath voia o a doua şansă cu Vivian, nu i-ar fi făcut rău fizic. Aveam încredere în Edward că va ţine situaţia sub control; un singur apel de la el, şi echipa mea de securitate de acasă l-ar fi făcut pe Heath să-şi dorească să nu fi pus piciorul acolo.

Dar dacă Vivian *îşi dorea* să-l vadă? Relaţia noastră scârţâia de când ne certaserăm. L-ar fi putut chema cât cu eram plecat. Heath ar putea s-o convingă să-i mai dea o şansa chiar în clipa asta.

N-ar trebui să conteze, având în vedere că relaţia noastră era socrită eşecului încă de la început. Dar, dintr-un motiv inexplicabil, conta.

Eu şi Christian am ajuns în faţa uşii.

— Problema asta personală..., a spus el în timp ce eu ieşeam pe hol, are legătură cu faptul că fostul iubit al lui Vivian a apărut

acasă la tine?

Am încremenit de uimire, apoi m-au apucat nervii. M-am întors, pironindu-l cu privirea pe Christian.

— Ce dracu' ai făcut, Harper?

— Pur şi simplu am înlesnit reuniunea logodnicei tale cu un vechi prieteni de-ai ei. Din moment ce te distrezi călcan- du-mă pe nervi, m-am gândit să-ţi întorc favoarea. Mai am de zis ceva, Dante, a adăugat el, cu un zâmbet sec. Dacă o mai atingi pe Stella, o să rămâi iară logodnică.

Mi-a trântit usa în nas.

*

Am văzut roşu în faţa ochilor.

Ticălosul!

în alte circumstanţe, nu i-aş fi ignorat ameninţarea, dar nu aveam timp de prostiile lui. Aveam să mă ocup de Christian mai târziu.

Mi-a luat zece minute să ajung la avionul meu, patruzeci să aterizez la New York şi încă treizeci să ajung la apartament.

în tot acest timp, am spumegat de nervi.

Ar fi trebuit să mă ocup personal de situaţia cu Heath, în loc să-l rog pe Christian. Deşi bun în meseria lui, era în stare să folosească toate informaţiile pe care le avea la dispoziţie împotriva altora.

în afară de asta, aveam pe cap vizita nenorocitului de Heath. Nu primisem nicio veste de la Edwatd. dar gândul că celălalt tip se afla în apropierea lui Vivian dc aproape două orc mă scotea din sărite.

Când am ajuns la apartament, Edward m-a întâmpinat la uşă, cu o expresie neutră.

— Bună seara, domnule!

— Unde sunt?

Nu părea afectat de întrebarea mea tăioasă.

— în suffa...

Am dispărut înainte să-şi termine propoziţia.

Ce puteau să facă Heath şi Vivian în tot acest dmp? Despre ce vorbeau? Oare ţinuseră legătura de când îi trimisese el trandafirii?

M-am oprit în uşa sufrageriei. Am observat-o imediat pe Vivian, care stătea sprijinită de perete, lângă şemineu. Heath stătea în faţa ei. Era mai înalt şi o acoperea parţial.

Stomacul mi s-a răscolit de mânie.

M-am îndreptat spre ei, păşind silenţios pe covorul gros. Muşchii mi se încordau cu fiecare pas.

— Ţi-am spus: nu ţi-am trimis eu mesaj! a exclamat Vivian exasperată, pe când mă apropiam.

Niciunul dintre ei nu şi-a dat seama de prezenţa mea.

— Nu ştiu ce s-a întâmplat, dar mesajul nu e de la mine, a adăugat ea.

— Nu trebuie să mă minţi.

Vocea lui Heath mă sâcâia ca înţepăturile unei insecte. îmi venea să sar la gâtul lui şi să-i smulg limba.

— Nu vrei să te măriţi cu Dante. Amândoi ştim asta. Eşd cu el doar din cauza părinţilor tăi. Uite, doar... aşteaptă până la OPI-ul companiei mele, bine? Amâna nunta!

— Nu pot să fac asta!

Exasperarea ei s-a transformat *în* oboseală.

— îmi pasă de tine, Heath! întotdeauna îmi va păsa. Tu ai fost prima mea iubire. Dar nu pot... nu pot să-i fac asta nici lui Dante, nici familiei mele.

Am fost prima ta iubire? a întreba t-o el cu o voce mai aspră.

— Heath...

— încă te iubesc! O şui! întotdeauna te-am iubit! Dacă n-ar fi fost părinţii tăi..., a făcut o pauza şi şi-a aplecat capul. La naiba, Viv! Trebuia să rămânem împreună!

— Ştiu.

La auzul vocii ei triste, mi-a fugit pământul de sub picioare.

— Dar nu s-a întâmplat asta.

— II iubeşti?

Vivian a rămas pe gânduri. Stomacul mi s-a umplut de noduri.

— Nu-l iubeşti, a continuat Heath. Dacă l-ai fi iubit, n-ai fi stat în cumpănă.

— Nu e chiar atât de simplu!

Auzisem destule.

— Data viitoare când încerci să furi logodnica unui bărbat, am spus eu, pe un ton extrem de calm, în ciuda furiei care mă copleşea, nu fi atât de prost încât s-o faci chiar în casa lui!

Heath s-a răsucit brusc.

A rămas surprins, dar nu a apucat să reacţioneze înainte să-i dau un pumn în figură.

Vivian

Sunetul loviturii lui Dante şi urletul de durere al lui Heath au răsunat în încăpere. Sângele a ţâşnit din nasul fostului meu iubit, iar mirosul metalic mi-a inundat nările, pătrunzându-mi sub piele. Am înţepenit locului.

Nu puteam decât să privesc îngrozită cum Dante îl trăgea de guler pe Heath şi îl imobiliza la perete.

Pe faţa lui Dante se citea supărarea, care îi încorda maxilarul şi îi facea pometţii să semene cu două tăişuri în

lumina focului din şemincu. Furia îi mocnea în privire, ameninţând să-l anihileze pe celălalt cât ai clipi.

întotdeauna fusese intimidant, dar în acel moment, părea impunător, de parcă diavolul însuşi părăsise iadul pentru a se răzbuna.

— Nu-mi pasă de cât timp vă cunoaşteţi tu şi Vivian sau cât de mult timp aţi fost împreună.

Dante a scos un mârâit, care mi-a stârnit fiori de gheaţă pe şira spinării.

— N-o atingi! Nu vorbeşti cu ea! Nici măcar nu te gândeşti la ea! Dacă o faci, o să-ţi rup fiecare nenorocit de os, până când nici măcar maică-ta n-o să te mai recunoască. M-ai înţeles?

Lui Heath i s-a scurs sângele de pe bărbie pe cămaşa.

— Eşti dus cu capul! s-a răstit el.

în duda bravadei, i se citea teama în ochi. îi era extrem de frică.

— Te dau în judecată pentru agresiune!

Zâmbetul Liniştit al lui Dante era înspăimântător.

— Poţi să încerci.

L-a strâns şi mai tare de cămaşă, cu degetele deja vinete de Ia pumnul pe care i-l dăduse mai devreme. Simţeam apropierea iminentă a violenţei. Asta m-a smuls din stupoare.

— Opreşte-te!

Mi-am regăsit glasul exact în clipa în care Dante se pregătea să-i mai tragă un pumn.

— Dă-i drumul! am strigat eu, dar el nu s-a dinţii. *Acum!*

A trecut o dipă apăsătoare până când Dante i-a dat drumul lui Heath. Acesta s-a prăbuşir pe podea, tuşind şi ţinându-se de nas. Judecând după sunetul de mai devreme, probabil că nasul lui era rupt, dar îmi era greu

să dau dovadă de compasiune, după ce avusesem de-a face cu el în ultimele două ore.

Nu suntem în curtea şcolii! am spus. Sunteţi amândoi oameni maturi! *Comportaţi-uă* ca atare!

Ziua mea fusese destul de nasoală. Mai întâi, cineva vărsase cafea pe rochia mea albă, nouă-nouţă, pe care o cumpărasem de la Theory, în drumul meu spre cafenea. Apoi, aflasem că o ţeava se spărsese la locul ales iniţial pentru bal. Sala era inundată şi ar dura luni întregi pentru a repara totul, ceea ce însemna că aveam trei luni la dispoziţie să găsesc un alt loc unde să organizez balul, care să fie: 1) liber, chiar dacă e din scurt; 2) în limita bugetului meu şi 3) destul de spaţios şi de impresionant pentru a găzdui cinci sute de invitaţi extrem de exigenţi şi de critici.

Venisem acasă sperând să mă relaxez, numai că Heath a apărut la uşă şi a început să bata câmpii despre un mesaj pe care se presupune că i-l trimiseseră eu, în care scria că vreau să ne împăcăm. Acum, logodnicul meu şi fostul meu iubit erau gata să se omoare şi curgea sânge peste tot. Se înţelege de la sine, nu mai eram în stare să simt nici măcar compasiune.

— Heath, ar trebui să te duci la doctor.

Fiecare secundă în care el şi Dante stăteau în aceeaşi cameră era primejdioasă. Aş fi mers cu el la spital, dar, având în vedere starea de spirit a lui Dante, nu mi se părea o idee tocmai bună.

Heath s-a uitat la mine, cu o privire îndurerată.

— Viv...

Dante a mârâit ameninţător.

— Pleacă! Te rog! i-am zis lui Heath.

A deschis gura, ca şi cum ar fi vrut să adauge ceva, dar privirea necruţătoare a lui Dante l-a forţat să se ridice şi să iasă din cameră fără să mai scoată vreun cuvânt.

Am aşteptat până când am auzit uşa de la intrare trântindu-se, apoi m-am răsucit cu faţa spre celălalt bărbat, care mă scotea din sărite şi îmi provoca migrene încontinuu.

— Ce e în *neregulă* cu dne? Nu ai voie să loveşti oamenii! Probabil că i-ai spart nasul!

Am voie să fac ce ma taie capul, a spus Dante, fără nido remuşcare. A meritat-o!

Simţeam o apăsare în tâmple,

— Nu, nu *poţi.* Hai să-ţi zic ceva! Dacă ai bani, nu În-seamnă că nu vei suferi consecinţele faptelor tale. Există un... un mod corect de a rezolva problemele, unul care nu indude violenţa. Ai noroc dacă *nu* re dă în judecatâpentru agresiune!

— Eu sunt norocos? a mârâit Dante. El e norocos câ nu i-am spart decât nasul, după ce a intrat în casa mea şi a încercat să ne rupă logodna.

— Nu spun că el a procedat corect. Spun că exista o cale mai bună de a gestiona situaţia, în loc să rişti să fii acuzat de agresiune.

Dante avea destui avocaţi şi bani pentru a scăpa de o astfel de acuzaţie, dar nu asta era relevant. Era vorba despre principii.

— Te-a atins, a zis el.

Dante m-a privit pătrunzător.

— Ai *vrut* să re atingă?

Pentru numele lui Dumnezeu!

— N-ai dreptul să faci asta! am spus, scrâşnind din dinţi-N-ai dreptul să dai buzna şi să te comporţi ca un logodnic gelos, după ce m-ai ignorat săptămâni întregi. Am încercat să vorbesc cu tine despre Heath după ce am primit florile. Ai refuzat şi ai dar fuguţa în D.C.!

— Nu te-am ignorat şi nu am dac *faguţa* în D.C., a spus cu o grimasă.

— M-ai ignorat. Ai evitat să mă priveşti în ochi şi să-mi vorbeşti şi ai comunicat cu mine doar mormâind sau prin intermediul altor persoane. E clar că m-ai ignorau

Dante m-a privit fix, cu o expresie rece.

Frustrarea îmi bolborosea în piept şi mă siifnni

— Te deschizi în faţa mea, apoi te închizi. Mă săruţi, apoi pleci. Facem asta întruna de luni întregi şi m-am *săturat.*

Mi-am împins bărbia în afară. Inima îmi şovăia, deşi eram un pachet de nervi,

— Vreau să ştiu odată pentru totdeauna. între noi e în continuare doar o afacere sau e ceva mai mult?

— Nu contează. Ne căsătorim oricum.

— *Ba* contează. Nu mai intru în jocul tău!

Frustrarea mea s-a transformat în mânie şi vorbele mele au devenit tăioase:

— Dacă asta e o afacere, o vom trata ca atare. Vom concepe un moştenitor, vom zâmbi în faţa camerelor de filmat în public, iar în privat ne vom trăi vieţile separat. Şi cu asta basta!

Nu era viaţa pe care aş fi ales-o pentru mine, dar eram prea implicată ca să renunţ acum. Cel puţin, puteam să aflu ce era, de fapt, între noi şi, în consecinţă, să-mi schimb aşteptările.

Nu aş mai întoarce pe toate părţile fiecare gest intim, căutând dovada unui lucru care nu exista. Nu m-aş mai agăţa de speranţa că Dante se va schimba, iar eu voi fi una dintre norocoasele a căror căsătorie aranjată s-a transformat în dragoste.

— Să ne trăim vieţile separat când suntem în privat? a întrebat Dante. Ce naiba înseamnă asta?!

— înseamnă exact ce auzi. Facem ce vrem, păstrăm discreţia şi nu avem discuţii pe tema asta, atât timp cât nu ne afectează... imaginea publică.

Furia din ochii lui m-a făcut să mă bâlbâi.

— Vorbeşti despre vreo aventură, Vivian?

Mi s-a făcut pielea de găină.

— /V«, şi nu asta e ideea. Răspunde-mi la întrebare! Este vorba despre afaceri sau este ceva mai mult?

El a rămas tăcut.

— Heath a greşit când a venit aici, dar cu eşti supărat pentru că...? Te simţi ameninţat? Eşti posesiv? Nu sunt o jucărie, Dante! am strigat, cu pumnii atât de strânşi, încât îmi intrau unghiile în palme. N-ai dreptul să mă dai laoparte şi să mă ici înapoi doar atunci când mă vrea altcineva.

— Nu cred că eşti o jucărie, m-a contrazis el.

— Atunci de ce îţi pasă? De ce l-ai pocnit pe Heath, după ce ai spus să nu ne implicăm emoţional în relaţia asta?

M-am lovit de şi mai multă tăcere. Mărul lui Adam i se mişca vizibil.

Tensiunea era atât de copleşitoare, încât mi s-a pus un nod în gât, dar am continuat, nedorind să-l las să scape atât de uşor:

— Suntem împreună doar din cauza unei înţelegeri pe care ai facut-o cu tata. De ce re interesează dacă fostul meu revine în viaţa mea? Ştii că oricum ne vom căsători. Ţi-e teamă că voi rupe logodna? Că o să fug cu Heath şi *o* să pari ridicol în faţa prietenilor tai? *De ce iţi pasai*

— Nu sriu!

Am amuţit la auzul răspunsului său răstit. Masca de granit a lui Dante s-a fisurat, dezvăluind chinul de dedesubt.

— Nu ştiu de ce îmi pasă. Ştiu doar că îmi *pasă* şi urăsc sentimentul ăsta!

îmi dădea de înţeles că se dispreţuia din cauza asta.

— Urăsc ideea ca tu să atingi pe altcineva sau ca altcineva să te atingă pe tine! Urăsc faptul ca al ţi oameni te fac să râzi, şi că eu nu pot! Urăsc cum mă simt în preajma ta, ca şi cum ai fi singura persoană care mă poare face să-mi pierd controlul, când eu *nu-mi pierd niciodată controlul!*

Fiecare cuvânt, fiecare pas l-au adus mai aproape, până când m-am lipit de perete şi căldura corpului său m-a învăluit.

— Dar mi-l pierd, a continuat el, cu glas răguşit. Când sunt cu tine.

Pulsul îmi zvâcnea năvalnic în urechi, înăbuşindu-l vocea. Am

simţit ca mă înec într-o puzderie de emoţii. Şoc, speranţă, teamă, extaz, nesiguranţă... Toate s-au amestecat până când n-am mai putut să disting niciuna.

— „Nu ştiu” nu e suficient, am şoptit.

Cândva, ar fi fost. Dar nu şi acum.

Dante şi-a încordat maxilarul. Eram atât de apropiaţi, încât puteam să văd punctele aurii din irisurile lui, ca nişte luminiţe într-o mare de întuneric.

— Heath a spus că încă te iubeşte. E suficient cât să se opună şi părinţilor tăi, şi mie, pentru a fi cu tine. Dai’ v-ati despărţit acum doi ani şi nu a făcut nimic până nu a aflat că eşti logodită Vrei să ştii adevărul, Vivian? Dacă te-aş iubi atât de mult pe cât pretinde el că te iubeşte, nimic nu m-ar împiedica să te păstrez lângă mine.

Nu-mi dădusem seama până în acel moment cât de uşor putea o simplă frază să mă dea peste cap.

Dacă te-aş iubi atât de mult pe cât pretinde el că te iubeşte, nimic nu m-ar împiedica să te păstrez lângă mine.

— Dacă, am început eu, cu vocea gâtuită de emoţie. Ipotetic.

Urmele aurii din ochii lui au dispărut complet, iar privirea i s-a întunecat cu totul. Mi-a zâmbit maliţios.

— Da, *mia cara,* a zis el[9] şi i-am simţit respiraţia caldă pe buze. Ipotetic.

Bătăile inimii mi-au încetinit.

Timpul a stat în loc pentru o clipă chinuitoare, îndeajuns ca respiraţiile noastre să se întretaie. Apoi un geamăt a spulberat vraja, urmat de o înjurătură şoptită.

A fost singurul avertisment pe care l-am primit înainte ca Dante să mă tragă spre el şi să-şi lipească gura de a mea.

CAPITOLUL 24

Vivian

Ar trebui să-l resping.

încă nu ne rezolvaserăm problemele, iar dacă ne sâni ram sau făceam mai mult de atât –, lucrurile s-ar £ complicat şi mai tare.

Ar trebui să-l resping.

Dar nu am facut-o.

în schimb, mi-am răsfirat degetele în pârul lui şi am cedat asaltului asupra simţurilor mele. Srrânsoarea fermă pe ceafă mea. Presiunea buzelor sale. Felul în care corpul lui Dante se lipea de al meu, cald şi musculos.

Mă săruta cu înfrigurare. Plăcerea mi-a înceţoşat simţurile pe măsura ce gustul copleşitor al lui Dante mi-a invadat gura. Sărutul nostru din Bali fusese pasional, dar impulsiv. Sărutul de acum era sălbatic. Primitiv. *Crea dependenţă*

Grijile mele de mai devreme au dispărut şi mi-am arcuit instinctiv corpul spre al lui, căutând mai mult contact, mai multă căldură, *mai mult.* Sărutasem o mulţime de bărbaţi de-a lungul anilor, dar niciunul nu mă sărutase vreodată aşa. Ca şi cum ar fi fost un cuceritor, hotărât să-mi străpungă zidul de

apărare. Ca şi cum s-ar fi rătăcit în deşert, ¡ax eu eram ultima lui speranţa de salvare.

Am suspinat uşor când Dante mi-a încolăcit picioarele în jurul mijlocului său şi m-a scos din cameră fără să întrerupă sărutul. Am văzut cu coada ochiului, ca prin ceaţă, tablourile cu rame aurii şi aplicele de pe pereţi, în timp ce el ne conducea prin labirintul de holuri.

Când am ajuns în camera lui, a trântit uşa în urma noastră şi m-a aşezat pe pat. Respira la fel de sacadat ca mine. în orice altă situaţie, aş fi savurat prima mea vizită în sanctuarul lui, dar acum am apucat să observ vag doar mobilierul scump, din stejar, şi nuanţele de negru, înainte ca gura lui să se lipească din nou de a mea.

I-am tras sacoul de pe umeri, iar el mi-a desfăcut fermoarul rochiei. Mişcările noastre erau frenetice, aproape disperate.

Cămaşa lui. Sutienul meu. Pantalonii lui. Toate au căzut cu mişcări repezi, lăsând în urmă doar căldură şi piele goală.

Ne-am desprins, aşa încât Dante să-şi pună un prezervativ. Mi s-a uscat gura la vederea corpului său dezbrăcat. îl mai văzusem fără tricou în Bali, dar acum era cumva diferit. Corpul său era atât de desăvârşit, încât mă aşteptam să găsesc semnă-tura lui Michelangelo pe abdomenul său cizelat.

Umeri lăţi. Piept musculos. Piele bronzată şi fire scurte de păr negru, care coborau spre...

O, Doamne!

Penisul lui era enorm şi ţeapăn. Simpla idee de a-l simţi înăuntrul meu mi-a stârnit valuri dc teamă şi dc nerăbdare nerăbdare în stomac.

Nu avea cum să încapă. Era imposibil.

Când mi-am ridicat, în sfârşit, privirea spre a lui, ochii săi erau deja aţintiţi asupra mea, întunecaţi şi arzători. O văpaie

mi-a cuprins şira spinării când m-a răsucit pc burcă, iar erecţia lui mi s-a lipit de şale.

O oglindă lungă atârna pe peretele din faţa noastră, reflec- tându-mi ochii strălucitori şi obrajii îmbujoraţi. Dante îmi mângâia sânii. Ii strângea uşor şi se juca cu sfârcurile mele, până când acestea s-au întărit.

Simţeam poftă, speranţa, dar şi un strop de jena. Privindu-l cum îmi explora corpul, atingerea lui aproape arogantă, sigură şi domoală era cumva mai intimă decât sexul propriu-zis.

— N-ar fi trebuit să-l laşi să te atingă, *mia cara*

Vocea lui blânda mi-a stârnit fiori pe spate, apoi el m-a ciupit care de sfârcuri Am rresărit instinctiv din pricina şocului de durere şi plăcere.

— Nu l-am lăsat...

Răspunsul meu s-a transformat într-un oftat când el şi-a strecurat o mână între picioarele mele.

— Vrei sa ştii de ce? a continuat Dante, ca şi cum eu n-aş fi încercat să răspund.

Mi-am muşcat buza de jos. Am scuturat din cap, iar şoldurile mele au zvâcnit când el şi-a apăsat degetul marc pe clitorisul meu.

— Pentru că eşti *a mea,* a răspuns el, apoi dinţii lui mi-au cutreierat gâtul. *îmi* porţi inelul. Ţi-ai dat drumul pe fata şi pe mâna *mea.* Eşti tot timpul în mintea *mea,* chiar dacă mie nu-mi convine.

Palma a coborât pe şoldul meu, iar degetele lui m-au strâns cu putere.

— Şi, Doamne, vreau să te pedepsesc pentru că mă înnebuneşti atât de tare! în. Fiecare. Zi.

N-am apucat să înţeleg pe deplin ultima lui propoziţie, căci s-a opintit în mine şi m-a făcut să gem. Eram atât de udă,

tnaU a alunecat înăuntru fără să întâmpine multă rezistenţă. Senraţia a fost bruscă şi intensă. M-am încordat automat. A scos un şuierat, dar nu s-a mişcat decât când corpul meu s-a acomodat cu mărimea penisului său. Abia după ce gemetele mele de disconfort au încetat, a început Dante să se mişte.

Mal întâi încet, apoi mai repede şi mai adânc, până când a stabilit un ritm care mi-a făcut genunchii să se înmoaie. Mintea mi s-a golit complet în timp ce se împingea adânc în mine. A atins locuri care nici nu ştiam că există.

Pleoapele mi-au tremurat, dar am deschis din nou ochii când i-am simţit degetele pe gâtul meu.

— Deschide ochii! a mârâit Dante. Uită-te în oglindă când d-o trag!

L-am ascultat. Priveliştea care m-a întâmpinat era suficientă pentru a mă face să ating extazul. Sânii îmi săltau la fiecare opindre, iar ochii îmi erau tulburi de poftă, înlăcrimaţi. Dante storcea fiecare gram de plăcere din mine. Un şir nesfârşit de gemete şi scâncete se revărsau din gura mea întredeschisă.

Nu arătam ca fata bună şi respectabilă crescută de familia Lau. Ci ca o desfrânată, care tânjea să primească mai mult.

I-am întâlnit privirea în oglindă.

— îţi place aşa? m-a tachinat el. îţi place să vezi cum îţi revendic păsărică în timp ce tu îmi murdăreşti scula?

Plămânii meu nu aveau suficient aer, aşa că am scos un sunet sugrumat. Senzaţia era foarte intensă şi voiam doar să continue. Să mă aducă din ce în ce mai aproape de culme şi să-mi dau drumul.

— Sunt singurul care are dreptul să te vadă aşa.

Vocea lui a devenit aspră.

— Tu...

S-a împins în mine.

— Eşti...

S-a împins încă o dată.

— Soţia.

S-a împins iar.

— *Mea.*

Forţa sa creştea cu fiecare cuvânt, până când ultima opintire m-a azvârlit în faţă. Daca nu m-ar fi ţinut, m-aş fi prăbuşit pe podea.

— încă nu sunt... soţia ta, am reuşit eu să îngaim.

Dante m-a strâns uşor de gât.

— Poate că nu, a spus el. Dar *eşti* a mea. M-ai întrebat dacă mai e vorba doar despre afaceri...

A ieşit încet din mine, aşa încât să simt mişcarea, apoi m-a pătruns iar. Un şuvoi de senzaţii m-a străbătut brusc şi corpul meu a devenit ca un fir electric.

— Asta ţi se pare o afacere?

Nu, nu mi se părea o afacere.

Mi se părea că era o speranţă.

Mi se părea că era o dorinţă.

Mi se părea că eram distrusă şi mântuită, deopotrivă.

Dante a încetinit ritmul, dar opintirile au rămas la fel de puternice. Totuşi, următoarele lui cuvinte aveau o umbră de vulnerabilitate care mi-a tăiat răsuflarea.

— Nici nu ştii ce-mi faci.

Sinceritatea din vocea lui se potrivea cu dorinţa din privire: întunecată, de neînţeles şi atât de viscerală, încât am simţit-o până în măduvă. Privirea şi cuvintele sale, rostite pe acel ton, m-au făcut să ating culmea plăcerii. Mi-am dat drumul cu un strigăt ascuţit, iar corpul mi-a tremurat sub Dante. Şi el a atins orgasmul la scurt timp, penisul Iui pulsând în mine până când ¿m început sâ gâfaim amândoi, epuizaţi. Ne-am ţinut în braţe. Respiram la unison şi încercam să ne revenim.

— Uitâ-te la noi, *mia cara*\

îndemnul suav al lui Dante mi-a atins pielea. M-am uitat în oglindă.

Reflecţiile noastre ne priveau şi ele, imaginile a doi oameni răvăşiţi şi transpiraţi. Braţele lui m-au înconjurat din spate, iar obrazul lui s-a lipit de al meu.

M-a cuprins un sentiment ciudat, de durere şi de împlinire.

Nu facuserăm dragoste lent. Dar, în ciuda gesturilor brutale şi a cuvintelor murdare, o furtună de emoţii a izbucnit şi ne-a dat relaţia peste cap. Şase luni de frustrare, de dorinţă şi furie, toate dezlănţuite într-o singură noapte.

Abia mâine-dimineaţă aveam să ştiu consecinţele.

Dar sigur nu mai era cale de întoarcere.

CAPITOLUL 25

Lumina dimineţii se prefira pe podea.

Liniştea îngreuna aerul şi fiecare mişcare era prea zgomotoasă când m-am ridicat din pat.

Era şapte şi cinci minute. Nu mă mai trezisem aşa devreme, în weekend, de când plecasem în zori la Eldorra, pentru nunta lui Agnes, cu ani în urmă. Dar trebuia să ies de aici înainte să se trezească Dame.

Picioarele mele au atins uşor covorul.

— Unde pleci?

Vocea lui Dame, aspră şi somnoroasă, s-a auzit în spatele meu.

Am îngheţat. Mi-am încovoiat degetele de la picioare în covorul de pluş, iar inima mea a luat-o la galop.

Stai calmă!

Vocea lui mi-a trezit o mulţime de amintiri indecente.

Uită-te în oglindă când ţi-o trag!

îţi place! îţi place să vezi cum îţi revendic păsărică în timp ce tu îmi murdăreşti scula!

Roşeaţa mi s-a răspândit în obraji, dar am încercat să afişez o expresie neutră când m-am întors spre el.

Dantc stătea rezemat de tăblia patului, cu cearşafurile din mătase de culoarea cărbunelui răsucite în jurul mijlocului. I-am admirat umerii goi şi sculpturali. Pielea lui era netedă şi măslinie. Mijlocul său era parţial ascuns sub cearşafuri, ca o invitaţie să continuăm activitatea de aseară.

M-am forţat să ridic privirea şi am observat că el deja mă privea. Un zâmbet bănuitor i-a fluturat pe buze. S-a lăsat pe spate, emanând aroganţă şi pură satisfacţie masculină.

Nemernic încrezut!

Cu toate acestea, simţeam un roi de fluturi în stomac.

— Mă duc la muncă, am spus cu respiraţia tăiată, când mi-am amintit de întrebarea lui. Am probleme cu Legacy BalL E urgent.

— E sâmbătă.

— Problemele nu apar în funcţie de programul săptămânii de lucru, am subliniat şi am tras discret de tivul tricoului pe care-l purtam.

Era unul dintre vechile tricouri din facultate ale lui Dante. Lungimea acestuia îl facea aproape scandalos pentru mine: cam pana la jumătatea coapsei. A privit în jos şi ochii i s-au întunecat. Căldura de pe faţă mi-a coborât până undeva în pântec.

— Aşa e, dar nu de asta te furişezi din patul meu la şapte dimineaţa, *mia cara.*

Vocea lui nu mai era somnoroasă, ci căpătase un ton seducător şi întunecat.

— Nu? am răspuns eu piţigăiat.

— Nu.

Privirea lui a intâlnit-o din nou pe a mea, iar în ea a sclipit o provocare.

Cine fuge acrim? m-am întrebat în sinea mea.

— Ai vrut să vorbim, a continuat el. Hai să vorbim!

Am înghiţit în sec. *Bine!*

îmi imaginasem că discuţia noastră se va desfăşură puţin diferit. Eu aş fi nervoasă şi plină de indignare – şi îmbrăcată în cea mai bună ţinută a mea* desigur. Nu aş sta pe marginea patului lui Dante, învăluită în parfumul lui, purtându-i tricoul, cu amintirea atingerii sale imprimată pe pielea mea.

însă Dante avea dreptate. Trebuia să vorbim şi nu avea rost să amânăm inevitabilul.

Am deschis subiectul spinos:

— Heath a venit aseară pentru că a spus că i-am trimis un mesaj cum că vreau să ne împăcăm.

O umbră i-a străbătut chipul când i-a auzit numele, dar nu m-a întrerupt.

— Nu i-am trimis niciun mesaj. Ei bine... mi-a arătat telefonul lui şi *există* un mesaj care pare să fie de la mine, dar nu l-am trimis eu. Poate că a fost o farsă sau un fel de hacking. Nu ştiu, dar nu contează. Răspunsul meu la propunerea lui... nu s-a schimbat de când am vorbit ultima dată. El a refuzat să accepte asta şi ne-am tot contrazis ore întregi, până când ai ajuns tu acasă.

Ar fi trebuie să-l dau afară pe Heath cu mult înainte ca Dante să se întoarcă acasă. Cu toate acestea, încă mă simţeam vinovată pentru modul în care se comportaseră ai mei cu el când ne descoperiseră relaţia.

Vivian face parte din familia Lau. E menită să se mărite cu un om măreţ, nu cu un aşa-zis antreprenor, şeful unei firme de care n-a auzit nimeni. Nu eşti suficient de bun pentru ea şi nu vei fi niciodată!

Doi ani mai târziu, amintirea cuvintelor dure ale tatei încă mă făcea să tresar.

— L-ai refuzat pentru ca nu mai simţi nimic faţă de el sau pentru că te simţi obligată să respeep înţelegerea noastră?

Expresia de pe chipul lui era indescifrabilă.

__ Are vreo importanţă? Ne căsătorim oricum.

Am folosit aceleaşi cuvinte ca el. Buzele lui au devenit o linie subţire.

— Nu te-aş întreba dacă n-ar conta.

__Totuşi, nu mi-ai răspuns la întrebare: relaţia noastră încă e o afacere?

Dame recunoscuse indirect noaptea trecută ca nu mai era cazul, dar nu puteam să cred toate vorbele spuse în timpul sexului.

— De câte ori ai de gând să mă obligi s-o spun?

— Doar o dată, am spus încet.

El m-a privit cu ochii întunecaţi. Ceasul ticăia asurzitor, iar tricoul meu moale de bumbac mi s-a părut brusc prea greu.

— Dacă ar fi fost doar *o afacere,* aş fi rămas în Chicago, să sărbătoresc încheierea afacerii la care am lucrat un an, în loc să mă grăbesc să mă întorc la tine, a spus el, în cele din urmă, cu vocea joasă şi răguşită. Dacă ar fi fost doar o *afacere,* as fi rămas în D.C., în loc să-mi trezesc pilotul pentru un zbor de ultim moment spre casă. în toţi anii mei ca director general, am scurtat o călătorie de afaceri numai de două ori, Vivian, şi în ambele dăţi a fost din cauza ta, a spus el, cu un zâmbet în colţul buzelor. Deci nu, nu mai este doar o afurisită de afacere.

Un roi de fluturi mi-a izbucnit iar în stomac. Sentimentul de încântare era covârşitor. Am căutat un răspuns potrivit îna-inte de a scoate pe gură singurul cuvânt care mi-a venit în minte:

— O!

Ochii i-au sclipit ironic.

— Exact! a răspuns sec. E rândul tău, *mia caro.* De ce l-ai refuzat pe Heath?

Tonul lui era calm, dar felul în care mă privea nu avea niciun strop de calm. Era ca un prădător concentrat asupra prăzii sale, cu muşchii încordaţi.

— Fiindcă nu mai simt nimic pentru el. Şi fiindcă s-ar putea să simt ceva pentru altcineva.

Acum, după ce şocul emoţional de aseară sc disipase, mi-am dat seama că discuţia mea cu Heath îmi oferise claritatea de care aveam mare nevoie.

Cândva, îl iubisem şi mă simţisem vinovată pentru modul în care ne despărţiserăm. Dar trecuseră doi ani. Nu mai eram aceeaşi persoană ca atunci. Şi nu mai simţisem nimic la vederea lui, în afară de surprindere, tristeţe şi puţină supărare. în tot acest timp, crezusem ca mi-e dor de Heath, dar de fapt îmi lipsise *ideea* de a fi cu cineva. Un partener. Mi-era dor să fiu iubită şi *să fiu* îndrăgostită. Din nefericire, nu mai puteam trăi aceste lucruri lângă el.

Razele soarelui se strecurau prin perdele şi luminau chipul lui Dante. Aşa, nemişcat, semăna cu o sculptură aurită. Aerul dintre noi părea să împrăştie scântei.

— Nu e doar o afacere pen tru tine.

Stomacul mi s-a răscolit din cauza emoţiilor, dar am reuşit să mă stăpânesc.

— Şi nu e doar o datorie pentru mine.

Aerul a devenit apăsător. Un claxon slab de maşină a răsunat la zeci de etaje mai Jos, dar abia dacă l-am auzit.

— Bun, a răspuns el, iar cuvântul îmi părea

surprinzător de intim.

Pulsul îmi zvâcnea în urechi. Mi-am şters mâna transpirată de coapsă, neştiind ce să fac sau ce să spun în continuare. Să ne sărutăm? Sa continuam conversaţia? Să mergem pe drumuri separate?

Am ales cea mai sigura opţiune.

— Mă bucur că am purtat această discuţie. Chiar am o urgenţă la serviciu, aşa că mă întorc în camera mea...

— Asta e camera ta.

l-am aruncat lui Dante o privire nesigură. Poate că lipsa de cofeină îi afectase memoria.

— Nu-mi place să-ţi spun asta, dar, de fapt, nu aici am dormit în ultimele cinci luni, am spus, răbdătoare. Camera mea este la celălalt capăt al holului. Ai făcut mare tam-tam pe tema asta când m-am mutat, îţi aminteşti?

— Da, dar cred ca este clar că limitele stabilite atunci nu se mai aplică azi, nu crezi? a zis ei, ridicând dintr-o sprânceană.

Pulsul mi-a luat-o razna.

— Ce sugerezi?

— Să stabilim noi limite. Fără dormitoare separate, fără să ne mai furişăm afară dimineaţa...

A făcut o pauză şi s-a întunecat la faţă.

—... şi fără să mai iei legătura cu Heath.

în mod normal, m-ar fi enervat încercarea lui Dante de a mă controla, dar, după dezastrul de aseară, l-am înţeles. Dacă ar fi avut o fosta care era hotărâtă să ne despartă, nici eu nu aş fi vrut să ia legătura cu ea.

— Ce păcat! am spus. Şi eu care plănuisem să-l invit la cină.

Dante nu părea amuzat.

— A fost o glumă.

A rămas tăcut. Am oftat, apoi am continuat:

— Dacă tot stabilim reguli noi, am şi eu câteva. Prima – am început, numărând pe degete –, nu te mai încrunţi atâta. O să rămâi cu expresia asta şi aş prefera să nu mă trezesc lângă

Grinch pentru tot restul vieţii mele.

— Arăt mult mai bine decât Grinch, a mormăit el. Şi dacă oamenii ar înceta să mă mai enerveze, nu m-aş mai încrunta atât de mult.

— Nu ceilalţi sunt problema. îţi aminteşti când am trecut pe lângă un parc de câini, în preajma Crăciunului, şi am văzut acei husky adorabili? Te-ai holbat la ei atât de tare, încât au început să urle.

— Nu mă holbam *la ei.* Mă holbam la ţinutele lor. Cine îşi costumează câinele în ren? E ridicoli

— Era Crăciunul. Bine măcar ca nu erau îmbrâcati în elfi.

Dante s-a încruntat şi mai tare. *Vom lucra la asta mai târziu,*

— Aşa.

Am trecut mai departe, ca să nu începem o discuţie despre moda canină.

— înapoi la limite! Nu mai dispari săptămâni întregi fără să mă anunţi cu cel puţin patruzeci şi opt de ore înainte, decât dacă este cu adevărat o urgenţă. Nu te mai închizi în tine când eşti supărat şi lucrurile nu merg cum vrei tu. Şi..., am continuat şi mi-am muşcat buza de jos, ar trebui să ieşim la cel puţin o întâlnire în fiecare săptămână.

Majoritatea oamenilor ies la întâlniri *înainte* de logodnă, dar noi faceam totul pe dos. Mai bine mai târziu decât niciodată, presupun.

— Dacă vrei să petreci mai mult timp cu mine, *mia caro,* trebuie doar să-mi spui.

Tonul lui a redevenit blând. M-am îmbujorat.

— Nu asta e ideea.

Nu în totalitate, cel puţin.

— Ne căsătorim peste câteva luni, şi totuşi n-am ieşit nici măcar Ia o întâlnire adevărată.

— Am fost la întâlniri. Am fost la gala Valhalla.

— Atunci a fost o obligaţie socială.

— Am fost în Bali.

— Obligaţie de familie.

A rămas tăcut.

-— Astea sunt condiţiile mele. Le accepţi?

Răspunsul lui a venit în mai puţin de două secunde:

— Da.

— Super!

Mi-am ascuns surprinderea faţă de răspunsul său.

— Ei bine...

Doamne, ce ciudat era! De ce era mai greu să păstrăm pacea decât să ne dondănim?

— Putem discuta detaliile despre mutarea mea în camera asta mai târziu. Dar acum trebuie să rezolv problema de muncă, până nu sunt pusă pe lista neagră.

Să încerc să găsesc o sală de evenimente în ultimul moment, în Manhattan, era ca şi cum as fi încercat să găsesc un cercel pe fundul râului Hudson.

Adică imposibil.

Dar, dacă voiam să-mi salvez cariera şi Legacy Ball, trebuia să găsesc o cale de a face imposibilul posibil, şi încă rapid.

— E o problemă pe care trebuie s-o rezolvi într-un birou?

— Nu..., am răspuns precaută. Nu chiar.

Aveam nevoie să mă gândesc la diferite variante, astfel încât să pot da câteva telefoane luni.

— Perfect! Rezolvăm asta la micul-dejun. Ieşim la prima noastră întâlnire, a spus el, cu un surâs.

CAPITOLUL 26

Mereu fusesem în stare să-mi controlez reacţiile, cel puţin când eram în public. Bunicul îmi alungase orice tendinţă de manifestare impulsivă încă de când eram copil. După spusele lui Enzo Russo, sentimentele arată că eşti slab, şi nu e loc pentru slăbiciune în lumea corporatistă nemiloasă.

Dar Vivian... *La dracul*

Ieri am crezut că o s-o pierd. Perspectiva asta mi-a stârnit o frică pe care nu am mai trăit-o de când aveam cinci ani şi îmi privisem părinţii cum pleacă. Crezusem atunci că nu-i voi mai vedea niciodată. Că vor dispărea şi mă vor lăsa cu bunicul meu, care avea un chip terifiant şi sever şi un conac prea mare pentru noi.

Avusesem dreptate.

în cele din urmă, o voi pierde şi pe Vivian, într-un fel sau altul, dar voi vedea eu ce e de făcut atunci când se va întâmpla.

Mi-am simţit pieptul strâns ca într-o menghină.

Nu ştiam cum vor decurge lucrurile odată ce ea va afla adevărul, dar, după noaptea trecută – după ce am văzut cât de dulce era şi am simţit că ne potriveam perfect –, mă convinsesem că încă nu eram pregătit s-o pierd.

— Asta c ce cred cu ca e?

Vocea Iul Vivian m-a adus cu picioarele pe pământ.

Se holba la firma retro de deasupra capetelor noastre, cu o expresie pe cât dc intrigată, pe atât de fascinata.

— Restaurantul Moondust.

M-am scuturat de melancolie, care nu-mi stătea în fire, şi am deschis uşa.

— Bine ai venit în locul celor mai bune milkshake-uri din New Yorkl Locul preferat al lui Dan te, cel de la de doisprezece ani.

Nu mai fusesem în restaurantul ăsta de ani întregi, dar în momentul în care am păşit în interiorul uzat, am fost proiectat înapoi în pubertate. Porţiunile cu linoleum crăpate, scaunele din piele portocalie, tonomatul vechi din colţ... Locul părea să fi fost păstrat într-o capsulă a timpului.

O urmă de nostalgie m-a cuprins când chelnerul ne-a condus la o masă goală.

—- „Celor mai bune” este un calificativ excelent, m-a tachinat Vivian. îmi creezi nişte aşteptări foarte mari.

— Vor fi îndeplinite.

Doar dacă restaurantul nu îşi schimbase reţeta, dar nu aveau niciun motiv s-o facă.

— Ai încredere în mine!

— Recunosc, nu aşa credeam că o sa decurgă prima noastră întâlnire.

Buzele lui Vivian s-au arcuit într-un mic zâmbet.

— Este un loc normal. Sunt plăcut surprinsă.

— Hmm.

Am răsfoit meniul mai mult din obişnuinţă. Ştiam deja ce vreau să comand.

— Deci n-ar trebui să-ţi zic de turul cu elicopterul privat pe care l-am rezervat pentru mai târziu?

A început să râdă, dar s-a oprit când a văzut că am ridicai dintr-o sprânceană.

— *Dante,* doar n-ai făcut aşa ceva!

— Eşti logodită cu un Russo. Aşa facem noi lucrurile. Restaurantul este...

Am făcut o pauză, căutând descrierea potriviră.

— O plimbare în trecut. Asta e tot.

Stabilisem să joc tenis cu Dominic astăzi, dar când Vivian încercase să se furişeze azi-dimineaţă, nu îmi dorisem decât să rămână cu mine. O întâlnire la acest restaurant a fost primul lucru care mi-a venit în minte.

Ideea cu elicopterul mi-a venit mai târziu şi a fost nevoie numai de un apel pentru a pune totul la cale.

— îmi place. Este fermecător!

Vivian mi-a oferit un zâmbet jucăuş.

— Te rog, spune-mi că ai profitat de tonomarul cu muzică atunci când erai mic. Aş ucide pentru o poză cu tine la doisprezece ani, bând un milkshake şi dansând.

— îmi pare rău, scumpo, dar n-o să se întâmple. Nu sunt genul. Nici măcar când eram mic nu-mi plăcea să dansez.

— Nu mă miră, dar puteai şi cu să mă laşi să visez puţin mai mult, a oftat ea.

A sosit chelnerul. Am comandat milkshake-ul meu preferat, alb-negru, iar Vivian a oscilat între cel cu căpşuni şi cel cu unt de arahide şi cu ciocolată.

M-am lăsat pe spate, fermecat de mica ei încruntare în timp ce consulta meniul.

Ieri fusesem în D.C., mă întâlnisem cu Chriscian şi discutaserăm despre cum să îl dobor pe Francis Lau. Acum, iată-ma aici, scoţându-i fiica în oraş, la clătite şi milkshake, ca şi cum am fi nişte adolescenţi la prima lor întâlnire.

Viata avea un simţ al umorului dat dracului. Vivian a decis, -B sfârşit, sâ-l comande pe cel cu căpşuni, iar eu am aşteptat până când chelnerul a plecat, înainte de a-i vorbi iar:

— Cum mai merge cu urgenţa de la muncă pe care ai men-

ţinnar-o mai devreme?

Dc data aceasta, Vivian a oftat mai adânc.

— Locul de desfăşurare iniţial al Legacy Ball a fost inundat.

Mi-a povestit rapid ce s-a întâmplat, umerii ci devenind din cc în cc mai tensionaţi,

Erâ o fihuaţk de rabat. Localurile de asemenea dimensiuni p calibru erau rezervate ai luni, daca nu chiar ani, înainte. Să gă*Cfti unul la o dată atât de târzie era ca şi cum ai incerta sâ găseşti un lac în deşert.

— Ai întrebat la muzee?

Locurile precum Met şi Whitncy gâzduiau în mod regulat gale şi baluri de cari tare.

— Da. Calendarele lor sunt pline.

— Aş putea da un telefon. Ca sa elibereze un loc.

— Nu! a scuturat Vivian din cap. Nu vreau sa pun pe nimeni altcineva în aceeaşi situaţie în care sunt eu, fiindcă muzeul le-a anulat evenimentul.

Tipic pentru Vivian. Nu ştiam dacă să fiu impresionat sau exasperat

— Biblioteca publică din New York? am sugerat eu.

— A fost deja rezervata.

Aparent, toate hotelurile în care se ţineau astfel de evenimente erau, dc asemenea, pline. Mi-am trecut degetul mare peste buza de jos, gândindu-ma la o soluţie.

— Ai putea găzdui evenimentul la Valhalla.

— Ei nu permit evenimente cu oameni din afara clubului, a continuat ca, cu fruntea încreţită de mirare.

— Nu, dar Legacy Ball este un eveniment prestigios. Majoritatea membrilor, dacă nu chiar toţi, vor fi acolo. Comitetul de conducere ar lua în calcul rugămintea de găzduire dacă ar veni din partea mea.

Ar avea toţi un acces de furie şi s-ar împotrivi, dar i-aş putea convinge.

Poate.

— Nu pot să-ţi cer să faci asta, a spus ea, îngrijorată.

Vivian nu era o membră a clubului, dar trăia în lumea noastră. Ştia că plata pentru astfel de lucruri se facea sub formă de favoruri, nu de bani. Şi uneori, favorurile costau mai mult decât orice s-ar putea cumpăra.

— Nu e mare lucru, i-am zis.

Aveam să mă descurc cu comitetul de conducere şi cu tot ce aruncau asupra mea.

— Eu cred că e *mare* lucru.

— Vivian, mă ocup eu.

Comitetul avea nevoie de un vot unanim pentru a aproba orice decizie. Eu urma să fiu de acord. Kai probabil ar fi şi el de acord. Mai rămâneau şase oameni de convins.

Era ceva bătaie de cap, dar întotdeauna întâmpinasem cu plăcere o provocare bună.

Vivian şi-a muşcat buza de jos.

— Bine, dar tot o să caut alte variante. Valhalla va fi ultima soluţie.

— Vezi să nu te audă şi alţii din club, că atunci chiar că *o să fii pusă* pe lista neagra! Nici măcar eu nu te voi putea salva de cele nouăzeci şi nouă de orgolii rănite.

— O să ţin minte, a râs ea. Mulţumesc că te-ai oferit să mă ajuţi!

Râsetul ei mi s-a cuibărit în suflet. Mi-am dres glasul. în mod ciudat, simţeam că îmi arde faţa.

— Cu plăcere!

Chelnerul ne-a adus comanda, iar eu am privit, cu muşchii încordau, cum Vivian a luat prima înghiţitură.

— Uau! Ai avut dreptate. E delicios! a exclamat ea surprinsă, iar eu m-am relaxat.

— întotdeauna am dreptate.

Şi milkshake-ul meu era delicios. Mă temusem că nu se va ridica la înălţimea aşteptărilor mele, dar a fost fix aşa cum îmi aminteam.

Conversaţia noastră a trecut curând de la muncă şi mâncare la mai multe subiecte – muzică, filme, călătorii –, înainte de a se lăsa o tăcere confortabilă între noi.

Era greu de crezut că eu şi Vivian ne certaserăm atât de des. Dacă lăsam deoparte aversiunea mea profundă pentru familia Lau, îmi era la fel de uşor să fiu în compania ei precum să respir. Simplu. Fără efort. Esenţial.

— Ştii că nu e vorba despre bani, a spus Vivian după ce ne-am terminat băuturile şi ne-am pregătit să plecăm.

Nedumerit, am ridicat dintr-o sprânceană.

— Vorbesc despre logodna noastră, a continuat ea şi a arătat cu un deget între noi. Ştiu ce crezi despre familia mea şi nu te înşeli în totalitate. Banii şi statutul înseamnă mult pentru ei. Căsătoria mea cu un Russo este... ei bine, este cea mai mare realizare, în ochii lor. Dar eu nu sunt ca ei.

Şi-a răsucit inelul pe deget.

— Nu mă înţelege greşit! îmi plac hainele frumoase şi vacanţele de lux, dar căsătoria cu un miliardar n-a fost niciodată scopul meu în viaţă. Te plac fiindcă eşti *tu,* nu pentru că ai bani. Chiar dacă mă enervezi uneori, a adăugat ea, pe un ton ironic.

Menţionarea familiei Lan mi-a risipit căldura din vene, dar aceasta a revenit odată cu mărturisirea ei: *Te plac fiindcă eşti tu, nu pentru că ai bani.*

— Ştiu, am spus încet.

Partea incredibilă era că eu chiar o credeam.

Cândva, fusese o membră a familiei Lau.

Acum, era Vivian. Separată de ei, diferită şi capabilă să ma facă să pun la îndoială tot ce crezusem că vreau.

Instinctul de autoconservare îmi spunea să o ţin la distanţă. Ne îndreptam spre un dezastru inevitabil, iar noile noastre limite nu ar însemna nimic odată ce adevărul despre tatăl ei ar ieşi la iveală.

>

Dar încercasem să mă ţin la distanţă şi, cu toate astea, o doream din ce în ce mai mult. Râsetele ei, zâmbetele, strălucirea din ochii ei când mă tachina şi replicile înţepătoare pe care mi le dădea când o enervam. Voiam totul, chiar şi atunci când ştiam că nu-mi puteam permite să fiu cu ea.

Mintea şi inima mea purtau un război una împotriva celeilalte şi, pentru prima dată în viaţa mea, inima câştiga.

în următoarea săptămână, eu şi Vivian ne-am obişnuit cu noul mod de a interacţiona unul cu celălalt. Ea s-a mutat în camera mea, eu am venit acasă, la cina, în fiecare seara şi amândoi am testat apele aşa cum ar face înotătorii după o furtună: cu speranţă şi precauţie.

Tranziţia nu a fost atât de dificilă pe cât mă aşteptam. De ani întregi nu mai avusesem timp sau chef să ies la întâlniri cu cineva, dar să fiu cu Vivian era la fel de uşor şi de natural precum întoarcerea acasă, după o călătorie lungă.

Mai trebuia să fac doar o oprire. M-am sprijinit de

maşina mea şi l-am privit pe Heath ieşind din apartamentul său închiriat

în Upper West Side, cu o geantă de voiaj pe umăr şi un tifon alb pe nas. Arăta groaznic, dar, dacă ar fi fost după mine, ar fi suferit mai mult decât un simplu nas spart.

Ntt vrei să te măriţi cu Dante. Amândoi ştim asta. Eşti cu el doar din cauza părinţilor tăi.

Furia îmi mocnea în vene. Nu m-am mişcat, dar Heath probabil că mi-a simţit privirea pârjolitoare. A ridicat capul şi s-a oprit din mers când m-a văzut.

Am zâmbit, ignorând mânia care îmi zvâcnea în piept. Nu a fost un zâmbet adevărat, ci doar mi-am arătat dinţii. Dacă mă gândeam prea mult la vorbele lui sau la felul în care o încolţise pe Vivian, stricam o după-amiază de vineri perfectă şi îl omoram.

— Cum e cu nasul? Se vindecă, sper.

Salutul meu era tăios şi rece.

Heath m-a pironit cu privirea, dar a rămas la câţiva metri distanţă. Potrivit echipei mele, se afla în oraş pentru întâlniri de afaceri şi trebuia să se întoarcă în California în acea seară.

— încă te pot da în judecată pentru agresiune, a spus el, limbajul corpului său nefiind nici pe departe la fel de îndrăzneţ precum vorbele pe care le scotea pe gură.

Strângea aşa de tare cureaua, că degetele i se albiseră, şi se mişca încontinuu pe loc, ca şi cum se pregătea să plece.

— Da, poţi, am spus şi m-am desprins de maşină.

Rareori conduceam singur în oraş, deoarece nu prea găseam loc de parcare, dar voiam ca întâlnirea de azi să rămână între mine şi idiotul din faţa mea.

— Dar n-o vei face.

Heath s-a încordat când m-am îndreptat agale spre el. M-am oprit suficient de aproape pentru a-i vedea pupilele dilatate, care îi întunecau ochii.

— Vrei să ştii de ce? l-am întrebat încet, iar el a înghiţit în sec. Pentru că eşti un bărbat inteligent, Heath. Ceea ce ai făcut în apartamentul meu a fost o prostie, dar ai fost îndeajuns de isteţ ca să-ţi dezvolţi compania până unde este astazi. N-ai vrea să se întâmple ceva cu aceasta înainte de marele OPI, nu-i aşa?

— Mă ameninţi? m-a întrebat el, strângând şi mai tare pumnii.

— Nu. îţi dau un sfat doar, am continuat şi i-am pus o mână pe umăr. *în cazul în care te-aş ameninţa,* ţi-aş spune să stai naibii departe de Vivian dacă ţii la viaţa ta.

Vocea mea a rămas calmă. Dar în ea se ghicea o urmă de răutate.

— Ţi-am spus săptămâna trecură şi ţi-o spun din nou. Ea este logodnica *mea.* Dacă te mai apropii de ea, dacă măcar respiri în direcţia ei...

Durerea i-a străbătut chipul când i-am strâns umărul.

— îţi dau foc ţie, casei tale şi întregii tale companii! M-ai înţeles?

în ciuda frigului, broboane de transpiraţie i-au apărut pe frunte. Strada era liniştită, iar eu îi simţeam teama şi resentimentele în respiraţia greoaie.

— Da, a rostit el.

— Bun.

I-am dat drumul şi am făcut un pas înapoi.

— Vezi, asta aş spune eu dacă te-aş ameninţa. Dar nu vom ajunge în acel punct, nu-i aşa? Pentru că vei rămâne în California, vei avea parte de OPI-ul tău frumos şi vei şterge numărul lui Vivian din telefon, aşa cum ar face-o un om deştept.

Şi-a încordat fălcile.

— Acum..., am început eu şi mi-am verificat ceasul. Aş rămâne să vorbim mai mult, dar am o întâlnire cu logodnica mea. Cină şi o plimbare pe ocean, la apus. Preferatele ei.

Am plecat, lâsându-l furios pe trotuar, fără cuvinte. Am aşteptat până am ajuns pe Fifth Avenue înainte să-l sun pe Christian. El era nemernicul responsabil pentru încurcătura cu Heath şi era timpul să strângă mizeria în urma lui.

Aşteaptă până la OPI-ul meu, bine? Amână nunta.

Acum fierbeam de nervi. îmi stăpânisem iritarea mai devreme, de dragul lui Vivian, deoarece nu voiam să ne stric relaţia băgându-l pe fostul ei în spital. însă, dacă îl lăsam pe Headi să scape doar cu nasul spart, nu mă mai puteam numi Dante Russo.

— OPI-ul despre care vorbeam, am spus când Christian a răspuns, fåra să mă mai obosesc să-l salut. Distruge-1!

CAPITOLUL 27

'UWUt

Să ies la întâlniri romantice cu Dante era ca şi cum aş fi redescoperit o parte din mine, pe care o îngropasem atunci când îmi dădusem seama că viitorul nu-mi aparţine. Acea pane care visa la dragoste şi trandafiri, care nu se temea să se deschidă în faţa cuiva dacă era îndrăgostită şi dacă se dovedea că persoana în cauză era o „pereche nepotrivită”.

Chiar şi atunci când eram cu Heath, de care nu mai auzisem nimic de Ia incidentul din apartament, ştiam că relaţia va fi un eşec. Ştiam că ai mei nu-l vor accepta, iar acest lucru ne urmărea ca a cincea roată la căruţă.

însă în cazul lui Dante, puteam să *mă bucur* de compania lui fără griji. Nu numai că ai mei îl plăceau, dar el era chiar – ei bine – simpatic, odată ce treceam cu vederea expresia morocănoasă şi aroganţa.

— Dă-mi *un* indiciu! îţi promit ca nu voi spune nimănui, I-am implorat eu, cu o mutră drăgălaşă.

După o lună, m-am obişnuit cu noua dinamică din relaţia noastră. Cu dimineţile leneşe, cu nopţile explozive şi cu coate momentele liniştite, frumoase şi

banale. îl convinsesem până şi să participe Ia o degustare de torturi de nunta (urma să trimitem

patiscrul în Italia pentru nuntă), însă nu puteam să-i iau în seamă părerea. îi plăcuseră toate torturile, chiar şi cel „experimental” cu nucă-de-cocos şi bezea, care nu trebuia să atingă papilele gustative ale nimănui.

Pentru prima dată, am înţeles cum este să faci parte dintr-un cuplu adevărat. Era ciudat, frumos şi terifiant, toate ia un loc.

Buzele lui Dante au schiţat un zâmbet. Făceam progrese. Afişa *mai puţine încruntări ţi mai multe zâmbete.* Progresul nu era uriaş, dar conta. Mă bucuram de ceea ce îmi oferea.

— Asta ar fi un argument convingător dacă surpriza nu ar fi pentru tine, *mia cara,* a spus el.

— Uite, tocmai de aceea trebuie să-mi spui. E surpriza *pentru mine.* N-am un cuvânt de spus privind când şi cum este dezvăluită?

- Nu.

Am oftat prelung.

— Tare încăpăţânat eşti, domnule Russol

Pieptul i s-a zguduit de râs.

— O să-mi mulţumeşti odată ce ajungem acolo. Ăsta e genul de surpriză care trebuie arătată, nu povestită.

Eram în limuzină, în drum spre întâlnirea misterioasă pe care o plănuise pentru noi. Judecând după ruta pe care înaintam, urma să ajungem în partea de nord a Manhattanului. Dante mă sfătuise să mă îmbrac într-o ţinută şic, dar confortabilă, aşa că destinaţia noastră sigur nu era un loc prea sofisticat.

Să fie o expoziţie la un muzeu privat? O cină la noul restaurant exclusivist despre care vorbea toată lumea?

— Dacă-mi spui acum, promit că nu mai pun florile alea, pe care le urăşti atât de mult, în băile pentru oaspeţi, i-am spus.

— Nu.

— Nu o să te mai las fără pătură.

— Nu.

— Mă voi uita Ia un meci de fotbal cu tine. Mă voi

preface chiar că-mi place.

— Tentant, dar răspunsul meu e tot *nu.*

Am mijit ochii.

În momentul de fată, surpriza era mai puţin importantă. Voiam doar să văd dacă îl pot face pe Dante să cedeze. Era exasperant de încăpăţânat. M-am uitat la despărţitura care ne separa fizic şi fonic de scaunul şoferului. Thomas, şoferul nostru, era concentrat asupra drumului. Traficul abia se tara în pas de melc; în ritmul ăsta, urma să ajungem la destinaţie undeva în anul 2050.

— Te pot convinge cumva să te răzgândeşti? l-am întrebat, apropiindu-mă de el.

Mi-am reţinut un zâmbet când privirea lui Dante s-a în-dreptat în jos. Noua mea rochie Lilah Amiri avea o lungime modestă, dar croiala gulerului în V expunea cu generozitate decolteul.

— Mă îndoiesc.

O urmă de neîncredere i s-a strecurat în voce când i-am pus o mână pe piept şi l-am sărutat delicat în colţul gurii.

— Eşti sigur?

Mâna mea a alunecat pe abdomenul lui. Muşchii lui erau încordaţi sub atingerea mea. A înghiţit în sec când i-am atins erecţia.

Stomacul mi s-a răscolit de nerăbdare.

Făcuserăm sex aproape zilnic în ultima lună, dar niciodată nu luasem iniţiativa în public. Aşa ceva ar fi făcut Isabella sau chiar Sloane, dacă avea chef. Eu eram mult mai rezervară, însă posibilitatea ca Thomas să se uire în oglindă şi să ne vadă îmi stârnea un fior ciudat şi neaşteptat. În plus, chiar voiam sa ştiu care era surpriza.

_Vivîan..., m-a avertizat Dante, dar eu l-am ignorat. Cred că te

înşeli.

I-am sărutat maxilarul şi gâtul în timp ce îi desfăceam fermoarul pantalonilor.

— Cred că...

Sunetul fermoarului desfăcut m-a excitat la maximum.

— ... există o modalitate de a te convinge.

M-am tras înapoi şi m-am pus în genunchi. Un val de căldură mi-a invadat pântecul imediat ce i-am scos scula din pantaloni. Era imensă şi ţeapănă. Un geamăt aspru a răsunat pe bancheta din spate când mi-am rotit limba în jurul vârfului. I-am prins baza penisului cu ambele mâini şi l-am cuprins încet în gură, până când mi-au lăcrimat ochii.

Nu era prima dată când îi faceam sex oral lui Dante, dar nu mă obişnuisem cu cât de mare era. L-am cuprins cât de mult am putut, şi tot au rămas vreo cinci centimetri între gura mea şi pumnii mei.

Am gemut în timp ce simţeam gustul sărat, după care mi-am rotit iar limba în jurul vârfului. Uşor la început, apoi cu mai multă siguranţă, pe măsură ce stabileam ritmul, lingând, sugând şi legănându-mi capul, până când m-am excitat şi eu.

N-ar trebui să fiu deja atât de excitată. Sfârcurile mele n-ar trebui să fie atât de tari, iar pielea mea, atât de sensibilă. Fiecare atingere uşoară a pantalonilor lui n-ar trebui să-mi electrizeze nervii. Dar eram aţâţată, şi senzaţia era atât de înnebunitoare, încât nu-mi puteam aminti unde eram sau cum ajunsesem aici. Ştiam doar că nu voiam să plec.

Mâinile lui Dante s-au înfipt în părul meu când maşina a trecut peste o denivelare, forţându-l involuntar să intre mai adânc. Am bolborosit, iar gâlgâielile şi gâfâielile mele au răsunat în maşină în timp ce mă străduiam să mă acomodez cu centimetrii în plus. Cu toate astea, nu m-am retras.

— *La naiba,* iubito!

Gemetele lui mă întărâtau şi mai mult.

— E atât de bine!

M-am uitat în sus, cu ochi înlăcrimaţi, iar mândria m-a copleşit când i-am văzut plăcerea de pe chip.

Ţinea ochii închişi şi capul înclinat pe spate, lăsând la vedere gâtul bronzat. Pieptul lui se ridica şi cobora. Respira slab şi muşchii i se încordau de fiecare dată când îmi treceam limba pe sub penisul său. îmi strângea părul în pumni, iar durerea şi plăcerea se contopeau în mine. Era ceva atât de ameţitor în a avea pe cineva ca Dante la degetul mic! Puteam fie să-l aduc la extaz, fie să-l ţin aşa pentru totdeauna. Plăcerea lui era în întregime în mâinile mele, iar conştiinţa acestui fapt îmi pulsa sălbatic între coapse.

Mi-am înteţit ritmul. îmi mişcăm mâinile în tandem cu gura. Chiar când am crezut că îşi va da drumul, mi-a tras capul înapoi.

N-am mai protestat când m-a ridicat în poala lui şi şi-a lipit gura de a mea. Penisul lui se apăsa pe mine. Ne separa doar un strat subţire de mătase. M-am lipit instinctiv de el, disperată să primesc mai mult.

— O să mă omori, a spus el, iar geamătul lui mi-a stârnit un fior pe şira spinării.

Barba lui ţepoasă îmi zgâria uşor pielea în timp ce gura lui depunea săruturi fierbinţi pe gâtul meu. A strâns între dinţi una dintre bretelele rochiei mele şi a tras-o uşor în *jos,* ridicându- mî şoldurile ca să-mi poată da chilorii umezi laoparre.

N-am apucat să fac altceva decât să tresar când el s-a împins în mine, pătrunzându-mă adânc dintr-o singură opintire. Am avut doar câteva secunde la dispoziţie să mă obişnuiesc înainte ca el să-mi prindă şoldurile şi să se

împingă din nou în mine cu putere. Din nou şi din nou, din ce în ce mai tare şi mai repede.

Mişun încovoiat degetele de la picioare pe măsură ce presiunea din interiorul meu creştea tot mai mult.

M-am agăţat de el, cu capul lăsat pe spate. Senzaţiile incredibile mi-au cuprins tot corpul. Mă mişcăm în sus şi în jos, aringându-mi clitorisul de el cu fiecare coborâre.

— Exact aşa! a mârâit Dante.

Mi-a muşcat uşor sfârcul şi respiraţia lui mi-a făcut pielea de găină.

— Călăreşte-mă ca o fată cuminte!

Am scos un geamăt jenant de puternic când mi-a strâns sfârcul întărit între buze şi l-a supt. Umezeala a ţâşnit pe coapsele mele, peste piciorul lui şi pe scaun.

— Faci murdărie, scumpo!

Şi-a îndreptat atenţia spre celălalt sfârc şi l-a supt uşor.

— Ar trebui să te pun să cureţi? Să te pun să-ţi lingi propria umezeală de pe scaun, în timp ce ţi-o trag pe la spate?

Erau murdare şi depravate, dar cuvintele lui au declanşat ceva în adâncul meu. Orgasmul m-a lovit o secundă mai târziu cu o ferocitate neaşteptată, facându-mi spatele să se arcuiască.

încă tremuram când l-am auzit pe Dante cum râde pe înfundate deasupra mea.

— Şi eu care credeam că eşti educată şi la locul tău când te-am cunoscut!

Eram prea năucită pentru a răspunde sau pentru a observa că îmi schimbase poziţia.

Din poala lui, am ajuns în patru labe, cu mâinile şi genunchii pe covorul negru şi aspru care acoperea podeaua. Nu aveam idee cum a reuşit Dante să ne mute astfel încât eu să fiu cu faţa la banchetă, iar el să fie în spatele meu, dar nu-mi păsa.

Un fior de plăcere mi-a străbătut şira spinării când i-am auzit vorbele:

— Desfa picioarele! Aşa!

Când ni-am supus, aprobarea Iui Dante m-a făcut să gem,

— Lasă-mă să văd cât de udă c păsărică ta drăguţă!

Tocmai îmi reveneam, dar nerăbdarea m-a cuprins din nou când vârful penisului său m-a atins între picioare. Cum el nu a mai făcut nicio mişcare, m-am împins în spate şi am gemut lasciv.

— Curăţă-ţi mizeria mai întâi, Vivian! a spus Dante, calm.

Am deschis gura, cu intenţia de a protesta. În schimb, limba mea a atins timid scaunul de piele. Propriul gust mi-a copleşit papilele gustative.

Ar fi trebuit să fiu dezgustată, dar pântecul meu pulsa de dorinţă. Clitorisul meu era atât de umflat şi de sensibil, încât chiar şi cea mai mică adiere de vânt putea să mă pună din nou pe jar.

— Ce fată bună!

Laudele lui Dante s-au revărsat peste mine ca un afrodiziac cald, apoi el m-a prins de păr şi s-a împins din nou în mine.

Mintea mi s-a înceţoşat. Am început să transpir şi mi-am înfipt degetele în banchetă în timp ce el se opintea în mine. De fiecare dată când reuşeam să-mi trag sufletul, o noua opintire îmi tăia respiraţia. Senzaţia era ameţitoare, iar lumea s-a dizolvat într-o simfonie de scâncete şi gemete.

Minute. Ore. Zile.

Am pierdut cu totul noţiunea timpului, până când Dante mi-a ciupit clitorisul. Plăcerea bruscă m-a adus înapoi în prezent. Mi-am arcuit spatele.

Geamătul meu a fost întrerupt, căci mâna lui Dante mi-a acoperit gura.

— Ssst... a murmurat Dante. Nu vrei ca oamenii să audă cât de mult îţi place să ţi-o trag aşa, nu? Aşezată în patru

labe, pe bancheta din spate a unei maşini, primind fiecare centimetru din scula mea ca şi cum ai fi *făcută* pentru ea.

Mi-a mângâiat leneş clitorisul încă o dată.

— Nu se cuvine ca o moştenitoare să se comporte aşa.

Blândeţea vocii sale, cuvintele perverse şi opintirea brutală m-au făcut să-mi dau drumul.

Al doilea orgasm s-a abătut asupra mea, atât de puternic şi de acaparam, încât a înecat orice alt sunet, inclusiv strigătul meu de extaz. Au urmat doar tăcerea şi plăcerea fierbinte care îmi aprindea trupul. Simţeam că îmi pierd orice fărâmă de control şi nu ştiam cum o să-mi mai revin vreodată.

Vedeam stele verzi în faţa ochilor. Am auzit vag gemetele lui Dame când a atins orgasmul, dar eram prea copleşită de plăcere ca să mă concentrez pe altceva. Chiar când credeam că s-a terminat, un alt val m-a năpădit, supunându-mă din nou şi din nou, până când am devenit moale şi tremuram, susţinută doar de braţul lui Dante, care era deasupra mea.

Mi-a dat părul de pe faţă şi mi-a sărutat umărul în timp ce încercam să-mi revin. M-am prăbuşit în faţă, încercând să-mi recapăt răsuflarea, iar Dante m-a curăţat cu un şerveţel şi mi-a aranjat rochia. Nu a vorbit, dar tandreţea gesturilor lui spunea mai mult decât ar fi putut transmite prin cuvinte.

Când respiraţia mea şi-a recăpătat ritmul normal, el m-a ridicat din nou pe banchetă şi mi-a întins poşeta.

— Am ajuns, a spus pe un ton blând, cu o voce puţin răguşită.

— Poftim?

Cuprinsă de buimăceală, încercam să-i înţeleg cuvintele.

El a schiţat un zâmbet. Nu ştiam când, dar cumva îşi

netezise deja hainele. Cu excepţia părului răvăşit şi a roşeţii din obraji, arăta ca şi cum şi-ar fi petrecut ultima jumătate de oră discutând despre vreme, nu trăgându-mi-o.

— Am ajuns, a repetat el.

Mî-a frecat uşor buza de jos cu degetul mare.

— Ar fî bine să te dai iar cu ruj, *mia cara.* Oricât de frumoasă ai fi după sex, n-aş vrea să ne stricăm seara fiind nevoit să omor toţi bărbaţii care te văd aşa.

M-am făcut stacojie la faţă, mai ales când am văzut clădirea albă dc afară.

Eram la Valhalla, ceea ce însemna că trecuserăm prin controlul de securitate în timp ce făceam...

Căldura mi se răspândea de pe faţă pe gât şi pe piept. Părul meu era vâlvoi, rímeiül şi rujul mi se întinseseră, iar mici urme roşii lăsate de dinţii şi barba lui Dante îmi împânzeau pielea.

Oricine se uita la mine putea să-şi dea seama exact ce făcusem. Dar, în ciuda ruşinii, nu regretam ce se întâmplase. Fusese cea mai bună partidă de sex din viaţa mea.

— Nu-ţi face griji, a zis el, ştiind exact la ce mă gândeam. Geamurile sunt fumurii, iar Thomas este pe lista invitaţiior autorizaţi. Nu ne puteau vedea din faţă.

Thomas. *O, Doamne!* Dacă s-a uitat în oglinda retrovizoare şi...

>

— Şi geamul despărţitor e fumuriu, a adăugat Dante.

— Corect.

Mi-am ferit privirea în timp ce mă aranjam. Din fericire, aveam întotdeauna cu mine o minitrusă de machiaj, dar nu puteam să ascund semnele de pe piele, aşa că m-am mulţumit să-mi pun sacoul lui Dante.

Inima mea şi-a întetit bătăile când Thomas ne-a deschis portiera. Ne-a salutat politicos, cu un chip inexpresiv. M-am înroşit iar.

>

Poate că nu ne-a văzut şi nici nu ne-a auzit, dar ştia cu siguranţă ce am făcut.

— Să nu scoţi o vorbă despre asta! l-am avertizat pe

Dante în timp ce ne îndreptam spre intrarea în Valhalla.

__ O să tac, mi-a răspuns el, amuzat. Dar, dacă te ajută să te simţi mai bine, nu este prima dată când Thomas a văzut... sex pe bancheta din spate.

___Deci ţi-ai făcut un obicei din asta?

__Obişnuia să lucreze pentru William Haverton. La şaizeci de ani, tipul are un portofel gras şi libidoul unui băiat de facultate. îţi dai şi tu seama de urmări, a spus în timp ce străbăteam foaierul. Te asigur ca nu-mi fac un obicei din asta.

După ce mi-am dres glasul, am spus:

— înţeleg.

Pe chipul lui a înflorit un zâmbet întunecat şi malefic.

— Eşti geloasă?

— Deloc.

Mi-am ţinut capul sus şi l-am ignorat când a râs în barbă.

Abia când am ajuns la lift mi-am dat seama că uitasem complet să-l întreb despre întâlnirea-surpriză.

Deoarece etajele clubului Valhalla fuseseră închise în timpul galei de toamna, Dante mi-a făcut un tur rapid al locurilor pe care nu le văzusem la ultima mea vizită, inclusiv centrul spa, o pistă de bowling interioară şi o sală de jocuri vechi şi rare.

Mi-ar fi plăcut mai mult turul dacă nu as fi fost atât de nerăbdătoare să aflu care era marea întâlnire misterioasă.

— încă mai eşti supărată că nu ţi-am zis de surpriză în maşină? m-a întrebat Dante când ne-am oprit în faţa unor uşi duble, la etajul trei.

— Nu.

Ba da.

— Cel puţin am avut orgasme. Am avut amândoi de câştigat.

Linii fine i-au apărut în coltul ochilor când l-am lovit jucăuş în umăr, dar zâmbetul lui băieţesc a fost atât de adorabil, încât nu am putut să mă enervez.

— Cum ziceam, mai bine vezi cu ochii tăi.

Şi-a înclinat capul spre camera închisă.

— Acesta este spaţiul multifuncţional al clubului. Membrii îl pot rezerva şi transforma în orice vor. A fost o sală de concerte privată, o expoziţie de păpuşi de porţelan, de epocă...

Am rămas uimită.

— Unul dintre membri este colecţionar. Nu întreba! Să sperăm că asta scuză aşteptarea, a spus şi a deschis uşile.

Doamne!

Am tresărit, surprinsă.

Când adusese vorba de un spaţiu multifuncţional, mi-am imaginat un decor în alb şi gri. Teoretic, ştiam că Valhalla nu ar găzdui ceva atât de generic, dar nimic nu m-ar fi putut pregăti pentru priveliştea din faţa mea.

Transformase camera într-un planetariu.

Nu, nu un planetariu. O galaxie virtuală.

Stele strălucitoare acopereau pereţii şi tavanul înalt şi se învârteau sub picioarele noastre. Constelaţiile împânzeau „cerul", inclusiv Andromeda, Perseu şi o formă distinctă de clepsidră, care mi-a tăiat răsuflarea.

Orion. Preferata mea.

— Nu poţi vedea stelele în New York, a spus Dante. Aşa că am adus stelele la tine.

Mi s-a pus ditamai nodul în gât.

— Cum ai...

Mi-a urmărit privirea până la Orion. Acesta strălucea

în faţa mea mai puternic decât restul constelaţiilor.

— Am sunat-o pe sora ta. Mi-a spus care e constelaţia ta preferată, a răspuns el şi m-a condus în sală. Se pare că turuiai întruna despre Orion când erai mică. Aşa s-a exprimat ea.

Agnes chiar *ar spune* asta.

Expresia lui Dante s-a înmuiat, arătând o urmă de nesiguranţă.

— îţi place?

Mi-am împletit degetele cu ale lui. Ceva mă strângea în piept.

— E perfect.

Ieşisem la mai mult de şase întâlniri în ultima lună: de la plimbări extravagante, ca zborul cu elicopterul, după milkshake-uri, şi o escapadă de o noapte în Bermude la întâlniri banale, precum plimbarea prin Chelsea Market şi un spectacol la Comedy Cellar.

Dar niciuna nu mă surprinsese atât de tare precum cea din seara asta. Faptul că Dante se străduise să aranjeze acest loc şi sâ se consulte cu soră-mea, când ar fi putut să mă ducă pur şi simplu la planetariu... m-a înduioşat aşa cum nu credeam că o reuşească cineva vreodată.

Umerii lui s-au relaxat. Mi-a strâns mâna în chip de răspuns. Ne-am îndreptat spre centrul sălii, unde ne aşteptau o grămadă de paturi, perne şi un platou pentru cină. M-am aşezat pe o pernă bleu, iar Dante a luat o sticlă de vin. Era cumva...?

— Domaine de la Romanee Conţi, a spus el.

Dante a desfăcut faimoasa sticlă de vin roşu şi a turnat

vin în două pahare.

— Din partea somelierului clubului.

Cunoscut pentru calitatea sa şi pentru producpa limitată, Domaine de la Romanee Conţi, sau DRC, era unul dintre cele mai scumpe vinuri din lume. O sticlă costa peste douăzeci şi şase de mii de dolari.

— Vad că ai scos artileria grea, l-am tachinat eu. Dante Russo, încerci să mă impresionezi?

— Depinde.

Mi-a înmânat un pahar şi m-a privit cum am luat o înghiţitură mică.

— Funcţionează?

Gusturi bogate de fructe de pădure, violete şi lichior de coacăze mi-au izbucnit pe limbă, amestecate cu o aromă minerală rafinată şi note pământii complexe.

Puternic. Elegant.

Nu era de mirare ca oamenii erau dispuşi să plătească bani grei pentru o sticlă. Era cel mai bun vin pe care l-am gustat vreodată.

— Da, am spus, deja ameţită după o singură înghiţitură, deşi noaptea abia începuse. Destul de bine.

— Atunci da, asta încerc.

Ochii i-au sclipit amuzaţi. Eu am mai luat o gură de vin.

— Te îmbujorezi, *mia cara.*

Eram extrem de sensibilă la vinul roşu, motiv pentru care de obicei mă rezumam la alb şi roze. Până şi acestea îmi făceau faţa să strălucească într-o nuanţă de roşu-aprins, după un pahar sau două, dar DRC era prea rafinat pentru a fi irosit.

— Nu e vina mea, am spus stânjenită. E din cauza taninului.

— Eşti adorabilă.

Şi-a trecut degetul mare peste obrazul meu rumen. Mă obişnuisem cu Dante cel morocănos şi melancolic. Dar cel dulce şi jucăuş îmi punea inima pe jar.

După cină, am tras o pătură peste noi şi mi-am sprijinit capul pe umărul lui, pe jumătate somnoroasă şi

pe jumătate ameţită. El şi-a înfăşurat braţul în jurul taliei mele. *îi* simţeam corpul puternic în spatele meu; era confortabil.

Stelele pâlpâiau deasupra noastră ca un spectacol de diamante pe o panglica de catifea. Erau proiecţii, dar păreau atât de reale, Încât mi s-a părut că eram undeva în sălbăticie, privind cerul şi ascultând liniştea.

— Când eram mică, părinţii noştri ne duceau cu cortul.

Habar n-am de ce îi spusesem asta, însă mi s-au părut potrivite în acel moment.

— Tata conducea, mama împacheta mult prea multe gustări, iar eu şi soră-mea încercam să numărăm cât mai multe plăcuţe de înmatriculare pe drum.

Uram insectele şi nu eram genul care să se dea în vânt după excursii, dar îmi plăceau acele călătorii pentru că le făceam în familie. După aceea, am petrecut verile în St. Tropez şi Crăciunurile în St. Barth, însă mie îmi lipsea simplitatea primelor noastre vacanţe în familie.

— Noaptea, când trebuia să dormim, eu şi Agnes ne stre- curam afară din cort şi număram stelele, am continuat. Ne prefăceam că acestea sunt oameni care trăiesc într-un tărâm ceresc şi inventam poveşti pentru fiecare.

— Erau interesante?

— Toate. într-una, cineva complota să-l răstoarne pe conducătorul regatului. în alta, o femeie avea o aventură cu cel mai de încredere paznic al îngrozitorului ei soţ. Stelele căzătoare erau oameni care fuseseră exilaţi şi aruncaţi pe pământ.

Râsul lui Dante mi-a vibrat prin tot corpul.

— Parcă ar fi o telenovelă.

— Eram copii. Aveam imaginaţie, bine? am zis şi l-am lovit uşor cu piciorul. Nu-mi spune că n-ai inventat niciodată poveşti despre lucrurile din jurul tău!

— îmi pare rău să te dezamăgesc, dar imaginaţia mea nu este la fel de bogată ca a ta, a adăugat, mângâindu-mă absent pe şold. Ai mei nu mergeau niciodată cu cortul. Bunicul meu mergea doar în staţiuni sau pe proprietăţi private.

Nu a vrut ca eu şi Luca să ne rupem de cultura noastră, aşa că ne-a trimis în italia , cu Greta, în fiecare vară. Am avut – avem – case prin toată ţara. Roma, Toscana, Milano... Vizitam un loc diferit în fiecare an.

— Care este locul tău preferat din Italia?

— Vila Serafina.

Proprietatea familiei sale de pe malul Lacului Como.

— Lacul, grădinile... La doisprezece ani, mi se părea magic.

— Acolo unde va avea loc nunta, am murmurat. Abia aştept să o văd.

Urma să stăm acolo în luna de dinaintea ceremoniei. Văzusem doar poze, dar, chiar şi pe un ecran, vila era uluitoare.

— Da, a răspuns pe un ton ciudat. Unde va avea loc nunta.

— Va fi perfect. Mama n-ar fi acceptat altceva, am spus sec.

Mă înnebunise cu telefoane interminabile despre flori, veselă şi o mie de alte detalii de care n-ar trebui să se ocupe ea, dar nu mă aşteptam la altceva din partea ei. îi ofeream ultima oportunitate de a organiza o nuntă mare. Cel puţin tata nu mă batea la cap cu modelele de pe farfurii. Nunta urma să aibă loc când voia el şi numai de asta îi păsa.

— Opt august. Lasă-mă să ghicesc! E data la care a făcut el primul milion.

— Eşti pe aproape. Opt este cifra lui preferată.

— Opt? Serios? m-a întrebat Dante, după o scurtă pauză.

— Da.

Am căscat. Nimic nu mă facea mai somnoroasă decât vinul şi sexul, iar în seara asta avusesem parte de amândouă.

— Este o cifră norocoasă în cultura chineză, pentru că este asociată cu bogăţia. Când căutau o casă, ai mei erau interesaţi în mod special de locuri cu cifra opt în adresă, lata e foarte superstiţios.

__ Nu mi-aş fi închipuit, a replicat Dante pe un ton mai rece, asa cum facea întotdeauna când discutam despre tata.

Mi-am ridicat capul. Părea distras, dar expresia i-a dispărut dc pe chip când a observat că-l privesc.

— Nu-ţi place prea mult de ai mei.

îmi dădusem seama de asta la prima noastră cină, însă de atunci devenise din ce în ce mai evident. De fiecare dată când îi menţionam pe părinţii mei, Dante devenea indiferent şi se închidea în el. Când îi vizitaserăm în Boston, de Crăciun, el Lşi petrecuse cea mai mare parte a timpului comunicând prin priviri şi răspunsuri monosilabice. Fuseseră cele mai stânjenitoare patru zile din viaţa mea.

— Nu-mi plac o mulţime de oameni. Dar, dacă e să fim sinceri, eu şi Francis nu vom fi niciodată cei mai buni prieteni. Avem viziuni... diferite asupra vieţii.

Până să-i pot răspunde, mi-a luat faţa în mâini şi m-a sărutat.

— Hai sa nu mai vorbim despre familie! a spus el. Avem camera doar pentru noi în noaptea asta şi aş prefera să fee altceva...

Oricât aş fi vrut să rezist, am cedat când el a adâncit sărutul. Buzele mi s-au întredeschis, iar oftatul meu a fost ca o invitaţie.

> Şi-a împletit lunba cu a mea. Avea gust de vin, de arşiţă şi de păcat.

Dante avea dreptate. Era o noapte frumoasă şi nu trebuia

să o stric cu discuţii despre familie. Mă bântuia o nelinişte sâcâitoare, dar am ignorat-o. Şi ce dacă tata şi Dante nu erau de acord în toate privinţele? Era de aşteptat să se întâmple asta între taţi şi gineri. Doar nu aveau de gând să-şi dea pumni la următoarea întâlnire de sărbători!

În afară de asta, părinţii mei locuiau în alt oraş. Oricum, nu-i vedeam prea des.

Nu aveam de ce să-mi fac griji.

CAPITOLUL28

Eu şi Vivian am mai avut parte de Încă o săptămână fericita, înainte ca părinţii ci să ajungă în oraş ca o tornadă: brusc, distrugând totul în calea lor.

Acum planificam o întâlnire armonioasă cu Vivian, iar în secunda următoare stăteam faţă în faţa cu Francis şi cu Cecelia Lau, în restaurantul Le Charles, străduindu-mă din răsputeri să nu-i şterg lui Francis zâmbetul încrezut de pe faţă.

Conversaţia mea cu Vivian despre el, în Valhalia, parei îl invocase ca pe un demon din iad.

— Mă bucur că am reuşit să ne vedem, a spus Francis şi şi-a aşezat şerveţelul în poala. Sper că nu v-am stricat planurile.

— Nu, deloc.

Pe sub masă, Vivian şi-a aşezat mâna peste a mea şi mi-a desfăcut uşor pumnul.

— Suntem încântaţi să vă vedem, a adăugat ea.

Am rămas tăcut.

Părinţii ei sosiseră neanunţaţi în acea dimineaţă şi nc ruga* seră sâ luăm dna cu ei cât stăteau în oraş. Având *în vedere* câ rămâneau doar pentru două nopţi şi că a doua *zi* aveau *bilete*

U m spectacol pe Broadway, cu prietenii lor, seara aceasta era sjigura opţiune.

__Nu v-am mai văzut de la Crăciun, aşa ca ne-am gândit sa trecem pe la voi. Să vedem cum merge planificarea nunţii, a spus Cecelia, jucându-se cu perlele de la gât. Nu ini-ai răspuns La întrebarea de zilele trecute, despre flori, Vivian. Rămân crinii?

\5vian s-a foit pe scaun. în loc de rochia, tocurile şi rujul roşu obişnuite, purta un costum din tweed, asemănător cu cel pe care il purtase la prima noastră întâlnire. Colierul ei era identic cu al mamei sale, iar însufleţirea ei sclipitoare, pe care ajunsesem să o apreciez, se transformase intr-o politeţe dureroasă.

Nu era *ea însăşi,* ci o clonă care îşi facea apariţia doar când erau în preajmă Francis şi Cecelia. Uram clona asta.

— Da, a răspuns ea. Rămân crinii.

— Excelent! a spus Cecelia, cu un zâmbet larg. Acum hai să discutăm despre tort...

Din fencire, chelnerul nostru a apărut la ţanc şi a întrerupt-o, înainte ca ea să înceapă un discurs despre glazură sau despre orice naiba voia să vorbească.

— Vom lua caviar Golden Imperial şi tartar de ton pe pat de foie-gras pentru început, iar codetele de miel ca fel principal, a spus Francis, comandând atât pentru el, cât şi pentru soţia Iul

l-a înmanat dispreţuitor meniul chelnerului, fără să-i arunce vreo privire.

— Eu vreau *tagliatelle^* vă rog! a spus Vivian.

— Nu suntem la un restaurant cu specific italian, Vivian. Aici, mielul e vedeta. De ce nu-ţi iei miel, în schimb? s-a încruntat Francis

Pentru că nu~i place mielul, nenorocitule!

Am scrâşnit din dinţi. Chiar daca Francis nu m-ar fi şantajat, tor l-aş fi urât.

Cum dc nu aflase, în douăzeci şi opt de ani, că fiica lui nu mânca miel? Poate că pur şi simplu nu-i păsa.

— Pentru o rezervare la Le Charles se aşteaptă patru luni, a spus Francis. Până şi guvernatorul prinde greu o masă atunci când e în oraş. E ridicol să iroseşti o cină aici mâncând orice altceva în afară de cel mai bun produs al lor.

— Eu... Ai dreptate, a spus Vivian. Pot să comand mielul, vă rog? a întrebat şi i-a oferit chelnerului un zâmbet drept scuză. Mulţumesc!

— Desigur!

Expresia chelnerului a rămas la fel *de* politicoasă. Am fi putut, Ia fel de bine, să discutam despre vreme.

— Şi pentru dumneavoastră, domnule Russo?

Am închis meniul cu o precizie hotărâtă şi l-am aţintit cu privirea pe tatăl lui Vivian în rimp ce mi-am spus comanda:

— Aş dori *tagliatelle.*

Francis şi-a strâns buzele într-o linie subţire.

Dacă aş fi fost acasă, i-aş fi spus vreo doua, dar ne aflam chiar în mijlocul restaurantului. Nu voiam să-i dau satisfacţia dc a porni un scandal în public.

— Ce mai face fratele tău? m-a întrebat Francis. Am auzit că acum lucrează ca vânzător la Lohman *&C Sons.* Pare... sub statutul lui social.

— E foarte bine, am răspuns pe un ton rece. Munca este cot munca, indiferent dacă are un job în vânzări sau ia sediul firmei.

— Hmm!

A luat o gură de vin, apoi a continuat:

— Hai să zicem că nu suntem de acord!

Nu m-am lăsat păcălit de schimbarea aparent inofensivă a subiectului. Francis încerca să-mi reamintească miza. A spus că se afla în oraş pentru un spectacol, dar vizita bruscă era un joc menit să mă descumpănească.

Mai aveam doar câteva luni până la nuntă. Francis putea fi numit în multe feluri, însă prost nu era. Probabil că ştia că încercam să distrug dovezile. Rămăsesem tăcut prea mult timp, iar el devenise, pe bună dreptate, agitat.

La întâlnirea romantică de la clubul Valhalla, cu Vivian, avusesem o revelaţie. Ea îmi destăinuise că Francis era superstiţios în legătură cu datele şi numerele, iar cercetările pe care le făcuse Christian în ultima săptămână îmi confirmaseră acest lucru.

Adresa lui de acasă, adresa firmei, numărul de înmatriculare... toate aveau în componenţă cifra opt. As paria pe viaţa fratelui meu că avea opt copii ale fotografiilor.

Christian era deja pe urmele celor trei serii de poze rămase. Odată ce le găsea, avea să fie sfârşitul pentru nenorocitul de Francis Lau. Pentru prima dată în acea seară, am zâmbit.

Restul cinei a decurs fără nicio problemă.

Vivian şi mama ei au continuat conversaţia, însă m-am străduit din răsputeri să nu-mi pierd minţile când Cecelia a cercat-o pentru că purta o nuanţă „greşită” de fard şi când taică-său i-a zis să-şi schimbe iar comanda, în loc de cheesecake, tartă cu ciocolată.

Nu ştiam ce era mai rău: atitudinea autoritară a părinţilor ei sau dorinţa lui Vivian de a accepta tot ce i se zicea. Pe mine nu m-ar fi lăsat niciodată să-i vorbesc aşa cum o faceau ai ei.

— Orice ai vrea să spui, te ascult, mi-a zis ea când ne-am întors acasă.

Şi-a scos cerceii şi i-a pus în farfurioara aurie de pe comodă.

— Ai fost nervos tot drumul până acasă.

Mi-am dat jos sacoul şi l-am aruncat pe spătarul unui scaun.

— Nu eram nervos. Pur şi simplu mă întrebam cum ai depăşit în ultimele douăzeci şi patru de ore dispreţul tău de o viaţă pentru miel.

Vivian a oftat.

— A fost o singură masă. Nu e mare scofală!

— Nu e vorba despre mâncare, Vivian! am exclamat cu, frustrat. Este vorba despre faptul că părinţii tăi te tratează ca pe un copil. Este vorba despre modul în care te transformi într-o cârpă ori de câte ori eşti în preajma lor, am continuat, gesticulând spre ţinuta ei. Asta nu eşti tu! Tu urăşti carnea de miel! Tu nu porţi tweed şi perle! N-ai purta nici moartă ţinuta asta într-o zi normală!

— Ei bine, nu este o zi normală, a continuat ea, pe un ton iritat.

Nu eram singurul scos din sărite.

— Crezi că mie îmi convine că ai mei sosesc neanunţaţi? Sau că îmi place să fiu criticată pentru tot ce spun şi port? Poate că n-as fi ales ţinuta asta dacă n-ar *fi* fost ei aici şi poare că n-aş fi comandat miel dacă rata n-ar fi insistat, dar uneori trebuie să faci compromisuri pentru a păstra pacea. Ei stau aici doar două zile. *Nu e mare lucru.*

— Sunt două zile de dara asta, dar ce se va întâmpla în viitor? Fiecare vacanţă, fiecare vizită, pentru tot restul vieţii cale. Spune-mi că nu e obositor să pretinzi că eşti altcineva în faţa celor doi oameni care ar trebui să te accepte aşa cum eşti!

Vivian s-a încordat.

— Oamenii fac asta în fiecare zi. Se duc la *serviciu şi* arată o latură a personalităţii lor. Ies cu prietenii şi îşi arată o altă faţă. *|LnormaL*

— Da, doar că nu vorbim despre colegii sau prietenii, ci despre

familia ta, care te tratează ca pe un rahat! am urlat cu.

— Sunt *părinţii* mei! a ţipat şi ea. Nu sunt perfecţi, dar îmi vor binele. Au sacrificat multe pentru a ne oferi mie şi surorii mele viaţa pe care ei n-au avut-o. Chiar înainte să fim bogaţi, au muncit pe brânci pentru a se asigura ca putem purta aceleaşi liainc şi că putem merge în aceleaşi excursii precum ceilalţi colegi ai noştri, pentru a nu fi lăsate pe dinafară. Deci, dacă trebuie să renunţ *temporar* la unele lucruri ca ei să fie fericiţi, aşa voi face.

— Temporar, zici? De aceea taică-tau v-a vândut practic pe amândouă în schimbul urcării unei trepte în ierarhia socială?

Vivîan a pălit, iar regretul m-a lovit instantaneu, din plin. *La naiba!*

— Viv...

— Nu! mi-a tăiat ea vorba, ridicând o mână. Fix asta ai vrut să zici, aşa că nu-mi cere scuze!

— Eu nu te văd ca pe o monedă de schimb, dar poţi să-mi spui sincer că nici ai tăi nu te văd aşa? Nu încerc să te fac să te simţi prost, *amore mio,* dar nu trebuie să le suporţi toate prostiile. Eşti adultă. Eşti frumoasă, de succes, inteligentă şi de trei ori mai bună decât vor fi ei vreodată. Ai banii şi cariera ta. N-ai nevoie de ei.

— Nu e vorba despre o nevoie. E vorba despre *familie.*

O expresie de nemulţumire i s-a întipărit pe chip.

— Noi procedăm diferit, bine? Respectul pentru părinţii noştri este important. Nu comentăm doar pentru că nu ne convine ceva.

— Da, ei bine, uneori părinţii zic numai rahaturi şi trebuie să le atragi atenţia.

Deveneam sâcâitor, dar uram că Vivian se închidea total în preajma alor ci. Era ca şi cum aş fi văzut un trandafir frumos şi plin de viaţă ofilindu-se în faţa ochilor mei.

— *Tu* poţi, a răspuns ea. Ai crescut ca moştenitor al impe-

riului Russo. Da, ştiu că nu a fost totul lapte şi miere, dar bunicul tău îţi oferea atenţie necondiţionat. Eu am fost nevoita sa fiu perfectă doar ca să primesc o fărâmă de afecţiune. Să am note mari, să am imaginea perfectă, să *fie totul* perfect.

— Fix asta încerc să-ţi zic, fir-ar să fie! N-ar trebui *sa fii* perfectă ca să primeşti afecţiune de la ai răi!

— Iar eu asta zic! Că trebuie să fiu aşa!

Ne-am holbat unul la altul, respirând anevoie. Corpurile noastre erau apropiate, dar minţile se aflau la ani-lumina distanţă una de alta.

Vivian a fost prima care şi-a abătut privirea.

— A fost o noapte lungă şi sunt obosiră. Dar aş vrea măcar să încerci să-mi înţelegi punctul de vedere. Viziunea ta asupra lumii nu este universală. Vreau un partener, Danrc, nu *pe* cineva care să mă certe pentru că nu-i place relaţia mea cu propria-mi familie.

Remuşcările mi-au potolit furia.

— Iubito...

— Mă duc să fac o baie şi după aceea o să lucrez puţin. Poţi să te culci.

Uşa băii s-a închis în urma ei.

în acea seară, pentru prima dată de când începuserăm să ieşim la întâlniri, ne-am dus la culcare fără să ne sărutăm de noapte bună.

CAPITOLUL 29

__Felicitări! Tocmai aţi avut prima ceartă de când sunteţi un cuplu. Să bem pentru asta!

Isabella şi-a ridicat cocktailul Mimosa în aer, cu un zâmbet sincer.

Paharul meu şi al lui Sloane au rămas pe masă.

— Nu e ceva de sărbătorit, Isal am spus eu, sarcastică.

— Bineînţeles că este! Ai vrut experienţa completă de cuplu. Asta include certuri, mai ales când subiectul e familia.

Şi-a terminat băutura, nicidecum descurajată de refuzul nostru de a participa la toastul ei.

— Sincer, cuplurile care *nu* se ceartă mă sperie. Sunt ca o farfurie spartă, pe punctul de a se face bucăţele. Când te aştepţi mai puţin, ei devin subiectul unui serial documentar pe Netflix, intitulat ceva de genul „Dragoste şi crimă: cuplul din vecini”.

Nu m-am putut abţine să râd.

— Asculţi *prea multe* podcasturi despre crime.

Eu, Isabella şi Sloane luam brunch ul împreună, la un restaurant nou din Bowery. Trecuseră două zile de la cearta mea cu Dante şi încă eram supărată.

Nu pentru că greşea, ci pentru că avea dreptate. Nimic nu doare mai tare decât adevărul.

— *Se* cheamă cercetare,, a spus Isabella. Prin urmare, e muncă. Nu mă poţi învinui că lucrez peste program, nu-i aşa? Uită-te la Sloane! Butonează pe telefon chiar dacă cele mai bune ouă Benedict din lume stau neatinse, în faţa ei.

— Nu sunt neatinse. Am luat două îmbucături.

Sloane a terminat de butonat şi şi-a ridicat privirea.

— încearcă tu să te bucuri de mâncare când unul dintre clienţii tăi postează pe reţelele sociale o tiradă despre fosta lui soţie *foarte* faimoasă şi începe să se certe online cu...

Şi-a verificat din nou telefonul, apoi a continuat:

— ... cu User59806, despre care dintre ei ar trebui să se arunce primul cu maşina de pe un ţărm stâncos.

— Asta nu-i nimic în comparaţie cu ce mai găseşti pe internet, a spus Isabella. *Glumescl* De fapt, nu chiar... Uite, nu prea ai cum să rezolvi situaţia acum, cu excepţia faptului că trebuie să-i tai clientului tău accesul la reţelele de socializare. Presupun că ai facut-o deja. Oamenii se poartă stupid foarte des. Savurează-ţi mâncarea şi ocupă-te de ei mai târziu! Două ore de detoxifiere digitală nu te vor omorî. în plus, ai nevoie de energie pentru mai târziu, când o să-l faci cu ou şi cu oţet, a zis ea şi i-a împins farfuria mai aproape.

Sloane şi-a ţuguiat buzele.

— Mda, ai dreptate.

— întotdeauna am dreptate. Acum..., a zis Isabella şi şi-a îndreptat atenţia înapoi spre mine. Cearta asta... Cred că ar trebui s-o Iaşi mai moale încă o zi, apoi să vă împăcaţi şi să faceţi sex ca nebunii. în trei zile, toată tensiunea se va acumula şi...

— *Isa!*

__îmi pare rău! N-am mai făcut sex de ceva vreme, bine? Trăiesc indirect prin tine, a suspinat ea. Şi cearta asta nu este un impediment groaznic, nu? El cam are...

Dreptate.

S-a lăsat liniştea. M-am holbat la farfuria mea pe jumătate goală. îmi era frig, deşi băusem două cocktailuri Mimosa.

— Nu mă înţelege greşit. Ştiu cum te simţi, a Isabella, pe un ton mai blând. Dar cred că e una dintre acele neînţelegeri care se vor rezolva în timp. Lui Dante îi pasă de tine, altfel nu ar fi fost atât de supărat. Doar că... nu se prea pricepe să-şi exprime gândurile cu tact.

— Ştiu.

Oftatul meu rezuma zile întregi de chin sufletesc.

— Numai că mi-e greu să-mi amintesc de asta, iar el e atât de... atât de *încăpăţânat.*

în lumea lui Dante, cuvântul lui era literă de lege. Avea întotdeauna dreptate, iar oamenii se dădeau peste cap ca să-l mulţumească sau să-l calmeze. Dar aici era clenciul. Nu mai conta doar lumea lui, ci şi lumea noastră, cel puţin când venea vorba despre viaţa de familie. Căsătorie aranjată sau nu, mă pricopsisem cu un soţ, nu cu un şef.

însă nu eram sigură că şi *el* ştia asta.

— E Dante Russo, a spus Sloane, ca şi cum asta ar fi explicat totul. *încăpăţânat* este al doilea lui prenume. Din punctul meu de vedere, ar trebui să-l pedepseşti. Să-l ignori până îşi bagă minţile în cap.

— Grozav! Deci vom aştepta până la începutul secolului viitor, a răspuns Isabella. Viv, ce *vrei* să faci?

— Eu...

Vivian! Ce surpriză plăcută!

O voce suavă ne-a întrerupt conversaţia. Mi-am îndreptat spatele când o femeie în vârstă, elegantă, cu părul argintiu, tuns bob, şi cu o piele atât de catifelată, încât ai fi crezut că

avea cu treizeci de ani mai puţin, s-a oprit lângă masa noastră.

— Buffy, mă bucur să te văd! am spus, mascându-mi surprinderea.

Ea şi prietenele ei rareori puneau piciorul în afara centrului oraşului.

— Ce mai *faci?*

Am ignorat bâlbâială Isabellei la auzul numelui *Buffy.*

— Sunt bine, draga mea! Mulţumesc pentru întrebare!

Doamna distinsă, de şaizeci şi cinci de ani, arăta impecabil, ca întotdeauna, îmbrăcată într-o bluză de mătase crem, pantaloni gri şi purtând cercei Mikimoto cu perle.

— De obicei nu vin până în Bowery, dar am auzit că brunch-ul de aici este *divin.*

Tonul ei insinua că drumul de douăzeci şi cinci de minute cu maşina, de la casa ei până aici, era la fel de anevoios ca drumul de pe bulevardul Fifth Avenue până în Brooklyn.

— Servesc cele mai bune ouă Benedict cu homar din oraş. Am făcut un gest către un scaun gol.

— Vrei să ni te alături?

Niciuna dintre noi nu voia ca ea să rămână, dar trebuia să fiu politicoasă.

— Ah, ce drăguţ din partea ta, dar nu, mulţumesc! a spus Buffy. Eu şi Bunny am rezervat masa din colţ. Bunny se uită urât Ia mine chiar în timp ce vorbim. Urăşte să stea singură în public...

Buffy a aruncat o privire mustrătoare spre locui unde stătea femeia blondă, dichisită, împreună cu *pudelul ei la fel de* dichisit, care stătea în geanta sa Hermès. Nu aveai *voie să* aduci dini în restaurant, dar pentru oamenii ca Bufly şi prietenii ei regulile nu aveau nicio importanţă.

— Totuşi, am vrut să trec pe aici şi să te felicit personal

pentru că ai reuşit să rezervi clubul Valhalla pentru găzduirea Legacy Ball.

— Mulţumesc! am murmurat.

încercasem din răsputeri să găsesc alte variante, dar nu reuşisem să închiriez alt loc, aşa că am acceptat cu reticenţă sugestia lui Dante privind clubul Valhalla. Eu insistasem să pregătesc discursul cererii mele de găzduire, pe care Dante l-a prezentat comitetului de conducere, deoarece aceştia nu permiteau accesul în şedinţă persoanelor care nu erau membri ai clubului.

Procesul de aprobare a durat aproape o lună, dar primisem confirmarea finală cu două săptămâni în urmă. Pe de-o parte, eram entuziasmată de obţinerea unui loc atât de exclusivist, însă, pe de alta, eram îngrijorată de cât îl va costa asta pe Dante. Nu financiar, ci în termeni de influenţă şi reciprocitate.

— Sunt sigură că Dante a pus o vorbă bună pentru tine, a zâmbit Bufly. Merită să te căsătoreşti cu un Russo, nu-i aşa?

Am zâmbit, încordată. Apropoul ei era subtil.

— Dacă tot am ajuns la subiectul balului, am o sugestie cu privire la divertisment, a spus ea. Corelli şi-a pierdut vocea şi nu mai poate cânta. Ce păcat!

Celebrul cântăreţ de operă luase o pauză, pentru a-şi recupera vocea. Problema nu era la fel de gravă ca inundaţia, dar era încă o belea din grămada de belele care se mărea zilnic.

Atunci când planifici evenimente, Legea lui Murphy zice aşa: întotdeauna ceva merge prost şi, cu cât evenimentul este mai important, cu atât necazul este mai mare.

— Nu-ţi face griji! Am găsit deja o soluţie, am spus eu. O talentată cântăreaţă de jazz a fost de acord să cânte pentru

jumătate din tariful ei obişnuit, având în vedere ce fel de public va fi prezent.

— Ce drăguţ! Totuşi, mă gândeam că ar trebui s-o angajăm pe Veronica Foster.

— Veronica Foster... moştenitoarea fabricii de zahăr?

— A făcut tranziţia către scena muzicală, a explicat Buffy numaidecât. Sunt sigură că ar aprecia oportunitatea de a cânta la bal. Ca şi mine, de altfel.

Eram confuză.

Mi-am amintit brusc de celălalt motiv pentru care numele Veronicăi îmi suna familiar. Era fina lui Buffy.

— Sunt dispusă să mă întâlnesc cu ea şi să-i văd spectacolul pe CD, dacă are unul.

M-am străduit să vorbesc ferm, deşi îmi simţeam stomacul plin de noduri.

— Cu toate acestea, nu-i pot garanta un loc în programul de divertisment. După cum ştiţi, programul balului este foarte încărcat şi am fost deja de acord s-o includ *pe* cântăreaţa de jazz.

Privirea lui Buffy a devenit ca de gheaţă.

— Sunt sigură că ar înţelege dacă ar trebui să anulezi, a spus ea, cu zâmbetul intact, dar mai ironic. Acesta este un eveniment important, Vivian. Multe lucruri depind de el.

Inclusiv reputaţia ţi locul tău în societate.

Ameninţarea tacită atârna deasupra mesei ca o ghilotină, în faţa mea, Isabella şi Sloane priveau scena cu ochi mari şi, respectiv, cu o furie glacială. Mi-am dat seama că Sloane se abţinea să-i dea replica. Din fericire, nu a intervenit.

Nici nu avea de ce.

h” I ■'

După vizita părinţilor mei, după cearta mea cu Dante şi neplăcerile pe care le avusesem cu balul, ajunsesem la limita răbdării-

— Da, aşa e, i-am răspuns lui Buffy.

în tonul meu politicos se ghicea o atitudine incisivă.

— De aceea, fiecare detaliu trebuie să fie impecabil, inclusiv artiştii. în calitate de preşedinte al comitetului Legacy Ball, sunt sigură câ înţelegi: o prezenţă care nu atinge perfecţiunea pe scenă nu ar fi binevenită. Am încredere deplină în angajamentul Veronicăi faţă de meseria ei, motiv pentru care să dea o probă nu ar trebui să fie o problemă. Nu eşti de acord cu mine?

Sunetele din restaurant au devenit un zgomot de fundal. Inima mi-a luat-o la goană. îmi asumam un risc uriaş, insultând-o pe Buffy în faţa altor persoane, dar mă săturasem de oameni care încercau să mă manipuleze, ca să fac cum voiau ei.

Putea să mă pună pe lista neagră după bal, dar până atunci, numele meu apărea pe invitaţii şi reputaţia mea profesională era în joc. Şi să fiu a naibii dacă voi lăsa pe cineva să distrugă ceea ce am construit ani întregi, din cauza unui nepotism prost mascat!

Buffy s-a holbat uluită la mine.

în realitate, tăcerea a durat mai puţin de un minut, dar fiecare secundă a fost apăsătoare, până când şocul i-a dispărut de pe chip.

— Da, a spus ea, în cele din urmă. Presupun că ai dreptate.

Vocea îi era la fel de rece ca privirea, însă aş spune că în ea se citea o urmă de respect faţă de mine.

— Bucurati-vă de restul mesei!

A dat să plece, dar, înainte de a o face, mi-a aruncat o ultima privire.

— Vivían, mă aştept ca acesta să fie *cel* mai reuşit bal din istoria evenimentului.

Bufiy a plecat maiestuoasă, lăsând în urmă o undă de parfum Chanel No. 5.

Am răsuflat uşurată după ce s-a îndepărtat. Eram indignată, dar nu mai trebuia să dovedesc că nu mă lăsam călcată în picioare.

— Ai certat-o pe Bufiy Darlingron.

Ochii verzi ai lui Sloane străluceau de admiraţie.

— Impresionant!

— N-am certat-o, doar i-am prezentat alt punct de vedere.

— Ba ai certat-o, a spus Isabella. La un moment dat am crezut că va avea un atac de cord şi se va prăbuşi direct în ouăle tale. Bufiy şi Benedict, noua combinaţie de brunch.

Ne-am holbat una la alta pentru o clipă, uimite de gluma ei prostească, înainte de a izbucni în râs.

Poate că era de vină alcoolul sau poate că deliram după atât de multă muncă şi din cauza lipsei de somn, dar, odată ce am început, nu ne-am mai putut opri. Aveam lacrimi în ochi, iar umerii Isabellei tremurau atât de tare, încât mişca masa. Până şi Sloane râdea.

— Apropo de nume cu B, a spus Isabella după ce ne-am oprit din râs, am auzit eu bine? Chiar a spus că e aici cu prietena ei *Bunny?*

— Bunny Van Houten, am confirmat eu cu un zâmbet. Soţia magnatului olandez al transportului maritim, Dirk Van Houten.

Groaza a şters amuzamentul de pe faţa Isabellei.

— Cine născoceşte numele astea? a întrebat ea. Există vreo regulă conform căreia cu cât eşti mai bogat, cu atât numele tău trebuie să fie mai urât?

__ Nu sunt *chiar* atât de urâte.

__Buffy şi Bunny, Viv! Buffy şi Bunny! a spus Isabella, scuturând din cap. Odată ce voi avea puterea, voi interzice coate numele care încep cu literele B şi U. Doamne fereşte să adauge un Bubby în grupul lor!

Nu m-am putut abţine. Am izbucnit din nou în râs, iar Isabella şi Sloane mi s-au alăturat imediat.

Doamne, câtă nevoie aveam de asta! Mâncare, băuturi şi o dimineaţă amuzantă şi prostească petrecută cu prietenele mele, firă a ţine cont de incidentul cu Buffy. Uneori, lucrurile simple din viaţă sunt cele care ne ajută să mergem mai departe.

Am mai zăbovit încă o oră înainte să plecăm. Am insistat să plătesc consumaţia, deoarece ele au petrecut cea mai mare parte a timpului ascultându-mi problemele, şi tocmai plătisem nota, când mi-a bâzâit telefonul.

Inima.mi-a tresărit la vederea noului mesaj, dar mi-am păs-rrat expresia neutră în timp ce ieşeam din restaurant.

— Săptămâna viitoare se lansează o comedie romantică, a spus Sloane. Hai să mergem la film!

Isabella a privit-o cu suspiciune.

— De data asta chiar o să te uiţi la film sau o să te plângi tot timpul?

Sloane şi-a pus ochelarii de soare, apoi a răspuns:

— Eu nu mă plâng. Eu critic în timp real cât de neverosimil e filmul.

— E o comedie romantică, am spus eu. *N-ar trebui* să fie realistă.

Unora le plăcea să se relaxeze citind sau făcând un masaj. Lui Sloane îi plăcea să se uite la comedii romantice şi să scrie compuneri lungi în care să detalieze fiecare aspect care nu-i plăcea la film.

Şi totuşi, continua să le urmărească.

— Să cădem de acord că nu suntem de acord! a spus ea.

Mergem la film joia viitoare, după serviciu. Puteţi veni?

Supravieţuiserăm ani întregi disecării comediilor romantice. Vom supravieţui încă o seară.

După ce am stabilit întâlnirea la film şi am plecat, am luat-o pe Fourth Street spre Washington Square Park. Pulsul îmi zvâcnea mai tare cu fiecare pas şi a luat-o razna la vederea siluetei familiare, înalte şi întunecate, care stătea lângă arcadă. Parcul era plin de muzicieni ambulanţi, fotografi şi studenţi în hanorace NYU, dar Dante ieşea în evidenţă ca o pată de culoare pe un fundal tern. Chiar şi într-un tricou alb, simplu şi blugi, prezenţa lui era suficient de puternică pentru a atrage ocheade nu foarte subtile din partea trecătorilor.

Privirile ni s-au întâlnit. Fiorii mi-au străbătut şira spinării şi am şovăit preţ de o clipă,, după ce a trecut ultima maşină pe stradă.

M-am oprit la câţiva metri de el. Muzica, râsetele şi claxoanele maşinilor au dispărut, ca şi cum el ar fi existat în interiorul unui câmp de forţă care împiedica orice pătrundere din exterior.

— Bună! am spus, rămasă aproape fără suflare.

— Bună! Cum a fost la brunch?

Şi-a băgat mâinile în buzunare, un gest băieţesc adorabil, în contrast cu trăsăturile lui aspre şi cu silueta lui mare, musculoasă.

— Bine, am răspuns şi mi-am dat o şuviţă de păr după ureche. Cum a fost... ziua ta?

Habar n-aveam ce făcuse în acea dimineaţă.

— L-am bătut pe Dominic la tenis. S-a supărat, a zis el şi a zâmbit în colţul gurii. A fost o zi bună.

Am pufnit în râs.

Trecuseră doar două zile, dar îmi era *dor* de el. De umorul lui sec, de zâmbetele lui, chiar şi de încruntări. Era singura persoana în cazul căreia duceam dorul fiecărui detaliu în parte la fel de mult ca întregului: părţdor bune, părţilor rele *şi* părţilor banale.

— Am vrut să-ţi cer scuze, a spus el. Pentru vineri seară. Ai avut dreptate. Ar fi trebuit să mă străduiesc mai mult să-ţi înţeleg punctul de vedere, în loc să... te încolţesc când am ajuns acasă.

Vorbea de parcă îşi cerea scuze pentru prima dată în viaţă. Sinceritatea lui mi-a topit orice strop de ranchiună pe care îl mai aveam.

— Şi tu ai avut dreptate, am mărturisit. Nu-mi place să recunosc asta cu voce tare, dar *mă comport diferit* în preajma părinţilor mei. Aş vrea să n-o fac, dar...

Am nas aer în piept, apoi am continuat:

— E prea târziu ca să mai schimb unele lucruri.

Aveam douăzeci şi opt de ani. Părinţii mei aveau aproape şaizeci. Oare când prinseseră obiceiurile şi dinamica noastră rădăcini atât de adânci, încât încercarea de a le schimba ar fi asemănătoare cu încercarea de a îndoi un stâlp de beton?

— Niciodată nu e prea târziu pentru schimbare, a spus Dante, cu o privire şi mai blajină. Eşti perfectă aşa cum eşti, Vivian. Dacă ai tăi nu pot vedea asta, atunci e pierderea lor.

Vorbele lui mi-au mers direct la suflet. Spre groaza mea, am simţit usturimea lacrimilor şi am fost nevoită să clipesc înainte să vorbesc din nou.

— Poate voi purta un costum de mătase, în loc de tweed, la următoarea noastră cină, am glumit eu. Să agit puţin apele.

___ Mătasea ţi se potriveşte mai bine, oricum. Data viitoare rând vor veni într-o vizită-surpriză, le putem spune că avem un virus teribil, extrem de contagios şi că ne vom închide în apartamentul nostru până pleacă ei.

— Hmm, îmi surâde ideea, am spus şi mi-am înclinat capuL Dar ce-am face închişi toată ziua în

apartament? am adăugat eu, pusă pe şotii.

— Ştiu eu ce-am putea face.

M-a străbătut un vai de căldură şi mi-am înăbuşit zâmbetul.

— Sunt sigură că ştii. Deci, am spus, schimbând subiectul, ai vreun plan penrm restul zilei?

— Da.

Şi-a strecurat mâna într-a mea; un gest la fel de banal şi de firesc precum respiraţia.

— 0 voi petrece cu tine.

Un zâmbet mi-a înflorit pe chip şi am simţit fluturaşi în stomac. Pur şi simplu, ne înţelegeam din nou.

Nu a fost o împăcare lungă, dar nici nu trebuia să fie. A merge mai departe împreună cu celălalt nu implica întotdeauna gesturi mari sau discuţii grele. Uneori, cele mai semnificative momente sunt cele mici: o privire mai blândă, o scuză simplă, dar sinceră.

— Perfect! am spus.

Mi-am lăsat mâna într-a lui şi am ieşit amândoi din parc.

— Pentru că e o expoziţie nouă la Muzeul Whicney, pe care abia aştept s -o văd...

CAPITOLUL 30

'ÎMlCUV

— Cred că n-am auzit bine: *unde* vrei să mergem? l-am întrebat eu pe Dante şi l-am fixat cu o privire neîncrezătoare.

— La Paris.

S-a lăsat pe spate. Era întruchiparea nonşalanţei. Fără sacou, cu cravata slăbită, cu o expresie calmă, de parcă nu ar fi sugerat să las totul baltă şi să zbor în Europa.

Era miercuri, la cinci zile după cearta noastră de scurtă durată şi la trei zile după împăcare. Luam prânzul în biroul meu şi purtam o conversaţie foarte plăcută, când mi-a dat din senin vestea.

— Am aflat astăzi că trebuie să mă întâlnesc acolo cu o parte dintre directorii executivi ai filialelor noastre, înainte de Festivalul de Film de la Cannes, a spus el. Vicepreşedintele ar fi trebuit să facă asta, dar soţia lui a intrat în travaliu. Plec sâmbătă şi rămân acolo o săptămână.

în mod normal, m-aş fi alăturat lui. Parisul era unul dintre oraşele mele preferate şi nu mai făcusem de mult timp o vizită acolo, dar nu puteam să renunţ la toată munca mea pentru a mă plimba prin Franţa, când Lcgacy Ball urma să aibă loc peste doar câteva săptămâni.

— Nu pot, am spus cu reticenţă. Trebuie să fiu aici pentru pregătirea balului.

— Credeam ca totul e aproape gata, a spus el, cu o mină nedumerită.

Teoretic, avea dreptate. Locul de desfăşurare era asigurat, găsisem furnizori de catering, iar graficul locurilor şi programul de divertisment fuseseră stabilite – Veronica Foster s-a dovedit a fi surprinzător de talentată şi am strecurat-o în program, pentru un scurt spectacol la sfârşitul serii –, însă, dar fiind norocul meu, ceva avea să meargă prost în clipa în care puneam piciorul pe pământ francez.

— Da, dar acesta este cel mai important eveniment din cariera mea. Nu pot să plec pe ultima sută de metri. Echipa mea are nevoie de mine.

—- Echipa ta pare suficient de competentă pentru a se descurca pe cont propriu câteva zile, a spus şi a bătut cu degetul în teancul de hârtii de pe biroul meu. După ce ne întoarcem, vei mai avea mai mult de o săptămână la dispoziţie pentru a te pune la punct cu totul. Nu trebuie să fii fizic în New York ca să-ţi faci treaba. Şi eu voi fi ocupat dimineaţa, aşa că în timpul zilei vom lucra şi noaptea vom explora Parisul. E o situaţie din care avem amândoi de câştigat.

— Cum rămâne cu diferenţa de fus orar? Echipa mea încă va lucra când se va face seară în Paris.

— Atunci programează-ţi şedinţele pentru după-amiază devreme. Aici va fi dimineaţă. Vei vedea Parisul primăvara, *mia cara*| Flori superbe, croasante proaspete, plimbări de-a lungul Senei...

— Nu ştiu...

Am ezitat, gândindu-mă la imaginea pe care mi-a descris-o el şi la eventualitatea că ceva ar putea merge prost.

— Am rezervat deja un apartament la Ritz.

Dante a iacut o pauză înainte să arunce a doua bombă a zilei.

— Şi poţi să alegi o rochie din showroomul lui Yves Dubois, pentru bal.

Am rămas iară aer.

— Joci murdar.

Yves Dubois era unul dintre cei mai mari creatori de modă din lume. El crea doar opt rochii pe an, unice, rafinate şi lucrate manual. De asemenea, se ştie ca era foarte pretenţios în privinţa persoanelor cărora le permitea să poarte una dintre creaţiile sale; se zvonea ca a refuzat odată o vedetă de cinema de renume mondial, care ar fi vrut să poarte creaţia sa la Gala Oscar.

— încerc doar să te atrag în cursă, a replicat el, cu un rânjet. Dacă chiar nu poţi sau nu vrei să vii, nu trebuie s-o faci. Dar ai muncit al naibii de mult în ultimele luni. Meriţi o mică pauză.

— Frumos mod de-a o da la întors! Eşti sigur că nu e din cauză că devii neliniştit când nu eşti lângă mine? l-am tachinat cu.

— Nu a fost mereu aşa, dar mi se pare că încep să sufăr de genul acesta de anxietate.

Şi-a aţintit privirea în ochii mei, ca o văpaie singuratică arzând într-o seară rece de iarnă.

Un val de căldură mi s-a răsfirat pe piele.

Nu ar trebui să merg la Paris, dar poate că m-am săturat să-mi trăiesc viaţa luând în considerare doar lucrurile pe care „ar trebui” să le fac.

Am luat decizia într-o clipită:

— Atunci, cred câ merg la Paris.

în următoarele două zile, mi-am pregătit cât mai bine echipa. Le-am dat şase numere diferite de telefon la care mă puteau contacta şi am repetat protocolul de urgentă de atâtea ori, încât am crezut că Shannon mă va urca ea însăşi în avion, ca să nu fie tentată să mă sugrume.

Cu toate acestea, am fost îngrijorată în legătură cu plecarea mea până când am urcat în maşină, pentru a ajunge la hotel. Priveam oraşul pe geamul maşinii.

La fel ca New Yorkul, Parisul este un oraş pe care ori îl iubeşti, ori îl urăşti. Eu mă dădeam în vânt după ambele oraşe. Mâncarea, moda, cultura... nu găseai nimic asemănător în altă parte, iar odată ce am ajuns la Paris, mi-a fost uşor să mă las cuprinsă de atmosfera magică a oraşului.

Primele noastre trei zile au constat în acomodare şi, în cazul meu, în adaptarea la noul program de lucru. Dimineaţa îmi petreceam orele liniştite rezolvând sarcini administrative şi aveam şedinţe după-amiaza, când echipa mea şi furnizorii din New York erau online. Credeam că voi fi distrasă de oraşul din fata ferestrei mele, dar am fost surprinzător de productivă.

Nu am putut să rezist unei raite rapide la cumpărături pe Rue Saint-Honoré şi, desigur, unei vizite la showroomul lui Yves Dubois, unde am petrecut două ore alegând şi probând o rochie pentru bal.

— Nu asta.

Yves şi-a ţuguiat buzele când mi-am trecut degetele peste o rochie roz uluitoare, cu mărgele argintii.

— Rozul este prea spălăcit pentru tine, dragă! Ai nevoie de ceva mai îndrăzneţ, mai ţipător. Ceva care să lase o impresie puternică.

Şi-a înclinat capul şi a mijit ochii, după care a pocnit din degete.

— Frédéric, adu-mi rochia Phoenix!

Asistentul său a ieşit din cameră şi s-a întors câteva minute mai târziu, cu rochia în cauza.

Am inspirat adânc.

— Noua mea creaţie. Opt sute de ore de cusut manual, fir auriu brodat pe întregul material al rochiei. Cea mai eleganta creaţie a mea de până acum.

Yves nu era modest, dar avea dreptate. Chiar era cea mai bună creaţie a sa de până acum. Nu mi-am putut lua ochii de la ea.

— în mod normal, costă o sută patruzeci de mii de dolari, a spus el. Dar pentru tine, viitoarea doamnă Russo, ca s-o porţi la Legacy Ball? O sută treizeci de mii fix.

N-am stat deloc pe gânduri.

— 0 iau!

În acea seară, Dante s-a întors într-un apartament de hotel plin de sacoşe de cumpărături. Acestea erau răsfirate pe podea, pe mese şi pe jumătate de pat. Yves avea să-mi trimită rochia direct la New York, aşa că nu trebuia să-mi fac griji ca o voi strica pe drum, dar s-ar putea să fi exagerat *puţin* cu cumpărăturile.

— Ar fi trebuit să rezerv o cameră separată pentru achiziţiile tale? m-a întrebat Dante când a văzut grămada de cutii cu pălării Dior de pe pat.

— Ar fi trebuit, dar e prea târziu pentru asta.

Mi-am încuiat noul colier cu diamante Bvlgari în seiful hotelului, apoi am scos un obiect din una dintre gentile mai mici.

— Ţi-am cumpărat şi ţie ceva.

I-am înmanat cutiuţa neagră şi am aşteptat, cu inima bătându-mi nebuneşte, pana când a deschis-o. A rămas uimit.

— Sunt butoni pentru manşetă în formă de îngheţată, i-arn spus eu, încântată. Ştiu un bijutier pe Ruc de la Paix care face piese personalizate. Onixul este sosul de soia. Rubinul este circaşa, chiar daca cireşele nu au ce căuta în combinaţia asta, dar cred că roşul înfrumuseţează designuk

Era un cadou făcut pe jumătate în glumă, dar cu sinceritate. Dante avea zeci de butoni de lux, însă îmi dorisem să-i ofer ceva mai personal.

— Iţi plac? l-am întrebat.

— îi ador. -

Şi-a înlocuit butonii pe care îi purta cu cei noi.

— Mulţumesc, *mia, cara*

Căldura din vocea lui m-a învăluit ca o mângâiere. Dante mi-a cuprins faţa cu o mână şi m-a sărutat. Nu am mai ieşit la cină în seara aceea.

În celelalte seri am făcut tot ce ne-a tăiat capul. Ne-am plimbat prin colţurile pline de farmec ale librăriei Shakespeare and Company, am explorat Luvrul după orele de program şi ne-am prefăcut că ne uităm la filme franţuzeşti alb-negru, într-un cinematograf, sărutându-ne pe ascuns ca nişte adolescenţi.

Vizitasem Parisul de multe ori, dar să-l explorez cu Dante a fost ca şi cum l-as fi văzut pentru prima dată. Mirosurile din brutării, piatra cubică de sub picioarele mele, florile care înfloreau peste tot în oraş – totul era mai strălucitor, mai viu, ca şi cum cineva ar fi presărat praf de zâne peste oraş.

în ultima noastră seară în Paris, Dante m-a scos la o cină privată în Turnul Eiflel. Monumentul avea trei restaurante; al nostru se afla la al doilea etaj şi avea o privelişte spectaculoasă. Rezervase întregul spaţiu, aşa că eram doar noi, meniul cu şapte feluri de mâncare şi Parisul la picioarele noastre, în toată splendoarea sa nocturnă.

— Bun, ce fel de mâncare nu-ţi place, dar tuturor le place? Am înghiţit o bucăţică de biban de mare, apoi i-am răspuns:

— Voi începe cu măslinele. Le urăsc. Sunt o năpastă pentru omenire.

— Aş spune că sunt surprins, dar tot tu mănânci murături cu cartofi prăjiţi şi budincă, aşa ca...

Dantc şi-a ridicat paharul de vin la buze, apoi a adăugat:

— Cu asta am spus totul.

Am mijit ochii.

__ Nu eu sunt cea care ne-a golit borcanele de murături acum două săptămâni, pentru că nu se putea opri din a-mi fura gustarea.

__ Nu exagera! Greta a cumpărat mai multe murături a doua zi, a spus el, râzând când m-am încruntat. Ca să-ţi răspund la întrebare, nu suport popcornul. Textura e ciudată şi miroase îngrozitor chiar şi atunci când nu e ars.

— Serios? Atunci ce mănânci în timpul filmelor?

— Nimic. Filmele sunt pentru vizionat, nu pentru mâncat. M-am holbat la el.

— Uneori, sunt convinsă că eşti un extraterestru, şi nu o fiinţă umană.

A izbucnit iar în râs.

— Cu toţii avem ciudăţeniile noastre, *mia cara*\ Cel puţin eu nu cânt Mariah Carey la duş.

— Am făcut asta *o dată,* am zis, îmbujorată. Am auzit cântecul într-o reclamă şi mi-a rămas în cap, bine?

— Nu spun că e ceva rău, a adăugat el, zâmbind pieziş. A fost drăguţ, chiar dacă ai cântat fals.

— *Nu* am cântat prost, am mormăit eu, dar indignarea mea a durat doar câteva secunde, biruită de zâmbetul său.

— Cum merge pregătirea pentru Cannes? l-am întrebat când chelnerul nostru ne-a pregătit farfuriile pentru felul trei. Ai terminat în timp util?

— Da, din fericire. Dacă ar fi trebuit să mai stau la încă o şedinţă în care discutăm despre ce şampanie să oferim la petrecerea de după, aş fi fost arestat pentru crimă, a mormăit el.

— Sunt sigură că ai fi putut evada. Eşti un Russo, l-am tachinat eu.

— Da, dar hârţogăraia ar fi fost o bătaie de cap.

— îţi place hârţogăraia. Asta faci toată ziua!

— O să mă prefac că nu m-ai insultat intr-un asemenea

hal în toiul a ceea ce *ar trebui* să fie o ultimă noapte romantica în Paris.

Se dădea rănit, dar ochii îi sclipeau jucăuş. Am surâs înainte să-l întreb:

— Te gândeşti vreodată la ce ai fi devenit dacă nu te-ai fi născut un Russo?

Viaţa lui fusese stabilită din prima zi. Dar unde ar fi fost Dante dacă ar fi putut să-şi aleagă propria cale?

— O dată sau de două ori, a răspuns el, ridicând din umeri, aparent nepăsător. Nu ştiu niciodată răspunsul. Munca îmi ocupă cea mai mare parte a timpului şi, deşi îmi plac hobbyu- rile mele – boxul, tenisul, călătoriile –, n-aş fi făcut o carieră din ele.

M-am încruntat, întristară de răspunsul lui.

— Sunt un om de afaceri, Vivian. Pentru asta m-am născut, îmi place munca mea, chiar dacă anumite aspecte nu sunt întotdeauna distractive. Să nu crezi că îmi resping adevărata vocaţie stând într-un birou, pentru că m-aş simţi obligat să stau acolo.

Cred că avea dreptate. Dante – dur, îndrăzneţ, fermecător când voia să fie, dar agresiv când era provocat – era născut pentru a conduce şedinţele din sala de consiliu. Nu mi-l puteam imagina în alt rol decât cel de director executiv.

— Şi tu? a întrebat el. Dacă nu ai planifica evenimente, ce ai fi făcut?

— Aş vrea să spun că aş fi fost astronaut, dar, sincer, sunt groaznică la ştiinţele exacte, am recunoscut. Nu ştiu. Cred că îţi semăn. Sunt mulţumită de meseria mea. Planificarea evenimentelor poate fi stresantă, dar este distractivă şi creativă... şi nu este nimic mai satisfăcător decât să aduci la viată o idee.

>

— Deci amândoi suntem fericiţi aşa cum suntem acum, 4 spus el, oferindu-mi un zâmbet.

Inima mi-a zvâcnit la auzul vorbelor sale.

— Da. Cred că da.

Aerul a devenit dens. Am ezitat, apoi am adăugat încet:

— Mă bucur ca am venit la Paris.

Dame mă sfredelea cu privirea. Ochii îi străluceau, pregătiţi $â mă mistuie.

— Şi eu.

Nc-am holbat unul la celălalt, uitând de mâncare. Greutatea multor cuvinte nespuse atârna între noi şi ameninţa să destrame tăcerea.

S-a auzit o sonerie stridentă, iar el s-a uitat spre telefonul său. A scos o înjurătură în italiană.

— îmi pare rău! Trebuie să răspund. Urgenţă la serviciu.

— E în regulă, l-am liniştit eu. Fă-ţi treaba!

Şi-a împins scaunul în spate şi a răspuns ia telefon. Eu mi-am terminat mâncarea, dar eram atât de distrasă, încât abia am gustat din langustină.

Mâ bucur că am venit la Paris.

Şi eu.

Chiar şi în absenţa lui Dante, inima îmi batea de parca era în competiţia pentru aurul olimpic la atletism. Cum spuneam, fusesem de multe ori la Paris. Acum era însă prima oară când mă îndrăgosteam în Oraşul Iubirii.

CAPITOLUL 31

Dante

— Le-am găsit pe toate.

— Eşti sigur? am întrebat şi am încremenit.

Aproape că lăsasem apelul lui Christian sa ajungă în căsuţa vocală. Voiam să mă bucur de ultima mea noapte la Paris cu Vivian, dar curiozitatea a pus stăpânire pe mine. El nu m-ar fi sunat decât dacă ar fi avut vesti importante.

Am avut dreptate.

— Da. Supraveghem toate cele opt locaţii, a spus Christian. Doar spune-mi când, şi vei scăpa de familia Lau pentru totdeauna.

Am strâns telefonul între degete. Am aşteptat să mă cuprindă uşurarea. Bucuria, triumful, pornirea de *răzbunare,* fir-ar să fie! îl puteam dobori pe Francis aşa cum visasem luni întregi.

Dar nu am simţit nimic din toate astea.

în schimb, am simţit un gol în stomac la auzul veştii date de Christian.

M-am uitat la Vivian. Stăteam în faţa intrării restaurantului, suficient de departe pentru ca ea să nu audă ce spunem, dar suficient de aproape pentru a-i zări zâmbetul blând şi mulţumit în timp ce admira oraşul de sus.

Mâ ardea pieptul. Arăta al naibii de fericită. în ciuda călătoriei de ultim moment şi a pregătirilor pentru Legacy Ball, Vivian prinsese viaţă la Paris. îmi doream să rămân aici, cu ea, pentru totdeauna.

Fără şantaj, iară Francis, iară pretenţiile cercurilor selecte. Doar noi. Pentru că asta era, cel mai probabil, ultima noastră călătorie împreună.

— Dante? m-a strigat Christian.

Mi-am luat ochii de la Vivian.

— Te-am auzit. Cum rămâne cu afacerea lui? l-am întrebat, simţind cum mă ia o migrenă.

— Suntem pregătiţi şi în privinţa asta.

— Bine. Şi celălalt proiect al nostru? Cu start-upul?

Trăgeam de timp. Ar fi trebuit să-i dau undă verde lui Christian din secunda în care mi-a confirmat că a găsit toate copiile lui Francis, dar ceva mă împiedica să formulez ordinul.

— Compania lui Heath a avut nişte probleme, a spus Christian, satisfăcut. Software-ul a avut câteva defecţiuni în ukima vreme. Angajaţii sunt agitaţi. Investitorii sunt speriaţi. OPl-ul s-a dus. Este chiar regretabil.

— Foarte.

Recunoşteam ipocrizia situaţiei, având în vedere că planul meu şi al lui Chrisdan ar fi îndepărtat-o pe Vivian pentru totdeauna, dar nu-mi păsa. Nu eram niciodată logic când venea vorba de Vivian. Ea era singura mea scânteie de egoism, într-o viaţă întreagă de raţiune.

— Sincer, a fost atât de uşor, încât aproape că m-am plictisit. Acum, că am scăpat de problema cu start-upul, ce vrei să fac în legătură cu Francis?

Nu i-arn răspuns. Nu ştiam ce să fac. Tăcerea lui Christian era apăsătoare.

— Permite-mi să-ţi reamintesc că pentru asta ai lucrat timp de opt luni, a spus el. Omul te-a şantajat şi a

ameninţat viaţa fratelui tău.

— Sunt conştient! am răbufnit eu.

Mi-am trecut o mână prin păr, încercând să gândesc, în ciuda presiunii care îmi strângea craniul ca-n menghină.

Posibilele consecinţe ale aprobării mele mi s-au derulat în minte, ca un film pe repede înainte. Christian distruge dovezile şi compania Lau Jewels. Vivian află că mijloacele de subzistenţă ale familiei ei se duc pe apa sâmbetei. Eu îi spun adevărul despre şantaj. Ea mă părăseşte...

Presiunea mi s-a răspândit în piept.

La naiba! Daca faceam un atac de cord în mijlocul Turnului Eiffel, în timp ce vorbeam cu Christian, ei avea să mă tachineze toată viaţa.

— Tu decizi, Russo.

Era nerăbdător.

— Care e următoarea noastră mişcare?

*

Nu l-a rostit, dar i-am auzit avertismentul din voce. Ştia exact de ce ezitam şi nu era deloc impresionat. Am închis ochii. Migrena mă chinuia din ce în ce mai tare.

Nu sunt precum cei din familia mea.

Omul te-a şantajat şi a ameninţat viaţa fratelui tău.

Doar spune-mi când, şi vei scăpa de familia Lau pentru totdeauna.

Trebuia să scap de şantaj. Indiferent de sentimentele mele pentru Vivian, în joc era viaţa fratelui meu şi nu puteam să risc ca acele fotografii să ajungă la Romano. Acesta l-ar fi jupuit de viu pe Luca dacă ar fi aflat că a atins vreo femeie din familia lui, cu atât mai mult când era vorba de draga lui nepoată.

Dacă scăpăm de şantaj, nimic nu mă împiedica să mă răz-

bun pe Francis. Puteam să las trecutul în urmă, dar el nu merita asia.

— *Data viitoare când îl vezi pe fratele tău, ar trebui să-i spui să* ifc *mai atent.*

Francis avea pe chip zâmbetul unui şarpe care tocmai dăduse peste prada prinsă în capcană.

— *Nu mi-ar plăcea ca pozele astea să ajungă în mâinile lui Romano.*

Nu m-am atins de dosarul de pe biroul meu. Văzusem destule. Nu aveam nevoie să Le văd pe toate.

— Oricum, sunt sigur că eşti ocupat, aşa că n-o să-ţi mai răpesc din timp.

Francis s-a ridicat şi şi-a netezit cravata.

— Gândeste-te la ce ţi-am spus. O căsătorie cu fiica mea ar fi benefică, mai ales pentru... longevitatea familiei tale.

Zâmbetul lui s-a lăţit, dezvăluindu-i incisivii ascuţiţi.

— Nu crezi?

Amintirea a scos la iveală toate emoţiile de atunci.

ŞocuL Neîncrederea. *Furia* împotriva fratelui meu şi împotriva ticălosului care avusese tupeul sa apară neinvitat în biroul *meu* şi să ma şantajeze.

Nu, Francis Lau nu merita niciun pic de milă din partea mea. M-am întors cu spatele la restaurant şi am luat o decizie.

— Distruge-1!

După ce am închis, m-am întors la masă şi am încercat din răsputeri să mă comport normal. Vivian nu a spus nimic la restaurant, dar când ne-am întors la hotel, mi-a aruncat o privire îngrijorară.

— E totul în regulă? m-a întrebat ea. Ai fost tăcut de când ţi-a sunat telefonul.

— Totul e în regulă.

Mi-am dat jos sacoul şi i-am evitat privirea.

— Sunt doar supărat că ne-a fost întreruptă cina.

— A fost totuşi o cină minunată.

A suspinat şi s-a aşezat pe pat cu un zâmbet visător.

— O să visez la acel desert tot restul vieţii mele.

— La desert, nu Ia mine? Sunt ofensat.

— Nu torul se învârte în jurul tău, Dante, a replicat ea şi şi-a dat ochii peste cap.

— Dar ar trebui.

Am zâmbit când am văzut-o cum strâmbă din nas, deşi aveam o strângere de inimă.

Ne tachinam în glumă, ca întotdeauna. Dar un ceas pe care îl auzeam doar eu ticăia în spatele veseliei, marcând scurgerea ultimelor noastre momente împreună.

Ar trebui să-i spun adevărul. Dacă nu acum, măcar atunci când vom ateriza în New York. Avea să afle mai devreme sau mai târziu, şi voiam să audă totul de la mine. însă gândul de a-i spune despre şantaj şi de a-i spulbera ultimele convingeri idealiste pe care le avea despre taică-său, de a-i mărturisi ceea ce îl lăsasem pe Christian să facă... mă sfâşia.

Acestea erau ultimele noastre momente împreună şi eram destul de egoist ca să le păstrez pentru mine.

Vivian a râs când am împins-o pe spate şi am venit deasupra ei. Mişcările mele erau destul de blânde, aşa că ea a aterizat uşor pe pat,

M-a privit, iar mina ei sfidătoare şi iritată a fost înlocuită de un zâmbet care mi-a străpuns inima.

— Ultima noapte în Franţa...

Mi-am coborât capul astfel încât buzele mele să le atingă pe ale ei, cu fiecare cuvânt.

— ... mă întreb cum ar trebui s-o petrecem...

— Ei bine, aveam de gând să fee o baie lungă, să citesc, poate sâ-mi pun masca aia de faţă despre care ai spus ca mă face sâ arăt ca Jason din Vhzerz 73..., a zis Vivian, ochii ei sclipind

âuş. Dar poate că ai tu o idee mai bună.

— S-ar putea să am.

Am sărutat-o delicat şi i-am desfăcut încet fermoarul ro chiei. Mătasea i-a alunecat pe piele, iar eu am ridicat-o uşor, pentru a o dezbrăca de restul hainelor.

În mod normal, aş fi fost prea nerăbdător ca să mă mişc atât de încet, dar în seara asta mi-am lăsat atingerea să zăbovească pe fiecare rotunjime şi pe fiecare adâncitură. I-am atins corpul cu gura şi cu mâinile, mângâindu-i sânii prin sutien şi scoţându-i lenjeria intimă cu dinţii, centimetru cu centimetru, până când a gemut de frustrare.

— Dante, *te ro£.* a răsuflat ea, cu pielea îmbujorată de plăcere, chiar dacă abia o atinsesem.

Gemetele mele au vibrat pe pielea ei. Voiam să prelungesc această noapte cât mai mult posibil, dar nu-i puteam refuza nimic. Nu când se uita la mine aşa şi mă implora.

I-am dat chilotii laoparte şi am admirat priveliştea perfectă din fota mea.

La naiba, iubito! Eşti atât de udă pentru mine.

A gemut din nou când mi-am frecat uşor dinţii de clitorisul ei. O dată, de două ori, lăsând-o să se obişnuiască cu senzaţia, înainte de a cuprinde cu buzele mugurele moale şi a-l suge.

Strigătele crescânde ale lui Vivian erau muzică pentru urechile mele în timp ce îi provocam primul orgasm din acea noapte. Aş putea să o ascult la nesfârşit – gemetele delicate, scâncetele slabe şi felul în care îmi striga numele când îşi dădea drumul pe limba mea. Era cea mai dulce şi cea mai murdară simfonie pe care o auzisem vreodată.

încă îşi venea în simţiri când am pătruns-o. Mi-a scăpat un geamăt când am simţit cât de strâmtă şi de

umedă era. Corpul ei se potrivea cu al meu aşa cum oceanul îmbrăţişează ţărmul: natural, fără efort, perfect.

Am rămas nemişcat, sărutându-i gâtul şi buzele înainte de a începe să mă mişc. Suspinele de plăcere ale lui Vivian îmi vibrau în întregul corp în timp ce ieşeam şi intram în ea, într-un ritm lent, senzual. M-am forţat să menţin ritmul domol. Era perfectă şi îmi doream să mă bucur de fiecare secundă. în cele din urmă, totuşi, rni-arn pierdut controlul şi am iuţit ritmul. Mi-am stăpânit o înjurătură când ea s-â arcuit spre mine, pri- mindu-mă şi mai adânc.

— Mai repede! m-a implorat ea, cu vocea inundată de dorinţă. *Te rog!*

Am strâns din dinţi, cu muşchii încordaţi şi am încercat să nu-mi dau drumul. Sudoarea mi se prelingea pe frunte.

— *Se sapessi ilpotere che hai su di me*[III]*!* am spus, cu vocea aspră ca şmirghelul.

M-am oprit preţ de o secundă, apoi am apucat-o de şolduri şi i-am oferit ceea ce mi-a cerut, împingându-mă în ea tot mai tare şi mai repede, până când am simţit cum unghiile ei mă zgârie pe spate.

Vivian avea ochii pe jumătate închişi, obrajii rozalii şi buzele întredeschise. Nu mai contenea cu gemetele. Era atât de frumoasă, încât aproape că nu-mi venea să cred că e reală.

Privirea mea a zăbovit pe chipul ei. încercam să-mi întipăresc în memorie fiecare trăsătură. Am sărutat-o, înăbuşindu-i strigătul de plăcere, iar ea m-a strâns în braţe. După un minut, am cedat şi propriul orgasm m-a străbătut intr-o avalanşă fierbinte şi orbitoare.

— Ei bine..., a răsuflat Vivian după ce m-am rostogolit pe o parte, lângă ea. A fost cu siguranţă mai distractiv decât o baie.

Am râs pe înfundate, cu toate că mă încerca iar un sentiment de vinovăţie şi parcă mi se căsca un gol în piept.

III Dacă ai jti ce putere ai asupra mea! (în ir., în orig.)

— Orgoliul meu îţi mulţumeşte pentru apreciere!

— Spune-i „cu plăcere” din partea mea! a zis ea cu un căscat, apoi s-a cuibărit mai aproape de mine, petrecându-şi un braţ şi un picior peste mine. A fost ultima noastră noapte şi a fost perfectă, a murmurat ea. Ar trebui să...

Un alt căscat.

— ... venim la Paris mai des. Data viitoare...

încă un căscat.

— ... să mergem la...

Vocea ei somnoroasă s-a stins. Mi-am lipit buzele de creştetul ei. A început să respire profund şi uniform.

Am încercat să adorm, dar mă tot frământam. Simţeam o apăsare puternică în piept. Mă holbam la tavan, atent la respiraţia lui Vivian, întrebându-ma cât timp mai aveam la dispoziţie, înainte ca totul să se destrame.

Lui Christian îi trebuia doar o zi ca să distrugă dovezile. Una sau două ca Francis să-şi dea seama de ce s-a întâmplat, în funcţie de cât de atent monitoriza locurile în care ascunsese copiile. Şi încă vreo două zile până când efectele prăbuşirii afacerii aveau să fie vizibile.

I-aş putea spune adevărul lui Vivian când urma să aterizăm la New York. Aş prefera să-l audă de la mine decât de la taică-său, care ar încerca, fără îndoială, să răstălmăcească lucrurile în aşa fel încât să pară că el era victima.

Dar... *la dracu!* Nu puteam să-i dau o asemenea veste dintr-odată. Nici nu puteam să mă prefac că totul c în regulă şi
s-o las să se apropie şi mai mult de mine. Nu când despărţirea noastră era inevitabilă.

Aici oameni încercaseră ani la rând să se apropie de mine. Vivian nici măcar nu a trebuit să se străduiască. Fiecare minut pe care l-am petrecut împreuna m-a făcut să las şi mai mult garda jos, chiar dacă nu era conştientă de asta.

Dacă l-aş lăsa pe tatăl ei să scape basma curată, am

putea să ne salvăm relaţia. Chiar dacă ar afla că el e un om de nimic, Vivian era prea loială familiei ei ca să mă ierte pentru că i-am distrus. Dacă, printr-un miracol, ea *era.* de acord ca eu să-l distrug pe taică-său, relaţia noastră ar fi putut supravieţui oare consecinţelor? Cu siguranţă, nu aveam de gând să stau în faţa familiei Lau de Ziua Recunoştinţei, în fiecare an, şi să mă port frumos. Oricum, mă îndoiam că m-ar primi lângă ei.

Nu puteam să o păstrez şi nici să o las să plece.

Nu încă.

Am închis ochii, încercând să găsesc cea mai bună cale de scăpare din această încurcătură. Logica îmi spunea că deja profitasem de câteva momente frumoase împreună cu Vivian în seara asta şi că trebuia să mă distanţez, înainte de a mă ataşa şi mai mult de ea. Sentimentele îmi spuneau să dau dracului logica şi să uit de raţiune.

Mintea sau inima mea. Una dintre ele avea să câştige. Doar că nu ştiam care.

CAPITOLUL 32

(^ivla/v

Am plecat de la Paris fericită.

Mâncarea fusese delicioasă. Hainele, frumoase. Sexul, uimitot Lucrasem cât stătusem acolo, dar parcă fusesem în vacanţă, în afară de asta, organizarea evenimentului Legacy Ball mergea, *în sfârşit,* ca pe roate, la fel şi pregătirile de nuntă, iar relaţia mea cu Dante era minunată.

Viaţa era grozavă.

— A fost groaznic, a spus Sloane după ce am ieşit din cinematograf. Ce-a fost cu scena aia cu avionul? Şi *dezvăluirea sentimentelor! Aş* vomita dacă cineva m-ar compara cu planeta Venus, mai ales dacă persoana în cauză m-ar cunoaşte de doar trei săptămâni. Cum ar putea cineva să se îndrăgostească într-un timp atât de scurt?

Eu şi Isabella am făcut un schimb de priviri amuzate. Fuseserăm nevoite să amânăm seara noastră de film, din cauza călătoriei mele la Paris, dar, în cele din urmă, urmăriserăm filmul de dragoste cu care ne tot sâcâise Sloane,

Ne aşteptaserăm să nu-i placă deloc.

— Timpul funcţionează diferit în operele de ficţiune, am răspuns. Ştii că ai putea să nu te mai uiţi la filmele astea, nu?

— Mă uit la ele tocmai pentru că îmi place să comentez pe seama lor, Vivian! E terapeutic.

— Mda...

Am privit-o din nou pe Isabella şi ne-am ascuns zâmbetele de Sloane.

— Oricum, trebuie să mă duc acasă şi să hrănesc peştele înainte să moară.

Tonul lui Sloane dădea de înţeles că această sarcină era ca şi cum ar fi fost nevoită să cureţe tunelele de metrou cu o periuţa de dinţi.

— Am destule pe cap şi iară să am de-a face cu un animal mort, a adăugat ea.

Păstrase peştişorul lăsat în urmă de fostul chiriaş, dar refuzase să-i dea un nume, deoarece prezenţa lui în viaţa ei era „temporara .

II avea de mai bine de un an.

Totuşi, eu şi Isabella ştiam că nu trebuie să vorbim despre asta, aşa că i-am urat, pur şi simplu, noapte bună şi am plecat, în drum spre casă, m-am oprit la restaurantul thailandez preferat al lui Dante. Greta era în concediul ei anual, în Italia, aşa că nu ne mai gătea nimeni în următoarele câteva săptămâni.

— Dante e acasă? l-am întrebat pe Edward când m-am întors.

— Da, doamnă! E în biroul lui.

— Grozav! Mulţumesc!

încercasem să-l conving pe Edward să-mi spună pe numele mic de când mă mutasem aici, dar am renunţat după două luni.

Am bătut la uşă şi am aşteptat ca Dante să mă invite înăuntru. Stătea la biroul său, cu fruntea încreţită şi cu ochii în monitor. Probabil că abia ajunsese acasă, din moment ce încă purta costumul de serviciu.

— Bună!

Am pus mâncarea pe masă şi l-am pupat pe obraz.

— S-a terminat programul de lucru. Ar trebui sa te relaxezi, i-am zis.

— în Asia programul de lucru nu s-a terminat.

S-a depănat de birou şi şi-a frecat o tâmplă. Apoi s-a uitat la punga de mâncare de pe birou.

— Ce ai adus?

— Cina.

Am scos recipientele de plastic, şerveţelele şi tacâmurile.

— De la restaurantul ăla thailandez care-ţi place atât de mult, de pe East 78th. Nu eram sigură ce ai vrea să mănânci, aşa ca am luat găluşte cu curry, *stirfry* cu busuioc *şi...*

Am deschis ultimul recipient, în care era preparatul lor special.

— ... varza cu raţă.

Danie era înnebunit după salata aia cu carne de raţă. Odată, a amânat o convorbire cu redactorul-şef de la *Mode de Vie* doar ca să poată mânca acel fel de mâncare cât încă era fierbinte.

S-a holbat la ea, cu o expresie indescifrabilă.

— Mulţumesc, dar nu mi-e foame. Chiar trebuie să termin asta în următoarea oră, a spus şi şi-a întors privirea spre monitor. Poţi să închizi uşa când ieşi?

> > >

Zâmbetul mi s-a evaporat când l-am auzit cum mă repede.

Se purtase un pic distant de când ne întorseserăm la New York, în urmă cu doua zile, dar acum era pentru prima dată dispreţuitor pe faţă.

— Bine.

Am încercat să-mi păstrez tonul optimist.

— Dar tot trebuie să mănânci. O să le las aici în caz că ţi se face foame mai târziu.

Am făcut o pauză, apoi am adăugat:
—- Cum merge la muncă? în general, vreau să spun.

Era foarte stresat din cauza diverselor probleme legate de lanţul de aprovizionare şi din cauza Festivalului de Film de la Cannes, al cărui sponsor era Russo Group. Nu-l puteam învinovăţi că era cam irascibil.

— Bine, a răspuns el, iară să-şi dezlipească privirea din monitor.

Avea umerii încordaţi, iar tensiunea îi umbrea trăsăturile. Părea un om complet diferit de Dante, bărbatul glumeţ din Paris.

— Dacă e ceva în neregulă, poţi vorbi cu mine, i-am spus încet. Ştii asta, nu?

A înghiţit în sec. Cum el a rămas tăcut, mi-am luat porţia şi am mâncat-o singură în living. Mâncarea mirosea delicios, dar când am înghiţit-o, avea gust de carton.

Dante a rămas la fel de îmbufnat în următoarea săptămână. Poate că era vorba de muncă. Poate era altceva. Orice ar fi fost, l-a transformat din nou în omul rece şi închis în sine, care mă facea să-mi smulg părul din cap.

Schimbarea atitudinii sale după întoarcerea din Paris a fost atât de bruscă, încât aveam impresia că am nimerit într-un portal al timpului şi că am rămas blocaţi în primele zile ale logodnei noastre. Nu mă vizita la prânz, era mereu „ocupat” în timpul cinei şi nu venea în pat decât la mult timp după ce adormeam. Când mă trezeam, el era deja plecat. Vorbeam aproape mai puţin decât faceam sex, ceea ce nu se mai întâmpla deloc.

Am încercat să fiu înţelegătoare, pentru că toată lumea trece prin perioade mai grele, dar joia următoare mi-am pierdut răbdarea.

Picătura care a umplut paharul a fost în acea seară, când m-am întors acasă de la muncă şi l-am găsit pe Dante în bucătărie, cu Greta. Ea tocmai se întorsese din vizita de la familia ei din Napoli. Cu toate acestea, se apucase deja de lucru – insula de bucătărie din marmură şi tejghelele

gemeau sub greutatea diferitelor condimente, sosuri şi mâncăruri.

Mirosul m-a ademenit încă din foaier, dar când am intrat în bucătărie, şi ea, şi Dante au tăcut.

— Bună seara, domnişoară Lau! m-a salutat Grcta.

Când eram singure, îmi spunea Vivian, dar în preajma altor persoane, eram întotdeauna „domnişoara Lau”.

— Bună scara!

Am privit pregătirile demne de un banchet.

— Dăm o petrecere despre care eu nu ştiu? Pare cam multă mâncare pentru două persoane.

— Chiar este, a spus ea, după o scurtă pauză.

S-a încruntat şi i-a aruncat o căutătură lui Dante, care era ca o statuie, apoi s-a pus iarăşi pe treabă. Pulsul mi-a luat-o la goană.

— Şi dăm totuşi o petrecere?

— Bineînţeles că nu, a spus Dante când Greta a rămas tăcută.

Nu mi-a dat ocazia să mă relaxez, căci a adăngat-

— Chrisdan şi iubita lui vin la cină în seara asta. Sunt în oraş pentru câteva zile,

— În seara asta?!

M-am uitat la ceas.

— Cina este în mai puţin de trei ore! am cxdamar eu.

— De-aia am venit acasă mai devreme.

Respiră! Nu ţipa! Nu-i arunca bolul cu roţii în cap!

— Aveai de gând să-mi spui că aşteptăm musafiri sau trebuia să fie o surpriză?

Strângeam cu putere cureaua genţii.

— Sau nu sunt invitată deloc la masă?

Greta toca mai repede, cu ochii fixaţi pe usturoi.

— Nu fi ridicolă!

Ridicolă? *Ridicolă?*

Mi-am ieşit din pepeni.

încercasem din răsputeri să fiu înţelegătoare, dar mă săturasem să mă trateze ca pe o străină cu care era obligat să împartă casa. După magia Parisului şi progresele pe care le facuserăm în ultimele luni, relaţia noastră regresase brusc şi eram ca la început, ca anul trecut, în vară.

Atunci fusese de înţeles.

Acum, după tot ce se întâmplase între noi, era

inacceptabil.

— Care parte este ridicolă? am cerut eu să ştiu. Partea în care îi cer logodnicului meu să aibă politeţea de a mă informa când avem oaspeţi la *noi* acasă? Sau partea în care ne-am îndepărtat atât de mult în decurs de o săptămână, încât n-aş fi surprinsă dacă nici nu m-ai *invita* la cina asta? Aş vrea să ştiu, pentru că nu eu sunt cea absurdă în situaţia de faţă!

Cuţitul Gretei a rămas în aer. Bucătăreasa mă privea cu ochi mari. Era prima oară când ridicam vocea în faţa ei, de când mă mutasem aici, şi doar a patra oară când ridicam vocea în viaţa mea. Prima oară se întâmplase când soră-mea „împrumutase” şi pierduse una dintre cărţile mele preferate, cu autograf, în liceu. A doua fusese când părinţii mei mă forţaseră să mă despart de Heath, iar a treia fusese noaptea în care Dante îl găsise pe Heath în apartament.

Dante s-a încordat. 'Pensiunea dintre noi era atât de sufocantă, încât respiram anevoie. Atmosfera din bucătăria cu aer condiţionat era grea, dogoritoare, de parcă eram în mijlocul deşertului, la amiază.

— Tocmai mi-am amintit că aştept în curând o livrare de alimente, a spus Greta. Mă duc să verific pe unde sunt.

A lăsat cuţitul şi a fugit mai repede decât un olimpic care concurează pentru medalia de aur.

în mod normal, mi-ar fi fost ruşine să fac scandal, dar mă aprinsesem prea mult ca să-mi pese.

— E o cina, a mârâit Dan te. Christian m-a anunţat abia ieri că va fi în oraş. Faci din ţânţar armăsar.

— Atunci puteai să-mi spui de ieri că vine!

Am ridicat tonul din nou, apoi m-am forţat să respir.

— Nu cina mă deranjează, Dante. Ci *refuzul* tău de a comunica. Am crezut că am depăşit problema asta.

De emoţie, mi s-a pus un nod în gât.

— Am promis că nu ne vom comporta ca nişte străini. Că nu ne vom închide în sine de fiecare dată când apar probleme. Ar trebui să fim parteneri.

Dante şi-a trecut o mână peste faţă. Când a lăsat-o să coboare, am zărit conflictul din ochii lui: remuşcările şi vinovăţia duceau o luptă cu frustrarea şi cu ceva necunoscut, care m-a lăsat iară aer.

— E mai bine să nu ştii unele lucruri, *mia cara*\

Alintul pe care la început îl dispreţuisem şi pe care ajunsesem să-l iubesc a fost ca o mângâiere efemeră. Uşoară, şi totuşi aspră, ca valurile unei furtuni violente. Umbra de melancolie de pe faţa lui a mai zăbovit o clipă, apoi Dante s-a închis iar în el.

— Ne vedem la cină!

A plecat, lăsându-mă cu un gol în stomac şi cu sentimentul de nedescris că relaţia noastră se schimbase pentru totdeauna.

CAPITOLUL 33

Vivian

Eu şi Dante abia dacă am schimbat vreun cuvânt în timpul cinei. Cu toate acestea, i-am împins peştele în legume când nu era atent şi m-am bucurat de privirea lui îngrozită când a văzut că diferitele alimente din farfurie erau amestecate. În afară de acest act meschin de răzbunare, mi-am concentrat atenţia asupra lui Christian şi a iubitei lui, Stella. Christian era fermecător, ca întotdeauna, dar avea ceva care mă nelinişte a. îmi amintea de un lup în piele de oaie.

Stella, pe de altă parte, era caldă şi prietenoasă, deşi puţin timidă. Ne-am petrecut cea mai mare parte a cinei discutând despre călătorii, astrologie şi noul ei rol de ambasadoare a casei de modă Delamonte, care, întâmplător, era un brand care aparţinea de Russo Group.

Aşadar, în ceea ce priveşte invitaţii noştri de ultim moment la cină, ar fi putut fi mult mai rău.

După desert, i-am făcut Stellei un tur al penthouse-ului, în timp ce Dante şi Christian discutau despre afaceri. A fost mai mult o scuză pentru a-mi trage sufletul după ore întregi de tensiune între mine şi Dante, dar m-am bucurat cu adevărat de compania Stellei.

— Nu întreba! i-am spus când şi-a înclinat capul spre una dintre picturile din galerie.

Tabloul hidos ieşea în evidenţă printre toate capodoperele semnate de Picasso şi Rembrandt.

__ Nu ştiu de ce a cumpărat-o Dante. De obicei are gusturi mai bune.

■— Probabil că valorează o grămadă de bani, a spus Stella în timp ce ne îndreptam spre living.

— Aşa se pare. Dovada că preţul nu este întotdeauna un indicator bun al calităţii, am spus eu, pe un ton sec.

Paşii noştri au răsunat pe podelele din marmură. Am încednit când am auzit glasul familiar al lui Dante răsunând din biroul său. Nu îmi dădusem seama ca plecaseră din living.

— ...nu o pot ţine pe *Magda* la nesfârşit, a spus Dante. Ar trebui să te bucuri că n-am aruncat-o la gunoi după manevra pe care ai facut-o cu Vivian şi Heath.

Mi s-a uscat gâtul când am auzit numele.

Ce manevră? C\i excepţia unui apel telefonic ciudat, în cursul căruia îl întrebasem ce îi mai face nasul (mai puţin afectat decât orgoliul său) şi îi spusesem că nu ar trebui să mai ia legătura cu mine, nu mai vorbisem cu Heath de când venise la apartament.

De asemenea, nu-mi puteam imagina de ce Christian ar fi interesat de oricare dintre noi. De unde îl cunoştea pe Heath? Christian era o figură importanta în domeniul cibernetic, iar fostul meu iubit deţinea un start-up în domeniul tehnologiei, dar această legătură era cel mult fragilă.

— E un nenorocit de tablou, nu un animal sălbatic, i-a răspuns Christian. Cât despre Vivian, au trecut luni întregi, s-a rezolvat. Las-o baltă! Dacă încă eşti supărat, n-ar fi trebuit să mă inviţi la cină.

— Bucură-te că lucrurile *s-au rezolvat* cu Vivian!

Tonul lui Dante ar fi putut îngheţa interiorul unui vulcan. Am înghiţit în sec, încercând să scap de senzaţia de uscăciune din gât. Nu a functionat.

— Dacă...

Nu mi-am mai putut stăpâni tuşea. Sunetul pe care l-am scos i-a întrerupt fraza.

Două secunde mai târziu, uşa s-a deschis, dezvăluind două feţe surprinse şi nu prea mulţumite. O uşoară nuanţă de roşu a colorat pometţii lui Dante când m-a văzut.

— Vad că aţi terminat mai devreme turul casei.

— Scuze! a luat Stella cuvântul, părând stânjenită. Eram în drum spre living şi am auzit...

S-a oprit. Evident, nu voia să spună că trăseserăm amândouă cu urechea, chiar dacă fix asta facuserăm. Ar fi trebuit să-i sar în ajutor, dar n-am fost în stare decât să zâmbesc forţat când Christian şi Stella ne-au mulţumit pentru cină şi s-au scuzat repede.

— Despre ce manevră vorbea? mi-am regăsit eu vocea în tăcerea care a urmat după plecarea lor.

— Nu-ţi bate capul cu asta!

Dante mi-a răspuns cu o voce tăioasă, dar avea obrajii stacojii.

— A fost un nemernic, ca întotdeauna.

— Având în vedere că m-a menţionat pe mine şi pe fostul meu iubit, cred că *trebuie* să-mi bat capul puţin.

Mi-am încrucişat braţele Ia piept, apoi am continuat:

— O să te sâcâi cu chestia asta, aşa că ar fi mai bine să-mi spui acum.

Şi mai multă tăcere.

— Christian a fost cel care i-a trimis mesajul Iui Heath, a spus el. Cel care se presupune că ar fi fost de la tine.

Am simţit că îmi fuge pământul de sub picioare.

— De ce ar face asta?

— Ţi-am spus: pentru ca e un dobitoc.

A făcut o mică pauză, apoi a continuat reticent:

— S-ar putea ca eu să-l fi provocat, dar îi sare ţandăra prea uşor.

— Dc-aia ai venit acasă mai devreme.

În tofi anii mei ca director general, am scurtat o

călătorie de lucru numai de două ori, Vivian, ţi în ambele dăţi a fost din cauza ta.

La momentul respectiv nu luasem în seamă ce îmi spusese pentru că fusesem prea distrasă de tot ceea ce se întâmpla, dar cuvintele lui căpătau dintr-odată sens.

— De ce nu mi-ai spus mai devreme?

Am regretat ca mâncasem atât de mult la cină. îmi era greaţă.

— Chiar şi atunci când ţi-am spus că nu ştiu cum a primit mesajul, tu n-ai zis nimic, am continuat eu.

— Era irelevant.

— Nu tu stabileai ce e şi ce nu e relevant! Nu ştiu ce i-ai spus lui Christian, dar *nu-mi place* să fiu folosită ca pion în jocul ăsta al vostru.

Mă simţeam deja ca un pion în preajma alor mei. Nu voiam şi nu trebuia să mă simt aşa şi în prezenţa lui Dante.

— Nu e un joc, a mormăit el. Christian s-a enervat şi a făcut ceva stupid. Cu ce te-ar fi ajutat dacă ţi-aş fi spus? Te-ai fi supărat pentru ceva ce se întâmplase deja.

— Faptul că nu pricepi care e problema *face* parte din problemă.

M-am întors cu spatele, sătulă să mă mai cert cu el.

— Caută-mă când eşti gata să vorbeşti ca un adult!

într-o relaţie trebuie să mai laşi şi de la tine, şi eu mă săturasem să mă tot sacrific.

în dimineaţa următoare, m-am trezit devreme pentru a-mi limpezi mintea în Centrai Park. După patruzeci şi cinci de minute de hoinăreală, încă eram supărată, aşa că am făcut ceea ce făceam mereu pentru a mă descărca: am sunar-o pe soră-mca.

Şi ea crescuse cu părinţii noştri şi trecuse prin tot procesul căsătoriei aranjate. Dacă putea cineva să mă înţeleagă, ea era aceea.

— Ai vrut vreodată să-l omori pe Gunnar?

Era alarmant de câte ori mă gândisem la crimă de când mă logodisem cu Dante. Poate că asta înseamnă să fii căsătorit sau aproape căsătorit.

Ágnes a râs.

— Da, de mai multe ori. De obicei, când refuză să-şi strângă şosetele de pe jos sau să ceară indicaţii când deja am întârziat Dar nu suport să văd sânge, aşa că e în siguranţă pentru moment

— Dacă problemele mele ar fi la fel de simple precum şosetele lăsate pe jos...

— O, nu! Te-ai certat cu Dante?

— Da şi nu.

I-am povestit pe scurt ce s-a întâmplat, începând cu schimbarea lui ciudată de atitudine după călătoria de la Paris şi terminând cu revelaţia din seara precedentă. Până acum nu-mi dădusem seama de cât timp nu mai vorbisem cu ea. înainte ne sunam săptămânal, dar în prezent ne era mai greu, din cauza programului fiecăreia şi a faptului ca ea şi soţul ei locuiau în Europa.

— Uau! a exclamat Ágnes după ce am terminat. Ai avut câteva săptămâni... interesante.

— Mic-mi spui?

Mi-am trecut vârful pantofului din piele peste o crăpătură din pământ. Mama ar fi ţipat la mine că îmi stric pantoful, dar ea nu era aici, aşa că nu-mi păsa de opinia ei.

— Mi se pare ca regresăm, i-am mărturisit lui Ágnes. Ne înţelegeam atât de bine! El se deschidea, comunica... şi acum ne-am întors de

unde am plecat. E tăcut şi retras, iar eu sunt *frustrată.* Nu pot să fac asta pentru tot restul vieţii mele, Aggie. O să... Doamne! O să fim cuplul dintr-un documentar de pe Netflix, am spus îngrozită. „Dragoste şi crimă: cuplul din vecini”.

— Pofám?

— Nu contează.

— Bine, uite ce cred eu! *Nu* aţi luat-o de la capăt, a spus ea. îţi aminteşti cum era când v-aţi logodit? Nu vă suportaţi unul pe celălalt. Aţi parcurs un drum lung de atunci, chiar dacă de curând aţi făcut câţiva paşi înapoi.

— Nu-mi place că ai întotdeauna dreptate, am suspinat eu.

— De aceea sunt sora mai mare, a glumit ea. Uite, nici noi nu ne plăceam la început. La un moment dat, în timpul logodnei, am fost pe punctul de a anula totul.

— Serios? Dar voi doi sunteţi atât de îndrăgostiţi unul de celălalt!

— Suntem acum, dar n-a fost dragoste la prima vedere. Nici la a doua, nici la a treia. A trebuit să depunem eforturi pentru ea, a spus Ágnes. Cu două zile înainte de a-i vizita pe mama şi pe tata, de Anul Nou Chinezesc – îţi aminteşti când mama s-a speriat că găluştele de orez lipicios nu erau suficient de lipicioase? –, ne-am rătăcit în timpul unei drumeţii şi ne-am certat *rău.* Eram gata să-mi arunc inelul de pe munte şi să-l împing pe Gunnar după el. Dar am supravieţuit, la fel şi relaţia noastră.

Un câine lătra în fundal, iar Ágnes a aşteptat să se liniştească, înainte de a continua:

— Nimeni nu este perfect. Uneori, partenerii noştri fac lucruri care ne scot din minţi. Ştiu că eu am obiceiuri pe care Gunnar nu le suportă. Dar diferenţa dintre cuplurile care rămân împreună şi cele care nu fac asta este următoarea: pe de o pane, să înţelegi care sunt adevăratele motive de despărţire şi, pe de altă parte, sa fii dispus să treci peste impedimentele care *nu sunt* motive reale de despărţire.

— Ar trebui să fii consilier de relaţii, i-am spus. îţi iroşeşti talentul făcând marketing pentru bijuterii.

— O să ţin minte asta, a chicotit ea. Doar să nu-i spui tatei, altfel mă va *obliga* să preiau rolul de director de marketing.

Am strâmbat din nas la această perspectivă.

— Chiar ai fi anulat nunta?

Agnes a fost întotdeauna fiica „mai bună' dintre noi două. Mai binevoitoare, mai puţin sarcastică. Eu nu mă puteam abţine de la o înţepătură subtilă din când în când, dar ca era întotdeauna cuviincioasă acasă.

— Probabil că mama şi tata re-ar fi...

— Dezmoştenit, a încheiat ea.

— Ştiu. Dar, oricât de mult aş fi vrut să-i fac fericiri, n-aş fi putut să mă leg de cineva care nu-mi plăcea, pentru tor restul vieţii mele. Asta e un lucru de care mi-am dat seama acum când

»

sunt mai în vârstă, Vivi. Nu-ţi poţi trăi viaţa încercând să le faci pe plac celorlalţi. Poţi fi politicoasă şi respectuoasă şi poţi face compromisuri, însă, când vine vorba despre căsătorie, e viaţa ta. N-o irosi!

Emoţiile mi-au pus ditamai nodul în gât. Nu eram tristă sau supărată, dar cuvintele lui Agnes mi-au atins un punct slab. Lacrimile îmi înţepau ochii.

— Dar totul a mers bine pentru tine, am spus.

Sora mea şi soţul ei, Gunnar, erau întruchiparea unui cuplu de la ţară. Atunci când el nu era în Athenberg, participând la procedurile parlamentare, îşi petreceau timpul făcând cumpărături la piaţa locală a fermierilor şi gătind împreună. Conacul lor din Eldorra părea desprins dintr-un basm. Aveau doi cai, trei câini şi, întâmplător, o oaie.

Mama refuza să stea acolo de fiecare dată când venea în vizită, pentru că nu-i plăcea că animalele lăsau păr peste tot.

Cred ca asta nu a făcut decât s-o încurajeze pe Agnes să adopte şi mai multe animale.

__ Da. Sunt foarte norocoasă, a zis ea domol. Aşa cum am spus, a fost nevoie de timp şi de efort, dar am făcut aşa încât relaţia să meargă. Cred că şi tu şi Dan te puteţi. Poate că nu mai fac parte din cercurile societăţii de pe Coasta de Est, dar cunosc bine reputaţia lui Dan te. Nu s-ar fi deschis în felul în care a facut-o dacă nu ar fi avut sentimente profunde pentru tine. întrebarea este dacă şi tu ai aceleaşi sentimente pentru el.

Mă uitam peste lac, la clădirile care străluceau în depărtare. Stăteam la capătul îndepărtat al podului Gapstow, unul dintre locurile mele preferate din Central Park. Mulţimea începea să se adune, dar era destul de devreme şi încă se mai auzea ciripitul păsărilor.

Dante era acasă. Mânca, facea duş şi se ocupa de activităţile normale, de zi cu zi, care nu ar fi trebuit să aibă impactul pe care il aveau asupra mea. Oricât de supărată as fi fost pe el şi oricât de retras ar fi fost el, doar faptul ca ştiam că exista mă facea să mă simt mai puţin singură.

— Da, am spus încet. Am.

Mă gândeam eu că aşa e, a zis ea şi parcă o vedeam cum zâmbeşte. Mai ai nevoie să te descarci sau te simţi mai bine?

— Deocamdată sunt bine. Mulţumesc că m-ai ţinut de-parte de închisoare! am spus, râzând.

— De-asta sunt aici.

Am auzit câinele lătrând din nou, urmat de murmurul vocii lui Gunnar.

— Trebuie să închid. Plecăm la Athenberg di seară,

pentru Balul de Primăvară al Reginei Bridget, şi n-am terminat de împachetat. Dar sună-ma dacă ai nevoie de mine, bine? Şi când ai ocazia, mai vorbeşte cu tata.

Asta nu era de bine.

— De ce? Ce s-a întâmplat? E bolnav? Părea în regulă când am vorbit acum două săptămâni, înainte să plec la Paris.

— Nu, nimic de genul ăsta, m-a asigurat Agnes. Pur şi simplu părea absent când l-am sunat acum câteva zile. Probabil că exagerez eu, dar locuiesc atât de departe... M-aş simţi mai bine dacă te-ai interesa ce face.

— Bine. Distracţie plăcută la bal!

Am rămas în parc încă o oră după ce am închis. într-un fel, discuţia cu soră-mea m-a ajutat să-mi privesc mai clar relaţia cu Dante. Mi-am vărsat oful şi *chiar* mă simţeam mai bine. Oricât de enervantă ar fi fost atitudinea lui Dante, nu era un motiv de despărţire. încă.

Dar care erau adevăratele mele motive de despărţire? Adulterul şi violenţa nu intrau în discuţie. însă cum rămâne cu minciuna? Cu valorile diferite? Cu lipsa de încredere şi de comunicare? Unde trasam graniţa între lucrurile pentru care puteam să fac compromisuri şi cele pe care nu le puteam trece cu vederea?

Mi-aş dori să existe un ghid pentru acest tip de probleme. Aş da bani buni pe el.

Aş fi rămas mai mult în parc, dar cerul albastru s-a întunecat brusc. Vântul s-a înteţit, iar norii de furtună s-au adunat deasupra mea, ameninţători. M-am alăturat rapid celorlalţi oameni care se îndreptau spre ieşire, dar am parcurs doar un sfert din drum, când a început să toarne cu găleata.

Fulgerele străpungeau cerul, însoţite de tunete asurzitoare. Am scos o înjurătură când am păşit într-o baltă şi aproape că am alunecat. Apa mi-a lipit hainele de piele. Am încercat să nu mă gândesc la cât de transparentă era cămaşa mea albă acum.

Fusese o zi atât de frumoasă cu numai câteva minute în urmă, dar asta era vremea imprevizibilă pe timp de primăvară, în New York. După cerul albastru şi vremea senină, furtuna parcă anunţa sfârşitul lumii.

CAPITOLUL 34

Vivian & Dante

Vivian

Luni, am luat mâncare la pachet de la restaurantul Moondust şi m-am îndreptat spre biroul lui Dante ca să mâncăm prânzul împreună. Un burger şi shake-ul său preferat, alb-negru, pentru el; un sendviş cu pui şi un shake cu căpşuni pentru mine.

Era o reamintire a primei noastre întâlniri şi o ramură de măslin din partea mea. Dante era cel care ar trebui să caute împăcarea, dar, dacă m-aş fi închis în mine ori de câte ori el se purta rece, nu am fi ajuns nicăieri. Nu voiam să fim unul dintre acele cupluri care îşi ascund neînţelegerile sub preş.

în afară de asta, sigur se purta atât de ciudat dintr-un motiv întemeiat, iar eu eram hotărâtă să-l aflu.

— Bună ziua, domnişoară Lau!

Stacey, recepţionista de la sediul central al Russo Group, m-a întâmpinat cu un zâmbet strălucitor.

— Bună, Staceyl I~am adus ceva de mâncare lui Dante, am zis şi am ridicat pungile de hârtie. E în biroul lui?

Era prima dată când apăream neanunţară la locul lui de munca. Era posibil ca Dante să fi mâncat deja, dar, după cum îl

ştiam, se poate să nu fi luat masa. Daca nu mâneam împreună, probabil ca sărea peste prânz,

— Da, dar este într-o şedinţa, a spus ea după un scurt moment de ezitare. Nu sunt sigură când va termina.

— E în regula. îl aştept

Cât aşteptam, puteam să răspund cu uşurinţa la e-mailuri şi să vorbesc cu furnizorii la telefon. Legacy Bail era prioritatea mea pentru moment, dar, odată ce se termina, aveam să pun accent pe pregătirea nunţii noastre.

— Sunteţi sigură?

Stacey nu părea convinsă. Când am asigurat-o că sunt de acord să aştept, a cedat.

Etajul se golise, toţi plecaseră la prânz, iar pantofii mei au atins uşor marmura alba în timp ce îmi croiam drum spre birou.

Biroul central al Russo Group era un exemplu perfect de stil modem, combinat cu stilul elegant european. Lacul negru şi sticla reflectau accentele aurii bogat ornamentate şi tablourile cu rame aurire; florile luxuriante înfloreau lângă gresia pictată în diferite nuanţe neutre.

Sala de aşteptare se afla la capătul holului. Când am ajuns la jumătatea dramului, am auzit o voce cunoscută. Una care *nu* îi aparţinea lui Dan te.

Mi-am oprit paşii la câţiva metri în faţa biroului său. Geamurile fumurii mă împiedicau să vad înăuntru, însă conversaţia tensionată se auzea perfect.

— Habar n-ai ce ai făcut!

Timbrul aspru al tatălui meu mi-a stârnit fiori reci pe şira spinării. Daca nu ar fi fost arât de linişte în încăpere, nu l-aş fi putut auzi. Vorbele lui se auzeau înfundat, dar le înţelegeam.

Inima mea şi-a înteţit bătăile. Planuisem să îl sun mai târziu, aşa cum îmi sugerase Agnes, dar nu aş fi crezut niciodată că va fi *nici.* Chiar acum, în biroul lui Dante, iară

ca măcar să ne anunţe dinainte. Tata vizita rareori New Yorkul în timpul săptămânii de lucru şi nu trecea niciodată pe aici iară să-mi dea de veste, fie înainte, fie imediat după ce ateriza.

Deci ce făcea aici intr-o după-amiază de luni?

— Ştiu exact ce am făcut, a spus Dante tărăgănat, pe un ton scăzut, *sumbru.* Ultima dată când ai apărut neinvitat, ai fost în avantaj. Te-ai folosit de fratele meu ca să mă ai la mână. Eu doar am echilibrat balanţa.

Fratele Iui. *Luca.*

Mi s-a întors stomacul pe dos. Ce făcuse tata?

— Nu ţi-a reuşit! Nu le-ai găsit pe toate!

în ciuda exprimării sale convingătoare, vocea tatei s-a frânt spre final. Aşa păţea când devenea agitat, lucru de care-mi dădusem seama în adolescenţă.

— Dacă nu le-aş fi găsit, n-ai fi fost aici, a răspuns Dante, deopotrivă amuzat şi detaşat. Ai fi dat fuguţa la Romano cu una dintre copiile tale. Şi totuşi, ţi-ai făcut timp în ziua ta de lucru aglomerată sa vii la New York şi să mă vezi. înseamnă că nu mai eşti în *avantaj,* Francis. înseamnă că eşti jalnic.

S-a auzit un foşnet, apoi Dante a continuat:

— îţi sugerez să te întorci la Boston şi să te ocupi de compania ta, în loc să te faci de râs în continuare. Am auzit că ar avea nevoie de ceva ajutor.

A urmat o tăcere lungă, punctată de bătăile rapide ale inimii mele.

— Tu eşti responsabil pentru comunicatele false!

în acuzaţia tatei se ghiceau revelaţia, furia şi un strop de panica – toate prevesteau o izbucnire.

— Nu ştiu despre ce vorbeşti, a continuat Dante pc un ton indiferent. Dar pare grav. Un motiv în plus ca tu să pleci şi să rezolvi lucrurile înainte ca presa să afle. Ştii cât de... răutăcioşi pot deveni jurnaliştii odată ce simt miros de sânge.

— La naiba cu presa! a urlat tata. Ce *dracu|-dÂ* făcut

companiei mele, Russo?

— Nimic din ce nu meriţi. Ipotetic vorbind, desigur.

Am strâns şi mai tare pungile de hârtie în pumni. Sângele îmi vâjâia în urechi şi îmi era mult mai greu să le ascult conversaţia, dar m-am străduit să rămân cu urechile ciulite.

Trebuia să ştiu despre ce vorbeau.

Trebuia să confirm bănuiala oribilă care mă bântuia... chiar dacă mă distrugea.

— Vivian nu te va ierta niciodată pentru asta!

Mârâitul tatălui meu era ca al unui tigru rănit. Nu-l mai auzisem niciodată atât de furios, nici măcar atunci când eu şi Agnes îi spărseserăm vaza Ming preferată, în timp ce ne jucam de-a v-aţi ascunselea.

A urmat o pauză scurtă, tensionată.

— Tu chiar crezi că-mi pasă de opinia ei.

Vocea lui Dante era atât de glacială, încât am încremenit.

— Să-ţi reamintesc că am fost *forţat* să mă logodesc cu ea? N-am ales-o niciodată de bunăvoie. M-ai şantajat, Francis, şi acum nu mai ai niciun avantaj asupra mea. Aşa că nu veni în biroul *meu* şi nu încerca să te foloseşti de fîică-ta pentru a-ţi salva pielea! Nu va merge.

— Dacă nu-ţi pasă, atunci de ce n-ai rupt încă logodna? Aşa cum ai spus, ai fost forţat să te logodeşti. Primul lucru pe care ar fi trebuit să-l faci după distrugerea fotografiilor era să scapi de *ea.*

Simţeam că-mi fuge pământul de sub picioare. O flamă s-a aprins undeva în pieptul meu şi mi s-a răspândit în spatele pleoapelor, atât de intensă, încât mă temeam că nu va lăsa în urmă decât cenuşă.

Amfost forţat sa mă logodesc cu ea...

N-am ales-o niciodată de bunăvoie...

M-ai şantajat...

Cuvintele îmi răsunau necontenit în minte, ca un coşmar,

Dintr-odată, totul a căpătat sens.

De ce Dante a fost de acord să se căsătorească cu mine, deşi nu avea nevoie de afacerile, de banii sau de relaţiile tatei.

De ce fusese atât de rece cu mine la începutul logodnei.

De ce Luca nu mă plăcea şi de ce intuiţia mea pusese mereu la îndoială explicaţia pe care o dăduse Dante pentru logodnă.

îmi venea să vomit. M-au trecut toate apele şi mi se părea că o armată de păianjeni invizibili mi se tara pe braţe şi pe piept. Trebuia să plec înainte să mă prindă că trag cu urechea, dar nu puteam să respir. Nu puteam să gândesc. Nu puteam decât să stau acolo şi să văd cum lumea se prăbuşea în jurul meu.

TVw *am ales-o niciodată de bunăvoie.*

M-ai şantajat.

Senzaţia usturătoare din piept mi-a înceţoşat vederea, întâlnirea de la biblioteca din Valhalla, călătoria la Paris şi toate momentele petrecute împreună.

Se prefăcuse în tot acest timp? încercase să profite la maximum de o situaţie, în loc să...

Un hohot de râs auzit pe hol m-a adus la realitate.

Mi-am ridicat privirea. Doi bărbaţi îmbrăcaţi la costum veneau spre mine, plini de siguranţa pe care o ai doar dacă faci parte din echipa de conducere a unei companii de miliarde de dolari.

Sosirea lor a rupt vraja care mă ţinea ostatică. Cel din dreapta m-a observat primul, dar până când să mă şi recunoască, eu deja trecusem în grabă pe lângă el, cu capul plecat şi cu privirea în pământ.

Trebuie doar să ajungi la ieşire. Du~te la ieşire şi coboară scările. Asta e tot ce trebuie să faci.

încă cinci paşi.

Patru.

Trei.

Doi.

Unu.

Am dat buzna în hol ca un înotător care gâfâie după

aer.

Am împins pungile cu mâncare către Stacey, care părea îngrijorată, şi am mormăit ceva despre o urgenţă de serviciu, apoi am apăsat pe butonul liftului.

Din fericire, a venit în câteva secunde.

Am păşit înăuntru, liftul s-a pus în mişcare, iar eu mi-am lăsat, *în sfârşit,* lacrimile să curgă.

Dante

— Dacă nu-ţi pasă, atunci de ce nu ai rupt încă logodna? Aşa cum ai spus, ai fost forţat să te logodeşti. Primul lucru pe care ar fi trebuit să-l faci după distrugerea fotografiilor era să scapi de ea.

Vedeam roşu în faţa ochilor. A rostit „să scapi de ea” atât de uşor, de parcă ar fi discutat despre o piesă de mobilier, nu despre fiica lui.

Nu înţelegeam cum de un nemernic ca Francis avea gene în comun cu Vivian.

Arăta ca naiba acum. Tenul palid. Cearcăne întunecate. Riduri şi senine de oboseală. Implicarea lui Christian în afacerile interne ale companiei sale îşi pusese amprenta asupra lui. Mi-ar fi făcut mai multă plăcere să-l văd suferind dacă n-ar fi pronunţat numele ei şi dacă nu l-aş fi simţit ca pe o împunsături în piept.

Să n-o bag în seamă pentru o săptămână a fost destul de dureros. Să-i aud numele din gura tatălui ei dobitoc, ştiind cât râu făcuse el relaţiei noastre...

Mi-am încordat maxilarul şi m-am străduit să păstrez o expresie indiferentă.

— Conversaţia noastră a luat sfârşit.

Am evitat întrebarea lui Francis şi m-am verificat ceasul.

— Mi-ai irosit deja ora de prânz. Pleacă, sau o să pun paza să te dea afară!

— Comunicatele alea sunt nişte *tâmpenii!* a urlat Francis, strângând din pumni. Am muncit zeci de ani pentru a-mi construi compania. Tu erai încă un fetus când am înfiinţat Ian jcwels şi nu voi lăsa un plod bogat, care s-a bazat toată viaţa pe nepotism, să strice totul.

— Ţi-a surâs ideea ca acel plod bogat să se însoare cu fiică-ta. Până în punctul în care *ai dat~o în bară* şi l-ai şantajat. Nu-mi place să fiu ameninţat, Francis. Şi întotdeauna mă răzbun înzecit. Acum..., am făcut o pauză şi am pus mâna pe telefon, trebuie să chem paza sau eşti în stare să pleci singur?

Francis tremura de indignare, dar nu era intr-atât *de* prost încât să mă sâcâie şi mai mult. Intrase cu o jumătate de oră în urmă, plin de nervi şi de bravadă. Acum, era la fel de jalnic şi de neputincios ca întotdeauna.

Şi-a împins scaunul înapoi şi a plecat fără sa mai scoată vreun cuvânt. A trântit uşa în urma lui, zdruncinând tablourile de pe perete.

Nenorocitul naibii! A avut noroc că nu a căzut niciunul.

Abia am apucat să mă bucur de linişte, că s-a auzit o bătaie în uşă. Pentru numele lui Dumnezeu, ce trebuia să fac ca să am parte de linişte şi de timp de lucru?

— Intră!

Uşa s-a deschis şi Stacey a intrat agitată.

— îmi pare rău să vă întrerup, domnule Russo, dar logodnica dumneavoastră v-a lăsat prânzul. Am vrut să vi-I aduc cât e încă fierbinte.

Temperatura din birou a scăzut instantaneu cu zece grade. Am început să tremur.

— Logodnica mea? Dar când a fost aici?

— Aproximativ acum zece minute. A spus că o să vă aştepte în sala pentru oaspeţi, dar a plecat în grabă şi a lăsat astea pe biroul meu.

Stacey a ridicat două pungi cu mâncare la pachet. Acestea aveau logoul distinctiv, negru şi argintiu, al restaurantului Moondust.

Simţeam că îmi fuge pământul de sub picioare.

Vivian nu ar fi plecat iară să mă salute decât dacă...

La dracu'! La dracu', la dracu', *la. dracul*

M-am ridicat atât de brusc, încât mi-am izbit genunchiul de birou. Nici măcar nu mai simţeam durerea din cauza valului de sânge din urechi.

— Unde...

Stacey a tăcut când mi-am luat în grabă sacoul de pe spăta- nil scaunului şi am trecut pe lângă ea, spre hol.

— Spune-i Helenei, când se întoarce, să-mi anuleze restul întâlnirilor de azi, m-am forţat eu să spun. Lucrez de acasă pentru restul zilei.

Eram deja la jumătatea drumului spre ieşire, când m-a întrebat:

— Dar mâncarea?

Părea panicată, de parcă lipsa acelor pungi era motiv de concediere.

— Păstreaz-o!

Nu-mi pâsa deloc dacă o mânca, dacă o dădea porumbeilor sau daca o folosea pentru un spectacol de artă în mijlocul bulevardului Fifth Avenue.

Zece minute interminabile mai târziu – liftul ăla nenorocit se mişca la fel de iute precum un melc injectat cu morfină –, am ieşit din clădire, cu pielea transpirată şi cu bătăile inimii accelerate de o panică bruscă, de nedescris.

Nu înţelegeam cum de ştiam asta, dar eram absolut sigur că Vivian era acasă, şi nu la birou.

Apartamentul meu era la doar cinci străzi distanţă. Mersul pe jos era mai rapid decât să iau maşina, deşi nu neapărat mai sigur. Am fost atât de distras de groaza care mi se agita în piept, încât aproape că am fost călcat de două ori, o data de un curier pe bicicletă, care mi-a vorbit urât, şi o dată de un taxi, care a luat curba mult prea repede.

În momentul în care am intrat în foaierul răcoros, simţeam

gust coclit în gură, iar o peliculă subţire de sudoare îmi învăluia pielea.

Nu ar trebui să fiu atât de întors pe dos din cauză că Vivian m-ar fi auzit vorbind cu tatăl ei. Spusesem doar adevărul, şi ea l-ar fi aflat oricum, mai devreme sau mai târziu. La naiba, mă tot pregătisem pentru acest moment încă de când eram în Paris!

Dar era o diferenţă între teorie şi realitate. Şi realitatea era următoarea: când m-am oprit în pragul camerei noastre şi i-am văzut valiza deschisă pe pat, mă simţeam de parcă primisem un pumn în stomac şi fusesem târât peste cărbuni încinşi, în decurs de numai două minute.

Vivian a ieşit din dressing, cu un braţ plin de haine. S-a oprit la vederea mea, iar o tăcere dureroasă, sufocantă s-a lăsat între noi, înainte ca ea să se mişte din nou.

Şi-a aruncat hainele pe pat. O priveam în timp ce inima ameninţa sa-mi spargă pieptul.

— Aveai de gând să pleci fără să-mi spui? am întrebat-o pe un ton dur.

— îţi fac o favoare.

Vivian nu s-a uitat la mine, dar mâinile îi tremurau.

— Te scutesc de o conversaţie grea. Te-am auzit, Dan te. Nu mă vrei aici. Nu m-ai vrut *niciodată* aici. Deci plec.

Aşa s-a exprimat. Fără „dacă”, „şi” sau „dar”. Aflase adevărul, iar acesta era modul ei de a face faţă. Mi-am strâns mâinile în pumni.

Avea dreptate. îmi *facea* o favoare. Dacă pleca fără să pună întrebări, tăia ultima legătură pe care o mai aveam cu familia Lau, iară niciun efort din partea mea. Puteam să scap de familia ei şi să merg mai departe.

Şi totuşi...

— Asta-i tot? După opt luni, după ce ai aflat ce a făcut taică-tău...

Şi ce am făcut şi eu...

— Asta e tot ce ai de spus?

Vivian şi-a ridicat în sfârşit privirea. Avea ochii roşii de plâns, dar în ei mocnea o văpaie.

— Ce vrei să-ţi spun? Vrei să te întreb cu ce te-a avut tata la mână? Să te întreb dacă ultimele două luni au însemnat ceva sau dacă ai încercat doar să profiţi la maximum de o situaţie de rahat, până când ai putut scăpa de mine? Vrei să-ţi spun cât de *devastator este* să afli că tatăl tău este... este...

Vocea i s-a frânt. S-a întors, dar am apucat să văd lacrima care-i aluneca pe obraz.

Simţeam că mi se rupe sufletul.

— Ştii cum e să afli că cineva s-a logodit cu tine doar pentru că a fost *forţat?* Eu credeam că ne apropiem, când tu, de fapt, mă urai în secret. Nu că te-aş învinovăţi, a scos ea un râset amar. Dacă aş fi în

locul tău, şi eu m-aş uri.

M-am căznit sa înghit în sec, în speranţa că o să scap de nodul greu din gât.

— Nu te urăsc, am spus cu voce joasă.

JVw *te-am urât niciodată.*

Indiferent ce facea Vivian sau cu cine era înrudită, nu puteam s-o urăsc niciodată. Ăsta era singurul lucru pe care îl uram *la mine.*

— Taică-tău avea... poze compromiţătoare cu fratele meu.

Nu ştiam de ce îi dădeam explicaţii. îmi zisese clar că nu-i păsa, dar am continuat să vorbesc oricum, rostind cuvintele repede, în timp ce ea împacheta.

-— Ar fi murit dacă ajungeau în mâinile cui nu trebuie.

I-am povestit despre copiile de rezervă, despre ultimatumul ¡ui taică-său şi despre insistenţa lui de a nu-i spune nimic iul Vivian despre şantaj, l-am mărturisit despre apelul primit la Paris şi despre cum îmi dădusem seama că Francis avea opt copii ale dovezilor.

Când am terminat, era şi mai albă la fată decar atunci când am început.

— Şi compania tatei?

S-a lăsat o tăcere îndelungată.

Asta era singura parte pe care o omisesem. O parte importantă, dar care mi-a făcut inima să tresară când i-am spus în cele din urmă:

— Am făcut ceea ce trebuia să fac. Nimeni nu ameninţă un Russo.

Vivian se gândea la răspunsul meu. Aerul din jurul nostru scăpăra şi îmi stârnea fiori.

Cum avea să reacţioneze la confesiunea mea voalată? Cu furie? Şoc? Dezamăgire?

Indiferent de sentimentele ei faţă de taică-său în acea clipă, nu-mi imaginam că ar fi de acord ca eu să mă joc cu firma

I

familiei Lau. Dar, spre surprinderea mea, chipul lui Vivian nu a trădat nicio emoţie. Doar o expresie aspră i-a străbătut faţa.

— îmi pare rău pentru ce a făcut ura, a spus ea. Dar de ce îmi spui toate astea acum? Ţi-a convenit tot timpul să nu ştiu nimic.

Mi-am strâns iar mâinile în pumni.

— Am vrut să clarificăm lucrurile înainte...

Să pleci.

— ... să ne despărţim.

Dacă nu-ţipasă, atunci de ce n-ai rupt încă logodna?

întrebarea lui Francis mă bântuia. Aş fi putut să-i spun oricând adevărul lui Vivian în ultima săptămână, dar trăsesem de timp. Găsisem scuze. îmi spusesem că o pregătesc pentru despărţirea noastră îndepărtându-mă de ea, când, în realitate, pur şi simplu nu eram pregătit s-o las să plece.

Dar timpul se scursese. Alesesem răzbunarea în loc s-o aleg pe Vivian şi acestea erau consecinţele.

Nu mai amâna!

— îmi pare rău că ai fost prinsă la mijloc. N-ai avut niciodată vreo vină. Dar a trebuit să-mi protejez familia, iar asta este...

Cuvintele mi s-au oprit ca un cuţit în gâtlej, înainte să le forţez să iasă:

— Este doar o afacere.

Gustul coclit mi-a revenit în gură, însă mi-am păstrat expresia indiferentă chiar şi atunci când instinctul îmi striga să mă reped la ea, s-o iau în braţe, s-o sărut şi să n-o mai las să plece niciodată.

Lăsasem sentimentele să mă domine mult prea mult timp. Trebuia să încep să gândesc logic.

Chiar dacă m-ar ierta pentru ce îi făcusem familiei ei, noi nu ne puteam continua relaţia. Eu şi tatăl ei ne uram de moarte.

Şl dacă aş rămâne cu ea, Francis ar avea de câştigat în continuare. Ar conştientiza ca Vivian este o slăbiciune pe care eu nu mi-o permit şi s-ar folosi de asta pentru a exploata situaţia în fel şi chip.

Pentru binele amândurora, trebuia să ne despărţim. Indiferent de cât de mult ar fi durut.

Vivian s-a holbat la mine. O puzderie de emoţii i se citeau tn privire. Când a clipit, acestea au dispărut numaidecât.

— Mda, a spus încet.

Şi-a Închis valiza ţi a tras-o de pe pat. S-a oprit în faţa mea, ţi-a scos inelul de logodnă de pe deget şi mi l-a pus în palmă. ’

— Doar o afacere.

A trecut pe lângă mine, lăsând în urmă parfumul discret de mere şi o durere oribilă în pieptul meu.

Am strâns inelul în pumnul meu rece, apoi am înghiţit cu greu.

Vivian nu-şi împachetase toate lucrurile. Majoritatea hainelor ei încă atârnau pe umeraşe, în dulap. Sticluţele ei de parfum erau pe comodă, lângă vaza cu florile ei preferate.

Totuşi, camera nu fusese niciodată mai goală.

CAPITOLUL 35

Vivian & Dante

Vivian

în loc să-l caut pe tata sau să mă cazez la un hotel, după ce am plecat de la Dante, m-am plimbat prin Central Park, cu valiza după mine, ca un turist proaspăt coborât din tren în staţia Penn.

Sperasem că aerul de primăvară îmi va limpezi mintea, dar n-a reuşit decât să-mi amintească de şedinţa mea foto cu Dante. De Bow Bridge. De terasa Bethesda. Chiar şi de banca unde luasem micul-dejun după şedinţa foto.

Am făcut ceea ce trebuia săfac. Nimeni nu ameninţă un Russo.

Dar a trebuit să-mi protejez familia, iar asta este doar o afacere.

Mă aşteptam să fiu copleşită de emoţii – orice emoţii –, dar în afară de o scurtă strângere de inimă când am trecut pe lângă unul dintre locurile de la şedinţa foto, m-am simţit doar amorţită. Nu puteam nici măcar să invoc furia sau îngrijorarea faţă de posibila distrugere a companiei tatălui meu.

Se întâmplaseră prea multe, iar creierul meu refuza să funcţioneze corect. Eram o actriţă care trăia viaţa altcuiva, neatinsă de haosul din jurul ei. Pentru moment, cel puţin.

M-am plimbat prin parc până la apusul soarelui. Chiar şi În starea mea de zombi, ştiam că nu e bine să rămân singură în parc după lăsarea întunericului. M-am urcat în cel mai apropiat taxi, am deschis gura să-i spun şoferului să mă ducă la hotelul The Carlyle şi am sfârşit prin a-i da adresa lui Sloane.

Gândul de a-mi petrece noaptea într-o cameră de hotel impersonală mi-a stârnit, în cele din urmă, un strop de panică.

Am ajuns la apartamentul lui Sloane douăzeci de minute mai târziu. Ea a răspuns după al doilea sunet al soneriei, s-a uitat la bagajele mele şi la degetul fără inel şi m-a condus înăuntru, fåra să scoată un cuvânt. M-am trântit pe canapea, iar ea a dispărut în bucătărie. Acum, că nu mai eram singură, începeam să simt din nou diverse lucruri.

Durerea din braţe, fiindcă târâsem valiza după mine toată ziua. Băşicile din tălpi, din cauza mersului în pantofii scumpi, dar nepractici. Golul *chinuitor* din piept, acolo unde inima mea obişnuia să bată, sănătoasă şi întreagă. în schimb, organul zvâcnea acum ca o maşină pe ultima sută de metri, chinuindu-se să se întoarcă într-un loc unde nu aparţinuse niciodată.

Am clipit pentru a scăpa de presiunea din spatele pleoapelor, iar Sloane s-a întors cu o cană şi cu prajiturelele mele preferate, cu unt şi lămâie.

Am stat în tăcere pentru o secundă, apoi ea a vorbit:

— Trebuie oare să-mi ascut cuţitele şi să pregătesc planuri de urgenţă pentru o acuzaţie de omucidere?

*— Nu. Nimic atât de drastic, am răspuns eu, cu un râset slab.

— Eu o să dau verdictul ăsta. Ce s-a întâmplat? m-a întrebat şi a mijit ochii.

— Eu... Eu şi Dante ne-am despărţit.

Amorţeala mea a început să dispară atunci când am simţit o zvâcnire dureroasă.

— Mi-am dat seama de asta.

Răspunsul lui Sloane nu a fost, de fapt, sarcastic.

— Cea făcut nenorocitul?

— N-a fost vina lui. Nu în întregime.

Am reuşit să rezum evenimentele zilei, dar vocea mi-a cedat spre final.

îmi pare râu că ai fost prinsă la mijloc... a trebuit să-mi protejez familia... asta e doar o afacere.

încă o zvâcnitură, de data aceasta suficient de puternică pentru a-mi tăia respiraţia. Presiunea din spatele pleoapelor mele s-a înteţit. Din fericire, Sloane nu a devenit teatrală după ce a auzit dezvăluirile şocante; nu era stilul ei. Acesta era unul dintre motivele pentru care venisem la ea, şi nu ia Isabella. Oricât de mult ţineam la Isa, ea ar fi vrut să afle fiecare detaliu şi să revină nonstop asupra situaţiei. Nu aveam energia sau starea necesară pentru aşa ceva.

— Bine, deci logodna este ruptă oficial, ceea ce înseamnă că avem nevoie de un plan, a spus Sloane. Vom suna furnizorii de catering mâine-dimineaţă şi vom anula totul. S-ar putea să fie prea târziu pentru o rambursare completă, dar sunt sigură că îi pot convinge pe majoritatea, dacă nu pe toţi, să acorde rambursări parţiale. De fapt...

Şi-a ţuguiat buzele, apoi a continuat:

— Uită de asta! Trebuie să pregătim comunicatul de presă despre despărţire mai întâi. Nu vrem ca vreuna dintre firme să ofere informaţiile astea ziariştilor. Ziarele vor relata toate detaliile şi....

— Sloane!

Strângeam cana cu putere. Fiecare cuvânt pe care îl scotea îmi sporea din ce în ce mai mult neliniştea.

— Putem discuta despre asta mai târziu? Apreciez ajutorul, dar nu pot... nu mă por gândi la toate astea chiar acum.

Oroarea, următoarelor săptămâni m-a copleşit. Trebuia să-mi mut restul lucrurilor din casa lui Dante, să-l înfrunt pe tata, sâ-mi dau seama cum va decurge relaţia mea cu el, să anulez nunta şi să fee faţă consecinţelor publice ale ruperii logodnei mele. Pe lângă toate astea, Legacy Ball avea să aibă loc în mai puţin de o săptămână şi începea un alt sezon aglomerat de evenimente.

Fruntea mi-a fost inundată de sudoare rece. Am inspirat cu nesaţ, pentru a-mi încetini bătăile frenetice ale inimii. Chipul lui Sloane s-a înmuiat.

— Sigur! Bineînţeles! şi-a dres ea glasul. Vrei s-o sun pe Isa? E mult mai bună la... asta – a arătat cu degetul între noi două – decât mine.

— Mai târziu. Vreau doar să fac un duş şi să dorm, dacă **nu te** deranjează.

M-am holbat la ceaiul meu, simţindu-mă extrem de ruşinată.

— îmi cer scuze ca am venit la tine pe nepusă masă! Pur şi simplu... n-am vrut să fiu singură în seara asta.

— Vivian!

Sloane şi-a pus mâna peste a mea, apoi a zis cu voce fermă:

— Nu trebuie să-mi ceri scuze. Stai cât de mult vrei. Oricum, camera mea de oaspeţi nu este folosită. Tu, Isabella şi npul de la întreţinere sunteţi singurele persoane cărora le permit sâ intre în apartamentul meu.

— Nu ştiam că ai o asemenea relaţie cu tipul de Ia întreţinere, am glumit eu. Scandalos!

Ea nu mi-a zâmbit, iar îngrijorarea i s-a întipărit pe chip.

*— Odihneşte-te! Vom rezolva totul mâine-dimineaţă.

N-am reuşit sa-i zâmbesc.

— Mulţumesc! am şoptit.

Sloane nu era genul care să te ia în braţe, dar a fost de ajuns **ca** m-a strâns de mână-

Mai târziu, în acea noapte, m-am întins în pat, deşi nu puteam să dorm din cauza oboselii.

într-un fel sau altul, îmi pierdusem şi tatăl, şi logodnicul în aceeaşi zi. Pe doi dintre cei mai importanţi oameni din

viata mea. Unul era de nerecunoscut, iar celălalt ieşise brusc din viaţa mea.

Tata m-a minţit, m-a manipulat şi m-a folosit, iar Dante...

N-am ales-o niciodată de bunăvoie.

Asta e doar o afacere.

Presiunea din spatele pleoapelor mele a explodat în sfârşit- Amorţeala pe care o mai simţeam s-a dezintegrat cu totul, fiind înlocuită de o durere atât de ascuţită, încât m-aş fi chircit dacă aş fi stat în picioare.

în schimb, m-am ghemuit şi m-am lăsat scăldată de plânsul care îmi zguduia crupul. Suspinele m-au copleşit, până când gâtul mi s-a uscat şi lacrimile mi-au curs fierbinţi pe obraji. Dar, oricâte lacrimi vărsăm şi oricât de mult tremuram, nu puteam să scot niciun sunet.

Plânsul meu a rămas tăcut. Simţit, dar neauzit.

Dante

Mi-am luat următoarele trei zile libere de la muncă.

încercasem să lucrez. Chiar încercasem, dar nu mă puteam concentra. în timpul fiecărei şedinţe, auzeam vocea lui Vivian. Devenisem o povară pentru companie, aşa ca am rugat-o pe Helena să-mi anuleze întâlnirile pentru toată săptămâna şi mi-am luat timp liber, să-mi limpezesc gândurile.

Asta însemna să deschid o sticlă de whisky în fiecare seară, să mă retrag în living şi să ignor întrebările Gretci, până când aceasta pleca valvârtej, înjurând.

Seara asta nu făcea o excepţie.

Am luat o duşcă.

Alcoolul îmi ardea gâtul şi îmi umplea stomacul, dar nu reuşea să mă scape de golul dureros. Pur şi simplu nu eram obişnuit cu absenţa lui Vivian, după ce trăisem

cu ea atâta timp. Avea să-mi treacă, la fel şi ataşamentul emoţional faţa de ea.

Oamenii se despart deseori şi îşi văd apoi de viaţă. Nu era nimic al naibii de special.

Am mai luat o înghiţitură. Şemineul nu era pornit, dar o amintire neclară a flăcărilor sale şi a felului în care lumina lor dansa pe trăsăturile lui Vivian mi-a acaparat gândurile.

Ţi-e teamă ca voi rupe logodna? Că o să fug cu Heath şi o să te las ca un prost în faţa prietenilor tăi? De ce îţi pasă?

Sunt butoni pentru manşetă în formă de îngheţată. Ştiu un bijutier pe Rue de la Paix care face piese personalizate.

Nu e doar o afacere pentru tine. Şi nu e doar o datorie pentru mine,

Mă bucur că am venit la Paris.

Durerea mi-a biciuit pieptul.

— Poate reuşeşti să-i bagi minţile în cap, s-a auzit mârâitul Gretei dinspre hol. A stat şi a băut în ultimele zile, aşa cum făcea tâmpitul ăla de unchi al vostru, Agosrino. *Non mi piace parlare male dei morti, ma grazie al cielo non e piu qui con noi.'*

— O sa încerc.

Vocea lui Luca m-a făcut sa mă opresc, apoi am ridicat din umeri şi am dus din nou sticla la buze. Probabil că avea nevoie de un avans din banii lui dc buzunar. Venea rar în vizită şi doar daca voia ceva.

• Nu-mi place M-l vorbesc de rău pe rnorţi, dar slava Domnului că nu mai este printre noii (în it.» În Ofig)

Nu m-am uitat la el când a intrat şi a luat loc vizavi de mine. M-a privit preţ de o clipă înainte să vorbească:

— Ce naiba s-a întâmplat?

— Nimic.

Capul mi se învârtea. Am clipit, încercând să alung ameţeala, apoi m-am corectat.

— Eu şi Vivian ne-am despărţit.

Cuvintele aveau un gust amar. Poate că ar trebui să trec de la whisky la ceva mai dulce, cum ar fi romul.

— Poftim?!

I-am observat chipul palid când m-am întors spre eL Mişcarea mi s-a părut la fel de anevoioasă ca înotul prin melasă.

Doamne, capul meu a fost întotdeauna atât de greu?

E orgoliul tău. îţi adaugă cel puţin zece kilograme.

Posibila tachinate a lui Vivian îmi răsuna în urechi.

O menghină mi se încleşta în jurul inimii. Era destul de rău că fiecare cuvânt şi zâmbet al ei îmi erau întipărite în memorie. Acum auzeam lucruri pe care *nu le spunea?*

— De ce? a cerut Luca să ştie. Cum rămâne cu Francis şi cu fotografiile?

Mda. încă nu-i spusesem că distrusesem pozele. Pe de-o parte, pentru că fusesem distras, pe de alta, pentru că situaţia asta îl ţinea sub control. La naiba, merita să transpire un pic mai mult, după mizeria în care mă băgase!

— Am avut grijă ca pozele să dispară, am spus sec. De aceea m-a vizitat Francis la începutul acestei săptămâni. Vivian ne-a auzit conversaţia. Ne-am despărţit. Sfârşit.

— Dumnezeule, Dante! Nu puteai să-mi spui asta mai devreme? De ce a trebuit să primesc un telefon de la Greta, care era neliniştită că extratereştrii au pus stăpânire pe corpul tău?

— Nu ştiu, Luca. Poate fiindcă am fost ocupat să-ţi

scap fundul, am mârâit eu.

S-a holbat la mine pentru o secundă, apoi s-a prăbuşit pe scaun.

— Rahat! Păi, asta e bine, nu? Nu mai există nîciun şantaj, niciun Francis, nicio Vivian. Asta c ce ţi-ai dorit-

După o pauza lungă, am răspuns:

— Da.

— Nu pari prea fericit, a observat el.

Furia mi s-a dezlănţuit:

— Ce vrei să fac, sa organizez o paradă?! Pentru numele lui Dumnezeu, tocmai ţi-am salvat *viaţa^* şi tu nu faci decât să comentezi dacă sunt eu *fericit* sau nu!

Luca nu s-a clintit.

— Eşti fratele meu, a spus el calm. Fericirea ta contează pentru mine.

Brusc, furia mea s-a potolit la fel de repede cum a izbucnit.

— Dacă intr-adevăr ar fi contat, nu ne-ai fi băgat în mizeria asta.

A făcut o grimasă.

— Da, păi, am făcut destul de multe lucruri... îndoielnice, după cum probabil ştii.

Am pufnit în semn de aprobare.

— Dar ai fost inspirat când m-ai obligat să-mi iau o slujbă. Chiar îmi place să lucrez la Lohman & Sons, iar rutina mi-a prins bine. E plăcut să nu te trezeşti cu o mahmureală în fiecare zi, a zâmbit el. Recunosc, am fost plin de resentimente când ai adus vorba despre asta prima dată. Toacă chestia cu şantajul nu părea reală pe atunci şi uram felul în care mă pedepseai dc parcă eram copilul tau, şi nu fratele. Jobul, despărţirea dc Maria. Am fost... egoist.

Mi-am coborât sticla şi am îngustat ochii.

— Nu cu sunt cel al cărui corp a fost preluat dc extratereştri. Cine eşti tu şi ce naiba i-ai făcut fratelui meu?

Luca a izbucnit în râs.

— Cum spuneam, rutina mi-a prins bine. Şi faptul că n-am mai ieşit la fel de mult cu vechea mea gaşca. Eu...

Şi-a dres glasul, apoi a continuat:

— Am cunoscut o fată. O cheamă Leaf. Ea chiar m-a făcut să văd lucrurile altfel.

— Te întâlneşti cu cineva pe nume Leaf[IV]? am întrebat, neîncrezător.

— Părinţii ei au fost hipioţi, a explicat el. Este instructor de yoga în Brooklyn. Foarte flexibilă. Oricum, nu asta c idcea. Ideea este ca am reflectat asupra vieţii mele, cu ajutorul ei

Pun pariu că asta a făcut. Ax fi trebuit să-mi dau seama. Toate schimbările mari din viaţa lui Luca se învârteau în jurul femeilor, al băuturii sau al petrecerilor.

— Ea mă ajută să-mi vindec copilul interior, a continuat el. Asta include şi ca noi doi să ne îmbunătăţim relaţia ca fraţi.

Isuse! Presupun că o instructoare de yoga din Brooklyn, pe nume Leaf, era mai bună decât o prinţesă mafiota. Acum erau şanse mai mari ca frate-meu să devină vegan şi şanse mai mici sa fie ucis.

— Cum rămâne cu Maria? Am crezut că sunteţi îndrăgostiţi.

— N-am mai vorbit cu ea de când am avut acea discuţie cu tine în biroul tău.

A tuşit, apoi a continuat:

— Am discutat cu Leaf despre asta. Cred că am confundat adrenalina dată de sentimentul de iubire interzisă cu *dragostea adevărata,* înţelegi? Cele două sunt uşor de confundat.

Nu mai spune!

— Dar am discutat destul despre viaţa mea amoroasă. Vorbeam despre a ta. Despre Vivian.

IV **Frunza. (în cngl., În orig»)**

M-am încordat din nou.

— Ba bine că nu!

— Ar trebui să sărbătoreşti că ai scăpat de familia Lau, a spus el, ignorându-mă. Dar tu eşti aici şi bei singur, ca unchiul Agostino după ce a pierdut la poker. Amândoi ştim de ce.

— Pentru că încerc să uit că am un frate enervant, cu gusturi groaznice la femei.

— Nu. *Pentru că,* de fapt, o placi pe Vivian, a subliniat el. S-ar putea chiar s-o iubeşti.

Speculaţiile lui au fost ca o lovitură în piept. Mi-au dat peste cap bătăile inimii.

— Eşti ridicol.

— Chiar sunt? Fii sincer!

Luca s-a aplecat în faţa şi m-a fixat cu o privire dură. Nu eram obişnuit să văd expresia asta pe chipul lui. Era tulburătoare.

— Lăsând laoparte toate tâmpeniile cu Francis, *vrei* să fii cu ea?

Am vrut să trag de cravată, dar mi-am dat seama că nu purtam niciuna. Atunci, de ce dracului mi se părea că ceva mă strânge de gât?

— Nu-i atât de simplu.

— De ce naiba nu?

Pentru că *nu* este! am răbufnit. Ce crezi că se va întâmpla? Vom avea mese fericite în familie, de Zaua Recunoştinţei, după ce voi distruge compania lui taică-său? Ne vom căsători în faţa tuturor prietenilor noştri, de parcă modul în care ne-am împăcat n-a fost complet aiurea? Dacă mă căsătoresc cu ea, Francis câştigă. Lumea se va întreba de ce naiba nu-l salvez când compania lui se duce de râpă. Va fi un haos total!

— Sigur, a spus Luca, aparent neimpresionat de

explicaţia mea. Dar asta nu-mi răspunde la întrebare. Vrei să fii cu ea?

Furia lui Romano ar fi fost mic copil. Eu eram pe punctul să-mi pierd controlul faţă de Luca şi să-l sugrum cu mâinile goale. ' • . -

Daca n-ar fi existat el, Francis nu m-ar fi şantajat. Dacă Francis nu m-ar fi şantajat, nu m-aş fi logodit cu Vivian. Şi daca nu m-aş fi logodit cu Vivian, nu m-aş fi...

Mi-a picat fisa. Revelaţia m-a lovit în piept, atât de tare şi de brusc, încât puteam să jur că am auzit o izbitură.

Inimă zdrobită, coaste fracturate, respiraţie sacadată, toate în interval de un minut. Era ca şi cum corpul meu mă pedepsea pentru că nu-mi dădusem seama de adevăr mai devreme, când fusese atât de evident.

Faptul că rămâneam mai mult în pat în fiecare dimineaţă, doar pentru a-i vedea primul zâmbet din zi.

Faptul că întâlnirile noastre la prânz, cu mâncare la pachet, au devenit momentul meu preferat *al* săptămânii.

Faptul că m-am deschis în faţa ei, povestindu-i despre familia mea, despre viaţa mea, despre *mine...*

Şi faptul că plecarea ei de luni m-a costat o bucată irecuperabilă din sufletul meu.

Plămânii mei nu mai aveau aer.

Cumva, la un moment dar, mă îndrăgostisem de Vivian Lau.

Nu o simpatizam şi nu simţeam doar o dorinţă sexuala. Simţeam *dragoste,* în toată splendoarea ei terifiantă, imprevizibilă, nedorită.

Luca m-a privit în timp ce îmi pica fisa, cu o expresie amuzată şi îngrijorată deopotrivă.

— Aşa ziceam şi eu.

Ladracu'! Ladracu'ladracu'ladracu'ladracu'! LA DRACU'!

Mi-am trecut o mână peste faţă, tulburat.

Ce naiba trebuia să fac acum? Nu fusesem niciodată

îndrăgostit. Nu-mi dorisem niciodată să simt aşa ceva. Şi acum,

fusesem subjugat de singura femeie de care nu trebuia să mă ating, ca un mare idiot.

— Când naiba te-ai transformat intr-un frate mai mare?

Subiectul ăsta era mai sigur decât cel lăsat fată răspuns.

— Crede-mă, nu sunt şi nici nu vreau să fiu. Prea multă responsabilitate. Dar asta e ideea, a spus Luca, afişând o mină serioasă. Ai sacrificat multe pentru mine, Dante. Nu întotdeauna recunosc sau apreciez asta, dar eu...

A înghiţit cu greu.

— Ştiu. De multe ori ai fost alături de mine, când alţii nu puteau sau nu voiau să fie. Ai fost de acord să te căsătoreşti cu Vivian, apoi ai renunţat la ea. La asta mă refeream când am spus că trebuie să ne îndreptăm relaţia. Ai fost întotdeauna ca un părinte pentru mine fiindcă *aveam nevoie* de unul. Dar acum... aş vrea să încercăm să fim fraţi.

De data aceasta, strângerea mea de inimă nu a avut nimic dc-a face cu Vivian.

— Adică?

— Adică o să încerc să n-o dau în bara, ca să nu fie nevoie să mă scoţi apoi pe cauţiune, a zâmbit el. Şi o să-ţi spun când o iei pe arătură, ca acum. O iubeşti pe Vivian. Mi-am dat seama de acest lucru chiar şi în Bali. Dar de ce ai lăsat-o să plece? Din cauza mândriei şi a dorinţei tale de răzbunare? Lucrurile astea nu te vor duce prea departe.

— Leaf ţi-a spus asta?

— Nu.

Un alt zâmbet larg i s-a înuns pe buze.

— Am citit un articol despre cele şapte păcate capitale, în sala de aşteptare a dentistului meu.

Am scos un sunet batjocoritor, dar cuvintele lui mi-au rămas întipărite în minte.

Dar de ce ai lăsat-o să plece? Din cauza mândriei ţi a dorinţei tale de răzbunare? Lucrurile astea nu te vor duce prea departe.

— Ar fi trebuit să te pun la muncă mai devreme. M-ar fi scutit de o grămadă de bani şi de dureri de cap.

Mi-am trecut din nou mâna peste faţă, încercând să dau un sens acestei zile pline de suişuri şi coborâşuri.

— De ce eşti atât de preocupat de relaţia mea cu Vivian?

Rânjetul lui Luca a dispărut.

— Pentru că tu m-ai protejat toată viaţa mea, a spus el, calm. Şi e timpul să-ţi întorc favoarea.

Am dat vina pe alcool pentru arsura din inima mea.

— De-asta mi-am angajat echipă de securitate.

— Eu o să te protejez nu de alţi oameni, ci de tine.

Luca a făcut semn din cap spre sticla pe jumătate goală din mâna mea.

— Nu lăsa furia să distrugă cel mai bun lucru care ţi s-a întâmplat vreodată.' Da, va fi greu să te împaci cu Vivian, dar întotdeauna ai fost un luptător. Aşa că luptă dracului pentru ea!

CAPITOLUL 36

Miercuri, după ce m-am murat din casa lui Dante, am luat un avion spre Boston. Potrivit mamei, pe care o sunasem sub pretextul că trebuia să discutăm despre nuntă, tata era deja acasă

Mi-am petrecut călătoria cu avionul repetând ce le voi spune. Dar, în timp ce stăteam vizavi de el, în biroul său, ascultând ticăitul ceasului şi ritmul superficial al respiraţiei mele, mi-am dar seama că nimic nu m-ar fi putut pregăti pentru înfruntarea cu tata.

Tăcerea s-a prelungit între noi încă un minut, apoi rata s-a rezemat de spătarul scaunului şi şi-a ridicat o sprânceană stufoasă, căruntă.

— Care este urgenţa, Vivian? Presupun că ai ceva important de discutat dacă ai apărut aşa, din senin.

El era cel care trebuia să-mi ceară scuze, dar vocea lui severa m-a făcut să mă ruşinez. Era aceeaşi voce pe care o folosea de fiecare dată când obţineam un rezultat mai mic la testele şcolare. Am încercat să nu mâ las alectată, însă era greu sâ depăşesc decenii întregi de condiţionare.

— Da, chiar am.

Mi-am scos bărbia în afară şi mi-am îndreptat umerii, încercând să adopt iar atitudinea hotărâtă din urmă cu două zile. însă avântul care mă cuprinsese atunci mi-a fost tăiat.

Era mult mai uşor să ţip la tata în capul meu decât în viaţa reală.

Poate din cauză că era epuizat. Avea pungi sub ochi, iar ridurile îi desenau cute adânci pe faţă.

începuseră să apară articole despre problemele cu firma. Nimic major încă, doar câteva zvonuri pe ici, pe colo, dar prevesteau o furtună. Atmosfera de la birou era extrem de tensionată, iar valoarea acţiunilor scăzuse.

Un ghimpe inadmisibil de vinovăţie mi-a străpuns pieptul.

Tata era răspunzător pentru mizeria asta. *Nu trebuia* să mă simt vinovată pentru că îi ceream socoteală, indiferent cât de obosit sau de stresat era.

— Ei bine? a spus el, nerăbdător. Am amânat deja o şedinţă ca să ma văd cu tine. N-am de gând s-o amân din nou. Dacă n-ai nimic de spus acum, vom discuta la cină...

— L-ai şantajat pe Dante pentru a se însura cu mine?

Am rostit întrebarea înainte să-mi pierd curajul. Inima îmi bătea mai să-mi sară din piept. Expresia tatei s-a înăsprit, devenind imposibil de citit. Ceasul şi-a continuat marşul asurzitor spre jumătatea de oră.

— Te-am auzit. în biroul lui Dante, am adăugat.

Am strâns poşeta în poală, ca să am un sprijin. Azi nu purtam tweed sau culori neutre. în schimb, optasem pentru un sacou de mătase croit la comandă şi un strat în plus de ruj roşu, ca să capăt încredere. *Ar fi trebuit sa mai pun două straturi.*

— Dacă ai auzit, de ce îmi mai pui întrebări? Ca să mă faci să pierd timpul?

Tonul îi era Ia fel de indescifrabil ca şi chipul. O scânteie de furie s-a aprins în interiorul meu.

-— Pentru că vreau să-mi confirmi! Şantajul este *ilegal,* tata, ca să nu mai spun că este greşit din punct de vedere moral. Cum

ai putut sa faci asta?!

M-am forţat să respir.

— Sunt atât de nedorită, încât a trebuit să forţezi pe cineva să se însoare cu mine?

— Nu fi dramatică! a izbucnit el. Nu era vorba de „cineva”, ci de Dante Russo. Ştii ce uşi ar deschide căsătoria cu un Russo? în ciuda averii noastre şi a căsătoriei surorii tale, unii oameni ne privesc de sus. Ne invită la petrecerile lor şi ne iau banii pentru strângeri de fonduri, dar ne vorbesc pe la spate, Vivian. Nu ne consideră destul de buni. Căsătoria cu Dante ar fi pus imediat punct acestor discuţii.

— Ai şantajat pe cineva din cauza unor *vorbei* l-am întrebat, neîncrezătoare.

Tata fusese întotdeauna conştient de aspectul său fizic şi de reputaţia sa. Chiar şi înainte să ne îmbogăţim, facea o gaură mare în bugetul nostru, insistând să plătească masa în timpul întâlnirilor cu prietenii săi, ca să nu le piardă respectul.

Dar nu mi-aş fi imaginat niciodată că nevoia lui de validare socială era atât de profundă.

— S-a ivit ocazia şi am profitat de ea, a spus el cu răceală. Fratele lui a fost prost şi nesăbuit. Care erau şansele să-l prind cu nepoata lui Gabriele Romano în timpul unei vizite la New York? a ridicat el din umeri. Soarta l-a pus în calea mea, iar eu am profitat de asta pentru familia *noastră.* Nu-mi voi cere scuze pentru şantaj.

— Ai fi putut alege pe oricine altcineva.

Pulsul îmi răsuna cu putere în urechi, dar am continuat:

— Pe cineva care ar fi *acceptat de bunăvoie* o căsătorie aranjata.

— Cineva care ar fi acceptat de bunăvoie nu ar fi fost suficient de bun.

— Tu te auzi?!

Scânteia de furie din interiorul meu s-a transformat în flama. Mânia mea era atât de nestăpânita şi de puternică, încât nu-l mai vedeam clar pe tata.

— Vorbim despre vieţile unor oameni, nu despre jucării pe care le poţi modela şi manipula. Dacă fotografiile devin publice şi fratele lui Dante moare? Dacă tu eşti ucis pentru că ai păstrat dovezile? Cum ai putut fi atât de...

Crud. Insensibil. Corupt.

— îngust la minte?! Nu e...

— Nu ridica tonul la mine!

Tata a trântit cu putere mâinile pe birou şi obiectele de pe el au zăngănit.

— Eu sunt tatăl tău. *Nu* îmi vorbeşti mie aşa!

Inima ameninţa sa-mi explodeze în piept.

— Tatăl pe care eu îl ştiam eu n-ar fi făcut niciodată aşa ceva.

Tăcerea era atât de grea, încât puteai auzi până şi o molie bătând din aripi.

Tata şi-a îndreptar spatele şi s-a lăsat pe spătarul scaunului. M-a fixat cu privirea.

— îţi permití luxul de a te gândi la ce este moral doar datorită *mie.* Fac ceea ce trebuie pentru a mă asigura că familia noastră este protejată şi ca îi merge cât mai *bine.* Tu şi sora ta aţi crescut protejate, Vivían. Habar n-ai la ce am fost nevoit să recurg ca să ajung unde sunt astăzi. V-am ferit de adevărul urât. Ţî s-ar face rău dacă ai şti câţi oameni mi-au râs în faţă şi m-au înjunghiat pe la spate... Crezi ca lumea e roz, dar ea e cel puţin gri!

— Protejarea familiei noastre nu înseamnă să distrugi fâ- milia altcuiva. Noi nu ne înjosim într-un asemenea hal, rară[1] Noi nu suntem aşa.

O umbră dc rcmuşcare i s-a ivit în privire, apoi a dispărut.

__ Eu sunt capul familiei, a spus el, hotărât. Noi suntem cine spun eu că suntem.

Cuvintele lui erau reci şi insensibile. Un fior mi-a coborât pe şira spinării.

— Şi relaţia mea cu Dante?

Palmele ma dureau dc la cât de mult strângeam poşeta în poală.

— Nu te-ai gândit cum mă vor afecta faptele tale? O căsă**torie** aranjată şi una forţată sunt total diferite. Mi-as fi petrecut viaţa cu cineva care mă urăşte, doar pentru că tu îţi doreai ca el să facă parte din familia noastră.

— Nu face pe martira'. Nu se cuvine. Soră-ta nu s-a plâns niciodată că s-a căsătorit cu Gunnar şi că a trebuit să se mute în altă ţară.

— Ea nu se plânge pentru că *ei chiar se iubesc.*

Fără să mă ia în seamă, tata a adăugat:

— Există lucruri mai rele decât să fii soţia unui miliardar. Eşti tânără şi fermecătoare. în cele din urmă, l-ai fi făcut pe Dante să cedeze. De fapt, el deja părea topit după rine de sărbători.

— Ei bine, te înşeli. S-a terminat, tată. M-am mutat din casa lui. Nu ne mai căsătorim. Şi...

Am aruncat o privire pe geam, spre holul principal, apoi **am** continuat:

— Compania se duce de râpă.

Pentru că ai provocat pe cine nu trebuia.

Dar nu am rostit cuvintele.

Tata şi-a încordat maxilarul. Ura să i se aducă aminte faptul că situaţia nu era grozavă sub supravegherea lui.

— Compania va fi bine. Este doar un hop.

— Pare mai mult decât un simplu hop.

M-a sfredelit cu privirea. Mânia lui a fost înlocuită de un aer mai calculat.

— Poate că ai dreptate, a spus el. S-ar putea sa fie mai mult decât un hop, caz în care am avea nevoie de ajutorul lui Dante. E supărat acum, dar are o slăbiciune pentru cine. Convinge-l să... ne dea o mână de ajutor!

Parcă mi-a picat cerul în cap.

— Ţi-am spus, *ne-am despărţit.* Ne urăşte. Nu are o slăbiciune pentru mine şi nici pentru altcineva din familie.

— Nu e adevărat. Am văzut cum se uita la tine când v-am vizitat eu şi maică-ta. Chiar dacă v-aţi despărţit, sunt sigur că l-ai putea face să înţeleagă situaţia, dacă te-ai strădui suficient.

L-am scrutat cu atenţie, observându-i părul perfect vopsit, costumul scump şi ceasul strălucitor. Era ca şi cum aveam în faţă un actor care se prefăcea a fi Francis Lau.

Cum se transformase din părintele banal, dar bine intenţionat, din copilăria mea, în individul din faţa mea?

Rece. Diabolic. Obsedat de bani şi de statut şi hotărât să Ie câştige – şi să le păstreze – cu orice preţ.

Arăta la fel, dar abia de-l mai recunoşteam.

— Asta nu se va întâmpla.

Vocea îmi tremura, dar cuvintele mele erau ferme.

— 7« te-ai băgat în mizeria asta, tată. Nu te pot ajuta.

Uram ideea ca mama şi sora mea sa fie afectate, în cazul în care Lau Jewels s-ar fi prăbuşit, dar nu mai puteam să joc rolul de pion pentru tata. în plus, amândouă aveau şi alte venituri, s-ar fi descurcat din punct de vedere financiar.

întorsesem şi celălalt obraz de prea multe ori. Fusesem prea dispusă să accept orice îmi spuneau

părinţii să fac, pentru că era mai uşor decât să mă împotrivesc şi să-i dezamăgesc. în ciuda defectelor lor, îmi iubeam tatăl şi familia. Nu voiam să le fac rău.

Dar abia acum îmi dădeam seama că, dacă nu spuneam ce simţeam cu adevărat atunci când ei întreceau măsura, asta ne facea mai mult rău pe termen lung.

Neîncrederea se citea pe chipul tatei.

— îl alegi pe fostul tău logodnic în detrimentul familiei cale? Aşa te-am crescut noi? Să fii atât de nerespectuoasă şi de *neascultătoare?*

A mârâit cuvântul ca pe un blestem.

— Neascultătoare?!

Indignarea a pus stăpânire pe mine ca o vijelie bruscă, înlăturând orice urmă de vinovăţie.

— Am făcut for ce mi-ai cerut! Am studiat la facultatea „potrivită”, m-am despărţit de Heath şi am jucat rolul fiicei perfecte în societate. Am fost chiar de acord să mă căsătoresc cu un bărbat pe care abia îl cunoscusem, pentru că asta te-ar fi făcut fericit pe *tine.* Dar m-am săturat să-mi trăiesc viaţa pentru tine! E viaţa *mea,* tată! Nu a ta! Şi, aşa cum tu nu mai poţi lua decizii în numele meu... eu nu mai pot găsi scuze pentru tine! Nu mai fac asta!

De data aceasta, tăcerea era la fel de apăsătoare ca o pătură de plumb.

‘neînţeles, eşti liberă să iei propriile decizii, a spus tata, în cele din urmă, cu vocea lui terifiant de calmă. Dar vreau să ştii un lucru, Vivian. Dacă pleci azi din acest birou fără să-ţi ceri iertare pentru *impertinenţă,* nu mai eşti fiica mea. *Şi* nici o membră a familiei Lau.

Ultimatumul său m-a lovit cu forţa unui tren scăpat de sub control, străpungându-mi pieptul. Pulsul îmi zvâcnea sălbatic în urechi. Atmosfera s-a răcit brusc în timp ce ne pironeam cu privirea. Furia lui glacială ducea o luptă tăcută cu hotărârea

mea îndurerată.

Aici era monstrul invizibil de care mă temeam încă din copilărie, întins ca un cadavru macabru al relaţiei pe care o avuseserăm. Puteam să-l acopăr sub preş şi să mă uit în altă parte sau puteam să rămân pe poziţii şi să-l înfrunt direct.

M-am ridicat, plină de frică şi de adrenalină, pe când stăpânirea de sine a tatei părea să se clatine. Se aştepta sa bat în retragere.

îmi pare râu!

Scuzele aproape că mi-au ieşit pe gură din obişnuinţă, însă mi-am amintit că nu aveam de ce să-mi cer scuze.

Voiam să mai stau un minut, să-i memorez chipul şi să jelesc ceva ce murise cu mult timp în urmă.

în schimb, m-am răsucit pe călcâie şi am plecat.

Nu plânge! Nu plânge! Nu plânge!

Tatăl meu mă renegase, iar eu nu încercasem să-l opresc, pentru că preţul era prea mare.

îmi venea să plâng, dar mi-am înfrânat lacrimile, deşi mă copleşea un sentiment apăsător de singurătate. în decurs de o săptămână, îmi pierdusem familia şi îl pierdusem şi pe Dante. Singurul lucru care îmi rămăsese eram eu însămi.

Şi, momentan, trebuia sa fie suficient.

CAPITOLUL 37

Vivian

Apropierea cu paşi repezi a evenimentului Legacy Ball, pe lângă haosul care îmi dădea viaţa peste cap, s-a dovedit a fi o binecuvântare neaşteptată. în cele două zile dintre înfruntarea cu tata şi eveniment, m-am aruncat în munca mea cu atâta ardoare, încât până şi Sloane, dependenta absolută de muncă, şi-a exprimat îngrijorarea.

Treziri la cinci dimineaţa. Cina la birou. Prânz petrecut trecând în revistă fiecare detaliu şi asigurându-mă că avem planuri de urgenţă pentru orice, de la o pană de curent în tot oraşul la o încăierare între oaspeţi.

Când a venit ziua balulului, halucinant din cauza lipsei de somn.

Dar nu mă deranja. îmi prindea bine să fiu ocupată. Dacă eram ocupată, aveam mai puţin timp să sufăr, cu gândul la viaţa mea personală.

Cu toate acestea, în ciuda tuturor planurilor mele, nu mă pregătisem pentru un anumit lucru: efectul pe care îl va avea asupra mea intrarea în clubul Valhalla.

în timp ce zâmbeam şi faccam conversaţie cu oaspeţii, simţeam o strângere de inimă. în seara asta eram gazda, ceea ce însemna că nu eu verificam dacă era totul în regulă cu mâncarea şi muzica. Asta era treaba echipei mele. Treaba mea era să socializez

cu oamenii, să arăt bine, să pozez... şi sa nu-mi petrec fiecare secundă căutându-l cu privirea pe Dante.

Vizitasem Valhalla numai de două ori şi în ambele dăţi mă însoţise şi el. Nu-l zărisem încă. Era posibil să nu apară deloc. Dar prezenţa Iui întunecată, magnetică şi omniprezentă se făcea simţită în sală.

Râsul lui răsuna în colţurile încăperii. Parfumul lui plutea în aer. îi simţeam până şi atingerea pe piele. Săruturile fierbinţi, momentele furate – amintirile erau atât de vii, încât le vedeam peste tot în jur.

Dante *reprezenta* Valhalla, cel puţin pentru mine. Şi prezenţa mea în club în seara asta, fără el, era asemenea unei corăbii care părăsea portul fără ancoră.

— Vivian!

Vocea lui Bufly m-a salvat de o cădere nervoasă pentru care nu aveam timp. Plânsesem mai mult în ultima săptămână decât în toată viaţa mea şi, sincer, mă săturasem.

— Ce rochie *uimitoare!*

A venit lângă mine, elegantă ca întotdeauna, într-o rochie de brocart verde, care aducea un omagiu de bun-gust temei balului, respectiv atmosfera dintr-o grădină secretă. Purta diamante magnifice la gât şi la încheieturi.

Am clipit ca să-mi stăpânesc lacrimile şi am schiţat un zâmbet.

— Mulţumesc! Şi ţinuta ta este minunată!

Bufly m-a cântărit din creştet până în tălpi.

Rochia lui Yves Dubois întorsese multe capete, şi pe bună dreptate. Era lungă până la pământ, croită cu rafinament, din mătase roşie şi pene aurii atât de strânse una lângă alta, încât păreau un frunziş. Fire aurii strălucitoare alcătuiau silueta complexă a unui phoenix pe mătase, subtilă, aproape invizibilă, cu excepţia cazului în care lumina cădea pe broderie într-un anumit unghi.

Era îmbrăcăminte, operă de arta şi armură, toate la un loc. O piesă suficient de îndrăzneaţă pentru a declara puterea, dar orbitoare, căci puţini oameni observau tristeţea de dedesubt.

_Yves Dubois *couture,* a spus Buffy. Dante este un logodnic generos.

Privirea ei s-a îndreptat spre degetul meu inelar gol. Simţeam că mă cuprinde o vagă nelinişte. Eu şi Dante nu ne anunţaserăm încă despărţirea, dar lipsa inelului de logodnă atrăsese atenţia tuturor în seara asta.

Se şoptea deja pe la colţuri, nu numai despre relaţia noastră, ci şi despre căderea liberă a Lau Jewels la bursă. Presa de scandal o luase razna în ultimele patruzeci şi opt de ore. Deşi toată lumea fusese foarte amabilă cu mine până acum – eu tot eram gazdă, indiferent de problemele mele familiale—, şuşotelile lor nu trecuseră neobservate.

— Mi-am cumpărat singură rochia, am dat eu replica.

I-am zâmbit când a rămas surprinsă.

— Fac parte din familia Lau.

Chiar dacă, tatăl meu m-a renegat.

— îmi pemut să-mi cumpăr propriile haine.

Nu eram miliardară, însă graţie fondului meu fiduciar, investiţiilor şi veniturilor din planificarea evenimenrelor, aveam banii mei.

Bufly şi-a revenit repede:

Desigur! Cât de... modem din partea ta! Apropo dc Dante, ni se va alătura curând? E seara ta cea mare. Sunt surprinsă că nu e deja aid.

Am făcut o grimasă. Era prea reţinută ci să mă întrebe direct despre inel, dar era clar că o interesa subiectul.

— A avut o urgenţă la serviau.

Speram să nu-mi audă bătăile inimii peste muzici din difuzoare.

— Va ajunge dacă va termina şedinţa la timp.

— Chiar sper asta. Nu ar fi un Lcgacy Băii adevărat fată prezenţa unui Russo, nu-i aşa?

M-am forţat să zâmbesc. Din fericire, Bufly s-a scuzat imediat şi am putut sa respir din nou,

M-am plimbat prin încăpere, mai conştientă ca niciodată de privirile subtile ale invitaţilor şi dc ocheadele aruncate asupra mâinii mele. Le-am ignorat cât de bine am putut. Aveam să-mi fac griji în legătură cu bârfele a doua zi.

Seara aceasta era seara mea cea mare şi refuzam să permit cuiva să mi-o strice. Lăsând laopane absenţa evidentă a lui Dante, sala de bal era plină ochi cu oameni care făceau parte din înalta societate din Manhattam Dominic şi Adriana Davenport stăteau de vorbă cu un grup de titam de pe Wail Strcet; câteva tinere mondene flirtau la bar cu nişte moştenitori de fonduri fiduciare.

încăperea în sine era o capodoperă. Patruzeci de copaci importaţi din Europa delimitau spaţiul, decoraţi cu şiruri eterice de lumini, care străluceau ca nişte bijuterii pe un fundal cu frunziş. Deasupra meselor atârnau flori şi arbuşti în valoare de şaptezeci de mii de dolari, iar brelocuri vintage, cu numele fiecărui invitat, caligrafiat manual, marcau locurile la masă.

Totul era perfect: conul cu patru etaje, cu crema de unt, decoraţiunile florale şi frunzele din aur comestibil, de douăzeci şi patru de carate; turnurile din căpşuni şi trandafirii roz şi albi; arcadele din lemn cu muşchi şi becurile supradimensionate care împodobeau barul.

Şi totuşi, privirile şi şoaptele nu conteneau.

Am tras cu nesaţ aer în piept.

E tn regulă. Nimeni nu va face o scenă în toiul Legacy BalL

Am luat un pahar de şampanie de pe o tavă, în încercarea de a-mi înăbuşi senzaţia de jenă.

— Gazda bea singură în marea ei seara? Nu c posibil aşa ceva.

Am zâmbit când am auzit vocea familiară, apoi m-am răsucit.

___ Aveam nevoie de o pauză de la..., am gesticulat în jurul camerei. Ştii tu.

— O! Ştiu, a spus Kai sec, chipeş ca întotdeauna, îmbrăcat într-un costum pe măsură şi purtând ochelarii lui obişnuiţi. îmi acorzi acest dans? m-a întrebat şi mi-a întins mâna.

L-am lăsat să mă conducă pe ringul de dans. Zeci de perechi de ochi s-au aţintit asupra noastră, ca nişte rachete ghidate cu laser, care îşi căutau ţinta.

— Mi se pare mie, a început el, sau şi tu te simţi de parca ai fi într-un acvariu uriaş?

— Unul frumos şi scump, am căzut eu de acord, iar el a zâmbit.

— Ce mai faci, Vivian? m-a întrebat Kai, îngrijorat.

Am presupus că vorbea despre despărţirea mea de Dante. Erau prieteni, dar oare cât de mult ştia el despre ce se întâmplase? Am ales un răspuns sigur, neutru.

— Am a\'ut şi perioade mai bune.

— Nu l-am mai văzut pe Dante în ring săptămâna asta. De obicei recurge direct la violenţa când e supărat.

Gluma nu mi-a pus un zâmbet pe faţa. Eram prea agitată fiindcă i-am auzit numele.

— Poate că nu e supărat.

Nu ne mai vorbiserăm de când mă mutasem. Ar trebui să fiu supărată pe el. Cea mai mare parte din vină îi aparţinea tatălui meu, dar nici Dante nu era complet nevinovat. Totuşi, era greu să mă sunt altfel decât tristă atunci când mă gândeam la el. într-o vreme, chiar crezusem...

— Poate.

Kai s-a uitat peste umărul meu. Privirea lui a devenit cercetătoare.

— Ştii, n-am vrut $â spun nimic fiindcă erai logodită, dar eşti una dintre cele mai frumoase femei pe care le-am cunoscut vreodată!

Am clipit, surprinsă de schimbarea bruscă de ton şi de subiect

— Mulţumesc!

— S-ar putea să fie prea devreme, dar, din moment ce nu mai eşti cu Dante...

Mâna lui Kai a alunecat pe spatele meu şi s-a oprit deasupra fundului meu. Suficient de jos încât gestul să fie sugestiv, dar suficient de sus încât să fie considerat politicos. Am înţepenit.

— Poate ieşim împreună cândva.

Şocul şi panica mi-au învăluit pieptul. Era cumva beau* Nu semăna deloc cu acel Kai pe care îl cunoşteam eu.

— Ăăă...

Am râs stânjenită şi am încercat să mă răsucesc din strânsoarea lui, dar n-am reuşit, din cauza rochiei.

— Ai dreptate. *Este* prea devreme. Şi, chiar dacă te plac ca *prieten* – am accentuat ultimul cuvânt –, nu sunt sigură că vreau să ne dăm întâlniri acum.

Nu mă asculta. Era prea ocupat să se uite peste capul meu, cu un zâmbet hain.

— Uire-l că vine! a murmurat el.

Până să-l întreb despre cine vorbea, am simţit pe umăr o mână caldă şi *familiară.*

— la-ţi mâinile de pe logodnica mea!

Mânios şi impetuos, ordinul suna atât de ameninţător, încât era la o scânteie distanţă de combustie.

— Scuze!

Kai mi-a dat drumul, cu o expresie ciudat de mulţumită de sine.

— Nu mi-am dat seama...

— Mă doare-n cot de ce ti-ai dat tu seama!

Spuse pe un ton egal, vorbele acelea letale mi-au

îngheţat sângele în vine.

— Atinge-o pe Vivian din nou, şi te omor!

Simplu. Brutal. *Sincer.* Ochii lui Kai au lucit jucăuş.

— Am înţeles.

Şi-a înclinat capul spre noi şi a spus:

— Distracţie plăcută!

1 -am privit Indcpărtându-se, prea uimită ca să mai leg două cuvinte. Abia după ce Dante m-a întors şi mi-a strâns mâna intr-a lui, mi-am regăsit vocea:

— Ce faci aici?

Prezenţa lui era prea puternică, parfumul lui, prea copleşitor. Eram subjugată de aroma bogată de pământ şi mirodenii. Când eram în preajma lui, îmi pierdeam cu uşurinţă capul, indiferent cât de supărată sau rănită eram.

Am simţit că rămân iară aer când ochii lui i-au întâlnit pe ai mei. Păr negru. Pometi sculpturali. Buze ferme, senzuale. Trecuse mai puţin de o săptămână de când ne văzuserăm ultima oară, şi totuşi Dante era mai frumos decât îmi aminteam.

— Am fost invitat. De tine, cred.

Atitudinea dură şi rece a dispărut, înlocuită de căldură şi voioşie. Ca şi cum plecarea lui Kai acţionase un întrerupător. Mi s-a părut că observ la el şi o urmă de emoţie, dar probabil mă înşelam. Dante nu era niciodată emoţionat.

— Ştii ce vreau să spun. Ce faci *aici,* dansând cu mine?

Palma îmi ardea în mâna lui. Voiam cu disperare să mă îndepărtez, dar nu puteam, fiindcă toată lumea ne privea. Toţi ochii erau aţintiţi asupra noastră.

— Pentru că tu eşti logodnica mea, iar aceasta este seara ta cea mare. Ai muncit luni întregi pentru Legacy Ball, Vivian. Chiar credeai că o să-l ratez?

Cuvintele mi-au înţepat inima ca nişte ace, injectând-o cu un val de electricitate şi adrenalină. M-am străduit să-mi recapăt calmul. Dacă învăţasem ceva săptămâna trecută, acest lucru era ca fiecare reuşită venea la pachet cu o prăbuşire devastatoare.

— Nu mâi sunt logodnica ca.

Dante a rămas tăcut.

La prima vedere, arăta ca un director general enigmatic, care a ieşit într-o seară în oraş. Costumul făcut la comanda i se mula pe corp, punându-i în evidenţă umerii lari şi muşchii puternici. Luminile blânde îi scoteau în evidenţă trăsăturile îndrăzneţe, iar bărbia lui îşi păstra obişnuita înclinare mândră şi arogantă.

Dar o privire mai atentă a scos la iveală uşoarele pete purpurii de sub ochi. Riduri îi mărgineau gura, iar strânsoarea lui era aproape disperată.

— Ne-am certat doar, a spus el, cu vocea scăzută. Nu ne-am despărţit oficial.

După şocul şi frustrarea care mă dăduseră peste cap, acum refuzam să-I cred.

— Ba da, ne-am despărţit. Ţi-am dat înapoi inelul. Tu l-aî luat. M-am mutat din casa ta.

într-un feL Trebuia să-mi iau restul lucrurilor după ce îmi mai reveneam puţin.

— în lumea mea, asta înseamnă că ne-am despărţit. Ca sa nu mai spun de toate... complicaţiile dintre tine şi tata.

Diferenţa dintre acest Dante şi cel care mă privise plecând cu patru zile în urmă era atât de clară, încât eram convinsă că un impostor extraterestru pusese stăpânire pe corpul lui.

— Da, ei bine, despre asta voiam să vorbesc cu tine.

A înghiţit în sec. Toate rămăşiţele măştii sale jucăuşe au dispărut, dezvăluind emoţii pe care nu credeam că le poate avea vreodată.

— Am dat-o în bară, Vivian! Am spus o mulţime

de lucruri pe care nu trebuia să le spun şi acum încerc să îndrept situaţia.

Cuvintele au vibrat în aer şi mi-au ajuns întâi în piept, nu la urechi. Până să le proceseze creierul meu, inima îmi era deja zdruncinată. Dante nu putea să-mi facă asta. Nu acum, nu aid,

când *abia* începusem să îmi revin, după cât suferisem la începutul săptămânii.

— Nu contează. Aşa cum ai spus şi tu, a fost doar o afacere.

Ochii lui Dante păreau îndureraţi.

— *Mia cara...*

Nu mai puteam să respir. Balul a dispărut din jurul nostru, dezintegrându-se ca nişte bucăţi de hârtie mototolite, aruncate în foc de prezenţa lui Dante.

Mia cara.

El era singurul om care putea să rostească aceste cuvinte atât de încet şi de dureros, ca şi cum ar fi fost un substitut minunar pentru alte cuvinte pe care ne era prea frică să le spunem.

Am clipit ca să-mi înfrânez lacrimile.

— Am plecat acum patru zile, Dante. M-ai lăsat să plec, iară să mişti un deget. Te aştepţi să cred că te-ai schimbat într-o perioadă atât de scurtă?

— Nu. Nu mă aştept să crezi nimic din ce spun, dar sper ca o vei face, a replicat el, calm. îmi pare rău că ai aflat aşa adevărul. Ar fi trebuit să-ţi spun mai devreme, numai că...

A înghiţit în sec, apoi a continuat:

— ... nu eram gata să te las să pleci. M-am închis în mine după călătoria la Paris şi mi-am spus că mă comport aşa ca săţi fie ţie mai uşor, dar, de fapt, voiam să am de câştigat în ambele privinţe: să te păstrez şi să mă păcălesc că nu fac asta. L-am *urât* pe tatăl tău, Vivian. încă îl urăsc. Şi am detestat ideea ca el să iasă învingător în situaţia asta, mai ales dacă...

Dante şi-a înteţit strânsoarea în jurul meu.

— ... daca rămâneam cu tine, aşa cum îmi doream. Nu a fost cel mai bun raţionament al meu şi nici nu sunt mândru de ce am făcut, dar ăsta e adevărul. Da, am fost forţat să mă logodesc. Dar tot ce s-a întâmplat după aceea, întâlnirile noastre, discuţiile noastre, călătoria la Paris... nimeni nu m-a forţat să fac acele lucruri. Au fosr reale. Şi ani fost destul de prost încât să cred că le-aş putea da uitării şi că rc-aş putea scoate din mintea mea, dar..., a zis el, cu vocea copleşită de emoţii. Ai

plecat de mai puţin de o săptămână şi deja mă simt ca şi cum aş fi petrecut o eternitate în iad.

Puteam, în sfârşit, să respir. Fiecare răsuflare se transforma în ceva dulce ca mierea şi îmi picura în piept, umplându-l de căldură.

îmi venea să plâng, dar m-am abţinut. Nu era nimeni lângă noi. Toată lumea se distanţase de Dante, iar majoritatea oaspeţilor se întorseseră la conversaţiile lor, în loc să se holbeze la noi. Cu toate astea, nu-mi permiteam să mă pierd cu firea, O simplă fisură ni-ar zdruncina complet.

— Dar nu s-a schimbat nimic, am spus. încă îl urăşti pe tata, iar el tot câştigă dacă ne căsătorim.

Nu am pomenit încă de renegare sau de problemele cu compania. Acelea erau alte subiecte spinoase.

— Te înşeli, a spus Dante. Ceva s-a *schimbat.* Am crezut că pot trăi iară tine. Că răzbunarea mea este mai importantă decât sentimentele mele pentru rine. Mi-au trebuit doar câteva zile – la naiba, câteva ore! – ca să-mi dau seama ca nu pot să stau iară tine şi că sentimentele mele sunt mai presus de orice. N-am vrut să-ţi distrag atenţia în timp ce te ocupai de pregătirile pentru bal, de aceea nu te-am căutat mai devreme. Dar...

A înghiţit în sec, apoi a continuat:

— Te iubesc, Vivian! Mai mult decât l-aş putea urî vreodată pe tatăl tău. Şi mai mult decât am crezut vreodată ca sunt capabil să iubesc.

Inima mea părea să se înalţe ca un balon şi am simţit un bolovan în stomac. Corpul meu parcă sfida legile fizicii, dar, oricum, în relaţia noastră nimic nu fusese normal.

Te iubesc, Vivian!

Cuvintele lui mi-au răsunat în minte şi mi-au învăluit inima. care era copleşită de aceleaşi simţăminte: *Şi eu te iubesc! Chiar şi după tot ce ai făcut.*

Chiar daca n-ar trebui. Te iubesc rzai mult decât te-aş putea uri. vreodată!

Singura diferenţă era că cu încă nu puteam să le rostesc.

— Tu şi eu, a spus Dame, privindu-mă în ochi. Relaţia noastră poare funcţiona. Asta... dacă vreL

Dara mâ poţi ierta. Adevăratul înţeles al vorbelor lui plutea intre noL Chiar puteam să trec arar de uşor peste ce se întâmplase? Dante părea sincer, dar...

N-am ales-o niciodată de bunăvoie.

Am făcut ceea ce trebuia să fac.

Asta e doar o afacere.

Am revenit cu picioarele pe pământ. II iubeam pe Dante. Eram conştienta de asta încă de când fusesem la Paris şi nu avea rost să pretind că sentimentele mele se schimbaseră ca prin minune, peste noapte, în ciuda celor întâmplate.

îmi plăcea felul în care se înfiripau zâmbetele lui, printre încruntări- îmi lipseau umorul şi inteligenta hú, puterea şi vulnerabilitatea lui, gesturile grijulii şi ambiţia fui. Insă doar pentru că îl iubeam nu însemna că aveam încredere în d *sau* în mine.

Relaţia noastră poate funcţiona. Asia... dacă trei.

Toată săptămâna fusese un roller-coaster emoţional şi işi pusese amprenta asupra mea. Nu ştiam ce voiam. Nid măcar nu ştiam ce atitudine să adopt privind problemele companiei tatei. Evident, Dante jucase un rol în asia. Dar cât de supărată eram *cu adevărat,* când eu dădeam rina, Intr-o anumită măsură, pe Lau Jewels pentru crea cc devenise familia mea?

— Ieşi la o întâlnire cu mind mi-a propus d când nu i-am răspuns. Vom face tot cc vrei. Putem chiar să mâncăm popcorn.

Nu am zâmbit la aurul glumei. În prrrirr î-am dtil din DOU neliniştea.

— Am mai ieşit la întâlniri.

— Da, înainte. Acum ar fi altceva. Doar o întâlnire, te rog! Inima mi-a zvâcnit, dar am clătinat din cap.

— Nu cred că e o idee buna.

— De ce nu?

O expresie de nemulţumire şi de panică i-a înăsprit uşor trăsăturile.

— Dinrr-o mie de motive. îmi urăşti familia. N-ai vrut niciodată să te căsătoreşti şi nu m-ai vrut niciodată *pe mine.* Ai fost forţat s-o faci, iar dacă ne împăcăm din nou, tata tot câştigă. Şi... nu ne potrivim, Dante. Relaţia noastră a fost cam nestatornică, dar am facut-o să meargă pentru că a *trebuit.* Acum, că nu...

îmi căutam cuvintele.

—• Lucrurile au fost dificile încă din prima zi. Poare că este un semn.

Relaţia noastră fusese compromisă de la început. Chiar dacă îl iubeam, nu vedeam cum am putea trece peste greşelile din trecut. Inima mi s-a strâns iar, însă de data asta era o durere atât de ascuţita, încât nu eram sigură cum voi supravieţui.

Dar trebuia să supravieţuiesc.

— Ai menţionat şase motive, a spus Dante. Şase c un număr rezonabil. Pot să înfrunt chiar şi o mie.

Mi se rupea sufletul.

— Dante...

— Tu nu crezi că e o idee bună, dar o să-ţi dovedesc contrariul.

Hotărârea i se citea pe chip, însă buzele lui mi-au atins fruntea cu blândeţe.

— Acordă-mi timp, *mia cara*| Doar de asta am nevoie, în afara de cine.

CAPITOLUL 38

Vivian & Dante

Vivian

— Bună, Vivian! Ca de obicei?

— Da, te rog! Doză dublă, am spus când batista mi-a preluat: comanda.

Frecventam des cafeneaua de lângă biroul meu, deci ştiau care e cafeaua mea preferată.

— Mulţumesc, Jen!

Nicio problemă, mi-a zâmbit ea. Ne vedem mă ine*

Am plătit şi m-am îndreptat spre zona de preluare, fără să fiu foarte atentă pe unde merg. Eram prea distrasă de mesajele noi care îmi tot apăreau pe ecranul mobilului.

Telefonul meu sunase tot weekenduL Prieteni, cunoştinţe, reporteri, toată lumea îşi dorise să mă felicite sau să îmi vorbească, după succesul răsunător pe care îl avusese Legacy Ball.

în rubrica lor de stil, de duminică, *Mode de Vie* numise evenimentul „unul dintre cele mai rafinate baluri din istoria instituţiei[5]’, iar în acea dimineaţă mă trezisem având şi mai multe mesaje.

Era abia Juni şi deja aveam douăzeci şî doua de cereri de clienţi noi, cinci propuneri de interviuri şi nenumărate invitaţii la baluri, proiecţii şi petreceri private. Zvonurile despre problemele companiei Lau Jewels nu conteniseră, dar nu erau suficiente pentru a anula prestigiul căpătat în urma balului. Experienţa era deopotrivă palpitanta şi epuizantă.

Chiar în momentul în care am deschis un e-mail nou de la un potenţial client, m-am ciocnit de cineva. Cafeaua din mâna i s-a revărsat pe o parte a paharului neacoperir şi pe pantofi.

— îmi pare atât de rău! am spus eu, îngrozită.

Am ridicat privirea, uitând de e-mail.

— N-am vrut să...

Apoi am amuţit când am dat cu ochii de un păr negru familiar Buzele mi-au rămas întredeschise, dar cuvintele nu ieşeau.

— E în regulă, a spus Dante. Se mai întâmplă! A fost vina mea că mi-am lăsat paharul neacoperit, deşi e atât de aglomerat aici

Am privit uimită cum a luat un capac de pe tejghea şi l-a pus peste pahar.

Era mijlocul zilei de lucru, dar, în loc de costum, purta pantaloni negri şi o cămaşă alba cu mânecile suflecate. Fără cravată.

— Ce faci aici?

în ciuda bătăilor iuţi ale inimii mele şi a gâtlejului uscat, am reuşit să vorbesc.

Era a doua oară când îi puneam această întrebare în două zile. Sediul firmei lui era la câteva străzi distanţă, dar erau cel puţin şase cafenele pe drum.

— Iau cafea, la fel ca tine, a răspuns, ridicând jucăuş din sprânceana.

Mi-a pus o mână pe braţ şi m-a tras uşor intr-o parte, înainte ca o blondă de douăzeci şi ceva de ani să treacă fulgerător pe lângă noi, cu o tavă plină de cafele.

Dacă nu m-aş fi mişcat din acel loc, rochia mea Diane von Furstenbexg ar fi acum plină de cafea Americano şi de *cold brew.*

Mâna lui Danre a zăbovit puţin pe braţul meu. Şi-a retras-o p a inrins-o spre mine:

— Apropo, eu sunt Dante.

Amintirea atingerii lui îmi ardea pielea. M-am holbat la mâna lui întinsă, întrebându-mă dacă se lovise la cap şi avea amnezie.

Nu ştiam cum altfel să răspund, aşa că i-am strâns mâna cu precauţie:

— Vivian.

— Mă bucur să te cunosc, Vivian!

Palma lui era caldă, *aspră.* Amintirile neclare ale pielii lui bătătorite mi-au stârnit fluturi în stomac. Acele momente aparţineau trecutului, nu cafenelei mele preferate, unde purtam cea mai bizară conversaţie din lume cu fostul meu logodnic (amnezic?).

— Deci vii des pe aici? m-a întrebat el cu nonşalanţă

Am ieşit din starea de şoc când i-am an?ir replica banală de agățat.

Serios? am răspuns, pe un ton nesigur.

Un surâs i-a încreţit colţurile ochilor. Uram câr de adorabil arâta_

— E o simplă întrebare.

Da. *Ştii* şi tu că vin des pe aici.

Mi-am retras mâna şi m-am uitat spre tejghea. Batista nu-mi pregătise încă băuturile.

Ce faci, Dante? Şi nu mă refer la comanda cafelei.

— Ai spus că relaţia noastră a avut un început dificil, şi ai avut dreptare. Aşa că iată-mă aici, încercând un nou

început. Fără afaceri, firi prostii. Doar noi, intâlnindu-ne în mod normal, ca doi oameni oarecare.

Mărturisirea lui mi-a strâns pieptul ca într-o menghină.

De-arfi aşa...

După o clipă tensionată, zâmbetul lui Dante a revenit, lent şi devastator. Am regretat toate dările în care îi spusesem să se încrunte mai puţin. îmi era mult mai uşor să-i rezist unui Dante încruntat decât unuia zâmbitor.

— Nu vreau sa par prea îndrăzneţ, din moment ce abia ne-am cunoscut, dar ţi-ar plăcea să ieşim în oraş?

Mi-am înăbuşit un zâmbet, văzând cât de absurdă era situaţia, şi am scuturat din cap că nu.

— îmi pare rău. Nu sunt interesată de întâlniri acum.

— Atunci nu va fi o întâlnire, a spus el, fără să stea pe gânduri. Va fi o cină între doi oameni care încearcă să se cunoască mai bine.

L-am privit pe sub gene. El m-a sfredelit cu privirea, păstrând o expresie inocentă, dar cu o sclipire jucăuşă în ochi.

Batista mi-a strigat, în sfârşit, numele. Mi-am abătut privirea şi mi-am luat comanda.

— Mi-a făcut plăcere să te cunosc, *Dante,* dar trebuie să mă întorc la muncă.

M-a urmat şi mi-a deschis uşa.

— Dacă nu vrei să ieşim la o întâlnire, atunci măcar dă-mi numărul tău! îţi promit că nu-ţi voi face farse şi nu-ţi voi trimite poze deocheate, a zâmbit el, poznaş. Cu excepţia cazului în care le vrei, desigur.

Mi-am reţinut încă un zâmbet şi am ridicat, în schimb, o sprânceană.

— întotdeauna eşti atât de insistent cu femeile pe care le întâlneşti într-o cafenea?

— Doar cu cele pe care nu mi le pot scoate din minte, a spus el, cu ochii fixaţi într-ai mei.

Aerul a devenit umed. O briză a trecut pe lângă mine, dar

nu m-a scăpat nicidecum de greutatea bruscă a rochiei mele şi nid de căldura care se răspândea în pântecul meu.

Eram prinşi intr-o situaţie foarte complicata, dar pentru o clipă m-am lăsat purtată de fantezia de a fi un cuplu normal. O Tprimâ întâlnire’ normală, ieşiri normale, o relaţie normală. Doar o femeie care era atrasă de un bărbat şi un bărbat care era atras de o femeie.

— Daca iţi dau numărul meu de telefon, promiri sâ nu mă mai urmăreşti?

— Amândoi eram pe picior de plecare, aşa că nu ştiu dacă asta se pune ca „urmărire”, dar da, promit, mi-a spus ei, zâmbind.

l-am dat numărul meu. îl avea deja, bineînţeles, însă l-a tastat în telefon ca şi cum nu l-ar fi avut.

— Dante! l-am strigat eu când deja se îndepărtase, iar el s-a întors spre mine. De unde ai ştiut că voi fi aici Ia ora asta?

— N-am ştiut. Dar ştiu că e cafeneaua ta preferata şi că întotdeauna vii aici în jurul prânzului. Mi-a făcut plăcere să re cunosc, Vivian!

Dante

Un târâit. Doua. TreL

Mă plimbam prin cameră, cu inima răscolíră de emoţii. Aşteptam să răspundă.

Era zece şi jumătate, ceea ce însenina ci se pregătea de culcare. De obicei, îi lua o oră sa se relaxeze cu un duj sau o baie, în funcţie de cât de stresaiă era; apoi urmau o rutină de îngrijire a pielii în zece paşi, extrem de complicau, şi puţina lectură, dacă nu era prea obosită.

îmi planificasem apelul astfel încât să-i vorbesc după ce ieşea de la duş.

Patru. Cinci.

Presupunând, bineînţeles, că-mi răspundea la telefon.

Deveneam din ce în ce mai agitat.

Vivian îmi dăduse numărul ei în acea după-amiază. Deci voia s-o sun, nu? Dacă nu ar fi vrut, ar fi plecat pur şi simplu. La naiba, o parte din mine *se aşteptase* s-o facă!

Zăbovisem în cafeneaua aia nenorocită aproape două ore, sperând s-o văd. O frecventa în fiecare zi, dar ora varia în funcţie de volumul ei de muncă. Nu era cel mai bun plan din lume, însă dăduse roade, chiar daca însemnase să sar peste şedinţa de la prânz.

Şase. Şapt...

— Alo? s-a auzit vocea limpede şi dulce, ca prima gură de aer după ce ieşi la suprafaţă, dintr-un lac rece.

— Bună! Sunt Dante.

— Dante..., a spus ea, ca şi cum ar fi încercat să-şi amintească cine sunt.

Cel puţin îmi facea Jocul. *Decifâceam progrese.*

— Ne-am întâlnit la cafenea azi, după-amiază, i-am amintit, puţin mai vesel.

— Ah, corect! Ar fi trebuit să aştepţi trei zile, a spus Vivian. Să suni o femeie în aceeaşi zi în care ai primit numărul ei ar putea fi considerat un gest disperat.

M-am oprit în faţa ferestrei şi am privit întinderea întunecată a Central Park. Imaginea parcului se suprapunea peste imaginea camerei din spatele meu: sticlele de parfum pe jumătate goale de pe măsuţa de toaletă, patul perfect făcut, în care rămăsese parfumul ei, fotoliul în care îi plăcea să se ghemuiască şi să citească seara.

Nu-şi luase încă restul lucrurilor din apartament şi nu ştiam daci asta era o binecuvântare sau un blestem. O binecuvântare, pentru d îmi dădea speranţa că se va

întoarce. Un blestem, pentru că. oriunde mă întorceam, ea era acolo. O prezenţă frumoasă. obsedantă, pe care o simţeam, dar pe care nu o puteam atinge.

0 durere familiară îşi facca loc în pieptul meu.

— N-aş putea să aştept, *mia cara,* am spus cu voce joasă.

îmi priveam atent propria reflexie: un bărbat copleşit de oboseală şi dezgust de sine. Nu mai dormisem cum trebuie de o săptămână, iar înfăţişarea mea avea de suferit.

— Chiar sunt *disperat.*

A urmat tăcerea, atât de răscolitoare, încât a înghiţit totul, în afară de bătăile dureroase ale inimii mele. Recunoaşterea propriei slăbiciuni – ca să nu mai pomenim despre disperare –, era ceva nemaiauzit pentru un Russo. Fir-ar să fie, nu-mi plăcea să recunosc nici când răceam! Dar negarea sentimentelor mele mă adusese în iadul din prezent şi nu aveam de gând sâ fac aceeaşi greşeală de două ori. Nu când venea vorba de Vivian.

Ţineam strâns telefonul, aşteptând răspunsul ei.

A rămas tăcută. Tăcerea ei s-a prelungit şi mai mult, aşa că am verificat de două ori dacă a închis. Dar încă era pe fir.

— Nu am...

Mi-am dres glasul, dorindu-mi să îmi exprim sentimentele cu mai multă uşurinţă. Era una dintre puţinele abilităţi pe care bunicul nu mă îndemnase să le cultiv când eram mic.

— Nu a trebuit niciodată să... fac curte cuiva, aşa că e posibil să nu mă pricep. Dar am vrut să-ţi aud vocea.

Nu aveam cuvinte frumoase, ci doar adevărul.

M-am lovit de şi mai multă tăcere. Durerea mi se resimţea *şi* în voce:

—- Apartamentul nu e la fel fără tine, *mia cara.*

în ciuda agitaţiei personalului şi a livrărilor, a mirosului bucatelor Gretei şi a obiectelor de arta şi de mobilier, în valoare de milioane de dolari, apartamentul era pustiu în

absenţa ei.

Un cer fåra stele, o casă fåra inimă.

— Nu spune asta, a şoptit Vivian.

Aerul s-a schimbat. Veselia de mai devreme a fost strivită sub greutatea emoţiilor noastre.

— Este adevărul, am spus. Hainele tale sunt aid. Amintirile cu tine sunt aici. Dar *tu* nu eşti aid, iar eu...

Am tras aer în piept şi mi-am trecut mâna prin păr.

— La naiba, Vivian! Nu credeam ca o să-p simt lipsa atât de mult. Dar mi-e dor de tine.

Aveam toţi banii din lume, însă aceştia nu-mi puteau cumpăra singurul lucru pe care mi-l doream.

Pe ea.

O voiam de când o găsisem împachetând. La naiba! O voiam de când ne întorseserăm de la Paris şi devenisem distant, ca un idiot, dar fusesem atât de preocupat de răzbunarea pe caică-său, încât nu mai văzusem nimic altceva în faţa ochilor.

A fost nevoie ca fratele meu – tocmai el, dintre toţi oamenii! – sa mă ajute să conştientizez situaţia.

O iubeam pe Vivian. Mă îndrăgostisem de ea, puţin câte puţin, de când apăruse neinvitată la expoziţie şi îmi aruncase priviri sfidătoare.

— Spune ceva, iubito! am continuat eu, când ea a rămas mută.

— Spui că ţi-e dor de mine acum, dar sentimentul va trece. Tu eşti Dante Russo. Poţi avea pe oricine, a spus ea, nesigură. N-ai nevoie de mine.

Vocea i s-a frânt când a rostit cuvântul „mine". A fost ca o lovitură în stomac.

Nu ai vrut niciodată să te căsătoreşti fi nu m-ai vrut niciodată /se mine.

Acesta era unul dintre cele şase motive pentru care nu voia să ne împăcăm, iar eu mi-am asumat o parte din vină. însă şi părinţii ei au facut-o să se simtă de parcă lumea se putea descotorosi uşor de ea. Nu aveam să-i iert niciodată pentru asta.

Eram ipocrit, dar nu-mi păsa.

— Nu vreau pe *nimeni altcineva!* am mârâit eu. Te vreau pe *tine!* Agerimea şi inteligenţa ta, bunătatea şi farmecul tău. Felul în care râzi cu tot chipul şi în care zâmbetul tău face lumea puţin mai bună. Vreau până şi combinaţiile alimentare dezgustătoare pe care le pregăteşti şi care au un gust bun datorită ţie.

A râs şi a suspinat în acelaşi timp.

— Dar aşa eşti tu, Vivian, am zis cu voce joasă. Iei cele mai obişnuite sau neaşteptate lucruri şi le faci să fie extraordinare. Vezi mereu jumătatea plină a paharului şi binele în toţi oamenii, chiar dacă ei nu-l merită. Şi sunt destul de egoist să sper ca vei înţelege cât de mult te vreau şi *câtă nevoie am de tine.* Astăzi, mâine şi în toate zilele care vor urma.

Un alt suspin, mai înăbuşit de data asta, dar la fel de plin de simţăminte.

La naiba! îmi doream s-o pot vedea. S-o ţin în braţe. S-o consolez. Şi să mă uit în ochii ei, ca să ştie că vorbesc serios.

— Ştiu că mi-a luat ceva timp să-mi dau seama cum stau lucrurile, iubito, şi nu mă prea pricep să exprim ceea ce simt, dar..., m-am oprit şi am expirat zgomotos. Dă-mi o şansă, ca să ţi-o dovedesc! Ieşi la o întâlnire cu mine! Doar una.

Dacă la început tăcerea ci doar se prelungise, acum era tortură pură.

Inima îmi batea nebuneşte, dar s-a oprit cu totul când

Vivian mi-a răspuns, uşor şi ezitant. Era emoţionată:

— Bine. Doar una.

CAPITOLUL 39

— *Micetta,* mă bucur atât de muJt să te vădi

Greta a trecut pe lângă mine şi a luat-o pe Vivian în braţe. Folosea apelativul „pisoiaş” doar cu nepoţii ei, dar se pare că prefera s-o strige aşa şi pe Vivian.

— Casa nu este la fel fåra tine.

M-am încruntat când i-am auzit tonul tăios. Mă tratase cu răceală toată săptămâna. Eram destul de sigur că îmi arsese intenţionat cotletele de porc, seara trecută. Mă forţasem să înghit două îmbucături, însă renunţasem şi comandasem ceva de mâncare. Dar nu doar ea se comporta aşa; până şi Edward îmi arunca priviri dezaprobatoare atunci când credea că nu sunt atent.

Personalul meu nu ştia ce se întâmplase cu Vivian. Ştiau doar că ea plecase şi mă învinovăţeau pentru asta. La naiba, şi eu credeam că e vina mea, motiv pentru care încercam să mă revanşez!

în ultimele două zile, după conversaţia mea cu Vivian, planificasem întâlnirea. Eram cu nervii la pământ. Nu mai fusesem atât de emoţionat din liceu, când eu, un boboc, o invitasem în oraş pe cea mai populara fată din şcoală.

Mi-am băgat mâinile în buzunare în timp ce Vivian o strânsa la pe Greta. Dintr-un motiv inexplicabil, crăpăm de invidie.

Probabil că zburau porcii dacă eram invidios pe menajera mea de şaptezeci şi patru de ani.

-— Şi eu ma bucur să te văd! a spus Vivian, cu căldură. Sper â nu munceşti prea muie

— Nu, doar ma asigur că *şeful meu* – a ridicat Greta vocea, chiar daca stăteam la mai puţin de trei metri distanţă – n-o dă în bară mai mult decât a facut-o deja. Este o slujbă cu normă întreagă, *micetta.* Nu e pentru cei slabi de inimă.

Afurisita de Greta! în fiecare zi mă întrebam de ce nu o dădusem încă afară.

$-a lăsat o tăcere ciudată.

Vivian a aruncat o privire în direcţia mea, apoi a întors iute capul. Sufletul meu era vraişte.

— Ei bine – a spus Greta, dându-şi seama că transformase situaţia într-una incomodă – , o să vă las să discutaţi. O să fiu în bucătărie.

A bătut-o uşor pe mână pe Vivian, apoi mi-a aruncat o căutătură urâtă.

N-o da în bară! spunea privirea ei. Mi-am încreţit şi mai mult fruntea. De parcă aş fi avut nevoie să-mi spună ea asta!

— Oare ar trebui să mă îngrijoreze faptul că întâlnirea e la rine acasă? m-a întrebat Vivian.

îi spusesem să se îmbrace comod, dar chiar şi într-o simplă rochie de bumbac şi în sandale, era al naibii de frumoasă. Mi-a tăiat respiraţia.

La noi acasă.

-— Doar dacă ţi-e frică de mâncare şi de distracţie.

— Ai o părere bună despre abilităţile talc de pregătire a întâlnirilor romantice.

— Nu te-ai plâns niciodată.

Şi-a dat ochii peste cap, dar pe buzele melc s-a întins un zâmbet când J-ajn văzut surâsul, Toc era un progres,

oricât de mic,

— Deci, mi-am dres eu glasul în timp ce ne îndreptam spre living, unde pregătisem totul. Lcgacy Ball a fost un succes. Tot oraşul sporovăieşte despre asta.

— Sporovăiesc despre apariţia Veronicăi Foster, a spus ea. Cine ar fi crezut că are o voce atât de bună?

Cele mai multe persoane mondene care cochetau cu arta „reuşeau” datorită nepotismului, nu talentului. Veronica era o excepţie surprinzătoare.

— Veronica a fost o senzaţie datorită ţie, i-am spus. I-ai dat o şansă după ce ai văzut o filmare cu ea cântând. Sunt sigur ca Buffy e fericită.

— Da. Reputaţia mea rămâne intactă.

O altă tăcere stânjenitoare s-a aşternut între noi. Acţiunile Lau Jeweis se prăbuşiseră la niveluri-record, după un potop de articole negative în presă. Reputaţia lui Vivian nu era încă prea afectată – mă asigurasem de asta —> dar nu era imuna la zvonuri şi la speculaţii.

Aceste speculaţii circulau din cauza mea. Vinovăţia mă măcina pe dinăuntru. într-o încercare disperată, apărusem la balul de vineri seară. Pe de-o parte, mă aşteptasem ca ea să mă plesnească peste faţă şi să plece, însă pe de alta, fusesem neobişnuit de optimist şi speram că mă va asculta.

Şi o făcuse.

Nu ştiam de ce meritam acest gest din partea ei, dar îl acceptasem din toată inima.

Când am ajuns în faţa livingului, am şovăit preţ de o clipă înainte să deschid uşile.

Revino-ţi, RussoÎ

Aveam aproape patruzeci de ani. Eram prea bătrân ca sa mă mai comport ca un adolescent aflat la prima întâlnire. Dar exact asta era: prima noastră întâlnire adevărată.

Fără minciuni, fără secrete, iară înşelătorii.

Doar noi.

Un val de nelinişte m-a străbătut când Vivian a cercetat camera, cu ochi mari.

Mă întrebasem ore întregi ce să facem la întâlnire, înainte de a mă hotărî şi a alege ceva simplu, dar intim. Astăzi nu era vorba despre strălucire şi *glamour.* Scopul era să petrecem timp împreună şi să ne reclădim relaţia.

îi plăceau romantismul şi astronomia, aşa că am pus pe televizor un film Fantasy despre o stea căzătoare, care era de fapt o femeie (sau ceva de genul ăsta). Nu auzisem niciodată de filmul ăsta, dar, după spusele nepoatei Gretei – da, apelasem la ajutorul unei eleve de liceu –, era „superdrăguţ”.

Peste douăzeci de recipiente pline cu mâncare erau aşezate pe măsuţa de cafea, lângă chipsuri, murături şi budincă. Cumpărasem o maşină de popcorn de epocă şi o instalasem ieri, pentru o experienţă cinematografică completă. Popcornul e dezgustător, dar Vivian şi majoritatea oamenilor mâncau aşa ceva, naiba ştie de ce.

— Ai spus că n-ai găsit un nou loc preferat cu găluşte după ce s-a închis restaurantul din Boston, aşa că m-am gândit să te ajut, i-am spus când ochii ei s-au oprit asupra cutiilor cu mâncare la pachet. Porţii din treizeci şi patru dintre cele mai bune restaurante care servesc găluşte, conform lui Sébastian Laurent însuşi.

Directorul general al Laurent Restaurant Group era un gastronom renumit. Daca spunea el că o mâncare c delicioasă, atunci aşa era.

— Eşti sigur că nu este o manevră pentru a mă umple cu atât de multă mâncare, încât să nu mai por pleca? m-a tachinat Vivian.

Umerii ei s-au relaxat pentru prima dată de când a sosit. Am zâmbit.

— Nu pot să confirm sau să neg, dar, dacă vrei să rămâi, nu te voi opri.

Faptul ca încă nu îşi luase şi restul lucrurilor, pentru că fusese ocupată cu *Legacy* Ball, era pentru mine un semn că obiectele erau deja acolo unde le era locul. Unde era şi locul ei. Cu mine.

S-a îmbujorat, dar nu mi-a răspuns.

— De unde ai ştiut că acesta a fost unul dintre filmele mele preferate în copilărie? a întrebat ea când filmul a început.

A luat o găluşcă dintr-o caserolă şi a muşcat delicat. Nu eram sigur ca le putea mânca pe toate treizeci şi patru într-o singură zi, dar le puteam încerca pe celelalte mai târziu.

— Nu ştiam, am recunoscut. Căutam un film despre stele care sa *nu* fie un documentar. Nepoata Gretei m-a ajutat

Ar trebui să-i cumpăr fetei un cadou de mulţumire. Poate o maşină sau o vacanţă într-un loc la alegerea ei.

— Primeşti sfaturi de la o adolescenta? Lui Dante Russo nu-i sta în fire să facă aşa ceva.

— Da, păi, să ma port ca Dante Russo nu a fost cea mai bună decizie în ultima vreme.

Privirile ni s-au întâlnit. Zâmbetul ei a dispărut, lăsând în urmă o expresie vagă de precauţie.

— Luca a venit pe la mine luni seară, l-am spus ce s-a întâmplat. Pentru prima dată în viaţa lui, a dat un sfat, în loc să-l primească. Şi a fost un sfat al naibii de bun.

— Cea spus?

— Că trebuie să lupt pentru tine. Şi a avut dreptate.

Vivian a început să respire greoi. Ceva a explodat pe ecran, dar nu ne-am dezlipit privirea unul de altul.

Inima îmi bătea mai-mai să-mi spargă pieptul. Aerul s-a încărcat de dorinţă şi părea să împrăştie scântei. Exact când tăcerea a devenit prea apăsătoare, ea a vorbit din nou.

— L-am înfruntat pe tata miercuri, a spus ea încet, provocându-mi cel mai mare şoc. Am zburat la Boston şi am intrat în biroul lui. Nu i-am spus ca vin. M.i-aş fi pierdut curajul dacă aş fi facut-o.

Am aşteptat ca ea să continue. Când nu a facut-o, i-am dat un mic ghiont.

— Ce s-a întâmplat?

Se juca cu mâncarea.

— Pe scurt, ne-am certat din cauza lucrurilor pe care le-a făcut. Mi-a cerut să te *rog sa...* îl ajuţi cu problemele companiei. L-am refuzat. Şi m-a renegat.

Vorbea frust, iar vocea ei era teribil de tristă. Mi se rupea inima.

Fir-ar!

— îmi pare rău, scumpo!

II detestam pe Francis, dar facea parte din familia *ci.* îl iubea, iar conflictul dintre ei probabil că o devastase.

— E în regulă. Adică, intr-un fel, a continuat Vivian, scuturând din cap. A fost alegerea mea. Aş fi putut să fiu de acord cu tata, dar nu ar fi fost corect. încă eram un pion pentru el şi am refuzat să-l las să mă folosească pentru a te manipula.

Ar fi funcţionat. Francis Lau îşi dăduse scama dc slăbiciunea mea. I-aş fi dat lui Vivian tot ce-mi cerca.

__ Este compania familiei tale, i-am spus, urmărind-o cu atenţie.

Sincer, eram surprins că nu era mai supărată pe mine. Ştiam că faptele mele îi vor vătăma familia şi, implicit, pe

ea. Şi nu aveam altă scuză decât mândria şi setea mea de răzbunare.

>

— Ce vrei să se întâmple în continuare? am întrebat-o.

— Nu vreau să dea faliment, evident. Dacă as putea ajuta în orice alt fel, aş face-o. Dar...

A scos un oftat.

— O să sune urât, dar tata nu a suportat niciodată consecinţele propriilor fapte. EI este şeful la birou şi acasă. Face cum îl taie capul, iar ceilalţi oameni trebuie să fie de acord cu el. Aceasta este prima oară când a trebuit să facă faţă repercusiunilor. Nu înţelege decât puterea şi autoritatea. Subtilitatea nu funcţionează în cazul Iui, mai ales când vine vorba despre asemenea probleme. Nu sunt de acord cu acţiunile tale, dar te înţeleg. Deci, chiar dacă ar trebui să te urăsc..., a spus ea, iar vocea i s-a frânt, nu te urăsc.

încheieturile degetelor mi s-au albit; îmi strângeam prea tare un genunchi.

— Chiar dacă firma lui dă faliment?

— Crezi că o va face?

— Este foarte posibil. Spune-mi adevărul, Vivian! Vrei să intervin şi să-i pun capăt?

încă nu ajunsesem într-un punct critic. Ceea ce făcusem firmei Lau Jewels era reversibil, dar măsurile salvatoare trebuiau luate cât mai repede. în curând, nici măcar nu voi mai putea să rezolv situaţia.

— O voi face, am continuat. Fără manipulare din partea lui taică-tău. Fără întrebări. Doar spune dacă vrei!

Vorbisem serios seara trecută. O iubeam mai mult decât il uram pe Francis şi, dacă pentru a fi cu ea trebuia să-l salvez pe nemernic, aş fi facut-o fără să stau pe gânduri.

Ochii lui Vivian străluceau în lumina televizorului.

— De cc să faci asta după ce te-ai chinuit atâta să-l pedepseşti?

— Pentru că nu-mi mai pasă de pedeapsă ori de răzbunare,

îmi pasă de tine.

Ochii îi străluceau acum şi mai puternic. Un mic fior i-a străbătut corpul când mi-am trecut degetul mare peste obrazul ci. Nu ne mai stătea capul la mâncare şi la film.

Nu ştiam cu ce să compar durerea de nedescris din piept. Era nesfârşită, iar foamea mea putea fi satisfăcută doar de pielea ei moale.

Vivian nu m-a atins, dar nici nu s-a îndepărtat.

— Ce facem, Dante? a şoptit ea.

Mi-am trecut degetul peste buza ei de jos.

— Rezolvăm lucrurile aşa cum ar face orice alt cuplu.

— Majoritatea cuplurilor nu sunt atât de sucite ca noi.

— Nu e nimic în neregulă dacă eşti un pic sucit. Aşa, totul **e** mai interesant.

Am zâmbit auzind oftatul ei uşor, apoi am redevenit serios.

— Mută-te înapoi, *mia caro!* Poţi să iei vechea ta cameră dacă încă nu te simţi în largul tău dormind în a noastră.

Am înghiţit în sec.

— Greu îţi simte lipsa. Lui Edward îi e dor de tine. *Mie* îmi e dor de tine. Al naibii de mult!

— Chiar crezi că e atât de simplu? Mă mut înapoi şi torul se rezolvă?

— Nu. Dar este un prim pas.

Relaţia noastră era un haos tocai. Nu eram chiar atât de naiv.

Mi-am îndepărtat mâna şi mi-am trecut delicat buzele peste ale ei, pentru a le gusta măcar puţin.

— Tu şi cu mine, iubito! Asta e destinaţia finală. Şi sunt dispus să merg până-n pânzele albe ca să ajungem acolo.

CAPITOLUL 40

'man

Nu m-am mutat înapoi cu Dante.

într-o anumită măsură, îmi doream să mă întorc, dar nu eram pregătita să mă arunc din nou cu capul înainte atât de curând.

Cu toate acestea, am fost de acord să mâi ies la o întâlnire cu el.

La trei zile după seara noastră de film, am ajuns într-un coif liniştit al Grădinii Botanice din Brooldyn. Era o după-amiaza minunată, cu cer senin şi soare strălucitor, iar picnicul părea desprins dintr-un basm.

O masă joasă din lemn fusese pusă peste o pătura groasă, înconjurată de perne uriaşe, felinare aurii, din sticlă şi un coş uriaş. Pe masă erau farfurii de porţelan *şi* un festin, inclusiv bagfiete, mezeluri şi deserturi.

— Dante! am exclamat, uimită de complexitatea întregului aranjament. Ce...

— Mi-am amintit cât de mult îţi plac picnicurile.

Palma lui a alunecat de pe şoldul pe mijlocul meu. Priveliştea din faţa noastră îmi făcuse pielea de găină, dar acum simţeam că mă străbate un val de fierbinţeala.

— Te rog, nu-mi spune că ai închis grădina pentru asta!

Majoritatea vizitatorilor luau picnicul pe una dintre peluze, dar noi eram fix în mijlocul unei grădini adevărate.

__ Bineînţeles că nu, a spus Dante. Doar o parte.

Râsetele pe care le-a scos după ce am gemut exasperata au fost ca un pahar cu apă rece într-o zi rondă. Atmosfera era suficient de confortabilă când ne-am aşezat la masă. Întâlnirea era relaxata şi decurgea fără probleme, complet opusă celei emoţionante, dar tensionate, din seara precedentă. Aici, aproape că puteam uita de problemele care ne aşteptau în afara grădinii.

— Cred că e cea mai lungă întâlnire la care am fost vreodată, am spus.

începuse cu o expoziţie specială la Muzeul Whimey, urmată de cocktail un mimosa la un brunch exclusivist şi, acum, de pirnir.

La suprafaţă, părea ca orice altă întâlnire fastuoasă, dar bănuiam că Dante avea un motiv ascuns. Zvonurile legare de relaţia noastră şi de compania tatei se înmulţeau. Fiindcă mă scotea în oraş într-un loc public, facea o declaraţie clara: relaţia noastră era solidă (chiar dacă nu aşa stăteau lucrurile) şi nicîo calomnie la adresa mea nu avea să fie tolerată. Legătura mea cu el era cea mai bună formă de protecţie împotriva bârfelor răutăcioase.

Nimeni nu voia să-l scoată din sărite pe Dame.

— Putem face să dureze şi mai muie T

Zâmbetul lui mi-a mers direct la inimă. Dacă era supărat că ii respinsesem propunerea de a ne muta împreună, nu o arata. Nu mai adusese subiectul în discuţie.

— Ce-ai zice de o excursie de o noapte în nordul stalului New York? Am o cabana în Adirondacks.

— Nu întinde coarda[1] îţi scad orele în plus din următoarea noastră întâlnire!

— Deci *va mai fi* o întâlnire.

— Poate. Depinde dacá mă mai enervezi sau nu.

Râsul lui puternic mi-a stârnit fumiciruri pe şira

spinării.

— Nu trec frecvent prin Brooldyn, dar vin mai des de când iubita fratelui meu locuieşte aici, a zis şi a făcut o grimasă. Ghici cum o cheamă!

— Habar n-am.

— Leaf, a spus el, pe un ton batjocoritor. Numele ei este Leaf Greene.[V]

Aproape că m-am înecat cu apă.

— Părinţii ei au un simţ al umorului unic.

Leaf Greene? Cred că anii de şcoală au fost o tortură pentru ea.

— L-a ajutat pe Luca să facă „muncă lăuntrică”, indiferent ce naiba ar însemna asta. Dar frate-meu nu se mai droghează cu cocaină şi nici nu mai bea până leşină într-un club de noapte, deci e un progres, a continuat el, pe un ton sec.

— Cum mai e relaţia ta cu Luca?

îmi spusese că vorbeau mai des, dar nu ştiam cum stăteau lucrurile între ei. Dante a turnat ceai rece de mentă într-un pahar şi mi l-a întins.

— Diferită. Nu în sensul rău, dar... diferită. Luca s-a maturizat în ultimul an şi nu-mi mai fac atâtea griji că voi primi un telefon în toiul nopţii, ca să-l scot pe cauţiune. Am căzut de acord să luăm masa împreună de două ori pe lună, a zis şi a făcut o altă grimasă. Ultima a fost la Leaf acasă, iar ea a gătit un nenorocit de pui-tofu.

— Tofu poate fi delicios dacă e pregătit cum trebuie, am râs eu.

— Tofu ca tofu, nu ca pui. *Puiul* trebuie să fie pui, a mârâit Dante. Şi, în caz că te întrebai, nu, *nu l-a gătit* cum trebuie. A avut gust de carton.

Nu m-am putut abţine să râd din nou.

Publicul credea că suntem încă logodiţi, dar mie îmi lipsiseră asemenea momente intime: micile glume,

V Frunza verde. (în engl., în orig.)

detaliile personale,
conversaţiile despre subiectele banale, care, luare în ansamblu, însemnau la fel de mult precum discuţiile mai semnificative. Dragostea nu este alcătuită doar din momente importante. De cele mai muke ori, se dezvăluie în momente mici.

De exemplu, întâlnirea de acum era un efort depus pentru o potenţială împăcare. Nu eram pregătită să am din nou încredere deplină în Dante, dar intr-o zi s-ar putea sa am.

— Pentru cineva care nu a mai avut o relaţie serioasă de ani întregi, te pricepi destul de bine să organizezi întâlnirile astea, î-arn spus după ce am terminat de mâncat.

Am început să ne plimbăm prin grădină, pentru a ne dezmorţi şi penmi a ne bucura de împrejurimi înainte de a pleca. În jurul nostru înfloreau florile de primăvară: liliac, bujori, azalce, sânger, geranium sălbatic şi albăstrele spaniole. Aerul era plin de mirosurile dulci ale naturii, dar abia dacă le-am luat în seamă. Eram prea distrasă de parfumul lui Dante şi de căldura emanată de corpul lui, deşi mergeam la distanţă unul de celălalt.

— E uşor când îl cunoşti pe celălalt.

Răspunsul lui a fost deopotrivă degajat şi intim. Inima mi-a tresărit.

— Şi vrei să zici că mă cunoşti?

— îmi place să cred că da.

Ne-am oprit la umbra unui copac din apropiere şi tn-am sprijinit de trunchiul său. Ramurile se atenian deasupra capetelor noastre. Lumina soarelui pătrundea prin frunziş, transformând culoarea din ochii lui Dante intr-un chihlimbar intens, lichid. O urmă de barbă mijea pe maxilarul Iui puternic şi pe obraji. Am simţit furnicături în tot corpul când mi-am amintit de felul în care barba lui îmi zgâria uşor coapsele.

Erau scântei în aer, de parcă aş fi aprins un chibrit şi l-aş fi aruncat într-o baltă de combustibil. Focul pe care îl ţinuserăm în frâu în timpul prânzului a ¡eşic |a suprafaţă, într-un val nestăvilit. Pielea mea era» brusc, prea fierbinte, hainele, prea grele. Ceva electric şerpuia tn jurul nostru, lent şi sinuos.

— De exemplu..,

Oare vocea mea fusese întotdeauna atât de piţigăiata şi de firava?

— De exemplu, ştiu ca eşti încă speriata, a spus Dante încet. Ştiu că nu eşti pregătită sa ai din nou încredere deplină în mine, dar vrei să ai. Altfel, n-ai fi aici.

Observaţia lui mi-a străpuns masca de parcă aceasta ar fi fost făcură doar din răsuflare şi şoapte.

— Asta e o presupunere destul de îndrăzneaţă.

— Poate.

Un pas l-a adus mai aproape de mine. Pulsul mi s-a înteţit.

— Atunci spune-mi: ce-ţi doreşti?

— Eu...

Vârfurile degetelor lui mi-au atins încheietura mâinii, iar inima mi-a luat-o la goană.

— îţi voi da orice îţi doreşti.

Dante şi-a împreunat degetele cu ale mele, privindu-mă fix. Cuvintele erau de prisos, pierdute în ceaţa care îmi întuneca mintea. Ne-am sfredelit cu privirea. Aerul era încărcat de lucruri pe care voiam să ni le spunem, dar nu eram în stare.

Ochii lui au devenit şi mai pătrunzători. Dante stătea pe loc, tensionat, cu maxilarul şi umerii atât de încordaţi, încât muşchii lui aproape că tremurau. Mi-a vorbit pe un ton jos, aspru:

— Spune-mi ce vrei, Vivian! Mă vrei în genunchi?

O, Doamne!

Am rămas fără aer când s-a lăsat încet în jos – o mişcare deopotrivă mândră şi supusă. I-am simţit respiraţia pe

piele.

— Vrei asta?

Şi-a coborât degetele în jos, pe partea din spate a coapsei mele, lăsând scântei în urma. Gândurile mi se învălmăşeau, dar înţelegeam că nu era vorba despre sex. Ci despre vulnerabilitate. *Despre ispăşire.*

Iertare.

Era un moment crucial, deghizat intr-unui fără importanţă şi condensat intr-un singur cuvânt.

-£>4.

Răspunsul meu a fost comandă şi capitulare, geamăt şi suspin. Dante a expirat lung.

Dacă aş fi fost cu oricine altcineva, mi-as fi făcut griji că alţi oameni ar trece pe lângă noi şi ne-ar vedea. Dar prezenţa lui Dante era ca un scut invizibil, care mă proteja de restul lumii. Daca el nu voia să ne vadă nimeni, atunci nu ne vedea nimeni.

Palmele lui ardeau în timp ce îmi depărta coapsele. Abia mă atinsese, şi eu eram deja excitată. Mi-am dat capul pe spate, îne- cându-mă în poftă, ardoare şi în atingerile lui pline de adoraţie. Barba lui ţepoasă îmi zgâria pielea şi îmi stârnea mici unde de plăcere pe şira spinării.

— îmi pare rău!

Şoapta dureroasă m-a învăluit, furisându-se în venele şi în oasele mele.

— îmi pare rău că te-am rănit..., a zis şi m-a sărutat uşor pe interiorul coapsei. Pentru că te-am îndepărtat...

Mi-a tras chiloţii într-o parce şi a atins uşor, cu limba, clitorisul meu.

— Pentru că te-am făcut să te simţi nedorită, când tu eşti singura persoană pe care am iubir-o vreodată.

Cuvintele lui sincere s-au amestecat cu geamătul meu când mi-a cuprins clitorisul cu buzele. Mi-am

arcuit corpul spre el, apoi mi-am înfipt mâinile în părul lui. Nu puteam decât să mă agăţ de el în timp ce mă venera cu buzele, cu mâinile şi limba. Dur, însă delicat. Ferm, dar rugător. Carnal, dar tandru. Fiecare mişcare îmi trezea o nouă senzaţie.

Presiunea îmi creştea simultan în piept şi în pântec. Nu mai aveam suflare, pluteam pe un nor de emoţie şi adrenalină. S-a tras înapoi şi şi-a trecut uşor dinţii peste clitorisul meu. Apoi a băgat două degete în mine, iar eu am început să mă zvârcolesc.

Dante îmi cunoştea corpul. Ştia exact în ce locuri să mă atingă şi eram ca un instrument bine acordat în mâinile Iui. El era un maestru care dirija o orchestră de suspine şi gemete.

Şi-a apăsat degetul mare pe clitorisul meu în acelaşi timp în care mi-a atins punctul G. Mi-am dat drumul.

Orgasmul m-a zguduit, iar strigătele mele încă răsunau în aer când Dante s-a ridicat în picioare, respirând sacadat. Şi-a sprijinit mâinile de o parte şi de alta a capului meu şi a sărutat cu tandreţe lacrimile care îmi alunecau pe obraji. Nu-mi dădusem seama că plângeam.

S-a oprit când a ajuns la buzele mele. S-a lăsat liniştea între noi, iar gura lui a rămas foarte aproape de a mea, în aşteptare. Sperând. Cerându-mi permisiunea. Aproape că am cedat. Aproape că mi-am înclinat bărbia în sus şi m-am apropiat de el. Corpul meu vibra în urma orgasmului.

în schimb, mi-am întors capul. Doar un pic, dar suficient ca Dante să se retragă.

Am făcut împreună un pas mare înainte, dar eu nu eram încă pregătită pentru următorul. Eram prea secătuită fizic şi emoţional.

— îmi pare rău, am şoptit.

— Nu trebuie să-mi ceri scuze, *mia. cara.*

Şi-a împletit degetele cu ale mele, puternice şi liniştitoare. Ochii lui erau blânzi.

— Vom face oricâţi paşi e nevoie, OK? Vom ajunge la destinaţie.

CAPITOLUL 41

'üULÜ/V

Eu şi Dante n-am mai vorbit despre întâlnirea noastră de la Grădina Botanică, dar aceasta mi-a rămas în minte zile întregi după aceea.

Nu datorită sexului, ci vulnerabilităţii. Răbdării. Dovezii că relaţia noastră va fi diferită de data asta.

Pentru prima dată, am crezut cu adevărat că împăcarea era posibilă. Poate nu acum, dar într-o zi. Aşa cum spusese Dante, vom ajunge la destinaţie.

Tocmai plecam de la cina pe care o luaserăm în vârful clădirii Empire State Building, la a treia noastră întâlnire, când mi-a sunat telefonul.

îi povesteam lui Dante despre ziua de naştere a lui Bufiy Darlington, care mă rugase să-i organizez cea de-a şaizeci şi cincea aniversare. Devenise o clientă loială, ceea ce era atât o binecuvântare, cât şi un blestem. Aşteptările ei erau mai mari decât clădirea în care ne aflam acum.

Mi-am verificat telefonul şi am tresărit când am văzut numele apelantului.

— îmi pare rău, trebuie să răspund. E sora mea.

Era târziu în Eldorra şi nu mai vorbisem cu Agnes de când îi povestisem despre înfruntarea mea cu tata» Oare se întâmplase ceva cu ea sau cu Gunnar?

— Desigur.

Dante şi-a băgat mâinile în buzunare şi a dat din cap spre celălalt capăt al punţii de observaţie panoramica.

— Nu te grăbi! O să te aştept acolo.

Mi-era greu să mă obişnuiesc cu acest Dante, în locul directorului executiv nepoliticos şi arogant pe care îl cunoscusem vara trecută, dar nu mai eram aceiaşi oameni ca acum nouă luni.

Dante cel de dinainte nu ar fi fost atât de răbdător sau de înţelegător. Eu cea din trecut nu aş fi rezistat atât de mult în faţa avansurilor sale. Şi amândoi nu am fi aici, încercând să ne reconstruim relaţia, când ar fi fost mult mai uşor să abandonăm totul şi să mergem mai departe.

— Mulţumesc! i-am spus, simţind o căldură

ciudată în piept*

Am aşteptat până când s-a îndepărtat destul, înainte să răspund.

— Trebuie să mă salvezi, a spus Agnes direct. Mama mă *scoate din minţi.*

Uşurarea mi-a slăbit nodul de nelinişte din piept.

— E patru dimineaţa ia tine. Chiar ai sunat sa te plângi de mama?

— Nu puteam să dorm, şi da, chiar de-asta am sunat. A încercat să ne redecoreze casa, Vivi. *De*

doua ori. Şi e aici de mai puţin de o săptămână.

Conform spuselor lui Agnes, mama se certase rău cu tata când aflase că el m-a renegat. în prezent, locuia la sora mea, în Eldorra, de aceea ştiam că lucrurile mergeau prost. Mai ales pentru ca ura animalele lui Agnes, care lăsau foarte mult păr.

— Ce vrei sa fac eu? Sunt în New York.

M-im uitat la Dante. Corpul lui înalt se profila impunător pe fundalul panoramei oraşului.

— Oricum, n-ar trebui să vorbeşti cu mine. Tata se va supăra.

—■ Te rog! Eu sunt supărată *pe ei* iar cearta asta e între voi doi, nu între noi două.

A ezitat, apoi a adăugat:

— încă un motiv pentru care te-am sunat. E şi el aici. în Eldorra.

Simţeam că-mi pică cerul în cap.

— încearcă să se împace cu mama şi spune că are nevoie sa petreacă puţin timp departe de birou, cât membrii consiliului „discută despre ce se va întâmpla mai departe”.

Cu alte cuvinte, se gândeau să-l dea afară. Valoarea acţiunilor Lau Jewels rămăsese stabilă de duminică, dar era mai scăzută decât în general. Articolele negative afectaseră compania.

— Ar trebui sa vii în vizită, a spus Agnes.

Mi-a scăpat un pufnet de refuz.

— Haide, Aggie!

— Vorbesc serios. Trebuie să stăm împreună, ca o familie, acum mai mult ca niciodată. Nu să ne certăm. Ce a făcut a fost îngrozitor, dar el încă este tatăl nostru, Vivi.

— Şi în ce situaţie n-o să mai fie lucrul ăsta suficient?

Dacă în privinţa sentimentelor mele faţa de Dame eram confuză, în privinţa tatei eram şi mai nehotărâtă.

Oare voiam sa mă împac cu el sau relaţia noastră era ireparabilă?

Agnes a tăcut.

— Dă-i o şansa! a spus ea, în cele din urmă. Te rog! Pentru mine, pentru mama *şi* pentru tine. Vorbiţi acum, când toată lumea a avut ocazia să se calmeze! Chiar dacă nu vă împăcaţi, măcar vei pune punct conflictului. în plus. mi-e dor dc tine. Nu re-am mai văzut de toamna trecută.

— Asta se numeşte manipulare emoţionala.

— Am învăţat de la cei mai buni.

— De la mama, am spus amândouă la unison.

Când era vorba despre a te face să te simţi vinovat de ceva, Cecelia Lau era expertă.

— Când pleacă?

Priveam oraşul de sub mine. Ce minunat ar fi să rămân aici pentru totdeauna, departe de grijile şi de incertitudinile care afectează viaţa de acolo, de jos!

— Luni. Ştiu că te anunţ din scurt, dar, dacă poţi veni, mi-ar face plăcere să te văd. Chiar mi-e dor de tine! a spus ea, pe un ton mai dulce.

Mi-am muşcat buza de jos. Acum, că Legacy Ball se terminase, scăpasem de stres. în plus, nu mai vizitasem Eldorra de peste un an. Dar oare eram pregătită să-mi revăd tatăl atât de curând?

Nehotărârea mă măcina pe dinăuntru.

— Şi mie mi-e dor de tine, am spus, în cele din urmă. O să văd ce pot face. Salut-o pe mama din partea mea şi dormi puţin! Te sun mâine.

Am închis şi m-am alăturat lui Dan te.

— îmi cer scuze! Treburi de familie.

Am oftat şi mi-am strâns sacoul mai bine pe mine. Vântul se potolise, dar tot era răcoare.

— Ai mei sunt în Eldorra, iar Agnes vrea să-i vizitez. Să discut cu ei despre ce s-a întâmplat.

Dante nu era chiar omul potrivit cu care să vobesc des-

pre asta, având în vedere relaţia lui cu tata, dar nu ştiam cui altcuiva să împărtăşesc problemele astea. El era singurul, în afară de mine şi de tata, care înţelegea pe deplin situaţia. Nici măcar Agnes şi mama nu ştiau despre rolul pe care îl jucase el în problemele companiei, deşi erau la curent cu toate celelalte necazuri.

Danie şi-a păstrat o expresie neutră.

— Vrei să te duci?

— Poate, am spus şi am oftat. Vreau s-o văd pe sora mea şi trebuie să vorbesc personal cu mama. Dar nu ştiu daca sunt pregătită să-l înfrunt iar pe tata, singură. El pleacă luni, aşa că trebuie să iau o decizie repede.

— Ar trebui să te duci.

Mi-am smucit capul în sus, uimită.

— Dacă n-o faci, o să te întrebi mereu *ce-ar fi fost „dacă".*

Luna arunca pe faţa lui Dante lumini şi umbre, punându-i în evidenţă trăsăturile proeminente, dar blândeţea din ochii lui m-a sfaşiat.

— Vreau să fii lângă tatăl tău? Nu. Nu cred ca merită să te aibă aproape. Dar am senzaţia ca ai nevoie de o explicaţie mai bună din partea lui decât cea pe care ai primit-o în Boston. Deci, din acest motiv, ar trebui să mergi. S-o vezi pe sora ta. Să înţelegi puţin mai bine situaţia.

— Corect.

Am expirat prelung.

— Cred că ar trebui să caut zboruri în curând

Era joi seara. Dacă aş pleca sâmbăta, aş sta în Eldorra o zi şi un pic.

— Ai putea.

Dante a făcut o pauză, apoi a adăugat;

—■ Sau ai putea lua avionul meu.

Am căscat ochii cât cepele.

— Ai spus că s-ar putea *să* nu fii pregătită să te vezi din nou singură cu tatăl tău. Dacă vrei, pot sa merg cu rine, mi-a zis cl pe un ton tandru. Având în vedere... problemele

mele cu familia ta, înţeleg dacă nu vrei, dar oferta rămâne valabilă. Poţi să iei avionul meu. E mai uşor decât să găseşti un bilet de avion aşa târziu.

Ceva mi-a fluturat brusc în piept.

— Daca vii cu mine, înseamnă ca va trebui să stai în aceeaşi casă cu tata.

Nu existau hoteluri sau hanuri în apropierea casei surorii mele. Era izolată.

— Ştiu, a zis el şi s-a strâmbat.

— Ai fi de acord cu asta?

— Voi supravieţui. Acum nu nevoile mele contează, *mia cara.*

— Şi munca?

— Cred că-l pot convinge pe şefii' să-mi dea o zi liberă, a zis el §i mi-a zâmbit.

M-a cuprins o stare de bine.

Să plec într-o călătorie lungă cu Dante era o idee proastă... dar să merg să-mi vad tatăl *fără* să am un sprijin era şi mai rău.

- – Putem pleca mâine?

CAPITOLUL 42

Vivian & Dante

Vivian

Sora şi cumnatul meu locuiau în Helleje, un ţinut idilic cu sate frumoase, conace vechi de secole şi şicuri de patrimoniu conservate de stat, situat în nord, la trei ore de capitala Eldorrei, Athenberg.

Eu şi Dante am aterizat pe micul aeroport din Helleje vineri după-amiază. Ne-au trebuit alte patruzeci de minute de mers cu maşina pentru a ajunge la moşia de douăsprezece hectare de la ţară, a lui Agnes şi Gunnar.

— Vivian!

Sora mea a răspuns la uşă, întruchiparea eleganţei rustice, în bluza ei albă, largă şi cizmele de călărie.

— Mă bucur atât de mult să te văd! Şi pe line, Danrel a spus ea politicos.

Am presupus că tata nu-i spusese ce făcuse Dante. Altfel nu ar fi fost atât de calmă. Nu eram surprinsă. Tata nu ar fi recunoscut niciodată de bunăvoie câ cineva i-a pus capac.

Eu şi Dante ne-am lăsat bagajele în camera noastră de la etaj, înainte dc a ne reîntâlni cu Agnes în

living. Gunnar era

într-o şedinţă a Parlamentului, aşa ca era cu adevărat un week- end petrecut în familie.

M-am oprit când am văzut-o pe mama stând pe canapea, lângă sora mea. La prima vedere, părea la fel de aranjată ca întotdeauna, dar o examinare mai atentă a scos Ia iveală ridurile de Ia gură şi cearcănele violete.

O durere m-a lovit în piept.

Ochii i s-au luminat *şi s-a ridicat* puţin când m-a văzut, înainte de a se aşeza la loc. A fost o mişcare neobişnuit de ciudată pentru Cecelia Lau, iar inima mi-a zvâcnit. Agnes îşi plimba privirea de la una la alta.

— Dan te, ce-ar fi să-ţi fac un tur al casei? a spus ea. Dispunerea camerelor poate fi derutantă.

El s-a uitat la mine. I-am făcut un mic semn din cap.

— Mi-ar plăcea, a răspuns el.

Mama s-a ridicat în picioare când au ieşit din cameră.

— Vivian, mă bucur să te văd!

— Şi eu pe tine, mamă.

Apoi am fost cuprinsa de braţele ei. Lacrimile mi-au înţepat pleoapele când i-am simţit parfumul familiar.

Acasă la noi, nu ne prea manifestam afecţiunea. Ultima dată ne îmbrăţişaserăm când aveam nouă ani, dar asta părea o îmbrăţişare de care aveam nevoie amândouă.

— Nu eram sigură că vei veni, a spus ea după ce mi-a dat drumul şi ne-am aşezat pe canapea. Ai slăbit? Pari mai slabă. Trebuie sa mănânci mai mult.

După părerea ei, fie mâneam prea mult, fie prea puţin. Pentru mine nu exista cale de mijloc în

privinţa asta.

— Nu prea am avut poftă de mâncare, am spus. Din cauza stresului. Totul a fosr... haotic.

— Da.

Ea a inspirat adânc şi şi-a trecut o mâna peste perlele de la gât.

— Ce încurcătură! N-am fost niciodată atât de supărată pc tatăl tău. *bnagincază-ţi:* să-i faci asta lui Danre Russo, dintre toţi oamenii...

Am întrerupt-o, punându-i întrebarea care mă chinuia de când auzisem conversaţia lui Dante cu tata.

— Ştiai despre şantaj?

A rămas cu gura căscată.

— *Bineînţeles* că nu!

Părea îngrozită.

— Cum ai putut să crezi asta? Şantajul este sub demnitatea noastră, Vivian.

— întotdeauna ai fost de acord cu ceea ce face tara. Am presupus doar...

— Nu întotdeauna, a zis ea şi s-a întunecat la faţă. Nu sunt de acord că a încercat sa te dezmoştenească. Tu eşti fiica *noastră.* El nu are dreptul să decidă dacă pot sau nu să te văd şi nici să te renege. Şi i-am spus lucrurile astea.

Aveam un nod în gat. Mama nu-mi luase niciodată apărarea până atunci.

— A venit şi el?

— E sus, e bosumflat, a răspuns, puţin încruntată. Apropo de asta, ar trebui să mergi în camera ta şi să te schimbi înainte de cină. Porţi tricou şi pantaloni de yoga? în public? Sper că nu te-a văzut nimeni important la aeroport.

Deodată, blândeţea din cuvintele ei s-a făcut nevăzută.

— întotdeauna faci asta.

— Ce fac?

Părea nedumerită.

— Critici tot ce fac şi tot ce port.

— Nu te criticam, Vivian, doar îţi dădeam o sugestie.

Crezi ca este potrivit să porţi pantaloni de yoga la cină?

Era uimitor cât de repede a trecut de la indignare şi îngrijorare la critica» Tata era responsabil pentru majoritatea problemelor mele de familie, dar din cauza ei mocnea alta nemulţumire în interiorul meu.

— Chiar daca n-aş purta pantaloni de yoga, mi-ai critica părul, tenul sau machiajul. Sau felul în care mă aşez pe scaun ori mănânc.

Am înghiţit în sec.

— Mă faci să mă simt ca şi cum nu sunt niciodată destul de bună. Ca şi cum ai fi mereu dezamăgită de mine.

Dacă tot discutam despre problemele noastre, puteam să le spun pe toate. Şantajul fusese picătura care umpluse paharul, dar problemele din casa Lau persistau de ani întregi, dacă nu chiar de decenii.

— Nu fi ridicolă! a spus mama. Spun lucrurile astea pentru că *îmi pasa.* Dacă ai fi un străin pe stradă, nu m-aş obosi să încerc să te ajut să te îmbunătăţeşti. Eşti copilul meu, Vivian. Vreau sa fii cea mai bună versiune a ta.

— Poate, am spus, cu un nod în gât. Dar mie nu mi se pare că este aşa. Te comporţi de parca te-ai pricopsit cu mine şi acum trebuie să te descurci.

Mama s-a holbat la mine. Ochii îi luceau de uimire. Ştiam că are intenţii bune. Nu era răutăcioasă, dar micile înţepături se adunaseră în timp.

— Vrei să ştii de ce sunt atât de dură cu tine? a spus ea, într-un final. Pentru că facem parte din familia Lau, nu din familia Logan sau Laude, a accentuat ea aceste nume. Nu suntem singura familie din Boston proaspăt îmbogăţită, ci şi cei mai desconsideraţi de către snobii „cu sânge albastru”. De ce crezi că se întâmplă asta?

Era o întrebare retorică. Amândouă ştiam de ce. Banii cumpărau o mulţime de lucruri, dar nu puteau cumpăra renunţarea la prejudecăţi.

— Trebuie sa muncim de două ori mai mult pentru a obţine un strop din acelaşi respect acordat celorlalţi. Suntem criticaţi pentru fiecare pas greşit şi examinaţi pentru fiecare defect, pe când alţii scapă basma curată, în ciuda unor chestii mai rele. *Trebuie* să fim perfecţi, a suspinat mama.

Graţiei pielii ei perfecte şi dichisirii, mama arăta de obicei ca o femeie de treizeci sau de patruzeci de ani, dar astăzi işi arăta adevărata vârstă.

— Eşti o fiică bună şi îmi pare rău dacă te-am făcut vreodată să simţi contrariul. Te critic pentru a te proteja, dar..., şi-a dres glasul, poate că nu e întotdeauna abordarea corectă.

Am reuşit să râd printre lacrimile care îmi inundau ochii.

— Poate că nu.

— Nu mă pot schimba complet. Sunt bătrână, Vivian, indiferent cât de bine arată pielea mea.

Ea a zâmbit puţin când m-a bufnit râsul a doua oară.

— Anumite lucruri au devenit un obicei. Dar pot încerca s-o las mai moale cu... observaţiile.

Era tot ce puteam cere. Dacă ar spune altceva, ar fi nerealistă în cel mai bun caz şi nesinceră în cel mai rău. Oamenii nu se pot schimba complet, dar efortul contează.

— Mulţumesc! am spus încet. Pentru că m-ai ascultat şi pentru că l-ai înfruntat pe tata.

— Cu plăcere!

S-a aşternut o tăcere ciudată. Conversaţiile sincere nu erau ceva obişnuit în familia Lau şi niciuna dintre noi nu ştia ce să facă mai departe.

— Păi...

Mama s-a ridicat prima şi şi-a netezit rochia elegantă, de mătase.

— Trebuie să verific supa pentru cini N-am încredere în bucătarul lui Agnes. Pune prea multă sare.

— Eu o să fac un duş şi o să mă schimb.

După o pauză, am continuat:

— Tata... o să fie prezent la cină?

Călătoria ar fi fost o pierdere de vreme dacă el se închidea în camera lui şi mă evita tot timpul.

—■ O să fie, a spus mama. Mă asigur eu de asta.

Două ore mai târziu, eu şi tata stăteam la masă, unul în faţa celuilalt; el lângă mama, eu, între Agnes şi Dante.

Atmosfera era tensionată în timp ce mâneam în tăcere. De când intrase în încăpere, nu mă privise nici pe mine, nici pe Dante. Era furios pe noi, atitudine care se ghicea după maxilarul încordat şi după încruntătura sa. Dar, indiferent ce avea de spus, nu a scos un sunet în prezenţa mamei şi a soră-mii.

Dante mânca încet, aparent indiferent la mânia tăcută a tatei, iar biata mea soră a încercat să destrame tăcerea:

— Ar fi trebuit să vedeţi faţa ministrului de interne când a intrat pisica regală pe scenă, a spus ea, povestind o întâmplare de la balul de primăvară al palatului. Nu ştiu cum a ajuns în sală. Regina Bridget a reacţionat bine, dar am crezut că secretarul ei de comunicare o să facă un atac cerebral.

Nimeni nu i-a răspuns. Meadows, felina regală a Eldorrei, era adorabilă, dar nu ne păsa în mod deosebit de aventurile ei zilnice.

Cineva a tuşit. Tacâmurile de argint s-au ciocnit puternic de porţelanuri. Pe undeva prin casă, unul dintre câini a lătrat. Mi-am tăiat porţia de pui cu atâta forţă, încât cuţitul a zgâriat farfuria.

Mama s-a uitat la mine. În mod normal, m-ar fi certat pentru asta, dar în seara asta nu a scos un cuvânt.

Mai multă tăcere.

în cele din urmă, n-am mai suportat.

— Ne era mai bine înainte să ne îmbogăţim.

Trei furculiţe au încremenit în aer. Dante a fost singurul care a continuat să mănânce, deşi ochii lui erau întunecaţi şi urmăreau reacţiile celorlalţi.

— Mâneam cina în familie în fiecare seară. Mergeam cu cortul şi nu ne păsa dacă hainele noastre erau din sezonul trecut şi nici ce fel de maşină conduceam. Şi nu am fi forţat niciodată pe cineva să facă ceva împotriva voinţei lor.

Insinuarea atârna greu în aer.

— Eram mai fericiţi şi eram oameni mai buni, am zis şi l-am privit pe tata.

Eram mai înverşunată decât mă aşteptasem, dar trebuia să o spun. Mă săturasem să trec sub tăcere ceea ce gândesc doar pentru că era *nepotrivit* sau pentru că *nu se cuvenea.* Eram o familie. Trebuia să ne spunem adevărul, indiferent de cât de greu ne era să-l auzim.

— Asaeram?

*

Tata părea impasibil.

— Nu re-am auzit plângându-te când ţi-am plătit toate taxele la facultate, ca să poţi absolvi fără datorii. N-ai fost preocupată să fii *mai fericită* sau *un om mai bun* când ţi-am plaur cumpărăturile şi anul petrecut în străinătate, 2 spus el, răutăcios.

Am strâns şi mai tare furculiţa.

— Nu spun că n-am beneficiat de bani. Dar dacă beneficiez şi chiar mă bucur de acel ceva, asta nu înseamnă că nu pot să-l critic. Te-ai schimbat, tarii

l-am spus intenţionat „tari”, aşa cum îl strigam înainte. Suna îndepărtat şi ciudat, ca ecourile unui cântec de mult uitat

— Te-ai îndepărtat atât de rare de...

— Destul!

Tacâmurile şi porţelanurile au zăngănit, ca într-un déjà-vu straniu, din biroul tatei.

Lângă mine, Dante şi-a lăsat în.sfârşit furculiţa jos, apoi şi-a încordat muşchii, ca o panteră gata să ţâşnească. .

— Nu voi răbda să mă insulţi în faţa propriei familii, a continuat el, aruncându-mi o privire aspră. E destul de neplăcut ca l-ai ales pe *el* – nu s-a uitat la Dante, dar toată lumea ştia despre care *cine* vorbea – în locul nostru. Noi te-am crescut, te-am hrănit şi ne-am asigurat ca nu-ţi lipseşte nimic, iar tu ne mulţumeşti întorcându-ne spatele, când avem cea mai mare nevoie de tine. N-ai dreptul să-mi ţii morală. Eu sunt *tatăl tău.*

Asta a fost întotdeauna scuza lui. *Eu sunt tatăl tău.* Ca şi cum asta îi justifica orice greşeală şi îi dădea dreptul să mă manipuleze ca pe o piesă de şah, într-un joc la care nu am vrut niciodată.să iau parte. Simţeam un gust amar în gură.

— Nu, nu eşti. M-ai renegat, ai uitat?

A urmat o tăcere grea. îmi ţiuiau urechile. Mama a rămas cu gura căscată; soră-mea a făcut ochii mari.

Dante nu s-a clintit niciun centimetru, dar i-am simţit sprijinul şi căldura.

— Nu m-ai tratat ca pe o fiică, am spus. Ci ca pe un pion. Dorinţa ta de a mă desfiinţa în clipa în care am refuzat să-ţi fac pe plac este o dovadă în acest sens. Voi fi întotdeauna recunoscătoare pentru oportunităţile pe care mi le-ai oferit în copilărie, dar trecutul nu scuză prezentul. Şi adevărul este că nu sunt mândră să te numesc părinte pe tine, cel din prezent.

Mi-am fixat privirea asupra tatei. Faţa lui

căpătase o nuanţă stacojie.

— Măcar îţi pare rău pentru ceea ce ai făcut? l-am întrebat, calmă. Ştiind cum îi va afecta pe oamenii din jurul tău?

Cum ne va afecta pe noi?

Jvii-am dorit, *m-am rugat* pentru o fărâmă de remuscare. Ceva care să-mi spună că bătrânul meu tată încă era acolo.

Dacă era, eu nu-l vedeam. Ochii lui au rămas reci şi neîndurători.

— Am făcut ce trebuia să fac pentru familia mea.

Spre deosebire de tine.

Cuvintele nespuse nu m-au afectat deloc. Nu m-am obosit să răspund. Auzisem tot ce aveam nevoie să aud.

Dante

L-am găsit pe Francis în living după cină. Se holba la şemineu. Era primăvară, dar nopţile în Helleje erau destul de reci şi era nevoie de mai multă căldură.

— Nu te simţi bine, nu-i asa?

A tresărit la auzul vocii mele. O încruntatură i s-a ivit pe chip când şi-a ridicat privirea şi m-a văzut intrând.

— Despre ce vorbeşti?

— Despre Vivian.

M-am oprit în faţa lui, cu paharul de whisky pe jumătate gol în mână.

— Şi despre faptul că ai pierdut-o.

Umbra mea s-a revărsat pe canapea. Era îndeajuns de mare şi de întunecată ca să-l înghită cu torul,

Francis s-a uitat la mine. Părea mai mic iară fanfaronada lui obişnuită. Şi mai bătrân, din cauza ridurilor care îi brăzdau faţa şi a pungilor de sub ochi.

Cu o lună în urmă, îl uram cu o pasiune arzătoare, atât de mult, încât simplul gând la el imi înceţoşa vederea. Acum, uitându-ma la el, simţeam doar dispreţ şi un pic de ură. Dar, în mare parte, furia mea se transformase în indiferenţă. Eram gata să-l las pe Francis Lau În urmă şi să merg naibii mai departe,,, *după ce* discutam şi noi un pic.

— O să-şi vină în fire, a zis Francis şi s-a afundat mai adânc în canapea. N-o să întoarcă niciodată spatele familiei.

— Ştii, ăsta e clenciul: tu nu mai faci parte din familia ei.

Am avut nevoie de fiecare strop de voinţă ca să-mi ţin gura la cină. Aceasta era bătălia lui Vivian, prilejul ei de a-şi înfrunta familia; nu avea nevoie de ajutorul meu. însă cina se terminase şi eram doar eu şi taică-sau în cameră, nu aveam de ce să mă abţin.

— îţi foloseşti familia drept scuză, i-am zis. Spui că vrei ce e mai bine pentru ele, dar tot ce ai făcut a fost pentru rine. *Tu* ai vrut statut social şi influenţă. *Tu* ţi-ai vândut fiicele unor bărbaţi pe care abia îi cunoşteau, pentru propriul orgoliu. Dacă ţi-ar fi păsat cu adevărat de familia ta, ai fi pus fericirea lor mai presus de dorinţele tale. Dar n-ai facut-o.

întâlnirile aranjate ale fetelor Lau avuseseră succes – deşi un semn de întrebare plana încă asupra relaţiei mele cu Vivian –, dar Francis nu avea de unde să ştie cum vor decurge lucrurile atunci când făcuse înţelegerile.

S-a împurpurat la faţa.

— Nu ştii *nimic* despre noi şi nici despre ce a trebuit să fac ca să ajung unde sunt.

— Nu, nu ştiu, pentru că nu-mi pasă. Nu dau doi

bani pe tine, Francis, dar *o iubesc* pe Vivian, aşa că o să mă exprim scurt şi Ia obiect, de dragul ei.

A deschis gura, dar am continuat înainte ca el să poată vorbi.

— Spui că a plecat de lângă familia ei, când ea este singurul motiv pentru care stai aici chiar acum. Dacă nu erai tatăl ei şi dacă ea nu ţinea în continuare la tine, în ciuda rahatului prin care ai facut-o să treacă, acum ai fi îngropat sub dărâmăturile companiei tale. Dar eu nu sunt la fel de drăguţ ca Vivian.

Ameninţarea mea vagă plutea în aer.

— Depinde de Vivian dacă vrea să se împace cu tine. Dar, dacă mai vorbeşti cu ca aşa cum ai facut-o în seara asta la masă, dacă o răneşti în vreun fel, daca o faci să verse o singură lacrimă sau dacă îi provoci o singură secundă de tristeţe, o să-ţi iau *lotul.* Afacerea, casa, reputaţia. Te voi pune pe lista neagră şi nici măcar nu vei putea trece de paznicul de la barul tău local de rahat. M-auzi?

L-am pironit cu privirea, iar el a pălit. Furia mea poate că se potolise, dar era încă acolo, pe punctul de a izbucni din nou, din cauza unui cuvânt greşit. Eram gata să-l dau uitării pe Francis, însă, dacă o supăra pe Vivian...

înverşunarea îmi răscolea pieptul, era o văpaie mai mare decât cea din şemineu.

Francis şi-a strâns o mână pe un genunchi. Era plin de resentimente, dar fără Vivian care să-l salveze sau pe care s-o întoarcă asupra mea, nu putea să facă nimic.

— Da, a spus el, în cele din urmă.

— Bun.

Zâmbetul meu era lipsit de căldură.

— Tine minte! De data asta, am fost milos de dragul ei. Data viitoare, nu voi mai fi atât de iertător.

Mi-am terminat băutura dintr-o singură înghiţitură şi i-am

îndesat paharul gol în mână, ca şi cum ar fi fost unul dintre chelnerii pe care îi lua peste picior, apoi am plecat.

Cu şase luni în urmă, aş fi dat foc afurisitei de camere, cu tot cu Francis în ea. Dar în seara asta nu voiam o înfruntare sau o ceartă. Ura mea faţă de el aproape că mă costase femeia pe care o iubeam, iar eu refuzam să mai irosesc o singura secundă în compania sa. Mai ales câ exista altcineva cu care aş fi preferat sa-mi petrec timpul.

CAPITOLUL 43

Mi-a bătut Ia uşă în timp ce mă pregăteam de culcare. Ştiam cine e încă de dinainte să deschid, dar asta nu m-a împiedicat să simt un gol în stomac când l-am văzut pe Dante în hol.

Purta acelaşi pulover de caşmir şi aceiaşi blugi ca la cină. Nu ştiam unde se dusese după masă, dar acum era aici, iar eu eram extrem de emoţionată. Până acum, nu-mi dădusem seama cât de mult aveam nevoie să-l văd, *doar* pe el. Era singurul care mă putea linişti după o zi atât de agitată.

Ne-am holbat unul la celălalt, tăcerea fiind plină de cuvinte nespuse, până când am deschis uşa mai larg, în semn de invitaţie. Mica mişcare a rupt vraja şi amândoi ne-am relaxat vizibil după ce el a intrat şi eu am luat loc pe pat.

— Te-ai descurcat bine. Tai ţinut piept lui taică-
tău.

Dante s-a sprijinit de perete, cu o mână în buzunar, iar ochii lui i-au găsit pe ai mei.

— Mulţumesc! am răspuns eu, schiţând un zâmbet trist. Dar mi-aş fi dorit ca discuţia să fi decurs mai bine.

— A decurs aşa cum trebuia, a spus el, iar ochii îi sclipeau. Acum ştii ce fel de om este. A mers prea departe, *mia cârd* Nu spun asta pentru că sunt subiectiv. Daca aş putea alege, aş prefera să-ţi

refaci relaţia cu el şi să fii fericită. însă omul în care

jt-â transformat nu merită timpul sau energia ta, a spus el, pe un ton blând.

— Ştiu, am zis, simţind cum mi se pune un nod în gât

Nu primisem răspunsurile pe care mi le doream, dar 11 aveam lângă mine pe bărbatul de care aveam nevoie.

— Simt impresionată că te-ai abţinut la cină, am adăugat, încercând să destind atmosfera. Mă pregătisem pentru insulte. Poate chiar pentru câteva ameninţări şi pumni, ca să fie atmosfera mai interesantă.

Dante nu scosese niciun cuvânt în cursul discuţiei noastre. Nu-l mai văzusem niciodată atât de tăcut pentru atât de mult timp, dar l-am apreciat. Trebuia să-mi duc singură propriile bătălii, în loc să mă bazez pe alţii să le poarte pentru mine.

— Mi-am exersat stăpânirea de sine, a zâmbit el uşor. Cum am spus, acum nu eu sunt important.

Am devenit conştientă de situaţie când ne-am privit unul pe celălalt. Camera mea era suficient de mare pentru a găzdui patru persoane, dar prezenţa lui Dante umplea fiecare colţ, zăpăcindu-mi gândurile şi uşurându-mi golul din piept.

— Mulţumesc că ai venit cu mine!

Am încercat să-i ignor privirea, care mă învăluia în căldură.

— Ştiu cât de ocupat eşti şi nu c distractiv să stai sub acelaşi acoperiş cu cineva pe care îl urăşti.

— Nu ştiu ce să zic. A fost destul de amuzant să-l văd cum aproape i-a explodat o venă la masă.

— Eşti oribil, am râs eu fără să vreau.

— Doar cu cei care o merită, mi-a zâmbit el iarăşi. Mâ bucur sa te aud râzând din nou, *mm cara*\

Zâmbetul mi-a dispărut la auzul cuvintelor lui, care aveau o semnificaţie ascunsă. O altă tăcere s-a lăsat între noi, încărcată de tensiune. Aveam senzaţia ca un roi de licurici imi dansa |K piele. Mi-am simţit rochia grea şi m-am foit pe loc. încercând să înăbuş nevoia care îmi pulsa în pântec.

Ochii lui Dan te s-au întunecat. Maxilarul i-a zvâcnit, apoi el s-a dezlipit de perete.

— E târziu, a spus pe un ton aspru. Ar trebui sa ne odihnim.

A ajuns ia jumătatea drumului spre uşa înainte să strig:

— Aşteaptă!

S-a oprit, cu umerii încordaţi. Nu s-a întors să se uite la mine.

Nu mai respiram, ci mă gândeam Ia următoarea mea mişcare. Mă împăcasem cu mama, intr-un fel. Găsisem răspunsurile de care aveam nevoie de la tata. Singura relaţie pe care o mai aveam de lămurit era cea cu Dante.

Aceasta suferise mai multe schimbări în ultimul an. Trecu- serăm de la străini la colegi de cameră, Ia adversari, la prieteni, la iubiţi, la foşti iubiţi... Şi lista continua. în cele din urmă, schimbările trebuiau să înceteze, iar eu trebuia să stabilesc concluzia.

M-am ridicat, pulsul bătându-mi mai repede cu fiecare pas. M-am oprit între Dante şi uşă. Se holba la mine cu o expresie indiferentă, dar cu o privire arzătoare.

Ce reprezenta pentru mine un adevărat motiv de despărţire? Că îmi ascunsese faptul că tata îl şantajase? Că mă respinsese? Că încercase să distrugă compania familiei mele? Toate erau demne de furia mea, însă, de asemenea, toate avuseseră un motiv.

A fost nevoie de timp şi de fort, dar am facut-o să meargă. Cred că şi tu şi Dante puteţi.

— Nu erai obligat să mă însoţeşti.

Timpul Iui era cel mai valoros lucru de care

dispunea. Ochii aceia negri ardeau acum şi mai tare.

— Nu, a răspuns el.

Inima mea şi-a iuţit bătăile.

— în aceasta după-amiază, mai multe ziare importante şi-au retras articolele despre frauda de la Lau Jewels.

Primisem notificările despre noutăţi înainte de cină.

__ Interesantă sincronizare, i-am spus.

__ Da, sau poate că a fost o coincidenţă.

— Poate. Dar eu nu mai cred în coincidenţe.

Cuvintele mele erau pline de speranţă.

— De ce ai facut-o?

— Pentru că ei încă sunt familia ta, *mia cârd,* mi-a răspuns el, mai blajin. Pentru ca, daca as putea să mă întorc în timp şi să-l împiedic pe taică-tău să mă şantajeze, n-aş face-o. Altfel..., a continuat el, pe un ton mai scăzut, nu te-aş fi întâlnit.

Cuvintele lui îmi răsunau în urechi şi îmi fremătau în corp. Un nod mi s-a înţepenit în gât, aşa că am făcut singurul lucru de care eram în stare. M-am ridicat pe vârfuri şi mi-am lipit uşor buzele de ale lui. Pentru o clipă am rămas nemişcaţi.

Apoi mâna lui era pe obrazul meu, iar gura lui se mişca peste a mea. Delicat şi disperat, ca şi cum ar fi vrut să se familiarizeze cu gustul meu, dar îi era teama că voi dispărea în orice clipă.

Dorinţa moleşitoare s-a încolăcit în interiorul meu. îmi împleteam limba cu a lui şi savuram sărutul. îndrăzneţ, plin de dor şi îndulcit cu iertare.

Am scos un oftat de dorinţă, îndreptându-ne spre pat. Dante deţinea de obicei controlul, însă de data asta m-a lăsat să preiau conducerea. M-a privit, cu ochii înceţoşaţi şi cu pieptul zvâcnind, cum îi scoteam hainele. Ne exploram unul pe altul cu mâinile, pe când inimile noastre băteau în sincron şi săruturile noastre deveneau mai pasionale. Ardoarea începea să ne copleşească.

M-am lăsat dusa de val şi l-am primit încet, centimetru cu centimetru, până când a intrat complet în mine. Am gemut la unison. Mâinile lui Dante mi-au *prins şoldurile,* în timp ce eu mă legănam. Transpiraţia îmi acoperea pielea, scânceteleşi gemetele umpleau aerul, iar o presiune delicioasă creştea în

mine, din ce în ce mai puternică, până când mintea mi-a fost înceţoşată de dorinţa.

Muşchii lui erau vizibil încordaţi, din cauza efortului de a-şi amâna plăcerea, dar nu a încercat să preia controlul, în timp ce eu ne aduceam pe amândoi aproape de orgasm.

Era prima dată când ne dădeam drumul împreună.

Intimitatea copleşitoare a momentului a declanşat un al doilea orgasm, mai mic. încă nu îmi revenisem, când Dante m-a tras în jos şi m-a sărutat.

— Arăţi bine când preiei controlul, *mia cârd*

Glasul său blând era o mângâiere la fel de plăcută precum atingerea mâinii lui pe gâtul meu.

— Şi eu cred la fel.

Mi-am atins buzele de ale lui, apoi mi-am luat o mină serioasă.

— Nu sunt încă pregătiră să mă mut din nou cu tine. Mai am nevoie de timp. Dar... o vom face şi pe asta, în cele din urmă.

— Nu te grăbi! Eu voi fi aici. .

Dante şi-a trecut degetul mare peste ceafă mea.

— *Per te aspetterei per sempre, amore mioJ*

— *Spero non ci vorra cosi tanto.*[VI VII]

Am zâmbit văzându-i uimirea.

— Vorbesc şase limbi, Dante! Italiana este una dintre ele.

L-a bufnit râsul.

— Eşti plină de surprize.

M-a sărutat din nou.

— *Tiamo!*

Te iubesc!

Poate că mă simţeam aşa datorită celor întâmplate cu familia mea. Sau poate datorită faptului că preluasem, în sfârşit, controlul asupra vieţii mele. Orice ar *B fost,* a

---

VI Tc-aş aştepta pentru totdeauna, iubirea mea! (în ic., în orig.)

VII *Sper* că nu va dura atât de mult timp, (în it., în orig.)

dărâmat zidurile din pieptul meu. I-am răspuns în şoaptă:

— Şi eu te iubesc!

CAPITOLUL 44

— E constelaţia Scorpion, a spus Vivian, arătându-mi un punct de pe cer. O vezi?

l-am urmărit privirea. Arăta ca orice alt grup de stele.

— Da, da, arată grozav!

Ea şi-a întors capul şi a mijit ochii.

— Chiar o vezi sau minţi?

— Vad stele. O mulţime.

Vivian a oftat şi a râs.

— Eşti incorigibil.

— Ţi-am spus: nu sunt şi nu voi fi niciodată expen în astronomie. Mă aflu aici doar pentru privelişte şi companie, am zis, apoi am pupat-o pe creştetul capului.

Stăteam întinşi pe o grămadă de pături şi perne, în faţa complexului de lux din Deşertul Atacama din Chile, una dintre cele mai importante destinaţii din lume pentru observarea stelelor. După tot ce se întâmplase luna trecută, acesta era locul perfect de relaxare înainte de nuntă, pe care o amânaserăm pentru septembrie, din cauza renovărilor care durau mai mult decât ne aşteptaserăm.

Ne petrecuserăm ultimele patru zile făcând drumeţii pe vulcani, râsfaţându-ne în izvoare termale şi explorând dune de

nisip. Asistenta mea rămăsese cu gura căscată când o anunţasem că îmi iau zece zile libere, dar alcătuise itinerariul perfect pentru prima mea vacanţă adevărată de când devenisem director executiv.

îmi lăsasem chiar şi telefonul de serviciu acasă. Echipa mea avea numărul meu în caz de urgenţă, dar ştiau că nu trebuie să mă deranjeze decât dacă se prăbuşea compania, la propriu.

— Adevărat. Cred că te pricepi doar la a sta ca un bibelou frumos, a răspuns Vivian, mângâindu-mă pe braţ. Cu toţii avem talentele noastre...

A scos un mic ţipăt când am rostogolit-o şi m-am lungit deasupra ei.

— Ai grija ce zici! am mârâit şi am ciupit-o jucăuş. Altfel, te voi pedepsi chiar aici, unde te poate vedea oricine.

Stelele se reflectau în ochii ei, care străluceau poznaş.

— Mă ameninţi sau îmi promiţi?

— Ce-ţi mai place să mă tachinezi! am gemut eu.

— Tu eşti cel care a început.

Vivian şi-a înfăşurat braţele în jurul gâtului meu şi m-a sărutat.

— Nu începe ceva ce nu poţi termina, Russo!

— Când am făcut eu asta vreodată?

Mi-am plimbat buzele pe linia delicată a maxilarului ei.

— Dar, înainte de a-i şoca pe ceilalţi oaspeţi cu un spectacol destinat adultilor, am spus eu, facând-o să râdă, am o mărturisire de făcut.

Inima mea a luat-o la galop. Mă pregătisem o lună întreagă pentru acest moment, şi totuşi mi se părea că mă clatin pe marginea unei stânci, iară paraşută.

Vivian şi-a înclinat capul.

— Mărturisire în sensul că ai uitat să rezervi plimbările noastre cu caii, pentru mâine, sau mărturisire în sensul că ai ucis pe cineva şi ai nevoie de ajutorul meu pentru a

îngropa cadavrul?

—- De ce te gândeşti întotdeauna la ce-i mai morbid?

— Pentru că sunt prietenă cu Isabella, iar tu eşti înfricoşător.

— Parcă spuneai că talentul meu este să stau ca un bibelou, am tachinat-o eu.

— Drăguţ *şi* înfricoşător. Nu se exclud reciproc.

--- Bine de ştiut, dar nu, n-am omorât pe nimeni, am spus, sec.

M-am ridicat în picioare. Noaptea era răcoroasă, dar pielea-mi ardea.

— Slavă Domnului! Nu mă descurc prea bine cu lopeţile.

Vivian s-a ridicat şi ea, apoi m-a iscodit cu privirea.

— Deci confesiunea ta e de bine sau de rău? Trebuie să mă pregătesc sufleteşte?

— E de bine, sper.

Mi-am dres glasul. Inima îmi bătea ca nebuna.

— Iţi aminteşti de călătoria mea în Malaysia de acum câteva săptămâni?

— Cea de şaptezeci şi două de ore? Da, a spus şi a scuturat din cap. Nu-mi vine să cred că ai zburat până acolo doar ca să stai o zi. Cred ca ai avut o întâlnire foarte importantă.

— A fost. M -am dus s-o văd pe mama.

Părinţii mei se mutaseră din Bali şi acum locuiau în Langkawi.

— De ce?

Şi-a arcuit o sprânceană, nedumerită. Ştia că eu şi mama nu ne înţelegem atât de bine cât să las totul baltă pentru ca. Ai mei încă mă exasperau de moarte, dar mă împăcasem cu defectele lor. Erau aşa cum erau şi, în comparaţie cu oamenii ca Francis Lau, erau nişte sfinţi.

— Trebuia să iau ceva.

Mi-am făcut curaj şi am scos o cutie mică din

buzunar. Vivian s-a holbat la ea, uimiră.

— Dante...

— Când te-am cerut prima dată în căsătorie, nu a fost chiar o cerere adevărată, am spus eu, în timp ce pulsul îmi bubuia în urechi. Logodna noastră a fost o fuziune, iar inelul, o semnătură. Eu l-am ales pe ăsta – am dat din cap spre diamantul de pe degetul ei – în special pentru că era rece şi impersonal. Dar acum, când într-adevăr facem asta...

Am deschis cutia, dezvăluind o piatră roşie orbitoare, incrustată în aur. în toată lumea existau mai puţin de treizeci asemenea pietre.

— Am vrut să-ţi dau ceva cu o încărcătura emoţională.

Vivian a tresărit. Emoţia i-a însufleţit trăsăturile. Pe chipul ei se citeau o mie de nuanţe de şoc şi de încântare.

— Diamantele roşii sunt cele mai rare diamante colorate din lume. Doar vreo treizeci au fost extrase, până în prezent. Bunicul meu a cumpărat unul dintre primele diamante roşii în 1950 şi a cerut-o în căsătorie pe bunica. Ea i l-a dat tatălui meu, care i l-a dat mamei mele...

Am înghiţit anevoie.

— Care mi l-a dat mie.

Inelul strălucea ca o stea căzătoare pe cerul întunecat. Mama îl purta rar. îi era prea teama să-l piardă în timpul călătoriilor, dar îl păstrase în siguranţă, pentru ziua în care voi avea nevoie de el. A fost unul dintre puţinele gesturi sentimentale pe care le făcuse de dragul meu.

— O moştenire de familie, a murmurat Vivian.

— Da. Una care îmi aminteşte foarte mult de

tine. Frumoasă, rară şi al naibii de greu de găsit... dar a meritat fiecare minut pe care l-am petrecut încercând să ajung aici. Am crezut, pentru treizeci şi şapte de ani, că perechea mea nu exista. în mai puţin de un an, mi-ai dovedit că m-am înşelat. Şi chiar daca relaţia noastră nu a fost minunată la început, sper ca îmi vei da a doua şansă, ca să-ţi dovedesc ca poate fi.

Pulsul mi-a luat-o razna cu totul când am rostit cea mai importantă întrebare;

— Vivian Lau, vrei să fii soţia mea?

Ochii ei erau înlăcrimaţi. O lacrimă i-a alunecat pe obraz, iar Vivian a încuviinţat din cap.

— Da. *Da,* bineînţeles ca vreau să fiu soţia ta!

Tensiunea a fost înlocuită de râsete, suspine şi o senzaţie de uşurare. I-am scos inelul vechi de pe deget şi l-am înlocuit cu cel nou, apoi am sărutat-o.

Feroce, pasional şi din toată inima.

Uneori, avem nevoie de cuvinte pentru a comunica.

Alteori, nu avem nevoie de niciunul.

Dante

Ziua nunţii noastre a început senina, pe malul Lacului Como.

Două sute patruzeci de invitaţi au sosit din întreaga lume pentru a participa Ia festivităţile de la Vila Serafina. Renovările se încheiaseră la tanc pentru ca o armată de decoratori să o transforme într-un paradis de lumini, flori şi verdeaţă.

Ceremonia propriu-zisă se desfăşura afară, pe cea mai înaltă terasă a vilei, cu vedere spre lac. Soarele era fierbinte, iar eu stăteam sub foişor, aşteptând să apară Vivian.

— Nu pot să cred că te căsătoreşti! a şoptit Luca. Nu credeam că se va întâmpla cu adevărat. Ştiu că ţi-am spus să lupţi pentru ea, dar eram sigur că-ţi va da una...

— Taci din gură! am spus eu, zâmbind.

Camerele erau aţintite asupra noastră. Vbiam ca fotografiile de astăzi să fie perfecte.

— Nu e treaba cavalerului de onoare să comenteze inutil, am adăugat.

Mi-am plimbat neliniştit privirea peste mulţime. Aproape toţi invitaţii îşi confirmaseră prezenţa. I-am zărit pe Dominic şi pe Alessandra între familia Laurent şi familia Singh, iar pe prietena lui Christian, Stella, lângă regina Bridgct şi prinţul

Rhys al Eldorrei. în mod surprinzător, şi părinţii mei reuşiseră să ajungă la nunta şi renunţaseră la hainele lor obişnuite de plajă, în schimbul unei ţinute festive.

I-am observat şi pe membrii familiei Lau. Francis era aici în calitate de însoţitor al Ceceliei, dar fusese lipsit de toate îndatoririle de tată al miresei. în schimb, Cecelia avea s-o conducă la altar. A fost un afront public umilitor pentru cineva atât de obsedat de reputaţia sa, dar probabil că, pentru el, *să nu* fie invitat deloc la nuntă era mai nasol.

Stătea îmbufnat şi tăcut lângă ginerele său. Vivian se gândise săptămâni întregi dacă sa-l invite sau nu, înainte de a ajunge la compromisul actual. îi era teamă că mă voi supăra, dar nu-i mai acordam niciun un pic de importanţă lui Francis. Individul era de domeniul trecutului.

Atât timp cât Vivian era fericită, şi eu eram fericit.

— Ar trebui să fie. N-ai fi aici fără mine, a spus Luca, atrăgându-mi din nou atenţia asupra lui şi umflându-se în pene. Cine te-a adus cu picioarele pe pământ când tu erai ocupat să-ţi plângi de milă?

— Iţi dau un şut în fund dacă *nu* taci!

Cine a inventat fraţii mai mici merită un loc special în iad.

— Tăceţi *amândoi!* s-a răstit Christian, de lângă Luca. Isuse, fraţii sunt enervanţi! Slavă Domnului că n-am unul!

Amin!

Kai era singurul cavaler de onoare care avea bunul-simţ să-şi ţină gura.

îşi fixase privirea spre locul unde stăteau Agnes, Sloane şi Isabella, îmbrăcate în rochii de domnişoară de onoare, roz-pal. Isabella a ridicat o sprânceană. Kai a mijit puţin ochii, apoi au început notele maiestuoase ale cântecului de nuntă şi cl şi-a îndreptat privirea spre culoar.

Invitaţii s-au ridicat în picioare. Toate gândurile despre fraţii enervanţi şi cavalerii de onoare la fel de enervând mi-au ieşit din minte când Vivian a apărut la capătul culoarului. La naiba, orice gând s-a evaporat!

Doar ea exista pentru mine.

Mi s-a tăiat răsuflarea când a pornit spre mine la braţ cu mama ei. Vivian avea un zâmbet blând pe chipul luminos.

îmi menţionase odată un proverb chinezesc care spune că un fir invizibil îi leagă pe cei destinaţi să se întâlnească, indiferent de timp, loc şi circumstanţe. Simţeam acum smucitura nevăzută a acelui fir care se întindea între noi şi care vibra, promiţând ceva ce numai soarta ne putea oferi.

înaintea credeam că nu am fi fost împreună daca tatăl ei nu ne-ar fi forţat. Mă înşelasem amarnic. O parte din mine îşi va croi mereu drum spre ea. Ea era Steaua Nordului, cea mai strălucitoare nestemată de pe cerul meu.

Ochii mi s-au umezit când Vivian a ajuns în faţa mea. Am clipit, ca să mă stăpânesc. Altfel, Luca, Christian şi Kai aveau să mă ia mereu peste picior din cauza asta.

Mama ei mi-a întins braţul lui Vivian. Cecelia se supărase când fiica ei refuzase să o lase sa-şi bage nasul în pregătirile de nuntă. Se pare că, până la urmă, mai simţea şi altceva în afară de dezaprobare – emoţiile i se citeau în ochi.

— Ce dichisit sunteţi, domnule Russo! a murmurat Vivian.

Mâna ei era mică şi delicată în a mea.

— Aş putea spune acelaşi lucru despre dumneavoastră, doamnă Russo!

Purta o rochie făcută la comandă şi avea o coafură şi un machiaj de milioane, dar, chiar şi îmbrăcată într-un sac, tot ar fi fost cea mai frumoasă femeie pe care o văzusem vreodată.

— Nu sunt încă doamna Russo. Mai am timp să-mi trăiesc fantezia de mireasă care şi-a luat călcâiele la spinare, a glumit ea.

Un zâmbet răutăcios mi-a apărut pe buze.

— îmi place să alerg după tine.

Obrajii lui Vivian s-au aprins.

Preotul şi-a dres glasul, întrerupându-ne conversaţia şoptită. Am schimbat un ultim zâmbet secret, după care ne-am îndreptat întreaga atenţie spre ceremonie. Vorbele preotului, jurămintele, schimbul de inele. Bătăile inimii mele au înăbuşit orice sunet şi orice mişcare, până la finalul ceremoniei.

— Acum vă declar soţ şi soţie. Puteţi...

Am luat-o pe Vivian în braţe şi am sărutat-o înainte ca preotul să-şi încheie propoziţia. Mulţimea a început să scandeze şi să fluiere. Abia dacă i-am auzit. Eram prea ocupat cu soţia mea.

Soţie. Cuvântul mi-a provocat un fior pe şira spinării.

— Nerăbdător, ca întotdeauna, m-a tachinat Vivian, cu o expresie amuzată. Va trebui să lucrăm la asta. Răbdarea este o virtute.

— N-am pretins niciodată că sunt virtuos, scumpo! Să păcătuieşti este mai distractiv, am zis şi i-am zâmbit iar cu viclenie. Aşa cum vei afla diseară.

Roşeaţa i s-a răspândit în obraji, iar rânjetul meu s-a lăţit.

Nu mă săturam s-o fac să zâmbească şi să roşească.

> >

Ea era soţia, partenera, steaua mea călăuzitoare.

Şi nici nu mi-aş putea dori altceva.

; Vivian

— Copilul meu s-a căsătorit! Cresc atât ¿/e *repede,* a oftat dramatic Isabella. încă îmi amintesc când erai o inocentă de douăzeci şi doi de ani, navigând prin jungla din New...

— Nu mai fi teatrală! Vivian este cu un an mai în vârstă decât tine, a zis Sloane şi a luat o înghiţitură de şampanie. Cu câţiva ani mai în vârstă, dacă vorbim despre maturitate.

Mi-am înăbuşit un hohot de râs când am auzit-o pe Isabella tresărind ofensată. Se făcuse seară, iar festivităţile de nuntă continuau. Petrecerea se ţinea în curtea masivă a vilei, sub un baldachin de flori şi de lumini sclipitoare.

Oaspeţii încă erau plini de energie după ore de băut şi de dansat, dar eu aveam nevoie de o pauza. Să fii mireasă era o muncă cu normă întreagă. *Toata lumea* voia să vorbească cu tine.

•-— *Lăsând laoparte calomniile de adineauri,* a spus Isabella cu o privire îndreptată spre Sloane, mă bucur că tu şi Dame v-aţi rezolvat problemele. Acum pot să şterg de pe lista mea de dorinţe rolul de *domnişoară de onoare în Italia:*

— Mă bucur că visurile tale au devenit realitate, am spus, sec.

— Şi eu. Tot ce a mai rămas de făcut este să găsesc un italian sexy pentru o noapte de...

Isabella şi-a curmat vorba când a auzit o tuse în spatele meu. M-am întors şi mi-am înăbuşit un alt râset la vederea lui Kai. El avea cea mai proastă – sau cea mai buna – sincronizare atunci când flecăream cu Isabella, în funcţie de cum priveai situaţia.

— îmi pare rău să întrerup încă o conversaţie... fascinantă, a spus Kai, zvâcnind din buze. Dante devine neliniştit fără mireasa lui. Vivian, poate vrei să vezi ce face. A trebuit să povestească de zece ori cum te-a cerut în căsătorie şi cred că e gata să doboare pe cineva curând.

Am aruncat o privire spre locul în care Dante stătea împreuna cu un mic grup de invitaţi. Părea plictisit şi iritat. Mi-a surprins privirea, şi a mimat din buze un „Ajutor!”. Mi-am reţinut un zâmbet.

— Mă întorc imediat, am spus. Trebuie să-mi salvez soţul.

— Vom fi bine, a zis Sloane şi a gesticulat din mâini. Bucu-

ră-te de noaptea nunţii tale!

— Felicitări din nou! a ciripit Isabella, evitând privirea lui Kai.

I-am lăsat în urmă şi mi-am croit drum prin cune. Am parcurs-o doar pe jumătate, înainte ca mama să mă oprească.

— Vivian! Ai văzut-o pe sora ta? S-a dus la toaletă acum o oră, dar nu s-a întors încă.

— Nu. Poate că c acolo cu Gunnar, am glumit eu.

-— *Vivian!* Serios acum! Asta nu e o glumă de făcut în public! a exclamat ea, scandalizată.

— Sunt sigură că e bine, mamă. E la o petrecere. Aşa că petrece şi tu!

I-am întins un pahar de şampanie de pe o tavă din apropiere.

— Louis Roederer. Preferata ta.

Relaţia noastră se îmbunătăţise de când purtaserăm acea discuţie în Eldorra. Mama nu era perfectă; aşa cum spunea şi ea, nu se putea schimba complet. Mă scosese din minţi în săptămânile de dinainte de nuntă, dar *îţi dădea silinţa* să mă trateze altfel. Nici măcar nu mă contrazisese când îi cerusem make-up artistului un ruj roşu, în loc de unul intr-o nuanţă neutră, deşi mama considera ca buzele şi unghiile roşii sunt „nepotrivite” pentru mine.

Tata, pe de altă parte, era la fel de distant ca întotdeauna. Plecase imediat după ceremonie; după spusele lui Agnes, nu suporta bârfele despre faptul ca nu mă condusese la altar. Nimeni din afara cercului nostru nu ştia motivul din spatele înstrăinării noastre şi nici nu avea să afle. Unele lucruri trebuiau să rămână private.

Mă împăcasem cu ideea că relaţia noastră era tensionată şi abia dacă m-am gândit la el când mama a acceptat şampania drept mită.

— Bine, a spus ea. Oricum trebuie să vorbesc cu Bufiy Darlington. Dar, dacă o găseşti pe sora ta, spune-i că telefonul ei e la mine. Sincer, nu ştiu ce *face*...

Am plecat de lângă mama şi am ajuns la Dante la timp.

— Deci povesteşte-mi cum ai cerut-o în căsătorie! a spus o invitată, parcă nebăgând în seamă faptul că mirelui i se zbatea un ochi. Vreau să aud *fiecare* detaliu.

— Mii de scuze pentru întrerupere!

Mi-am pus mâna pe pieptul lui Dante, înainte ca el să poată răspunde.

— Pot să-l fur puţin? Treburi de nuntă.

— Oh, desigur, a spus femeia, fâstâcita. Felicitări din nou! Arăţi minunat!

Am zâmbit şi l-am îndrumat pe Dante spre un colţ liniştit din curte.

— Mulţumesc! Bucuraţi-vă de restul serii!

— Mulţumesc! Dracu să mă ia! a izbucnit Dante după ce femeia s-a îndepărtat.

Butonii în formă de îngheţată pe care îi cumpărasem de la Paris au sclipit când şi-a trecut o mână peste faţă. Priveliştea m-a făcut jenant de fericită.

— Acum ştiu de ce oamenii se căsătoresc pe ascuns. Discu- ţiile de genul ista sunt insuportabile.

— Da, dar sunt sigură că îţi place măcar *un* lucru Ia petrecerea asta, am zis şi mi-am încolăcit braţele în jurul gâtului sau.

Umerii i s-au relaxat, iar încruntarea a fost

înlocuită de un zâmbet slab.

— Poate unul, a răspuns şi şi-a aşezat mâna pe talia mea.

M-am cutremurat sub atingerea lui caldă.

— Aperitivele cu homar sunt destul de bune.

-Şi?

— Şi..., s-a prefăcut el că se gândeşte. Florile sunt minunate. Având în vedere că au costat o sută douăzeci de mii de dolari, ar fi şi culmea să nu fie frumoase.

— Dar oamenii? l-am întrebat şi mi-am scos bărbia în afară. Cineva tolerabil?

— Hmm. Am stat toată noaptea cu ochii pe o anumită femeie...

Dante şi-a aplecat capul şi buzele lui le-au atins pe ale mele.

— E frumoasă, fermecătoare şi are cel mai luminos zâmbet pe care l-am văzut vreodată... dar cred că e măritată.

— Ce... păcat!

Mi s-a tăiat brusc răsuflarea când palma lui a urcat pe talia mea, aprinzându-mi mici văpăi pe piele.

— Mare păcat! a spus şi m-a sărutat din nou. Am auzit că soţul ei este destul de protector cu ea. Dacă mă vede vorbind cu ea, ar putea face ceva necugetat.

— Cum ar fi?

Mintea mi s-a înceţoşat când şi-a pus mâna pe ceafa mea.

— Cum ar fi s-o sărute în faţa a două sute patruzeci de oameni. La naiba cu manierele!

Dante mi-a cuprins gura într-un sărut adevărat, iar petrecerea, muzica, invitaţii... toate au dispărut, înlocuite de atingerea lui fierbinte. Senzaţia mi s-a răspândit în piept şi în vene, umplându-mă de căldură. Acea căldură care există doar atunci când ajungi la capătul unei călătorii lungi... şi vezi că ai ajuns, în sfârşit, acasă.

Pentru cititorii mei – vă mulţumesc că mă însoţiţi în această nouă călătorie! Scrisul poate fi o profesie singuratică, dar mesajele, comentariile, dragostea şi sprijinul vostru continuu sunt cea mai bună companie pe care o pot cere, ca autoare.

Pentru Becca – mulţumesc că ai fost cobaiul meu şi că mi-ai suportat milioanele de mesaje despre coperţi, fragmente din roman şi, practic, despre tot ce-mi trecea prin minte! Sunt mai mult decât recunoscătoare!

Pentru Brittney, Sarah, Rebecca, Salma, Aishah şi Mia – feedbackul, reacţiile şi comentariile voastre detaliate îmi înveselesc întotdeauna inbox-ul (chiar dacă uneori îmi spuneţi lucruri pe care nu vreau să le aflu), Va mulţumesc pentru că m-aţi ajutat să-i fac pe Dan te şi pe Vivian să strălucească!

Pentru Viola şi Aliya – vă mulţumesc pentru sugestiile voastre, pentru traducere şi pentru că v-aţi asigurat că nu măcelăresc limba italiană (Google Translate nu este întotdeauna cel mai bun prieten al scriitorilor). Eu, Dante şi Greta vă suntem veşnic recunoscători.

Pentru Amy şi Britt – sunteţi nişte nestemate! într-o zi, NU vom mai avea un termen-limită strict. Vă promit!

Pentru Car – după atâtea mesaje şi sesiuni de brainstor- ming... am reuşit! Răbdarea şi talentul tău sunt cu adevărat admirabile şi sunt norocoasă să te am în echipa mea.

Pentru asistentele mele personale, Amber şi Michelle, şi pentru agenta mea Kimberly – sunteţi cele mai tari şi vă apre-ciez enorm!

Pentru Ellie şi echipa Piatkus – sunt foarte încântată să lucrez din nou cu voi, acum la seria „Kings of Sin”! Va mulţumesc din suflet pentru grija pe care le-o purtaţi cărţilor mele şi pentru tot ceea ce faceţi!

În cele din urmă, Ninei şi echipei de la Valentine PR – vă mulţumesc pentru munca depusă şi pentru că aţi făcut

această lansare de carte atât de uşoară! Sunteţi cei mai buni!

xo, Ana

*3_)e&pii6 aufoate

Ana Huang este autoare de bestsellere *USA Today> Publishers Weekfy, Globe and Mail* şi- Amazon. Scrie poveşti de dragoste New Adult, cu eroi aratoşi şi virili, eroine puternice şi scene pline de pasiune, angoasă şi tandreţe.

O împătimită a călătoriilor, Anei îi place la nebunie să includă destinaţii de vis în poveştile ei şi nu va refuza niciodată un *chai latte.* Când nu citeşte şi nu scrie romane, Ana e ocupată sa viseze cu ochii deschişi, să urmărească seriale pe Netflix şi să caute următorul ei restaurant preferat pe Yelp.

îţi mulţumesc ca ai citit *Regele furiei* în cazul în care ţi-a plăcut cartea, ţi-aş fi recunoscătoare daca ai lăsa o recenzie pe o platformă online la alegerea ta. Recenziile sunt ca bacşişurile pentru autori. Fiecare ajută!

Cu multa dragoste,

Ana!

P.S.: Vrei să discuţi despre cărţile mele şi despre alte subiecte distractive cu cititori ca tine? Intră în grupul meu exclusiv de cititori: Ana's Twisted Squad!

Pentru comenzi şl Informaţii vii rugăm contactaţi;
Editura EPICA
Str. Va/iiie Lucaciu, nr> 115, sector 3
Bucureşti, cod poştal 030693
Teii 031 0699705
E-mall: vanzari@edkdraepiea.ro
oHice@cdituracplca.ro
Magazinul virtual şi blugi
www. edi tu rd epica. ro

• ■ « : ' • . ■ . r< • – 4bî'lhj!·J

I . •; .• i. ; i I 5ii».lu

La preţul devânzare se adaugă „,.¡¡.4^, Q
reprezentând valoarea timbrului literar *ce* **se virează '**
Uniunii Scriitorilor dîn Româniâ' ' 11
cont nr. RO65 RNCB 0082 0005 0872 0001 pl*Uf***rl >**
BCR Sucursala Unirea, Bucureşti it.u/.

;i .,:p >b i • ;JJ 'dtH;. - f

’ItM/fr' buM -OI <■'îl/. :J !r>)iîQ

Tipar executat ia;

EVEKEST
TIPOGRAFIA